ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

ČÁST 1. ÚTOK

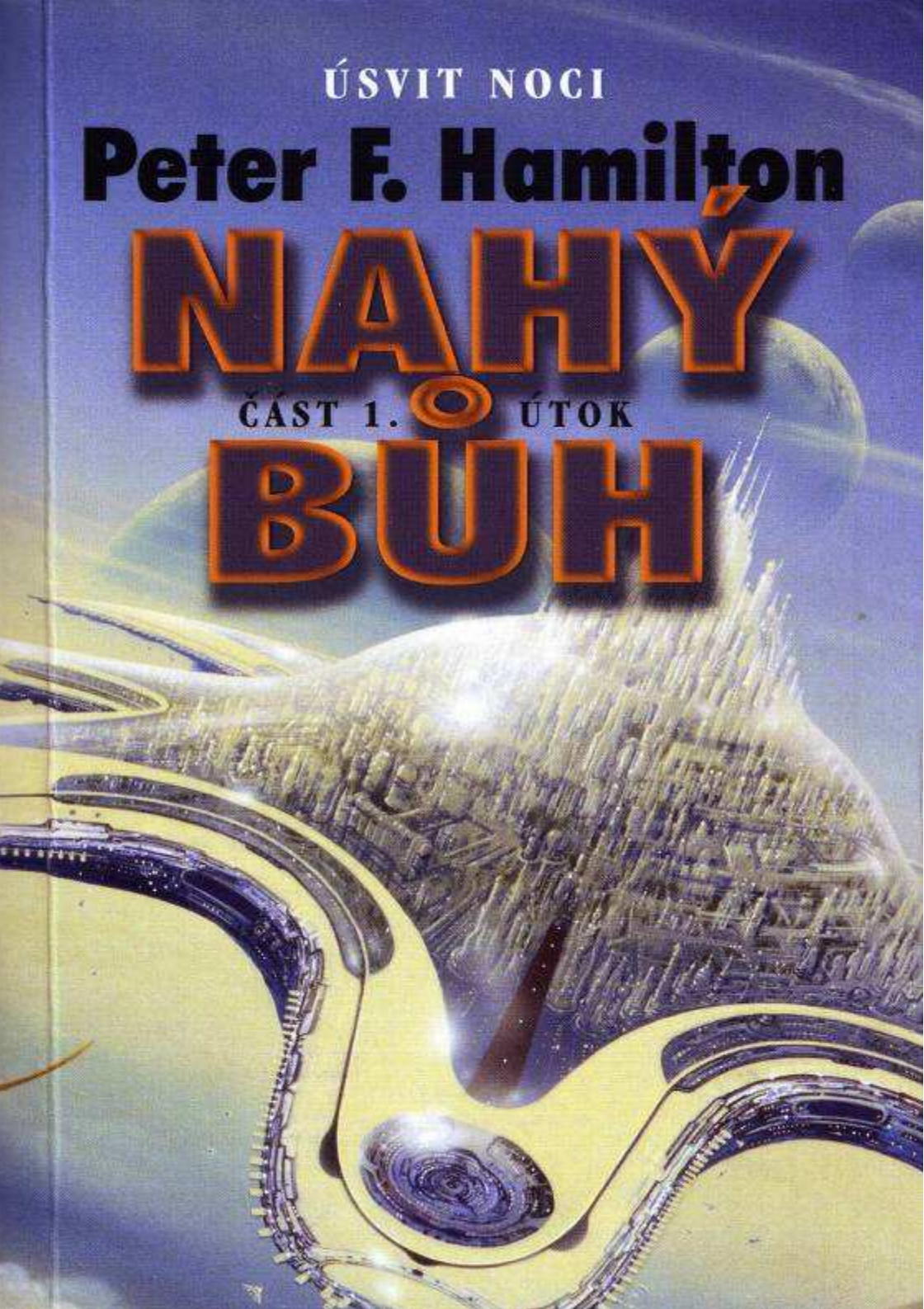

Peter F. Hamilton
NAHÝ BŮH – ÚTOK

Ohrožený habitat Tranquillity se přemístí do bezpečí k Jupiteru. Jay Hiltonové pomáhá kamarádka Haile k útěku a malá Jay objevuje nový, báječný svět na planetě Kiintů. Quinn Dexter se blíží k Zemi a Louise Kavanaghová se snaží varovat před nesmírným nebezpečím. Její vyprávění je ovšem natolik nepravděpodobné, že mu lze těžko uvěřit...

U kraje ostrova zesílil vítr. Vál ven, to seržanty znepokojilo. Vzduchu je omezené množství. Ke kraji a přes něj tekly bahenní potůčky, za hranou se táhly jako stuhy horkého vosku. Nic víc vidět nebylo. V půlnoční modři nebeské sféry nic nenaznačovalo přítomnost jiných těles. Všem došlo, že v tom jsou sami.

ISBN 80-7254-615-5
9 788072 546152

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – útok

© Peter F. Hamilton, 2000
Translation © Robert Tschorn, 2005
Cover © Jim Burns, 2005 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2005

ISBN 80-7254-615-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter F. Hamilton

NAHÝ BŮH

ÚTOK

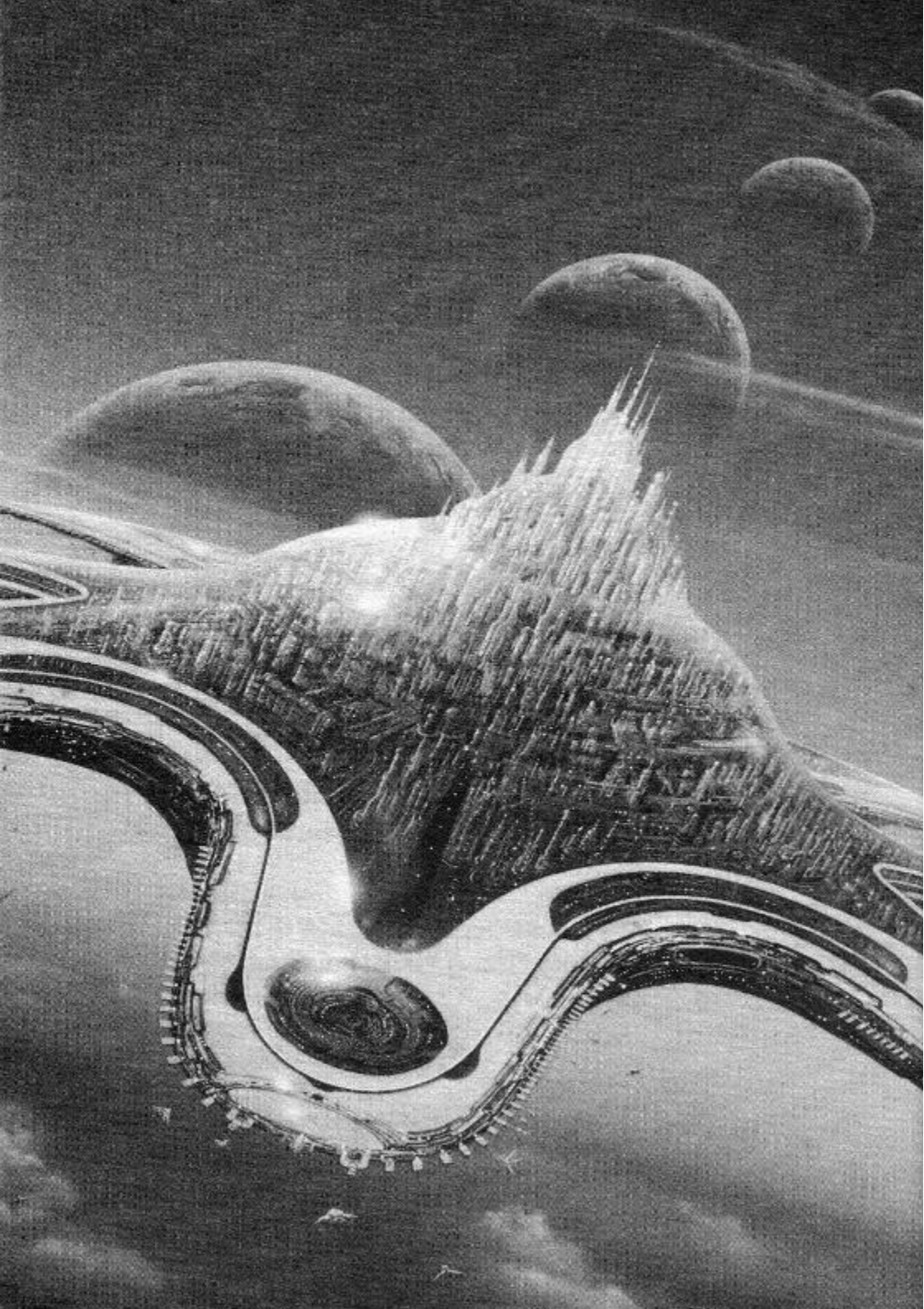

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Knihy Petera F. Hamiltona v TRIFIDu

Úsvit noci

Porucha reality
– Zjevení
– Expanze

Neutroniový alchymista
– Sjednocení
– Střet

Nahý bůh
– Útok
– Útěk
– Víra

Padlý drak
Pandora's Star

Poděkování

Konečně nějaké poděkování:
Napsat trilogii **Úsvit noci** mi trvalo šest a půl roku, během nichž se mi dostávalo podpory, lihovin, lásky, pozvání na večírky, hloupých vtipů, soucitu, přátelství a švihlých e-mailů od následujících osob:

Johna F. Hamiltona Kate Fellové
Simona Spantona-Walkera
Jane Spanton-Walkerové
Kate Farquhar-Thompsonové
Christine Manbyové
Atonyho Harwooda
Carys Thomasové
Jamese Lovegrova
Lou Pitmana
Petera Laveryho
Betsy Mitchellové
Jima Burnse
Dava Garnetta
Jane Adamsové
Grahama Joyce

Díky, kumpáni.

Peter F. Hamilton
Rutland, duben 1999

Hlavní postavy

Lodě

Lady Macbeth

Jozue Calvert	kapitán
Liol Calvert	fúzní technik
Ashly Hanson	pilot
Sarha Mitchamová	systémová specialistka
Dahybi Yadev	uzlinový specialista
Beaulieuová	kosmonička
Peter Adul	vědec
Alkad Mzuová	vědkyně
Oski Katsurová	vědkyně
Samuel	edenitský agent

Oenone

Syrinx	kapitánka
Ruben	fúzní systémy
Oxley	pilot
Cacus	podpora života
Edwin	systémy toroidu
Serina	systémy toroidu
Tyla	nákladová důstojnice
Kempster Getchell	vědec
Renato Vella	vědec
Parker Higgens	vědec
Monica Foulkesová	agentka KVB

Villeneuvova pomsta

Andre Duchamp	kapitán
Kingsley Pryor	Caponův agent

Mindor

Rocio Condra	mrtvá duše

Jed Hinton	Jitřenka
Beth	Jitřenka
Gerald Skibbow	uprchlík
Gari Hintonová	Jedova sestra
Navar Jedova	nevlastní sestra

Arikara

Meredith Saldana	kontradmirál, velitel letky
Grese	poručík, důstojník rozvědky
Rhoecus	poručík, sokolí spojka
Kroeber	velitel

Habitaty

Tranquillity

Ione Saldanová	vévodkyně z Trosek
Dominique Vasilkovská	hvězda večírků
otec Horst Elwes	kněz, uprchlík

Valisk

Dariat	duch
Tolton	pouliční básník

Asteroidy

Trafalgar

Samual Alexandrovič	velící admirál Konfederačního loďstva
Lalwaniová	admirálka, velitelka KIS
Motela Kolhammer	admirál, velitel První flotily
Dr. Pierce Gilmore	vedoucí výzkumu KIS
Jacqueline Couteurová	navrácená duše
Murphy Hewlett	poručík Konfederační námořní pěchoty
Amr al-Sahháf	štábní kapitán

Monterey

Jezzibella	interpretka náladových fantazií
Al Capone	navrácená duše
Kiera Salterová	duše v těle Marie Skibbowové
Leroy Octavius	Jezzibellin manažer
Libby Jezzibellina	pleťová odbornice
Avram Harwood III.	starosta San Angeles
Emmet Mordden	poručík v Organizaci
Silvano Richman	poručík v Organizaci
Mickey Pileggi	poručík v Organizaci
Patricia Manganová	poručice v Organizaci
Webster Pryor	rukojmí
Kingsley Pryor	nadporučík loďstva Organizace
Luigi Balsmao	bývalý velitel Organizační flotily
Cameron Leung	duše v těle jestřába Zahana
Bernhard Allsop	navrácená duše
Hudson Proctor	posedlý, pobočník Kiery Salterové
Soi Yin	krkavec
Etchells	duše krkavce Strylly

Planety

Norfolk

Luca Comar	duše v těle Granta Kavanagha
Susanna	duše v těle Marjorie Kavanaghové
Carmitha	cikánka
Bruce Spanton	loupežník

Johan	duše v těle pana Butterworthe
Marcella Ryeová	úřednice Colsterworthské rady
Véronique	duše v těle Olive Fenchurchové

Ombey

Ralph Hiltch	velitel KVB na Lalonde
Cathal Fitzgerald	Ralphův zástupce
Dean Folan	voják divize G66
Will Danza	voják divize G66
Kirsten Saldanová	ombeyská kněžna
Diana Tiernanová	ředitelka technického odboru policie
admirál Farquar	královské loďstvo, velitel ombeyských sil
Hugh Rosler	reportér DataAxis
Tim Beard	válečný zpravodaj
Sinón	seržant osvoboditelské armády
Choma	seržant osvoboditelské armády
Elana Duncanová	žoldnéřka osvoboditelské armády
Janne Palmerová	plukovnice Královské námořní pěchoty
Anette Ekelundová	navrácená duše
Soi Hon	navrácená duše, guerillový voják
Delvan	navrácená duše
Milne	navrácená duše
Moyo	navrácená duše
Stephanie Ashová	navrácená duše
Cochrane	navrácená duše

Rana	navrácená duše
Tina Sudolová	navrácená duše
McPhee	navrácená duše
Franklin	navrácená duše

Kulu

Alastair II.	král
Simon, vévoda ze Salionu	předseda bezpečnostní komise
lord Kelman Mountjoy	ministr zahraničních věcí
lady Phillipa Oshinová	předsedkyně vlády
admirál Lavaquar	náčelník Generálního štábu

Planeta Kiintů

Richard Keaton	pozorovatel
Tracy Deanová	pozorovatelka
Jay Hiltonová	uprchlice, kamarádka Haile
Haile	malá Kiintka
Nang	Hailin rodič
Lieria	Hailin rodič

Země

Louise Kavanaghová	uprchlice
Genevieve Kavanaghová	uprchlice
Fletcher Christian	navrácená duše
Quinn Dexter	mesiáš Světlonoše
Bannethová	velmistryně edmontonské lóže
Andy Behoo	prodavač
Ivanov Robson	soukromý detektiv
Brent Roi	detektiv policie O'Neillova mračna
Courtney	učednice edmontonské sekty
Billy-Joe	učedník edmontonské sekty

Ostatní

Konfederace

Olton Haaker	předseda Sněmu
Jeeta Anwarová	vrchní tajemnice předsedy
Mae Ortliebová	předsedova vědecká rádkyně
Cayeux	edenitský velvyslanec
sir Maurice Hall	velvyslanec Kuluského království

Edenité

Wing-Tsit Chong	zakladatel edenismu
Aténa	matka Syrinx

1

Když se elektrofosforescenční pruh na dětském oddělení naplno rozzářil, Jay Hiltonová už tvrdě spala. Prostý sen o mamince se v návalu světla rozlétl jako skleněná socha, bílá záplava pohltila barevné střepy.

Jay si promnula oči a nechápavě zvedla hlavu. Spánek vytlačily ostré známé obrysy dětského oddělení. Byla hrozně ospalá. Určitě ještě není ráno. Pořádně zívla, pusu otevřela dokořán. Všechny děti se už probouzely, víčka slepená. Holografické samolepky zareagovaly na světlo, kreslené postavičky se pustily do veselých kousků. Děti si přimáčkly animatronické panenky a ty začaly spokojeně vrnět. Pak se otevřely dveře na zadním konci a do ložnice přispěchaly sestry.

Jay stačil jediný pohled na jejich nucené úsměvy. Něco se stalo. Zalila ji zima. Snad ne posedlí? Tady přece ne…

Sestry odvedly děti z postýlek ke dveřím. Na stížnosti a otázky nereagovaly.

„Požární cvičení," oznámil staniční bratr. „Tak rychle, děti, všichni do výtahů. Pronto pronto." Hlasitě zatleskal.

Jay shrnula tenkou deku a slezla z postele. Dlouhá bavlněná košile se jí zamotala kolem kolen a Jay ji musela chvíli rozplétat. Už už chtěla vyběhnout za ostatními, když si za oknem všimla světel a pohybu. Každé ráno na Tranquillity trávila Jay u okna a hleděla na Mirchuska a jeho divokou zelenou oblačnost. Nikdy si nevšimla tolika světel.

Nebezpečí.

Tiché slovo uteklo tak rychle, že ho Jay málem nezachytila. Ale přesně poznala Hailin myšlenkový hlas. Rozhlédla se po

pokoji, kde se Kiintka schovává. Ale uviděla jen řadu nervózních sester.

Jay si uvědomovala, že by měla správně dělat něco úplně jiného, ale přesto zamířila k oknu a přitiskla k němu nos. Kolem Tranquillity se táhl úzký proužek malých modrobílých hvězdiček. Všechny se pohybovaly, stahovaly se kolem habitatu. Už zjistila, že to nejsou hvězdy, že se protahují. Plameny. Jasné maličké plamínky. Stovky ohňů.

Kamarádko. Kamarádko. Strach konec života.

Rozhodně to byla Haile a prožívala nesmírnou úzkost. Jay ustoupila od okna oroseného v místech, kde se o ně opřela nosem a dlaněmi. „Co se děje?“ zeptala se do prázdna.

U habitatu se probral k životu další vodopád plamenů. Napohled náhodně se ve tmě vesmíru objevovaly další a další. Jay zatajila dech. Byly jich tisíce, protínaly si dráhy a stále se zvětšovaly. Byly krásné.

Kamarádko. Kamarádko.

Evakuace zahájena.

Jay se zamračila. Druhý hlas zazněl jako ozvěna. Napadlo ji, že patří nějakému dospělému Kiintovi, zřejmě Lierii. Jay Hailiny rodiče potkala jen párkrát v životě. Měla z nich vítr, i když se chovali laskavě.

Určení počet. Dva.

Ne. Rodič mluvil rázně a přísně. **Zakazuji.**

Určení.

To nesmíš, dítě. Smutek za trpící lidi. Nutnost poslouchat.

Ne. Kamarádka. Moje kamarádka. Určení. Dva. Určitě.

Jay si nepamatovala, že by kdy Haile byla tak pevně rozhodnutá. Děsila ji. „Prosím vás,“ opakovala roztřeseným hlasem. „Co se děje?“

Okno zalila záře. Jako by za Mirchuskem vyšlo slunce. Vesmír ožil jasným světlem.

Dospělý Kiint řekl: **Provádím evakuaci.**

Počet určen.

Jay ze své kamarádky cítila vítězoslavné nadšení. Chtěla se k ní natáhnout a utěšit ji, protože pochopila, že si to u rodičů něčím hodně zavařila. Místo toho se pokusila kdesi v srdci vykouzlit úsměv, aby ho Haile ucítila. Vzduch se kolem ní chvěl.

„Jay!“ zavolala jedna sestra. „Pojď, drahoušku, musíme…“

Jay přestávala vnímat světlo za oknem i zvuky dětského oddělení. Slyšela ještě, jak sestra zalapala po dechu. Vánek se proměnil v soukromou vichřici, tahal ji za košili, po těle jí vstávaly chloupky. Kolem Jay se vytvořila kulatá bublina šedivé mlhy. Ve vzduchu ale necítila vlhkost. Mlha tmavla, ložnice se za ní brzy ztratila. Pak bublina narostla takovou rychlostí, že Jay hrůzou vykřikla. Záhy zmizela a s ní celé dětské oddělení. Jay byla sama v bezhvězdném vesmíru. A padala.

Chytila se za hlavu a znovu zakřičela ze všech sil. Hrůzu ale nezahnala. Musela se nadechnout. Bůhvíkde se zase objevila šedivá stěna. Hnala se k ní ze všech stran tak rychle, až bylo Jay jasné, že ji rozmačká na kaši. Stiskla víčka. „Maminko!!!“

Na chodidlech ji polechtalo něco jako tuhé peří a vzápětí stanula na pevné zemi. Zamávala rukama, aby získala rovnováhu, ale už se moc nakláněla. Dopadla na jakousi chladnou podlahu, oči stále zavřené. Vzduch tu byl teplejší a mnohem vlhčí než v nemocnici. Měl zvláštní vůni. Za víčky viděla růžové světlo.

Pořád na všech čtyřech se Jay odvážila otevřít jedno oko, připravená dát se zase do křiku. Pohled byl ale tak neuvěřitelný, že nevydala ani hlásku. Nakonec se jí jen podařilo zašeptat: „Propánajána.“

***

Jozue zahájil skok bez nadšení. Špatnou náladu sdílel s celou posádkou a všemi pasažéry – kromě těch, které strčil do stáze. Tolik toho dokázali, a vítězství jim teď někdo vyfoukl.

Jenže… Jakmile ho přešel šok, že nenašel Tranquillity na známém místě, přestal mít strach. O Ione a o své dítě. Tranquillity není zničená, tím se může utěšovat. Což logicky znamená, že habitat ovládli posedlí a unesli ho pryč z vesmíru.

Tomu nevěřil.

Intuice ale těžko poslouží jako vševědoucí soudce. Třeba tomu jen nechce věřit. Na Tranquillity byl doma. Byl s ní svázaný, miloval habitat i to, co nesl. Zkuste někomu říct, že všechno, co mu bylo drahé, je pryč. No co. Nerozhodnost ho deprimovala stejně jako ostatní žal.

„Skočili jsme," řekl. „Samueli, je to na vás."

Lady Mac skočila do určené příletové zóny Trafalgaru sto tisíc kilometrů nad Avonem. Vysílač už chrlil identifikační čísla a kódy. Jozue měl dojem, že to nebude stačit. Objevil se uprostřed nejhorší krize na dostřel hlavní konfederační vojenské základny.

„Zaměřují se na nás distorzní pole," oznámil Dahybi. „Pět kousků, řekl bych."

Letový počítač kapitána upozornil, že se trupu chytily zaměřovací radary. Když se napojil na čidla, uviděl proti Lady Mac tři sokoly a dvě fregaty. Velitelství trafalgarské obrany na něj sypalo palbu otázek. Podíval se na Samuela a ten začal datovat odpovědi a zároveň spřízněností komunikovat s Edenity na vojenském asteroidu.

Sarha se flegmaticky usmála. „Kolik nám asi každýmu dají metálů?"

„Hm," zabručel Liol. „Třeba kilo, ale nejspíš je dostaneme in memoriam. Jedna fregata si už všimla, že náš antihmotový pohon dost nápadně září."

„No nádhera," opáčila.

Monice Foulkesové se to nelíbilo; podle informací Konfederačního loďstva používaly antihmotový pohon jen Caponovy lodě. Nechtěla pustit Mzuovou zpátky na Tranquillity a už rozhodně s ní nechtěla skončit na Trafalgaru.

Ale v debatě nad Mirchuskem neměla zrovna rozhodující hlas. Po setkání se Včelkou se jejich dohoda se Samuelem prakticky rozpadla.

Pak Calverta napadlo, že o osudu Mzuové, Adula a jeho samého nejpovolaněji rozhodne velící admirál. Samuel souhlasil a Monica nevymyslela žádný přesvědčivý argument proti. Mlčky připustila, že jedinou možnou ochranou před novými Alchymisty bude dohoda mocností, jež skoro fungovala v případě antihmoty.

Ne že by jí bylo rozhořčení něco platné. Jako v devadesáti procentech případů na poslední misi za ni rozhodoval někdo jiný. Zbývalo jí jen držet se Mzuové jako klíště a zařídit, aby technologie neprosákla do nesprávných rukou. To už se ovšem zřejmě stalo při použití Alchymisty proti organizačním lodím. Začínala mít hrůzu z chvíle, kdy bude muset podat hlášení.

Monica se zamračila na Samuela, ten ale se zavřenýma očima ležel v křesle a soustředil se. K hektické komunikaci mezi Trafalgarem a Lady Mac přidala tichou modlitbičku za osvícení podezíravých vojáků.

Velitelství trafalgarské obrany nařídilo Calvertovi držet polohu, ale do potvrzení statutu odmítalo přidělit příletový vektor. Hlídkové lodě zastavily sto kilometrů od Lady Mac ve formaci dvou čtyřstěnů na sobě, radary zůstaly zaměřené.

Samuela vyslýchala sama admirálka Lalwaniová, ale nedokázala jeho vyprávění uvěřit. Vzhledem k tomu, že kromě Mzuové nesla Lady Macbeth i další vědce seznámené s Alchymistou a ještě jisté množství antihmoty, bylo rozhodnutí nakonec na velícím admirálovi. Jozue dostal příletový vektor až po dvaceti minutách čekání. Přidělili mu molo na severním kosmoportu.

„Jozue," ozval se vemlouvavě Samuel, „neodchylujte se od kurzu, snažně vás prosím."

Jozue mrkl a byl si přitom vědom, že ho Samuelovýma očima vidí stovky trafalgarských Edenitů. „Že by se Lagrange Calvert netrefil na trasu?"

Let na Trafalgar trval osmdesát minut. Počet antihmotových fyziků čekajících na molu se skoro vyrovnal síle po zuby ozbrojených mariňáků. Navíc na ně čekalo dost důstojníků KIS.

Ne že by je rovnou přepadli. Nikdo vlastně nevytasil zbraň. Ale jakmile se spojily přechodové komory, posádce Lady Mac nezbylo než předat ovládací kódy lodi místním technikům. Vojáci odpojili stázové komory a eskortovali ven jejich obyvatele nabrané cestou za Alchymistou. Po velice, ale velice důkladné tělesné prohlídce je zdvořilí důstojníci KIS s kamennými tvářemi odvedli do zabezpečených ubikací hluboko v asteroidu. Jozue skončil v apartmá, za jaké by se nestyděl ani čtyřhvězdičkový hotel. Jako spolubydlící dostal Ashlyho a Liola.

„Tak jsme tu," prohlásil Liol, sotva za nimi zapadly dveře. „Usvědčení z přechovávání antihmoty, zavření v base tajnou policií, která v životě neslyšela o lidských právech, a až umřeme, Al Capone si nás pozve na slovíčko." Otevřel třešňový bar a usmál se na působivou sbírku lahví. „Těžko na tom můžeme být hůř."

„Zapomínáš na zmizení Tranquillity," dodal Ashly. Liol omluvně mávl flaškou.

Jozue se sesul na měkkou koženou židli uprostřed obývacího pokoje. „Vy na tom hůř nebudete. Ale pamatujte, že vím, co dokáže Alchymista a jak to dělá. Nemůžou mě pustit."

„Možná víš, co dělá," namítl Ashly, „ale bez urážky, kapitáne, kdyby chtěl někdo postavit dalšího, těžko mu budeš co platný."

„Stačí ukázat cestu," zavrčel Jozue. „Stačí, když si jednou nedám pozor na jazyk."

„Neměj strach, Joshi. Přes tohle se Konfederace dostala už dávno. Kromě toho nám Loďstvo hodně dluží, zavázaný jsou nám i Edeniti a království Kulu. Bez nás by měli natržený prdele. Zase budeš řídit Lady Mac."

„Víš, co bych dělal na místě velícího admirála? Strčil bych se navěky do stáze.“

„Tak to mýmu bratříčkovi neprovedou!“

Jozue si dal ruce za hlavu a usmál se na Liola. „A hned potom bych tam strčil tebe.“

***

Na soumračném nebi pableskovaly planety. Jay jich v oblouku nad horizontem viděla minimálně patnáct. Nejbližší vypadala jen o něco menší než pozemský Měsíc. Jay si pomyslela, že je to vzdáleností. Ve všech ostatních ohledech připomínala planeta jakoukoli terrakompatibilní planetu v Konfederaci, modré oceány, zelené kontinenty a tenká slupka atmosféry s chumáčky mraků. Jediný patrný rozdíl byl v osvětlení: do noci na zastíněné straně zářila města větší než mnohé státy z dob před sjednocením Země. Frontální systémy odváděly záři nad ztemnělé oceány a ty tak nepřetržitě perleťově světélkovaly.

Jay si sedla na bobek a s potěchou pozorovala kouzelné nebe. Místo, kde se ocitla, obklopovala vysoká zeď. Jay si řekla, že řada planet pokračuje dál, ale zeď jí stíní výhled na obzor. Hvězda s náhrdelníkem obydlených světů! Musejí jich tu být tisíce, když jsou tak blízko u sebe! Didaktické vzpomínky Jay nenapověděly ani jednu soustavu, kde by bylo tolik planet, i kdyby měla započítat měsíce všech plynových obrů.

Kamarádko Jay. Bezpečí. Moc ráda, že přežila.

Jay zamrkala a sklopila zrak. Běžela k ní Haile. Jako vždycky, když se malá Kiintka nemohla dočkat, se jí motaly nohy a skoro po každém kroku málem upadla. Jay se nad tím musela usmát. Když ale pohlédla za kamarádku, úsměv jí zmizel z tváře.

Byly zavřené v dvousetmetrové aréně s černou podlahou jako z leštěného mramoru. Zeď sahala třicet metrů do výšky a nad ní se klenul průhledný dóm. Svislý povrch přerušovaly v pravidelných rozestupech vodorovné trhliny, průhledy do jasně

osvětlených místností zařízených na první pohled velkými krychlemi v základních barvách. Za okny se pohybovali dospělí Kiinti, i když spousta z nich právě ustala v činnosti a zahleděla se na ni.

Haile s dusotem doběhla, traktamorfní chapadla vlála vzrušeně kolem. Jay ji za dvě chytila a Haile jí hned stiskla ruce.

„Haile! Tohle jsi provedla ty?“

Arénou k nim kráčeli dva dospělí Kiinti. Jay v nich poznala Nanga a Lierii. Za nimi se zničehonic vynořila černá hvězdička. V okamžení narostla do tvaru patnáctimetrové koule, spodní konec protínal podlahu. Bublina zmizela a na jejím místě se objevil další dospělý Kiint. Jay v úžasu kulila oči. Skok nadsvětelnou rychlostí bez kosmické lodě. Soustředila se na všechno, co jí školní kurzy o Kiintech zapsaly do paměti.

Ano, přiznala Haile. Chapadla se zachvěla a Jay je pevněji stiskla, aby kamarádku uklidnila. **Ve chvíli život končí, jen my měli utéct všude kolem. Proti zákazu rodičů do určení jsem tebe vzala. Moc hanba. Nerozumím.** Haile se otočila na rodiče. **Život končí dobře pro nás dotaz? Moc kamarádů ve všude kolem.**

Není to dobře.

Jay nervózně mrkla na dospělé a přimáčkla se k Haile. Nang vytvořil z traktamorfní tkáně ploché tykadlo a položil ho dceři láskyplně na záda. Malá Kiintka se viditelně uklidnila. Jay tušila, že mezi nimi probíhá i výměna myšlenek, zachytila dokonce ozvěnu soucitu a klidného porozumění.

Proč jsme nepomohli? zeptala se Haile.

Nesmíme pomáhat jiným druhům s ničím velkým, dokud nedosáhnou porozumění omega. Tento zákon musí být i tobě nade vše. Přesto želíme jejich zkázy.

Jay napadlo, že poslední věta byla míněna pro ni. „Nezlobte se na Haile,“ řekla vážně. „Já bych pro ni udělala totéž. A umřít jsem nechtěla.“

Lieria k ní natáhla chapadlo a pohladila ji po rameni. **Děkuji ti za přátelství, které chováš k naší dceři. V srdci jsme rádi, že jsi tu s námi, protože budeš v naprostém bezpečí. Je mi líto, že jsme nezachránili víc tvých kamarádů. Ale náš zákon je neporušitelný.**

Jay najednou jala strašlivá hrůza a beznaděj. „Opravdu Tranquillity rozstříleli?“ zajíkla se.

Nevíme. Když jsme ji opustili, začínal útok. Ione Saldanová se ale mohla vzdát. Je vysoce pravděpodobné, že habitat a jeho obyvatelé přežili.

„Když jsme ji opustili,“ zašeptala nevěřícně. V aréně už stálo osm dospělých Kiintů, všichni vědci z laymilského výzkumu. „Kde teď jsme?“ Znovu zvedla oči k soumračnému nebi a neuvěřitelnému řetězu planet.

Toto je naše domovská soustava. Jsi první lidská návštěva.

„Ale…“ Hlavou jí proskočily didaktické vzpomínky. Znovu si prohlédla kouzelné planety. „Tohle není Jobis.“

Nang a Lieria se po sobě podívali, mlčení působilo skoro rozpačitě.

Ne, Jobis je jen předsunuté vědecké pracoviště. V jiné galaxii.

Jay se rozplakala.

***

Hned na počátku krize s posedlými jupiterský konsenzus napřel všechny síly k obraně. Obrovitá průmyslová základna začala nevyhnutelně chrlit proud munice a podporovat adamitská loďstva, jež díky krácení vojenských rozpočtů rozhodně nebyla dokonale zásobena. Reakce yosemitského konsenzu na Caponův útok jasně ukázala, čeho jsou Edenité schopni, a na Yosemite bylo pouhých třicet habitatů. Jupiter vládl výrobní kapacitou čtyř tisíc dvou set padesáti habitatů.

Žádosti o materiální podporu zaplavily konsenzus téměř ihned poté, co Trafalgar vydal první varování. Vyslanci se dožadovali, prosili a škemrali s poukazem na dávné službičky,

jen aby se dostali do edenitských exportních plánů. Platby za zbrojní dodávky dosahovaly částek, za něž by šlo koupit hvězdné soustavy ve čtvrté fázi rozvoje.

Edenité navíc poskytovali zásadní článek Osvobození Mortonridge, totiž bitekové pěšáky na bázi tranquillitských seržantů. Tažení bylo úhelným kamenem psychologické války proti posedlým a mělo dokázat, že je možné je porazit.

Praktické stránky útoku na jakýkoli habitat byly naštěstí velice komplikované. Jupiter měl už předtím dokonalou strategickou obranu a mezi posedlými jen Organizace disponovala dostatečně silnou flotilou; díky vzdálenosti mezi Zemí a Novou Kalifornií byla ovšem představa útoku na Jupiter absurdní. Přesto trvala velice pravděpodobná možnost, že se posedlí pokusí proniknout s jedinou sebevražednou lodí naloženou antihmotou. A existovala i mizivá pravděpodobnost, že se Capone zmocní Alchymisty a použije ho proti Edenitům. Konsenzus sice nevěděl, jak ničivá zbraň pracuje, ale bylo jasné, že ho v soustavě musí vystřelit kosmická loď, což teoreticky nechávalo pár chvil na zničení nosiče.

Přípravy na posílení obrany začaly téměř okamžitě. Plná třetina válečné produkce mířila do místní obranné sítě. Nejsilnější ochrany se dostalo pásu habitatů pět set padesát tisíc kilometrů nad planetou, množství obranných družic se zdvojnásobilo a na orbitě coby miny obíhalo sedm set tisíc bitevních vos. Další milion min obíhal planetu po všech drahách až po orbitu Kalistó. Mezi ně Edenité vypustili celé flotily širokospektrálních pátracích satelitů, které pátraly po sebemenší anomálii v mocných energetických bouřích kolem plynového obra.

Obranu posilovalo přes patnáct tisíc ozbrojených sokolů, všichni obíhali na vysokých eliptických drahách, připraveni okamžitě zničit každou podezřelou molekulu. Stažení tolika sokolů z obchodních letů způsobilo lehký nárůst ceny He3, první po dvou stech šedesáti letech.

Konsenzus usoudil, že drobný hospodářský pokles za posílení bezpečnosti stojí. Na tři miliony kilometrů od Jupitera se nemohla bez povolení dostat jediná loď, robot nebo inertní kinetický projektil.

I šílený kamikadze by musel uznat, že jeho mise nemá sebemenší smysl.

Gravitační fluktuace pět set šedesát tisíc kilometrů nad Jupiterovým rovníkem okamžitě způsobila pozdvižení. Pro distorzní vidění nejbližších tří set sokolů vypadala jako nevídaně silné zkroucení časoprostoru. Síla byla taková, že okolní obranné družice musely rychle překalibrovat gravitonické detektory aby poruchu vůbec zaměřily. Vizuálně zkrat připomínal rubínovou hvězdičku, gravitační čočka stáčela světlo Jupitera na všechny strany. Fluktuace přitahovala prach a částice slunečního větru, pikometeority žlutě blýskaly.

Konsenzus vyhlásil poplach prvního stupně. Pouhá síla zkratu vylučovala zjevení jakékoli mezihvězdné lodi. A navíc se díra objevila nápadně blízko u habitatů, sto tisíc kilometrů od nejbližší povolené příletové zóny. Konsenzus předal spřízněné rozkazy bitevním vosám umístěným mezi habitaty. Tři tisíce fúzních motorů vzplály, smrtonosné střely se zaměřily na cíl. Strážní sokoli vytvořili vlastní malý konsenzus a dohodli se na souřadnicích skoků, jimiž obklíčí vetřelce.

Zkroucení časoprostoru rostlo až na několik set metrů a jednotliví Edenité dostali strach, i když konsenzus jako celek zůstával klidný. Červí díra už byla mnohem větší než jakýkoli sokol nebo jestřáb. Pak se zkrat proměnil v dokonale kruhovou dvourozměrnou trhlinu v časoprostoru a začal doopravdy růst. Za pět sekund měl průměr přes jedenáct kilometrů. Konsenzus rychle a zásadně změnil plány. Strážní sokoli museli uhnout ostrými parabolami na patnácti gé a pak skočit pryč. Na orbitě se probralo dalších osm tisíc vos a vyrazilo k cíli.

O tři sekundy později se trhlina ustálila na průměru dvacet kilometrů. Jedna strana se zhroutila do sebe a odhalila chřtán červí díry. Ze středu vylétly tři maličké tečky. Oenone a dva

další sokoli se hned identifikovali konsenzu a vykřikli: **NESTŘÍLEJTE!**

Poprvé za pět set dvacet jedna let své existence pocítil jupiterský konsenzus nefalšovaný šok. Ani přesto však nereagoval hloupě nebo unáhleně. Specializované myšlenkové rutiny potvrdily že tři sokoli nejsou posedlí. Bitevní vosy dostaly příkaz odložit útok o pět sekund.

Co se děje? zeptal se konsenzus.

Syrinx si to nemohla odpustit. **Máme návštěvu,** odvětila rozverně. Na Oenoneho můstku se všichni smáli.

Z obrovské červí díry se napřed vynořil nerotující kosmoport, stříbrobílý kotouč o průměru čtyř a půl kilometru, v kovových údolích jako města zářila přistávací mola, po krajích blikaly červené a modré naváděcí majáky. Následovala štíhlá osa a skoro to vypadalo, jako by za sebou vlekla polypovou horu.

Tehdy z trhliny vylétly další lodě, sokoli, jestřábi a adamitské fregaty Konfederačního loďstva. Obranná čidla i strážní sokoli se na ně okamžitě zaměřili. Konsenzus musel vychýlit z dráhy všechny útočící vosy.

Červí díra už vypouštěla hlavní těleso habitatu, válec o průměru majestátních sedmnácti kilometrů. Ve dvaadvacátém kilometru délky se objevil prstenec hvězdodrapů, statisíce oken zářily jako odpolední slunce. Poslední patra se do trhliny sotva vešla. Pak už nevylétávaly žádné lodě, jen zbytek habitatu. Po dalších dvaadvaceti kilometrech se červí díra zavřela a vesmír se navrátil do původního stavu. Flotila strážních sokolů cítila, jak se distorzní pole skládá zpátky do zesíleného pásu polypu na onom konci habitatu, kde uvnitř leželo prstencové moře.

Konsenzus hosta zavalil vlnou nezkrotné zvědavosti.

Dobrý den, pozdravila všechny Tranquillity a s ní Ione Saldanová. Zdálo se, že jsou se sebou náramně spokojené.

***

Dariat udělal něco, o čem byl přesvědčen, že už nikdy v životě neudělá. Otevřel oči a rozhlédl se. Otevřel své vlastní oči ve vlastním těle, tlustém a nemotorném, zahaleném špinavou tógou.

Znal to tady, ocitl se v mělkém údolíčku někde na prérii. Pokud se neplete, je to stejná rokle, kde se oběsila Anastázie.

„Tak tohle je posmrtný život?“ zeptal se nahlas.

Ne, nemůže. Zachytil unikající vzpomínku, něco jako poslední sen po probuzení. Něco ho vyrvalo, vytrhlo…

Slil se s Rubrou, spojili se a zničili nepřítele přesunem Valisku do světa, dimenze či snad stavu, v němž instinktivně vycítili prostředí nepřátelské mrtvým duším v posedlých tělech. Snad tento vesmír dokonce sami vytvořili pouhým přáním. A pak se zvrtl čas.

Dariat se pozorněji rozhlédl. Ano, je na Valisku. Prstencové moře leželo nějaké čtyři kilometry daleko, jasně viděl atoly. Na druhé straně spatřil širokou černou jizvu přes dvě třetiny severního víka.

Světelná trubice nesvítila, jak by po ztrátě plazmatu měla. Vydávala jen jakési soumračné šero, ale spíš smutné a šedivé než sytě zlaté, na které si Dariat zvykal každého večera. Savana byla stejně unavená a nepříjemně apatická. Hmyz se poddal zimnímu spánku, ptáci a hlodavci zalezli do hnízd, květiny ztratily jas.

Dariat se sehnul pro povadlý vlčí mák. Tlusťoučká ruka prošla přímo stonkem. V hrůze na ni vytřeštil oči a poprvé si všiml, že je lehce průsvitná.

Konečně se uklidnil natolik, aby pochopil. Místo, kde mrtvé duše musejí opustit ukradená těla a ztratí energistickou sílu. Sem přece s Rubrou chtěli.

„Thoale, ty hajzle. Ze mě je duch!“

***

Z Nadbrazílie dolů do centrvládního státu, po němž asteroid získal jméno, trvala cesta výtahem deset hodin. Skutečnou

rychlost klece (tři tisíce kilometrů za hodinu) by při pohodlné jízdě cestující poznali jen v okamžiku, kdy se dva výtahy míjely. Všechna okna ale vedla směrem od věže, a tak byli pasažéři o tento pohled ochuzeni. Zcela záměrně, neboť návrháři věže nevěřili, že by člověk snesl pohled na hrozící čelní srážku v rychlosti šest tisíc kilometrů za hodinu.

Těsně před vstupem do horních vrstev atmosféry zpomalila klec pod rychlost zvuku. Když vlétla do stratosféry, nad Jižní Amerikou vycházelo slunce. Na Zemi to už dlouho nebyl nijak pěkný pohled, cestující uviděli jen temně šedivý povlak nad celým světadílem a nad třetinou jižního Atlantiku. Až z deseti kilometrů nad oblačností uviděl Quinn šiky nebezpečně rychlých vichrů, z nichž se skládal kontinentální cyklon. Bublavá hmota byla hustá jako v atmosféře plynového obra, ale byl na ni mnohem nepříjemnější pohled.

Klesali nejřidší vrstvou cirrů a na oknech už bubnovaly kapky velké jako pěst. Pak nebylo vidět nic než beztvará šeď. Minutu před přistáním se venku setmělo, neboť v posledním úseku chránil věž před zuřivým počasím vertikální tunel.

Odpočet na displeji v královské třídě dosáhl nuly a výtah se při dosednutí jen neznatelně zachvěl. Pak se odpojil od magnetické kolejnice a pozemní transportér ho odvezl od věže, aby kolej mohla využít další kapsle. Za přechodovou komorou pasažéři uviděli dlouhé natahovací chodby do příletové haly, kde na ně čekal trojnásobný počet celníků, imigračních úředníků a bezpečáků. Quinn smířeně vzdychl. Cesta na zem se mu líbila, v královské třídě bylo pohodlně. Měl čas vydechnout a popřemýšlet si s pomocí Norfolkských slz.

Na Zemi dorazil s jediným cílem: dobývat. Teď měl alespoň hrubou představu, jak to udělá. Exponenciální hrubá síla, již posedlí používali všude ve vesmíru, tady nezabere. Archologie jsou na to příliš izolované. Zvláštní, ale čím víc o tom Quinn přemýšlel, tím víc mu Země přišla jako Konfederace v malém. Velká sídla od sebe dělila příroda skoro stejně nehostinná jako mezihvězdné vakuum. Semínka

revoluce musí zasít opravdu pečlivě. Jakmile centrvládní bezpečnosti dojde, že jsou na Zemi posedlí, odřízne postiženou archologii. A Quinn věděl, že jakmile Centrvláda zruší podzemní spojení, ani se svou energistickou silou už nic nezmůže.

Většina cestujících už vystoupila a vrchní letuška se dívala na Quinna. Vstal z měkkého koženého křesla a protáhl se. Přes přistěhovalecké se rozhodně nedostane, natožpak přes bezpečáky.

Došel do přechodové komory a zformoval energistickou sílu do již dobře známého vzoru. Obklopila ho a stiskla, do každé buňky mu zajela jehla. Při průchodu do říše duchů si dovolil jen tiché zaúpění. Srdce se mu zastavilo, přestal dýchat, okolní svět ztratil podstatu. Stěny i podlaha ho stále nesly, ale kdyby zatlačil, ustoupily by.

Vrchní letuška počkala, až poslední pasažér zmizí v přechodové komoře, a otočila se zpátky k baru. Pod pultem stálo několik lahví Norfolkských slz a dalších luxusních nápojů, jež podávali cestujícím v ceně jízdenky. Jakmile hladina klesla pod třetinu, otevřeli novou láhev. Ale i třetina vyšla dost draho.

Začala v inventáři všechny nedopité láhve odškrtávat jako prázdné. Stevardi a letušky se o ně později podělí a slijí si je do soukromých placatek. Dokud nebudou krást příliš, vedení je nechá na pokoji. Inventární procesor jí zahlásil nesmysly. Zamračila se na něj a praštila s ním o barpult. Světla začala blikat. Podívala se na strop. Elektřina selhávala v celé královské třídě. AV-projektor za barem vysílal zkroucenou duhu, motory přechodové komory kvičely, i když se dveře ani nepohnuly.

„Co to?“ zabručela. Výpadek proudu nepřipadá v orbitálním výtahu v úvahu. Každý díl je několikrát zálohovaný. Už už chtěla zavolat na údržbu, když světla naskočila a procesor se vzpamatoval. „Typický,“ utrousila, ale neuklidnilo

ji to. Když se může něco podělat na zemi, určitě se to může stát i v půli cesty.

Toužebně se podívala na připravené láhve. Přemýšlela, jestli obětovat drahé pití kvůli hlášení poruchy. Jakmile sem vtrhnou opraváři, obrátí klec vzhůru nohama a z láhví nezbude nic. Opatrně smazala inventární záznam a poctivě požádala procesor o spojení se službou.

Nedovolala se. Místo toho přijala prioritní rozkaz od policie z příletové haly, ať zůstane na místě a ani se nehne. Venku začala kvílet siréna. Trhla sebou, za jedenáct let služby ji slyšela vždycky jen při požárním cvičení.

Quinn slyšel sirénu jakoby z dálky. Viděl, jak v přechodové komoře poblikávají světla a jak kolem něj šílí procesory. Nemohl s tím nic dělat. Veškeré soustředění ho stálo udržet energistickou sílu ve správném tvaru. Teď se zdálo, že v říši duchů má ještě zhoubnější vliv na elektroniku než obvykle – i když při nástupu do výtahu se nic nedělo. To ale nebyl nervózní, naopak si užíval moc.

Dobře si to zapamatovat.

Na konci chodby zapadly neprůstřelné dveře a odřízly tak kromě Quinna i opožděné pasažéry. Quinn jimi prošel a ucítil jen slabý odpor, jako by prolézal pod vodopádem.

Příletovou halu na druhé straně tvořil komplex mnohopatrových sálů slátaných zvlněnými schodišti a fasádními výtahy. Hala zvládla sedmdesát výtahů najednou, ale od počátku krize pracovala sotva na čtvrtinový výkon. Cestou z uzavřené vstupní místnosti na konci chodby měl Quinn dojem, že mu ventilace pumpuje do obličeje adrenalin.

Dole na hlavní ploše běžel do úkrytu velký shluk lidí. Nevěděli, kde se schovat, všechny východy byly zavřené, ale věděli, kde být nechtějí, a to v blízkosti výtahu plného posedlých. Byli si sakra jistí, že takový poplach nemůže mít jiný důvod.

Na Quinnově podlaží se k chodbě hnali nadopovaní vojáci v kinetickém brnění. Důstojníci pořvávali rozkazy. Vojáci

všechny cestující postavili ke zdi a namířili na ně. Když se to někomu nelíbilo, dostal elektrickým obuškem. Na zemi už sebou škubala tři těla v bezvědomí. Zbytek raději dobrovolně spolupracoval.

Quinn obešel stráže, ty zatím obklíčily pancéřové dveře. Na ocel mířilo osmnáct krátkých hlavní. Quinn si jednu zbraň prohlédl zblízka. Vojanda se zatřásla, jako by se jí pod brnění dostala zima. Držela jakousi automatickou pistoli. Quinn věděl o zbraních dost, aby poznal, že tahle střílí konvenční projektily. U pasu měla žena několik granátů.

I když mu Bratr Boží dal podstatně větší energistickou sílu než obyčejným posedlým, proti těmhle osmnácti by se těžko ubránil. Na Zemi berou hrozbu posednutí vážně.

Mezi vyděšenými cestujícími mezitím prošli další bezpečáci. Byli v civilu, v solidních oblecích, ale vojáci je poslouchali. Quinn cítil jejich myšlenky, proti všem ostatním klidné a soustředěné. Nejspíš kontrarozvědka.

Quinn si řekl, že nemá cenu čekat, než se civilové odhalí. Velitel vojáků ještě ani nedal rozkaz otevřít dveře a Quinn už odešel. Vlnivý eskalátor stál, duch tedy schody vyběhl po dvou.

Lidé namačkaní u zablokovaných východů pocítili jeho přítomnost jako závan chladného vzduchu, krátký a skoro neznatelný. Venku na náměstíčku se šikovali další policisté, dva oddíly spěšně skládaly těžké bradheldky na trojnožkách. Quinn obdivně zakroutil hlavou a pak je opatrně obešel. Dlouhá řada výtahů dolů na stanici podtlakového vlaku ještě fungovala, i když většině klecí scházeli pasažéři. Skočil do jedné plné vystrašených obchodníků na cestě z měsíčního města Cavius.

Výtah sjel kolmo dolů půldruhého kilometru a otevřel dveře v kruhové hale o průměru tři sta metrů. Stanice se dělila na několik soustředných kruhů oddělených turnikety, z vnitřního pásma vedly do různých směrů vlnivé eskalátory. Podél stěn stály vyrovnané řady informačních panelů z černého skla, pod

lesklým povrchem se jako elektronické rybky honily poblikávající ikonky. U stropu poletovaly navigační hologramy.

Quinn se chvíli potuloval kolem informačních panelů a sledoval hologramy. Spěchající dav (lidé se důsledně vyhýbali pohledu z očí do očí), stísněné stěny a strop, rachot klimatizace a ostrý filtrovaný vzduch, malí úklidoví mechanoidi, které ve spěchu každou chvíli někdo nakopl – tohle všechno Quinn s radostí přijal zpátky do svého života. I když měl v plánu zničit planetu a zprznit její obyvatelstvo, na chvíli se mu zase stane domovem. Ze spokojeného rozjímání ho vytrhl rudý holografický nápis nad hlavou. Pod blikajícími modrými šipkami ke schodišti zářila velká písmena EDMONTON. Podtlakový vlak odjížděl za jedenáct minut.

Takové pokušení. Konečně Bannethová. Vidět tu tvář zkroucenou strachy a pak bolestí – dlouhou, hodně dlouhou bolestí – a pak potupou nenapravitelné imbecility. Teď, když na to měl sílu, vymyslel Bannethové nesmírná muka, tolik dílčích bolestí, fyzických i psychických. Na prvním místě ale stojí zájmy Božího Bratra, důležitější než téměř sexuální touha Quinnova hada. Znechuceně se odvrátil od lákavé pozvánky a vydal se hledat přímý spoj do New Yorku.

Lidé se začali stahovat k výlohám barů a bufetů po obvodu stanice. Děti zvědavě sledovaly zprávy AV-projektorů, zatímco nepřítomný výraz dospělých prozrazoval, že přijímají sensovizi. U malé pizzerie Quinn zahlédl kousek vysílání přes rameno upoceného kuchaře. V záběru uviděl habitat na pozadí divoké jupiterské oblačnosti; kolem se jako vyplašený hmyz hemžily desítky kosmických lodí.

To se ho netýkalo, šel dál.

Po zjevení Tranquillity nad Jupiterem zamířila Ione přímo do paláce De Beauvoir, odkud řídila údržbáře a vysílala obyvatelům v přímém přenosu uklidňující projevy. Oficiální audienční síň jí k tomu poskytla lepší pozadí než soukromé

komnaty. Teď, když krize pominula, se mohla pohodlně usadit a sledovat citlivými buňkami habitatu, jak na římse přistává poslední z humanitárních sokolů. Po polypu už k němu mířily dodávky a těžké kamiony, aby sokolovi ulevily od velikého fúzního generátoru narychlo přidělaného k nákladovým úchytům.

Generátor poslal na Tranquillity nejbližší edenitský habitat Lycoris; o daru rozhodl konsenzus krátce po příchodu hosta. Technici už k síti připojovali patnáct podobně výkonných generátorů, doručených dříve.

Když Ione zalovila hlouběji v bitekových nervech pod autonomními rutinami, ucítila elektřinu v organických vodičích. Mechanické systémy hvězdodrapů začaly naskakovat. Od začátku skoku v hvězdodrapech nešel proud, stejně jako ve většině méně důležitých technických provozech. Plány dědečka Michaela přece jen úplně nevyšly. Ione se ale musela usmát, jak šlo přesto všechno hladce. Kdyby jim nepomohl Jupiter, připojila by síť k menším generátorům na kosmoportu.

Nic by se nám nestalo.

Samozřejmě, přisvědčil káravě habitat.

Nikdo přirozeně nemohl do důsledků domyslet účinky skoku na celý velký habitat. Když si Tranquillity otevřela červí díru, stovky indukčních kabelů, napínaných odstředivou silou, zůstaly samozřejmě nad Mirchuskem a habitat zůstal bez proudu. Vytvořit nové kabely stejné délky potrvá žlázám několik měsíců.

A předtím budou třeba muset zase utíkat.

O to teď neměj strach, řekla Tranquillity. **Jsme na nejbezpečnější orbitě v Konfederaci; i mě překvapilo, kolik sil Jupiter shromáždil na obranu. Nemáš se čeho bát.**

Já si nestěžovala.

Ani naši obyvatelé.

Habitat jí obrátil pozornost do biosférické dutiny.

V Tranquillity se slavilo. Všechny obyvatele vyhnal výpadek proudu do parku nad hvězdodrapy. Postarší plutokraté

seděli v trávě se studenty, servírky čekaly na nouzovou kadibudku v jedné frontě s ředitelkami firem, laymilští výzkumníci se bavili s vypatlanými mozky. Cestou z bytu každý vzal něco k pití a v parku vypukl největší spontánní piknik v galaxii. Úsvit se opozdil už o pět hodin, ale měsíční přísvit trubice jen zlepšoval náladu. Lidé pili, sjížděli stimulační programy a se smíchem vykládali všem bližním svou verzi vzrušujícího příběhu „a ta bitevní vosa se hnala přímo na mě“. Děkovali Bohu za záchranu, ale hlavně Ione Saldanové, vyznávali jí nehynoucí lásku, té nechutně nádherné, geniální, chytré a fantastické holce, v jejímž habitatu bydlet je hotové požehnání. Tak co, Capone, na nás sis vylámal zuby, posero. Ta tvoje všemocná flotila vyrazila na bezmocný habitat a dostala na prdel. Pořád máš takovou radost, že ses dostal do našeho zázračného století?

Obyvatelé dvou hvězdodrapů u paláce De Beauvoir se vydali na pouť za vládkyní, vyjádřit jí svou úctu a vděčnost. Před branami zámku zpíval dav, nadšenci provolávali slávu a vyzývali svou hrdinku, ať se zjeví a pokyne jim.

Ione si je dobře prohlédla a usmála se, když v davu uviděla Dominiku, Clementa a namol ožralého Kempstera Getchella. Poznala další tváře, ředitele mezihvězdných korporací a bank, všechny stejně nadšené. Brunátní muži ochraptělými hlasy provolávali její jméno. Zaměřila se na Clementa.

Pozvi ho dál, pobídla ji Tranquillity.

Možná.

Přežité nebezpečí v lidech posiluje sexuální pud. Měla bys dát průchod instinktu. Udělá ti dobře a to si teď zasloužíš.

Jseš romantik.

Romantika s tím nemá co dělat. Prostě si užij.

A co ty? To ty jsi skočil červí dírou.

Když jsi šťastná ty, já též.

Nahlas se rozesmála. „No co, tak jo.“

To rád slyším. Ale napřed se jim budeš muset ukázat. Ten dav má sice dobrou náladu, ale ošidit se nenechá.

Ano. Vystřízlivěla. **Ale mám ještě jednu oficiální povinnost.**

Přesně tak. Tranquillity zvolila správný tón.

Ione cítila, jak se spřízněnost roztahuje až k jupiterskému konsenzu. Edenité formálně přizvali i Armiru, kiintskou velvyslankyni na Jupiteru.

Náš skok vedl k nečekané události, začala Ione. **Doufáme, že nám ji vysvětlíte.**

Armira propustila na spřízněnou vlnu pobavení. **Řekla bych, že váš skok byl dostatečně nečekaný sám o sobě.**

Rozhodně překvapil Kiinty, kteří u nás pracovali, odvětila Ione. Všichni zmizeli.

Chápu. Armira omezila spřízněné spojení.

Tranquillity jí pustila záznam pořízený v okamžiku útoku; všichni Kiinti zmizeli za horizontem událostí.

To, co tu vidíte, je naše odvěká schopnost, přiznala bez emocí Armira. **V době mezihvězdných letů jsme vytvořili systém nouzového zmizení. Je to jen dotažená podoba vašich distorzních polí. Moji kolegové v laymilském výzkumu by ho instinktivně použili v okamžiku ohrožení.**

To je samozřejmé, řekl konsenzus. **Kdo jim to může vyčítat? O to nám nejde. Zjištění, že máte podobnou schopnost, je pro nás nesmírně důležité. Vždy nám přišlo zvláštní, když jste tvrdili, že jste se vzdali mezihvězdných letů. Samozřejmě pro to svědčil fakt, že nemáte kosmické lodě. Teď vidíme, že se dokážete teleportovat, a vaše původní tvrzení bylo tedy lživé.**

Nemáme o cesty na cizí světy takový zájem jako vy, odvětila Armira.

Samozřejmě. Naše lodě se zabývají především kolonizačními a obchodními lety, plus bohužel válkami. Vaše technologická úroveň vylučuje něco tak prostého jako obchod. Rovněž věříme, že jste mírumilovní, přestože jistě znáte mnoho vyspělých zbraní. Zbývá vám kolonizace a průzkum.

Správný závěr.

Pokračujete ještě v těchto činnostech?

Do jisté míry.

Proč jste nám to neřekli, proč jste své schopnosti skrývali pod rouškou mystiky a nezájmu?

Odpověď znáte, pravila Armira. **Lidé před třemi sty lety objevili druh Jicirů, přesto se s nimi nespojili a nezjevili se jim. Jejich technika i kultura jsou velice primitivní a vy víte, co by se stalo, kdyby poznali Konfederaci. Všechno, co mají, byste nahradili pohodlnějšími technologiemi a Jicirové by se přestali vyvíjet. Kdo ví, o co by tak vesmír přišel?**

Tento argument zde neplatí, namítli Edenité. **Jicirové nevědí, co jsou hvězdy, neznají ani atomární strukturu hmoty. My ano. Uznáváme, že naše technika je proti vaší méněcenná. Ale vy stejně dobře víte, že se jednou dostaneme na vaši úroveň. Odpíráte nám znalosti, o jejichž existenci už víme, a děláte to na dvou frontách, ve vědě i v poznání nicoty. To není přátelské jednání; my se vám upřímně otevřeli, neskrývali jsme před vámi své nedostatky. Vy jste nám za to ale nic nedali. Dovodili jsme, že nás prostě jen zkoumáte. Rádi bychom znali důvod. Máme na něj právo jako rozumné bytosti.**

Zkoumat zní jako nadávka. Učíme se od vás stejně jako vy od nás. Přiznáváme, že výměna není vyvážená, ale vzhledem k naší podstatě to jinak nejde. Pokud jde o naši technologii: předat vám ji by bylo nepřípustné vměšování. Pokud něco chcete, přijďte si na to sami.

Stejný argument jste nám vnutili ve věci nicoty, rýpla si Ione.

Samozřejmě, přisvědčila Armira. **Povězte mi, Ione Saldanová, jak byste zareagovala, kdyby vám xenocký druh oznámil, že máte nesmrtelnou duši, pak by dokázal existenci nicoty, i když ta, jak řekl Laton, čeká jen na někoho? Poděkovala byste za takovou informaci?**

Asi ne.

Víme, že jsme na nicotu narazili náhodou, pravil konsenzus. **Na Lalonde se stalo něco, co vpustilo duše na svět a dovolilo jim posedat živé. Něco zvenku. Za tuto katastrofu nemůžeme. Proto nám snad můžete pomoci.**

Dlouhá odmlka. **V tomto případě se nebudeme vměšovat, řekla Armira. Máme dva důvody. Ať už se na Lalonde stalo cokoli, stalo se to díky vaší přítomnosti. Na mezihvězdném cestování a průzkumu je víc než pouhý fyzický čin.**

Říkáte, že musíme přijmout zodpovědnost za své činy.

Ano, to bezpodmínečně.

S výhradami souhlasíme. Ale mějte na paměti, že se nám váš soud nelíbí. Jaký je druhý důvod?

Chápejte, že mezi námi jsou tací, kteří by se do věci rádi vmísili ve váš prospěch. Návrh byl ale zamítnut, protože ze všeho, co jsme o vás zjistili, soudíme, že ve zkoušce obstojíte. Zvláště Edenité jsou dostatečně vyspělí, aby se zpříma postavili následkům.

Já nejsem Edenitka, řekla Ione. **Co bude se mnou, s ostatními Adamity, s většinou lidského rodu? Budete jen přihlížet, až nás pohltí nicota? Ospravedlní snad přežití vybrané hrstky moudrých a chytrých zánik ostatních? Mezi lidmi je eugenika právem považována na zločin. Pokud je to cena za vývoj druhu, odmítáme ji zaplatit.**

Pokud mohu soudit, i vy zvítězíte, Ione Saldanová.

To jsem ráda. Ale co ostatní?

O tom rozhodne osud. Nemohu než zopakovat naše oficiální stanovisko: odpověď je ve vás samých.

To nás moc neuklidní, poznamenal konsenzus.

Chápu vaše zklamání. Poradím vám ale, abyste se o mé informace nedělili s Adamity. Jistota, že známe řešení a že k němu vede jen pokora, jim sebere chuť hledat odpověď.

Oceňuji vaši přímost.

Mám poslední otázku, řekla Ione. **Kde je Jay Hiltonová? Zmizela z Tranquillity ve stejném okamžiku jako vaši vědci. Proč?**

Armira zjihla a dala najevo takové rozpaky, jaké Ione zatím z žádného Kiinta necítila. **Došlo k omylu, řekla velvyslankyně. Nesmírně se za něj omlouvám. Vězte však, že byl učiněn v dobré víře. Mladá Kiintka proti vůli rodičů**

evakuovala Jay Hiltonovou z vašeho habitatu. Chtěla zachránit kamarádku.

Haile! Ione se rozesmála. **Ty uličnice.**

Jistě byla za incident náležitě potrestána.

Doufám, že ne, rozhořčila se Ione. **Je ještě malá.**

Pravda.

Tak už můžete Jay dopravit zpátky. Tranquillity není tak bezbranná, jak jste si mysleli.

Ještě jednou se omlouvám, ale Jay Hiltonová se k vám teď nemůže vrátit.

Proč ne?

Viděla příliš. Ujišťuji vás, že je v bezpečí, a samozřejmě ji vrátíme, jakmile pomine současná krizová situace.

***

Stěny vězeňské cely tvořil jakýsi šedý kompozit, ne tak chladný jako kov, ale stejně tvrdý. Louise stačil jediný dotyk, pak se sesula na kavalec a přitáhla si kolena pod bradu. Gravitace byla proti Norfolku zhruba poloviční, lepší než na Phobu, ale vzduch měl nižší teplotu než na Jamraně. Chvíli přemýšlela, jestli je nezradil Endron, systémový specialista z Daleké říše, ale pak si řekla, že na tom nezáleží. Teď ji trápilo jen odloučení od Gen; sestřička bude mít hrozný strach.

A já ji do toho dostala. Mamá mě zabije.

Jenže mamá teď nemůže vůbec nic. Louise se zachumlala, třásla se jí brada.

Dveře se otevřely a do cely vešly dvě policistky. Louise aspoň měla dojem, že jsou od policie; měly bleděmodré uniformy s bronzovým symbolem Země s kontinenty propletenými jako stisknuté pravice.

„Tak fajn, Kavanaghová," řekla ta s výložkami četaře. „Jdeme."

Louise natáhla nohy a nejistě se podívala po policistkách. „Kam?"

„K výslechu."

„Já bych tě prostě vyhodila do vakua," dodala druhá. „Chtít sem propašovat takovýho hajzla. Svině jedna."

„Nech toho," nařídila četařka.

„Ale já…" začala Louise. Bezmocně stiskla rty. Bylo to tak těžké a jen nebesa vědí, kolik zákonů cestou na High York porušila.

Doprovodily ji krátkou chodbou do další místnosti. Připomněla jí nemocnici. Bílé stěny, všude čisto, uprostřed stůl spíš jako na operačním sále, podél stěn laciné židle, v rohu věž procesorů, další procesory na stole. U stolu seděl Brent Roi, z celnického stejnokroje se už převlékl do stejné uniformy, jako měly policajtky. Ukázal jí na židli proti sobě.

Louise si sedla a nahrbila se přesně tak, jak to nerada viděla u Genevieve. Minutu čekala se sklopenýma očima, pak je zvedla. Brent Roi si ji klidně prohlížel.

„Nejsi posedlá," řekl po chvíli. „Testy to potvrdily."

Louise nervózně popotahovala límec černého overalu, který jí dali. Testy měla ještě v živé paměti. Sedm ozbrojených stráží na ni mířilo puškami, technici jí přikázali svléknout. Prohánělí ji dveřními detektory, osahávali ji ručními čidly, nabírali vzorky. Bylo to miliónkrát horší než u lékaře. Nakonec jí nechali jen nanonický náramek.

„To je dobře," kvíkla staženým hrdlem.

„Tak jak tě vydíral?"

„Kdo?"

„Ten posedlý, co si říká Fletcher Christian."

„Ach tak. Nevydíral mě, staral se o nás."

„Takže jsi před ním rozhodila nohy a nechala ses za ochranu šukat posedlým?"

„Ne."

Brent Roi pokrčil rameny. „Dával přednost tvojí sestře?"

„Ne! Fletcher je slušný člověk. Nesmíte říkat takové věci."

„Tak co tu hergot děláš, Louise? Proč ses pokoušela propašovat posedlýho do O'Neillova mračna?"

„Nesnažila. Je to jinak. Přišli jsme vás varovat."

„Koho?“

„Zemi. Centrvládu. Někdo sem letí. Je strašný.“

„Jo?“ Brent Roi nevěřícně zvedl obočí. „A kdopak to je?“

„Jmenuje se Quinn Dexter. Viděla jsem ho, je daleko horší než obyčejní posedlí. Mnohem horší.“

„Jak to?“

„Má větší moc. A je plný nenávisti. Fletcher říkal, že je jiný.“

„Aha, tvůj expert na posedlé. No, jemu bychom měli věřit.“

Louise se zamračila. Nechápala, proč jí to úředník tak ztěžuje. „Přiletěli jsme vás varovat,“ opakovala. „Dexter říkal, že poletí na Zemi. Chce se pomstít nějaké Bannethové. Musíte hlídat všechny kosmoporty, a hlavně mu zabránit v přistání. Byla by to katastrofa. Začal by posedat lidi.“

„A tobě na tom záleží proč?“

„To už jsem řekla. Viděla jsem ho, vím, co je zač.“

„Horší než obyčejní posedlí, ale přesto jsi přežila. Jakpak se ti to povedlo, Louise?“

„Nebyly jsme samy.“

„Pomohl vám… Fletcher?“

„Ne… Nevím, kdo to byl.“

„Fajn, takže jsi utekla osudu horšímu než smrt a letěla jsi nás varovat.“

„Ano.“

„Jak ses dostala z Norfolku, Louise?“

„Koupila jsem si jízdenku na kosmickou loď.“

„Aha. A vzala jsi s sebou Fletchera Christiana. Měla jsi strach, že v posádce jsou posedlí?“

„Ne, byla jsem si jistá, že ne.“

„A přestože jsi věděla, že na palubě nejsou posedlí, vzala jsi tam Christiana kvůli ochraně. To byl tvůj nápad, nebo jeho?“

„Já… byli… Cestoval s námi. Už z domova.“

„Kde jsi doma, Louise?“

„Na panství Cricklade. Ale přišel Dexter a všechny posedl. Pak jsme utekli do Norwiche.“

„Jistě, do hlavního města. Takže jsi vzala Christiana do Norwiche. A když ho začali dobývat posedlí, chtělas vypadnout.“

„Ano.“

„Věděla jsi, že je Christian posedlý, když jsi kupovala lístky?“

„Samozřejmě.“

„A věděla jsi, že Dexter chce na Zemi?“

„Ne, to až poté.“

„Takže letět sem a varovat nás byl nápad ušlechtilého Fletchera?“

„Ano.“

„A ty jsi mu dobrovolně pomáhala?“

„Ano.“

„A kam jsi tedy chtěla letět původně, než tě Fletcher získal pro svoje poslání?“

„Na Tranquillity.“

Brent Roi v uzasu pokýval hlavou. „To je pro mladou dámu z norfolkského panství divný cíl. Proč jsi chtěla právě tam?“

„Žije tam můj snoubenec. Pokud nás dokáže někdo ochránit, pak jedině on.“

„A kdo je tvůj snoubenec, Louise?“

Nesměle se usmála. „Jozue Calvert.“

„Jozue Cal… To jako Lagrange Calvert?“

„Ne, Jozue.“

„Kapitán Lady Macbeth?“

„Ano. Vy ho znáte?“

„Řekněme, že jsem to jméno už slyšel.“ Opřel se a založil ruce na prsou. Louise si prohlížel s neskrývaným zmatkem.

„Mohla bych už vidět Genevieve?“ zeptala se pokorně. Nikdo ji zatím oficiálně nezatkl. Cítila se daleko jistější v kramflecích.

„Možná za chviličku. Napřed si musíme ověřit tvoje informace.“

„Ale věříte mi snad ohledně Quinna Dextera? Musíte zařídit, aby se nedostal na Zemi.“

„Ujišťuju tě, děvče, že uděláme všechno, co bude v našich silách.“

„Děkuji.“ Nejistě se podívala po policistkách. „Co se stane s Fletcherem?“

„Nevím, Louise, to není můj obor. Ale počítám, že ho zkusí vyhnat z těla, které ukradl.“

„Ach.“ Sklopila oči.

„Myslíš si, že by to byla chyba?“

„Ne. Asi ne.“ Těžko se jí to říkalo, přestože měl pravdu. Ale správné to nebylo.

„Fajn.“ Brent Roi pokynul policajtkám. „Brzy si znovu promluvíme.“ Když za ní zapadly dveře, nevěřícně zakoulel očima.

„Co si myslíte?“ nadatoval jeho nadřízený.

„V životě jsem u výslechu neslyšel tolik kravin najednou,“ odvětil Brent Roi. „Buď je retardovaná, nebo nám opravdu hrozí nový typ posedlosti.“

„Není retardovaná.“

„Tak co je hergot zač? Nemůže být tak blbá.“

„To taky není. Náš problém je, že při svých zkušenostech s komplikovanými konspiracemi nepoznáme prostou pravdu.“

„No tak, snad jí nevěříte?“

„Jak jste sám řekl, pochází z norfolkského panstva; to není zrovna zázemí královny galaktického zločinu. A cestuje s mladší sestrou.“

„Kryje se.“

„Brente, jste nechutný cynik.“

„Ano, pane.“ Drzé odpovědi na jeho nadřízeného nezabíraly. Anonymní osoba, jejíž hlas ho řídil už dvacet let, postrádala mnoho běžných lidských rysů. Občas Brenta napadalo, jestli jeho velitel není xenoc. Ne že by s tím mohl

něco nadělat, nadřízený měl jistě velké slovo v Centrvládě. Jeho vlastní hladký služební postup v řadách orbitální policie to jasně dokazoval.

„Spolu s kolegy považuji některé informace slečny Kavanaghové za nanejvýš zajímavé.“

„Které?“ zeptal se Brent.

„No tak, Brente.“

„Dobrá. Co s ní mám dělat?“

„Endron marťanské policii potvrdil část výpovědi; co se stalo na Norfolku musíme ještě zjistit. Zařiďte výslech paměti.“

***

V posledních pěti stech letech začal newyorský Downtown skutečně znamenat „Spodní město“. Jedno se ale nezměnilo: archologie si stále žárlivě střežila právo chlubit se nejvyšší samostatně stojící budovou na planetě. V každém století si titul na pár desítek let přivlastnila jiná metropole v Evropě nebo v Asii, ale časem se pokaždé vrátil domů do New Yorku.

Archologie teď zabírala přes čtyři tisíce čtverečních kilometrů a oficiálně ji obývalo tři sta milionů lidí. V půlkruhu kolem Nového Manhattanu se na východním pobřeží táhlo patnáct dvacetikilometrových průzračných dómů, jež před vedrem a bouřemi chránily celé čtvrti obyčejných mrakodrapů (tedy budov pod jeden kilometr výšky). Na místě spojení dómů se ke střeše tyčily obrovské kónické mega věžáky. Právě tak si lidé kdysi představovali „archologii“, soběstačné město v jediné budově. Byly tu byty, obchodní domy, továrny, úřady, konstrukční kanceláře, stadiony, vysoké školy, parky, policejní služebny, místní samosprávy, nemocnice, restaurace, bary a prostory pro libovolný rozmar obyvatele sedmadvacátého století. Tisíce nájemníků tu prožily celý život od narození po kremaci, aniž by jedinkrát vytáhly paty z domu.

Při výšce pět a půl kilometru byl v současnosti nejvyšším domem na světě Reagan, kilometrová základna zabírala zhruba katastr města Ridgewood, dávno zničeného bombardérovými

bouřemi. Byty v horních patrech stály patnáct milionů fuseodolarů a stavební firma rozprodala všechny dvanáct let před kolaudací. Jejich majitelé byli doslova nová vyšší třída, a ze všech pozemšťanů si proto mohli dopřát nejlepší výhled. Každý týden ale archologie minimálně dva dny tonula v neproniknutelně hustých mračnech a pokud se vzduch vyčistil, panovalo vražedné vedro. Hluboko pod špicí Reaganova megavěžáku, pod průhlednými šestiúhelníkovými tabulemi, z nichž sestávala střecha dómů, pro pobavení vyvolených pulzoval obyčejný život. Přes den mohli sledovat toky barevných vozidel v trojrozměrném bludišti estakád, v noci karnevalovou tapisérii neonových pixelů.

Od Reaganu se na všechny strany rozbíhaly radiály uhlobetonových kaňonů jako vzdušné kořeny mohutné budovy. Dna kaňonů byla úzká a přecpaná, protože mrakodrapy se směrem k zemi rozšiřovaly a v prvních sto padesáti metrech nad zemí se ulicemi proplétaly mnohaúrovňové komunikace. Vysoko položené dálnice sbíhaly na každém rohu v odbočkách na níže položené lokální komunikace, nákladové pruhy se čtyřiadvacet hodin denně otřásaly pod koly osmdesátitunových kamionů, zásobovací tunely mizely ve chřtánech suterénních skladů, městské metro používalo síť kolejí tak složitou, že dispečink zvládla jedině umělá inteligence. U země se nájmy držely při zemi, místní si tu užívali jen hluk a stokrát vydýchaný těžký vzduch. Entropii v archologii představoval vertikální vektor. Všechno, co se opotřebovalo, zastaralo, vyšlo z módy, ztratilo účel – šup s tím dolů na zem, odkud už není kam klesnout. Ať jde o lidi nebo o věci.

Mezeru mezi mrakodrapy přehrazovaly černé stavby nalepené jako vosí hnízda na změť silničních pilířů, orvané chatrče spletené z kusů plastu a karbotaniového kompozitu. Za léta jich vyrostlo tolik, že zastínily nebe a pod nimi se už uchytily jen tržnice a laciné bufety, bazary s nejrůznější veteší a prodejny prošlých potravin. Zločin tu byl malicherný a krvesmilný, ulicím vládly gangy a gangům šíbři. Policie přes

den posílala hlídky, aby se neřeklo, po západu nikdy nespatřeného slunce se ale stáhla.

To byl Downtown. Sahal všude, ale pod nohama slušných občanů nebyl vidět. Quinn ho zbožňoval. Místní se už skoro ocitli v jeho říši duchů; jejich činy neměly sebemenší vliv na skutečný svět.

Z podzemky vyšel na tmavou ulici plnou hadrových stánků a karavanů bez kol, bedlivě střežených podezíravými vlastníky. Na stěnách mrakodrapů se plíseň přetlačovala o místo s graffiti. Vedlo sem jen málo oken a ta připomínala spíš střílny, přes něž do barů a špinavých obchodů stejně nebylo vidět. Kovové dunění ze silnic nad hlavou bylo stejně věčné a všudypřítomné jako zkažený vzduch.

Několik lidí na Quinna pohlédlo, ale rychle sklopili oči, aby je nikdo nepovažoval za jeho známé. Sebevědomě rázoval mezi stánky a usmíval se pro sebe. Jako by ho nestačila vydělit sebevědomá chůze, vrátil se i ke svému černočernému kněžskému hábitu.

Připadalo mu to tak nejjednodušší. Potřeboval najít sektu, ale v New Yorku nikdy nebyl. V Downtownu sektu všichni znali, odtud se rekrutovali učedníci. Nedaleko musí být černá kaple, tady jsou všude. Quinn jen potřeboval někoho, kdo mu ukáže cestu.

A vskutku, neušel od metra ani sedmdesát metrů, když ho uviděli. Pár mladých flákačů právě se smíchem močil na ženu, kterou zbil do bezvědomí. Její dvouleté děcko leželo na chodníku a řvalo, moč se mu hromadila u nohou. Oběť měla roztrženou a vysypanou kabelku. Quinnovi mladíci připomněli Jacksona Gaela: na prahu dospělosti, bledá svalnatá těla vytvarovaná spíš hormony než cvičením. Jeden měl tričko s nápisem CHEMICKÁ ZBRAŇ. Druhý byl se svým vývojem ještě spokojenější, chodil do půl těla.

Quinna uviděl jako první, hekl a strčil do komplice. Zapnuli si poklopce a vykročili Quinnovi vstříc.

Dexter si stáhl kápi. Ulice se rychle vylidňovaly, všichni tu cítili průšvih na míle daleko. Chodci zmizeli v lese sloupů. Trhovci zabouchli okenice karavanů.

Flákači stanuli před Quinnem a ten na uvítanou vycenil zuby. „Strašně dlouho jsem neměl sex," oznámil. Podíval se přímo na toho v tričku. „Takže napřed omrdám tebe."

Grázl se zašklebil a udeřil vší silou nahoněných svalů. Quinn se ani nepohnul. Pěst ho zasáhla do levé poloviny brady. Přes hluk dopravy se ozvalo hlasité křupnutí. Mladík zařval, napřed překvapením, pak bolestí. Celý se roztřásl. Zlámal si všechny klouby, jako by udeřil do skály. S hrůzou si je prohmatal.

„Rád bych řekl, abyste mě vzali k svému vůdci, ale organizace vyžaduje aspoň kousek mozku," pokračoval Quinn, jako by se nic nestalo. „Takže mám asi smůlu."

Druhý grázlík zbledl, zakroutil hlavou a ucouvl.

„Neutíkej," poručil mu ostře Quinn.

Mladík na chvíli zaváhal, pak se otočil a vypálil pryč. Džíny na něm vzplály. Zařval, zastavil se a začal kalhoty hasit rukama. Chytily plamenem. Šok ho na chvíli umlčel, nevěřícně zvedl dlaně před oči. Pak se dal znovu do křiku a vřískal, dokud jako opilý nenarazil do stánku a neporazil ho. Oheň se mu zažíral hlouběji do masa, šplhal po pažích a po hrudi. Vřískot pomalu utichal.

Zoufalec v triku k němu doběhl. Nedokázal ale víc než zoufale přihlížet.

„Prokristaboha!" zařval na Quinna. „Zastav to! Dělej!"

Quinn se rozesmál. „Tohle je první lekce, mladíku. Bratra Božího nic nezastaví."

Tělo se přestalo hýbat, mezi plameny vypadalo černé a svraštělé. Quinn položil mládenci ruku na rameno. „Bolí to, viď? Takhle se dívat."

„Bolí! Bolí? Ty svině." I když se mu tvář zkroutila bolestí a vztekem, neodvážil se mu vykroutit.

„Rád bych něco věděl," řekl Quinn. „A tebe jsem vyvolil, ty mi odpovíš." Sklouzl rukou níž, pohladil ho po hrudi a pak sjel mezi nohy. Sevřel varlata a vzrušilo ho, jaký oběť dostala strach.

„Jo, proboha, cokoli chceš," úpěl mladík. Měl zavřené oči, snažil se z noční můry zapomenout co nejvíc.

„Kde je nejbližší svatyně Světlonošovy sekty?"

I přes bolest a děs chlapec vykoktal: „V tomhle hrnci, okres sedumnáct, na rohu osumdesátý a třicátý. Někde tam mají flek."

„Fajn. Vidíš, už ses naučil poslouchat. To je moudré. Udělals na mě dojem. Zbývá ti ještě jedna lekce."

Chudák zasípal: „Jaká?"

„Naučíš se mne milovat."

Velitelství místní sekty se jako červ zahlodalo do rohu Hackova mrakodrapu na osmdesáté ulici. Co bylo kdysi prostou kombinací čtvercových místností, rozložených spíš podle zásad matematiky než architektonického umění, proměnilo se ve změť temných brlohů. Učedníci prorazili pár příček, zabarikádovali chodby, strhli stropy, odřízli schodiště, chovali se prostě jako vosy, jež připravují hnízdo pro svého mistra. Zvenčí byla pořád vidět řádka typicky špinavých krámů se zbožím ještě lacinějším než obvykle – mohli si to dovolit, učedníci všechno nakradli. Nad obchůdky ale byla okna zatemněná a místnosti za nimi podle domovních procesorů neobývané, sekta tudíž neplatila nájem.

Uvnitř se čtyřiadvacet hodin denně činili příslušníci sekty. Z čistě obchodního hlediska, a to bylo pro mistra Gartha hlavní, sekta fungovala jako slušně prosperující firma. Obyčejní učedníci, nejhorší splašky lidského rodu, z vyšších pater nepřetržitě dodávali spotřební zboží, které sekta buď použila, nebo prodala v jednom ze svých krámů. Vyšší akolyté hlavně udržovali nižší šarže v lati, ale také obstarávali distribuci kradeného zboží mezi střední třídou, čímž

nebezpečně konkurovali paralelní síti dealerů v barech a klubech. Starší akolyté, ti, kterým ještě fungovala aspoň jedna mozková buňka, dostali didaktické paměťové kurzy a řídili provoz pirátských dílen na kopie NF-alb, černého sensa, aktivačních programů a slušného sortimentu syntetických drog, hormonů a zakázaných virů.

Kromě těchto maloobchodních aktivit se kaple podílela i na tradičnější zločinné činnosti pouličních syndikátů. Přestože prostituce v Downtownu nepřežila konkurenci sensa, stále se dalo vydělat na výpalném, vydírání, krádežích čisté vody, na lichvě, únosech, zcizených datech, hracích automatech, na korupci, krádežích proudu, zpronevěrách, krádežích aut a tak dále.

Kaple to všechno dělala s chutí, a dokonce s elegancí. Mistr Garth byl spokojený. Tři roky po sobě splnili každý měsíční plán a ani jedinkrát se nezpozdili s odvodem pro velmistra New Yorku v druhém dómu. Garth se jen bál, že velmistr zjistí, kolik zdejší kaple vydělává, a zvýší daně. Ty by se podepsaly na Garthových osobních ziscích, na jeho osmi procentech, jež si dokázal ulít z každého vyúčtování za posledních pět let.

Garth občas nedokázal pochopit, jak to, že si toho nikdo nevšiml. Ale když se podíval na Vyššího akolytu Wenera, ani se moc nedivil. Wenerovi bylo přes třicet, byl velký, ale spíš díky tuku než svalům. Měl hustý plnovous, chlupy mu rostly prakticky všude jako opici. Hlavu měl podobně kulatou jako tělo, i když Wener byl přesvědčen, že spíš než sádlo nebo mozek ji tvoří kosti. Díky nadočnicovým obloukům a široké bradě vypadal pořád zasmušilý, jak jinak. Takový obličej se neobjednával u genetiků, spíš dokazoval rozšíření incestu mezi nižšími vrstvami. Po patnácti letech v sektě byl Wener nejvýš, kam se mohl vůbec dostat.

„Dostali Toda a Jay-Dee," oznámil Wener. Usmál se přitom. „Tod šel na pochůzku. Trefil dva lízly, než ho složili nervoušem. Pak ho zkopali. Tak jsem vypad."

„Jak to, že tě viděli?“ zeptal se Garth. Poslal Wenera s pěti dalšími vybrat samoobsluhu. Prostá věc, učedník uřízne kabelku, vybere kapsy, a pokud se chce civil ohradit, uvidí kolem sebe dost drsných tváří, aby mu bylo jasné, že si nemá koledovat.

Wener si posunul převislé panděro, nikdy nekrčil rameny. „Co já vím. Fízlové si asi všimli, co se děje.“

„No jo, ser na to.“ Garthovi to bylo jasné. Ochomýtali se kolem moc dlouho a ochranka si jich všimla. „Měli Tod a Jay-Dee něco u sebe?“

„Kreditky.“

„Do prdele.“ A je to. Policajti je pošlou rovnou k soudu a tajemník zástupce sudího je odepíše rovnou na deportaci. Další dva věrní učedníci skončí v nějaké debilní kolonii na konci vesmíru. Proslýchalo se ale, že kvůli karanténě zrušili kolonizační lety. Kriminály pro deporty na orbitálních stanicích už byly přeplněné a ve zprávách se mluvilo o vzpouře.

Wener lovil v kapsách a tahal ven kreditní disky a jiné civilní srágory: fleky, šperky, kapesní procesorové bloky… „Mám tohle. Nebylo to úplně na hovno.“ Vysypal kořist Garthovi na stůl a s nadějí na něj pohlédl.

„Dobře, Wenere. Ale příště si dej větší pozor. Kurva, Bratr Boží netoleruje hovada.“

„Jistě, mistře.“

„Tak fajn, zmiz mi z očí, než ti na noc přidělím rajóny.“

Wener vydusal ze svatyně a zavřel za sebou. Garth požádal procesor o světlo. Sekta vyznávala voskovice, a když mistr přijímal učedníky, podřizoval se zvyku. Jeho kancelář se proměnila v ponurou jeskyni osvětlenou červenými svíčkami v železných svícnech, stěny zůstaly ve tmě.

Ze stropu zazářily jasné paprsky a odhalily bohatě zařízené doupě: bary plné drahých lahví, rozsáhlou knihovnu AV a sensofleků, nejnovější stolní procesor z Kulu (žádnou kopii, pravé zboží), neprodejná umělecká díla. Důkazy jeho hrabivosti a věrnosti. Když něco chceš, vezmi si to.

„Kerry!“ zavolal.

Vyšla z jeho bytu, nahá od hlavy k patě. Od chvíle, co si ji přivedl, jí nedovolil se obléct. Nejhezčí holka, jaká se k nim kdy dala. Pár zásahů kosmetické nanoniky a stala se ztělesněním jeho snů.

„Najdi mi pátý vzývací ornát,“ poručil jí. „A rychle, za deset minut přijímám nováčky.“

Uklonila se a vrátila do bytu. Garth začal probírat Wenerovy nakradené krámy, pročítal nápisy na flecích, procesorem četl obsahy. Po tváři ho pohladil studený závan. Svíčky zaprskaly. Na chvíli ztratil soustředění. Klimatizace se zase podělala.

Ve Wenerově kořisti nebylo nic zajímavého, informace nebyly tajné ani choulostivé, aby sekta mohla majitele vydírat. Garthovi to bylo jedno. Nakradená data každý týden odesílal velmistrovi a nedostával za ně nic než neviditelný deštník politické ochrany, již sekta dokázala poskytnout svým nejvyšším představitelům. Garth tedy poslouchal a bral to jako pojištění. Hlášení velmistrovi se netýkala jen činnosti sekt, ale všeho, co se děje na ulicích.

Léta v nejnižším patře města Gartha poučila o významu dobrých informací, ale velmistr do nich byl úplně zamilovaný.

Kerry mu přinesla hábit. Pátý vzývací ornát byl dostatečně okázalý, černý a purpurový brokát zdobily pentagramy obšité nesmyslnými runami. Klikyháky ovšem představovaly autoritu a sekta si na vnitřní disciplínu potrpěla. Kerry mu pomohla s oblékáním a na krk mu pověsila zlatý řetěz s obráceným křížem. Když se podíval do zrcadla, byl sám se sebou spokojený. Možná mu trochu povolily svaly, ale tím spíš používal zbraňové implantáty. Díky oholené lebce a očím zasazeným chirurgicky hluboko do důlků vypadal i ve svém věku nebezpečně zlověstně.

Chrám byl uprostřed zabraných prostor, loď proražená přes tři podlaží. Na místě někdejších stropů ještě ze stěn trčely armatury. Na zadní zdi se skvěl malovaný pětiúhelník s

obráceným křížem, osvětlený zdola třemi řadami svíček ve vydlabaných preparovaných lebkách. Kolem se pod vrstvou sazí ztrácely hvězdy, démoni a runy. Oltář tvořil dlouhý uhlobetonový panel vytržený z chodníku a postavený na karbotaniové nohy. Vypadal přinejmenším solidně, když nic jiného. Na oltáři hořel v koši oheň, lisované brikety vydávaly těžkou nasládlou vůni. Po stranách měl koš dva svícny ve tvaru hada, z deseti jeřábových ok po obvodu panelu vedly řetězy zakončené pouty.

Když přišel Garth, ve svatyni čekala polovina všech učedníků. Stáli v řadách, oblečení v šedé, kutny převázané provazem v barvě podle hodnosti. Gartha nedostatečná účast rozladila. Ale právě měl málo lidí. Spor o území s gangem z devadesáté ulice vedl k několika bitkám. Šéf gangu byl jistě přesvědčen, že všechno skončí dohodou o stanovení hranice. Garth ho z takové jalové důvěřivosti brzy vyléčí. Bratr Boží nevyjednává. Akolyté gang sledovali a postupně dolaďovali plán operace. Gang něco takového nechápal, natož aby podobný způsob práce dokázal napodobit, mladí neměli disciplínu ani motivaci. Potřebovali jenom nakrást dost peněz na stimulanty.

Proto je sekta tak odlišná a služba Bratru Božímu o tolik vděčnější.

Za týden Garth otevře sklad zbraní a zavelí k útoku. Velmistr už mu zajistil zásilku zabírací nanoniky; gang se promění v tlupu biologických mechanoidů. Pohlednější mládenci skončí v pornosensu, napřed si s nimi ale užijí akolyté. A samozřejmě bude třeba přinést lidskou oběť.

Učedníci se Garthovi poklonili a ten došel před oltář. K řetězům přivázali pět noviců. Tři kluky a dvě holky, zlákané sem zradou a falešnými sliby. Jeden chlapec stál vzdorně vzpřímený, rozhodnut snést všechna muka iniciace a zasloužit si místo v sektě, zbylí dva se tvářili sklesle. Jednu holku nechal Garth po předchozí rozmluvě nadopovat, protože jinak by se

zhroutila. Přitáhl ji jeden akolyta, když mu ji přebral chlap zvenčí. Holka se navíc chtěla polepšit a zdrhnout nahoru.

Garth zvedl paže a udělal znamení obráceného kříže. „S tělem nás poutá noc," začal vyzpěvovat.

Učedníci pohřebně mručeli po něm a kývali se do rytmu.

„Milujeme bolest," pravil Garth. „Bolest osvobozuje hada. Bolest nám ukazuje, co jsme. Tvoji služebníci, Pane."

Když to říkal, dostal se skoro do tranzu. Tolikrát už přijímal nováčky. Sekta měla velkou fluktuaci, vězení, stimulanty, rvačky. Ale nikdo ji neopustil o vlastní vůli.

Indoktrinace a disciplína se osvědčily, ale Garthovou hlavní zbraní zůstávala víra. Víra ve vlastní podlost a v to, že na ní není nic špatného. Vůle kazit, ničit, ubližovat a bořit. Snadný postup, jakmile se vzdáte svému pravému já, hadu v sobě. A všechno to začíná iniciačním obřadem.

Šlo o záměrné přehnání potlačovaného sexu a násilí, o podlehnutí nejnižším pudům. Jak snadné je přidat se k zvířeckému šílenství. Patřit někam, být jako ostatní, jako bratři. I zkušení učedníci při tom zažívali jindy nepoznanou, takřka rodinnou soudržnost.

Pokud šlo o nováčky, prolézali uchem jehly. Strach je napřed držel na místě, hrůza ze sílícího podezření, jak ohavná sekta ve skutečnosti je, a co se stane, když ji opustí nebo odmítnou poslušnost. Pak se cyklus otočí a dojde k další iniciaci, k vypuštění hada a zaslíbení Božímu bratru. Nováčci provedou jiným to, co sami vytrpěli, a nadchnou se pro věc Noci.

Ať už obřad vymyslel kdokoli, říkal si Garth, dobře rozuměl základní výchovné psychologii. Živelné barbarství je jediný způsob, jak ovládnete divocha z Downtownu. A nikdo jiný tu nebydlel.

„V temnotách vidíme Tebe, pane," recitoval Garth. „V temnotě přebýváme. V temnotě očekáváme pravou Noc, již nám přineseš. Do té Noci půjdeme za Tebou." Svěsil ruce.

„Půjdeme za Tebou," opakovali učedníci. V tichých hlasech byla slyšet nedočkavost.

„Až na konci světa osvítíš pravou stezku spásy, půjdeme za Tebou."

„Půjdeme za Tebou."

„Až Tvé voje padnou na anděly falešného pána, půjdeme za Tebou."

„Půjdeme za Tebou."

„Až přijde čas a…"

„Čas přišel," ozval se jasný hlas.

Učedníci se lekli a Garth zmlkl, spíš zaražený než rozzlobený. Všichni věděli, jak moc mu záleží na obřadech a jak strašně nesnáší rouhání. Jen praví věřící mohou zažehnout víru v ostatních.

„Kdo to řekl?" zahřímal.

Z druhého konce chrámu k němu šla postava v černočerném hábitu. V kápi se ztrácelo veškeré světlo, po hlavě ani vidu. „Jsem váš nový mesiáš a přináším na tuto planetu Noc našeho Pána."

Garth se pokusil prohlédnout tmu sítnicovými implantáty, ale nepomohlo mu zesílení světla ani infračervené buňky. Pak mu nervová nanonika ohlásila lavinu poruch. Zařval: „Do prdele!" a namířil na postavu levý ukazovák. Příkaz k vystřelení šipky se ale do prstu nedostal.

„Připojte se ke mně," poručil Quinn. „Jinak budu muset vašim tělům najít lepší majitele."

Jedna učednice se na něj vrhla, okovanou botou mířila na koleno.

Quinn zvedl ruku, z rukávu vyklouzl bílý vyzáblý spár. Zpod drápů vylétly tři bílé plameny a prořízly zatuchlý zakouřený vzduch. Útočníci odlétli jako po ráně z velkorážní kulovnice.

Garth uchopil jeden hadí svícen a máchl Quinnovi po hlavě. Ani posedlý nepřežije mozek vyražený z hlavy, musí z těla ven. Kolem svícnu zhoustl vzduch a zbraň zpomalovala, dokud

se deset centimetrů nad kápí úplně nezastavila. Hadí hlava zasyčela a překousla svíci v půli.

„Všichni na něj!“ řval Garth. „Na všechny nestačí. Obětujte se pro Bratra Božího!“

Pár akolytů váhavě poslechlo, ale ostatní zůstali stát. Svícen už po celé délce sálal žárem. Gartha pálily ruce. Slyšel, jak se mu škvaří kůže. Z dlaní stoupal kouř. Nemohl ho ale pustit, prsty ho neposlouchaly. Po zápěstí mu stékaly vroucí šťávy.

„Zabte ho!“ zakřičel. „Zabte ho! Zabte!“ Hořící ruce ho donutily vřískat bolestí.

Quinn se k němu naklonil. „Proč? Nadešel čas Božího bratra. Poslal mě sem, abych vás vedl. Buď poslušný.“

Garth padl na kolena, paže se mu třásly, upečené ruce ještě svíraly svícen. „Jseš posedlý.“

„Byl jsem. Vrátil jsem se. Osvobodila mne víra v Něj.“

„Všechny nás posedneš,“ sykl mistr.

„Některé ano. Ale právě o to sekta prosí v modlitbách, o vojsko zatracených, nejvěrnějších sluhů temného Pána.“ Otočil se na učedníky a zvedl ruce. Poprvé jim ukázal tvář, nebezpečně rozhodnou. „Čekání skončilo. Přišel jsem a přináším vám věčné vítězství. Už nebudete uboze slintat nad černými stimulanty, nebudete přepadat stařeny. Bratr Boží pro vás má skutečnou práci. Vím, jak na tuto planetu přivést Noc. Poklekněte přede mnou, staňte se bojovníky temnot, a společně zasypeme tuto zem kameny, až vykrvácí a zemře.“

Garth zase vřískal. Z prstů mu už zbyly jenom černé kůstky připečené k svícnu. „Zabijte ho, idioti!“ řval. „Zatlučte ho do podlahy, kurva.“ Ale přes slzy viděl, jak akolyté před Quinnem poklekají. Bylo to jako vlna. Wener byl nejblíž, ve slaboduchém obličeji obdiv a radost. „Jdu s vámi,“ volal volským hlasem. „Budu pro vás zabíjet lidi. Chci zabít všechny, celej svět. Nesnáším je. Fakt je nenávidím.“

Garth zasténal. Oni mu uvěřili! Uvěřili, že ta sračka je posel Božího bratra.

Quinn zavřel oči a radostně se usmál. Zase je mezi svými. „Ukážeme Světlonoši, že jsme hodni jeho důvěry," slíbil jim. „Provedu vás do jeho království oceánem krve. A pak z konce vesmíru uslyšíme pláč falešného boha."

Akolyté se smáli a provolávali slávu. Tohle jim vyhovovalo; žádná taktická zdrženlivost starého mistra, ale nekonečné násilí a hrůza, válka proti světlu, dávno přislíbený osud.

Quinn se otočil a shlédl na mistra Gartha. „Ty tam, kreténe. Olízej mi hovna z bot a já tě vezmu na křížovou výpravu jako kurvu pro vojáky."

Svícen spadl na zem i s Garthovýma rukama. Mrzák na Quinna vycenil zuby. „Sloužím jen svýmu Pánu. Táhni do pekel."

„Byl jsem tam," opáčil konverzačně Quinn. „Vrátil jsem se." Položil Garthovi ruku na hlavu, jako by ho chtěl pomazat. „Stejně se mi hodíš. Přesněji tvoje tělo." Ostré drápy zaryl do lebky.

Mistr pochopil, že bolest v upálených rukou byla jen předehrou dlouhé a velice trýznivé symfonie.

2

Říkalo se mu sedmé oddělení, což se podle logiky všech administrativ zkracovalo 07. Pro kohokoli s centrvládním pověřením třídy alfa šlo jen o jeden ze stovek nesmyslných výborů, jež tvořily řídicí hierarchii Velitelství centrvládní vnitřní bezpečnosti. Oddělení oficiálně sloužilo administraci politických rozhodnutí a rozdělování zdrojů, ve státním aparátu životně důležitým úkolům. Výše postavená oddělení VCVB formulovala své požadavky a 07 zajistilo, že nový projekt nebude kolidovat s existujícími operacemi, než úkol předalo lokální kanceláři v konkrétní archologii a přidělilo jí prostředky. Pokud bylo 07 něčím podezřelé, pak jedině tím, že při své důležitosti nemělo v čele či v dozorčí radě zástupce politických stran. Šéfové Oddělení 1 až 6 se měnili s každou novou vládou a rovněž v nižších vrstvách se několik set míst schovávalo pro zasloužilé straníky. 07 žádné nové lidi nepřijímalo.

Sedmé oddělení fungovalo jako vždy, v izolaci a v utajení. Kdyby se někdo pídil po totožnosti jeho zaměstnanců, jistě by ho překvapilo, v jakém utajení ve skutečnosti pracují. Od šoku by mu ale rychle ulevila diskrétní smrt.

Byť byli naprostým protikladem demokracie, ochranu republiky Země brali nesmírně vážně. Posedlost hrozila nejen svrhnout Centrvládu, ale úplně ji zlikvidovat. Taková situace nenastala už skoro čtyři sta padesát let, od dob Velkého rozptýlení.

Poprvé po dvanácti letech se tedy sešlo všech dvanáct členů 07. Sensokonference se odehrála v obvyklých kulisách

nekonečného bílého sálu s oválným stolem. Všichni si byli rovni, každý odpovídal za jednu oblast, většinou určenou zeměpisně, i když tu zasedal i zástupce vojenské rozvědky.

Nad stolem se vznášela všesměrová projekce norfolkského skladu v nepřirozených plamenech. K požáru uhánělo několik muzeálních hasičských vozů s posádkami v khaki uniformách.

„Vypadá to, že ta Kavanaghová mluví pravdu," řekl inspektor Severní Amerika.

„Já o tom nepochyboval," opáčil Západní Evropa.

„Rozhodně není posedlá," připomněl Rozvědka. „Už ne, pokud byla. Ale i jako posedlá by si to pamatovala."

„Pokud byla posedlá, přiznala by to," namítl líně Západní Evropa. „Zbytečně to komplikujete."

„Chcete ji poslat na výslech osobnosti?" zeptala se Jižní Afrika.

„Raději ne," odpověděl Západní Evropa. Na virtuálních tvářích ostatních zaznamenal překvapení.

„Můžete nám vysvětlit důvod?" zeptala se zpříma Jižní Pacifik.

Západní Evropa se podíval na Rozvědku. „Máme, doufám, nové informace z Mounťs Delty."

Rozvědka ostře přikývl. „Ano. Ověřili jsme, že při přistání u Nadbrazílie nesla loď dva lidi. Jeden z nich byl krátce po přistání velice krvavě zmasakrován, doslova explodoval. O oběti vám neřeknu víc, než že šlo o muže. Stále nevíme, kdo to byl, jeho DNA nemáme v záznamech. Požádal jsem o spolupráci všechny spřátelené vlády, ale moc si od nich neslibuji."

„Proč ne?" zeptala se Jižní Pacifik.

„Mounťs Delta přiletěla z Nyvanu; zřejmě odtud pocházel i mrtvý. Všechny národy Nyvanu už podlehly."

„Stejně je to jedno," prohlásil Západní Evropa.

„Ano," přitakal Rozvědka. „Když jsme loď rozebrali, s extrémní důkladností jsme zajistili všechny stopy v obytné kapslí a systémech podpory života. Analýza zbytků

exkrementů v čističce nám identifikovala DNA druhého pasažéra. A tady to začíná být zajímavé, protože jsme ho jednoznačně identifikovali.“ Rozvědka nadatoval rozkaz řídicímu procesoru sensokonference a obraz nad stolem se změnil. Teď ukazoval záznam z paměti Louise Kavanaghové pár minut před požárem skladu: přísného mladého muže v černém hábitu. Snímek ho zabíral přímo z anfasu, takže pohrdavě hleděl členům 07 do očí. „Quinn Dexter. Loni byl deportován na Lalonde za odpor při zatýkání, policie ho podezírala z pašování zakázaného materiálu do Edmontonu. Právem. Šlo o zabírací nanoniku.“

„Proboha,“ zamumlala Střední Amerika.

„Mladá Kavanaghová potvrzuje, že byl na Norfolku, a spolu s Fletcherem Christianem věří, že posedl fregatu Tantu. Tantu se poté pokusila proniknout obranou Země a za cenu vážného poškození utekla.“

Západní Evropa nadatoval další příkaz a obraz se znovu změnil. „Dexter se dostal na Nyvan. Jeden z dosud neposedlých asteroidů potvrdil, že Tantu přistála na Jesupu. Tehdy začaly jejich problémy. Nukleární pumy rozmístily na opuštěných asteroidech lodi z Jesupu.“ Ukázal na obrázek Nyvanu. V galaxii nikdo nic podobného neviděl. Planeta vypadala jako hrouda lávy, spečenou krustu brázdily pruhy zářivé rudé oblačnosti. Obě složky atmosféry se ještě svářily, nadpřirozené mraky pohlcovaly vrstvu vyvrženého popílku.

„Dexter byl na Lalonde přítomen prvnímu posednutí, máme-li věřit Latonovi a Edenitům,“ pokračoval lítostivě Západní Evropa. „Byl na Norfolku, jejž považujeme za hlavní základnu infekce. Byl na Nyvanu, kde krize eskalovala na další úroveň, stejně zhoubnou pro posedlé jako pro živé. A teď jsme si jistí, že přistál v Nadbrazílii.“ Podíval se přímo na inspektorku Jižní Ameriky.

„Patnáct hodin po přistání Mounťs Delty byl pod věží vyhlášen poplach,“ řekla bez výrazu Jižní Amerika. „Krátce poté, co výtah sjel na zem, ohlásil přesně ten typ

elektronických poruch, které si spojujeme s posedlými. Během devadesáti sekund jsme uzavřeli a obklíčili příletovou halu. Nic. Po posedlých ani stopa.“

„Ale vy si myslíte, že je tady?“ ujišťoval se Východní Evropa.

Jižní Amerika se nevesele usmála. „Víme to. Po poplachu jsme zatkli všechny pasažéry i posádku. Z několika záznamů v nanonice jsme získali toto.“ Nyvan se rozplynul a hologram zobrazil trochu rozmazaný dvojrozměrný obrázek ze slabého implantátu. V první třídě se bezpochyby rozvaloval nákladně oblečený Quinn Dexter.

„Alláhu, smiluj se,“ zvolal Severní Pacifik. „Musíme zrušit podtlakové spoje. Máme výhodu. Je mi jedno, jak dobře se umí vyhýbat čidlům, tisíc kilometrů ve vakuu neujde. Odřízneme ho a zlikvidujeme z obranné družice.“

„Asi bychom nedokázali jen tak zrušit vlaky,“ namítla Jižní Pacifik. „Nenápadně to nejde.“

„My rozkaz nevydáme,“ odsekl Severní Pacifik. „Pošleme informace na 03, ať je zakáže předseda Centrvlády.“

„Když se dostane na veřejnost, že je na Zemi posedlý, vypukne peklo,“ opáčil Severní Afrika. „Ani my bychom pak nedokázali zvládnout archologie.“

„Pořád lepší než se nechat posednout,“ utrousil Severní Amerika. „Protože právě to udělá všem lidem, když ho nezastavíme. Ohrozí i nás.“

„Podle mě má jiné plány,“ řekl Západní Evropa. „Víme, co provedl s Nyvanem, a můžeme čekat, že totéž chce udělat na Zemi.“

„Nemá šanci,“ namítl Rozvědka. „I kdyby se dokázal dostat do Mračna, o čemž silně pochybuji, nikdy by nesehnal dost bomb, aby roztrhl asteroid. Tady bychom se o tom hned dozvěděli.“

„Možná mu jde o něco jiného. Kavanaghová i Fletcher Christian říkají, že Dexter se chce pomstít Bannethové. Našel

jsem si, že Dexter patřil k edmontonské sektě. Bannethová byla jeho mistr.“

„No a?“ zeptal se Severní Pacifik. „Sám víte, co si ti potrhlí sektáři vyvádějí navzájem, když se zhasne. Nepřekvapuje mě, že chce z Bannethové vymlátit duši.“

„Vy mi nerozumíte,“ pokračoval trpělivě Západní Evropa. „Proč by se duše v těle Quinna Dextera chtěla mstít Bannethové?“ Tázavě se rozhlédl kolem stolu. „Jedná se tu o něco nového. Normální člověk jakýmsi způsobem získal moc posedlých, možná i větší. Nemá s nimi společné cíle, nechce uniknout z Vesmíru.“

Severní Americe to došlo prvnímu. „Sakra. Býval v sektě.“

„A zřejmě v ní zůstává,“ přitakal Západní Evropa. „Na Lalonde pokračoval v obřadech, tím koneckonců způsobil první posednutí. Dexter upřímně věří učení Světlonoše.“

„Myslíte, že se vrátil, aby našel svého boha?“

„Neuctívá Boha, ale ďábla. Ne, nepřišel ho sem najít. Moji lidé projeli psychologickou simulaci; naznačuje, že přišel svému pánu připravit cestu, protože Světlonoš se vyžívá ve válce a chaosu. Quinn se pokusí způsobit co největší zmatek a zkázu mezi živými i posedlými. Na Nyvanu se jen rozehříval. Skutečný úkol ho čeká tady.“

„Tak už máme jasno,“ pravil Severní Pacifik. „Musíme zrušit vakuové vlaky. Obětujeme mu celou archologii, ale zbytek zachráníme.“

„Nechte toho patosu,“ vytkl mu Západní Evropa. „Dexter představuje problém, jaký jsme tu ještě neměli. Je jiný a daleko silnější než všichni, jež muselo 07 za dobu své existence zlikvidovat. Kvůli tomu tady ale jsme, abychom řešili problémy, na něž vláda nestačí. Musíme prostě najít jeho slabinu a využít ji.“

„Neviditelný megaloman s mocí poloboha má nějakou slabinu?“ ušklíbl se Severní Pacifik. „Alláh mi pomáhej, tu bych rád znal.“

„Kavanaghová mu dvakrát unikla. Pokaždé to bylo s pomocí neznámého posedlého. Máme spojence.“

„Na Norfolku! Ten zmizel!“

„V každém případě Dexter neovládá všechny posedlé. Není neporazitelný. A my proti němu máme nepopiratelnou výhodu.“

„A to?“

„Víme o něm. On o nás neví nic. Můžeme ho vlákat do pasti.“

„No jistě,“ pochopil inspektor Mračna. „Teď chápu, proč jste Kavanaghovou nechtěli poslat na výslech osobnosti.“

„Já ne,“ odsekla hádavě Jižní Amerika.

„Výslech osobnosti je velice násilná procedura,“ vysvětlil Západní Evropa. „Kavanaghová si zatím neuvědomuje, co se jí stalo. Díky její nevědomosti se můžeme dostat hodně blízko k Dexterovi.“

„Hodně blízko…“ Jižnímu Pacifiku selhal hlas. „Proboha, vyji chcete použít jako hromosvod.“

„Přesně tak. Zatím máme jediný cíl, a tím je Bannethová. S ní toho bohužel nestihneme moc připravit. Posedlí, a zřejmě i Dexter, vycítí náladu v myslích osob kolem sebe. Musíme postupovat s nejvyšší opatrností, pokud ho chceme dostat do pasti. Když zjistí, že po něm někdo jde, můžeme přijít o několik archologií. Když uvedeme Kavanaghovou zpátky do hry, zdvojnásobíme pravděpodobnost, že se nám ho podaří lokalizovat.“

„To je strašně riskantní.“ namítl Severní Amerika.

„Mně se to líbí,“ opáčil inspektor O’Neillova mračna. „Je to elegantní plán a našemu oddělení sluší lépe než uzavírka tunelů a orbitální likvidace celé archologie.“

„Chraň Bůh, abychom náhodou neztratili fazónu, když jde celý svět do prdele,“ zavrčela Jižní Pacifik.

„Má někdo něco k věci?“ ucedil Západní Evropa.

„Bude to vaše operace,“ zvolal Severní Pacifik. „Na vaši zodpovědnost.“

„Zodpovědnost?“ usmála se Austrálie.

Severní Pacifik soptil, ostatní se culili.

„Důsledky samozřejmě ponesu osobně,“ zavrněl Západní Evropa.

„V tomhle věku jste vždycky nechutně arogantní,“ poznamenal Severní Pacifik.

Západní Evropa se rozesmál.

Tři mariňáci z Konfederačního loďstva byli zdvořilí, neústupní a naprosto nemluvní. Provedli Jozueho celým Trafalgarem. Hned se mu zvedla nálada, opustili totiž sekci KIS. Půl druhého dne jako vzorný spolupracující občan odpovídal na otázky nepříjemných důstojníků Konfederační informační služby. Na oplátku se mu nedostalo jediné odpovědi. Když se napůl z legrace dožadoval právníka, vyslýchající ho zpražil varovným pohledem. Síťové procesory nereagovaly na jeho datování. Nevěděl, kde má zbytek posádky. Nevěděl, co se děje s Lady Mac. A vcelku přesně si dokázal představit, co si vymýšlejí Samuel s Monicou.

Ze zastávky osového vláčku je výtah vyvezl do úřednického patra. Široká chodba, drahý koberec, tlumené osvětlení, hologramy slavných vesmírných bitev (poznal málokterou), pracovití muži a ženy minimálně v hodnosti nadporučíka. Mariňáci Calverta uvedli do předpokoje, kde za stolem seděli dva kapitáni. Jeden vstal a zasalutoval eskortě. „Odteď ho přebíráme my.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Jozue. Za zdobenými dveřmi ho jistě nečeká popravčí četa a snad ani soudní síň.

„Přijme vás velící admirál,“ odvětil kapitán.

„Ehm,“ zasekl se Jozue. „No dobře.“

Veliká kruhová kancelář měla okno do biosférické dutiny asteroidu. Za ním vládla noc, sluneční trubice vydávaly jen slabý perleťový přísvit a z krajiny toho moc vidět nebylo. Na velkých holomonitorech po stěnách poblikávaly snímky

kosmoportů a Avonu z vnějších čidel. Jozue mezi moly hledal Lady Mac, ale nenašel ji.

Kapitán za ním zasalutoval. „Kapitán Calvert, pane."

Jozue pohlédl do očí muži u velikého týkového stolu, Samual Alexandrovič vypadal zvědavě.

„Tak," začal Velící admirál. „Lagrange Calvert. Létáte na hraně, kapitáne."

Jozue přimhouřil oči. Nepoznal, kolik bylo v uvítací větě ironie. „Dělám, co mi jde samo."

„Vskutku. I to jsem si o vás přečetl." Velící admirál se usmál nějakému nevyřčenému žertu a pokynul rukou. „Posaďte se, kapitáne."

Z podlahy před stolem vyjela modrá ocelová židle. Na vedlejší židli seděla Alkad Mzuová, jako by spolkla pravítko, oči upřené přímo před sebe. Z druhé strany admirál posadil Monicu a Samuela. Edenitku vedle nich představil jako admirálku Lalwaniovou, velitelku KIS. Jozue stěží přemáhal nervozitu.

„Napřed bych vám měl jménem Konfederačního loďstva poděkovat za účinnou pomoc v nyvanském konfliktu a při likvidaci Alchymisty," začal velící admirál. „Nerad bych se šířil o důsledcích případného Caponova úspěchu."

„Já nejsem zatčený?"

„Ne."

Jozue si oddechl. „Ježíši!" Zazubil se na Monicu, ta odpověděla jen strohým úsměvem.

„Ehm, takže můžu jít?" zeptal se, ale moc naděje si nedával.

„To ne," odvětila Lalwaniová. „Jste jeden z mála lidí, kteří znají princip Alchymisty."

Jozue se snažil nedívat na Mzuovou. „Znám jen základy."

„To stačí," řekla Mzuová.

„A podle mých informací jste řekl Samuelovi a agentce Foulkesové, že dobrovolně zůstanete v domáčím vězení na

Tranquillity, aby se k informaci nikdo jiný nedostal," podotkla Lalwaniová.

„Fakt? To snad ne."

Monica se teatrálně zamyslela. „Doslova jste řekl: Když to přežijeme, zůstanu nadosmrti na Tranquillity, ale teď to musím vědět."

„A vy jste řekla, že tam zůstanete se mnou," odsekl Jozue. Zamračil se na ni. „Slyšela jste někdy o Hirošimě?"

„První útok jadernou bombou na Zemi," řekla Lalwaniová.

„Jo. V tý době bylo na atomovce tajný jenom to, že funguje. Jakmile jednou bouchla, bylo po tajemství."

„Což znamená?"

„Kdokoli uvidí černou díru po Alchymistovi, pochopí, o co jde. Pak je to jen otázka výzkumu. Kromě toho posedlí dalšího Alchymistu nevyrobí. Nemají na to předpoklady."

„Caponova Organizace je má," namítla Monica. „Vzpomeňte si, že to plánovali. Chtěli Mzuovou za každou cenu, ať živou, nebo jen její duši. A kdo se dozví, kde jsme použili Alchymistu, pokud to neprozradíte vy nebo vaše posádka?"

„Prokrista, tak co po mně vlastně chcete?"

„Maličkost," odpověděl velící admirál. „Myslím, že nikdo nepochybuje o vaší důvěryhodnosti." Jozue se kysele šklebil, ale admirál se na něj usmál. „Nehledě k tomu, co to udělá s vaší pověstí. Takže od vás chci jen souhlas s několika základními pravidly. S nikým nebudete o Alchymistovi mluvit. Naprosto s nikým."

„Není problém."

„Po dobu současné krize se nebudete vystavovat nebezpečí střetu s posedlými."

„Dvakrát mi to stačilo."

„Což znamená, že neopustíte Sluneční soustavu. Jakmile se dostanete domů, zůstanete tam."

„Dobře," zamračil se Jozue. „Mám letět do Sluneční soustavy?"

„Ano. Vezmete s sebou doktorku Mzuovou a trosečníky z Včelky. Jak jste poukázal na příkladu Hirošimy, džina už do láhve nevrátíme, ale rozhodně můžeme omezit škody. Všechny důležité vlády souhlasily, aby se paní doktorka Mzuová vrátila na neutrální území a o Alchymistovi zachovala mlčení. Paní doktorka souhlasila.“

„Časem ho dostanou,“ zašeptal Jozue. „Ať se dohodly, na čem chtěly, vlády se budou snažit postavit dalšího Alchymistu.“

„Bezpochyby,“ přitakal Samual Alexandrovič. „Ale to teď neřešíme. A budoucnost bude vypadat úplně jinak, nebo ne, kapitáne?“

„Když vyženeme posedlý, všechno se změní. Jo, budoucnost bude jiná. I dnešek je jiný než včerejšek.“

„Lagrange Calvert se dal na filozofii?“

„Nedali jsme se na ni všichni, když jsme se dozvěděli, co je po smrti?“

Velící admirál neochotně přikývl. „Třeba to není takové zlo, jak se nám dnes zdá. Někdo musí najít řešení. Čím víc nás bude hledat, tím dřív ho nalezneme.“

„Hodně si věříte, pane admirále.“

„Věřím lidem. Kdybych jim nevěřil, neměl bych právo sedět na téhle židli.“

Jozue na něj pevně pohlédl. Velící admirál ho překvapil, čekal spíš rázného vojáka. Sám měl hned o něco větší víru v budoucnost. O kousíček. „Tak fajn, kde ve Sluneční soustavě mám doktorku vysadit?“

Samual Alexandrovič nasadil zářivý úsměv. „Tuhle novinku vám povím s velikou radostí.“

Kamarádko Jay, prosím, neplakej.

Hailin hlas nebyl o nic silnější než snová vzpomínka. Jay zavřela mysl stejně křečovitě jako víčka. Ležela na podlaze stočená do klubíčka a plakala kvůli… vlastně kvůli všemu. Od chvíle, co se na Lalonde zbláznili deporti, byla maminka pořád

dál. Napřed nacpaný baráček v savaně. Pak Tranquillity, kde se doslechla, že posedlí vzali Lalonde pryč z vesmíru, i když personál pediatrického oddělení bránil dětem v přístupu ke zprávám všeho druhu. A teď tohle, jako andílek si odletět do cizí galaxie. Odkud se nikdy nevrátí. A nikdy už neuvidí maminku. Všichni známí jsou buď mrtví, nebo je mrtví brzy posednou. Brečela tak usedavě, až ji bolelo v krku.

Do hlavy se jí cpal uklidňující šepot.

Jay, prosím tě, ovládej se.

Propuká u ní cyklická traumatická psychóza.

Měli bychom jí uklidnit podvěsek mozkový.

Lidé lépe reagují na léky.

Určitě?

Nerozumím souvislosti.

Odkaz na tělesnost.

Po celém těle ji hladily traktamorfní končetiny. Jay se otřásla.

Najednou se ozvalo pravidelné klapání, ťuk ťuk ťuk, jako podpatky na tvrdé podlaze. Lidské podpatky.

„Co to tady u všech sfér nebeských vyvádíte?“ otázal se ostrý ženský hlas. „Pusťte k té chuděře trochu vzduchu, propána. Dělejte, uhněte. Dál. Uhněte mi z cesty.“ Následovalo jednoznačné plesknutí lidské ruky o kiintskou kůži.

Jay přestala plakat.

„I ty mi jdi z očí, prtě!“

To dělá bolest ohradila se Haile.

„Tak se nauč utíkat rychleji.“

Jay si protřela oči a uviděla, jak někdo táhne Haile za ucho. Malé Kiintce se samým spěchem motaly nohy.

Záhadná cizinka se na Jay usmála. „No tak, milá moje, to musíš dělat takový rozruch? A co ty slzičky? Když tě tady složili, asi to byl pěkný šok. Nedivím se ti. Ten trik se skákáním tmou mi taky nahání husí kůži. Radši bych cestovala plechovou Lízou. To bylo panečku cestování. Chceš kapesník?“

„Hm,“ řekla Jay. Nikdy neviděla tak starou ženu; snědou středomořskou pleť měla protkanou vráskami a záda ohnutá. Nosila šaty jak z učebnice dějepisu, ušité z citrónově žluté bavlny potištěné drobnými kvítky, k nim široký pás, krajkový límec a manžety. Tenké sněhobílé vlasy si sčesala pod elegantní baret a při každém pohybu se jí na krku houpaly dvojité perlové korále. Jako by se neuvěřitelným věkem pyšnila. V zelených očích ale jiskřil mladistvý zájem.

Z rukávy vytáhla krajkový kapesník a podala ho Jay.

„Děkuju,“ zajíkla se Jay. Bohatýrsky se vysmrkala. Dospělí Kiinti se všichni stáhli několik kroků za stařenku a drželi se pohromadě. Haile se tiskla k Lierii, ta ji hladila chapadlem.

„Tak, milá, co kdyby ses konečně představila?“

„Jay Hiltonová.“

„Jay.“ Stařena předsunula čelist, jako by žvýkala houževnatou snítku máty. „To je hezké. Já se jmenuji Tracy Deanová.“

„Dobrý den. Jste skutečná?“

Tracy se rozesmála. „Aby ne, miláčku, jsem holka krev a mlíko. A než se zeptáš, co tu dělám, musím ti říct, že jsem tu doma. Vysvětlování si ale necháme na zítra. Je to dlouhá historie a ty jsi moc unavená a rozrušená. Potřebuješ se trochu vyspat.“

„Nechci spát,“ vykoktala Jay. „Na Tranquillity jsou všichni mrtví a já jsem tady. A chci maminku. Maminka je pryč.“

„Ale ne, milá moje.“ Tracy si k ní klekla a objala ji. Jay už zase nabírala moldánky. „Nikdo neumřel. Tranquillity skočila do bezpečí dřív, než se k ní vosy dostaly. Ti troubové nic nepochopili a zpanikařili. No nejsou hloupí?“

„Tranquillity je naživu?“

„Ano.“

„I Ione, otec Horst, všichni ostatní?“

„Ano, jsou naživu a v bezpečí. Tranquillity teď obíhá Jupiter. Všem to vyrazilo dech, to ti povím.“

„Ale… jak to udělala?“

„To ještě přesně nevíme, ale někde musela mít schovanou spoustu vzorovacích uzlin.“ Usmála se na Jay a mrkla. „Tihle Saldanové jsou pěkní taškáři. A naštěstí mají pod čepicí.“

Jay se zkusila pousmát.

„Tak se mi líbíš. Zkusíme ti na noc najít nějakou slušnou postel.“ Tracy vstala, ale dál držela Jay za ruku.

Jay si druhou rukou otřela obličej a postavila se. „Dobře.“ Připadalo jí, že právě teď je na vysvětlování ta nejlepší příležitost. Chtěla se o neznámém místě všechno dozvědět. Lepší než spát.

Už máš líp, dotaz? zeptala se starostlivě Haile.

Jay rozhodně kývla. „Daleko líp.“

To je dobře.

Odteď přebírám za Jay Hiltonovou plnou zodpovědnost.

Jay se na Tracy Deanovou poočku podívala. Jak to, že dovede používat kiintskou telepatii?

Souhlas, řekl Nang. V té chvíli kiintská konverzace tak zrychlila, že Jay slyšela jen jakési ptačí štěbetání, ovšem plné srozumitelných pocitů.

Budeme spolu všude chodit, řekla Haile. **Uvidíš nové věci. Moc toho je tu vidět.**

„Možná zítra,“ prohlásila Tracy. „Napřed se tu Jay musí zabydlet.“

Jay pokrčila rameny.

„Tak pojď, Jay, skočíme jinam. Bude to jako předtím, ale tentokrát víš, co se děje, a já budu pořád s tebou. Dobře?“

„Nemůžeme jít pěšky nebo jet autem nebo tak něco?“

Tracy se chápavě usmála. „To těžko, milá moje.“ Ukázala na řetěz planet rozvinutý po obloze. „Bydlím támhle.“

„Aha. Ale budu se tu vídat s Haile, ne?“ Jay kamarádce zamávala. Haile proměnila jedno traktamorfní chapadlo v lidskou ruku a zamávala prsty.

Zase budeme stavět hrady z písku.

„Zavři oči,“ řekla Tracy. „Je to tak jednodušší.“ Vzala Jay kolem ramen. „Jsi připravená?“

Tentokrát to nebylo tak zlé. Vítr jí zase načechral noční košili a i když zavřela oči, v žaludku cítila, že padá. Navzdory veškeré snaze jí ze rtů unikl výkřik.

„A je to, milá moje, jsme na místě. Můžeš otevřít oči."

Vítr utichl a Jay uslyšela spoustu nových zvuků. Na tváři ji polechtalo slunce, v nose cítila sůl.

Otevřela oči. Uviděla pláž, daleko prosvícenější a rozlehlejší než plážička na Tranquillity. Jemňoučký písek byl bílý jako sníh a táhl se dál, než Jay dohlédla. Na pláži šplouchalo nádherně čisté tyrkysové moře, líné vlny se táhly od útesu vzdáleného několik set metrů. V půli cesty mezi pláží a útesem se houpala krásná třístěžňová plachetnice z jakéhosi zlatého dřeva, rozhodně postavená podle lidských plánů.

Jay se usmála, zastínila si oči a rozhlédla se. Stála v kruhu ze stejného ebenového materiálu jako předtím, ale tentokrát nebyla obklíčená Kiinty. U kraje uviděla jen světle oranžový válec vysoký jako ona sama. Na kruhu ležel navátý písek.

Za ní konec pláže ohraničovala hradba stromů a keřů. Po udupaném písku se plazily výhonky, z koberce šlahounů rostly modré a růžové květy velké jako dlaň. Slyšet bylo jen šplouchání vln a v dálce kvákání jako od hejna husí. Když prozkoumala čisté nebe, uviděla pár ptáků. Řetěz planet se ztrácel za obzorem.

„Kde to jsme?" zeptala se.

„Doma." Tracy se znechuceně zamračila a na obličeji jí ještě přibyly vrásky. „Ne, že bych měla domov, když se dva tisíce let trmácím po Zemi a konfederovaných planetách."

Jay na ni vytřeštila oči. „Vám je dva tisíce let?"

„Tak tak, milá moje. Nevypadám snad na to?"

Jay zrudla. „No…"

Tracy se rozesmála a vzala ji za ruku. „Pojď, najdeme ti postel. Asi tě vezmu k sobě do pokoje pro hosty. To bude nejjednodušší. Nikdy mě nenapadlo, že ho budu potřebovat."

Sešly z ebenového kruhu. V dálce Jay uviděla pár lidí, koupali se a opalovali. Ve vodě dělali krásně naučená tempa.

Uvědomila si, že jsou všichni staří jako Tracy. Teď, když se soustředila, rozlišila Jay mezi stromy několik chat. Uprostřed stála bílá kamenná budova s červenou taškovou střechou a velkou udržovanou zahradou; vypadala jako velice drahý hotel pro členy. Na trávě u stolků seděli další staříci, četli si, hráli nějakou deskovou hru anebo se jen dívali na moře. Vzduchem od stolku ke stolku pomalu poletovaly fialkové koule velké jako hlava. Když narazily na prázdnou sklenici nebo talíř, nasály je do sebe. Většinou hned vyplivly náhradu; nové sklenice byly plné a talíře zavalené sendviči nebo sušenkami.

Jay poslušně ťapkala Tracy po boku a samou nádherou si mohla ukroutit hlavu. Když došli k velkému domu, lidé na ně mávali, usmívali se a pokyvovali hlavami.

„Proč to dělají?“ zeptala se Jay. Všechno vzrušení a strach v bezpečí ustoupily únavě.

Tracy se zasmála. „Tvůj přílet je největší událost za hodně dlouhou dobu. Možná největší vůbec.“

Pak Jay odvedla k jedné chatce, prosté dřevěné stavbě s verandou ozdobenou truhlíky plnými květin. Jay si hned vzpomněla na úhledné domky v dolním toku řeky Juliffe, které s maminkou viděly první den plavby do Aberdalu. Smutně vzdychla. Vesmír od té doby ztratil smysl.

Tracy ji pohladila. „Už jsme tu, miláčku.“ Po schodech vyšly na verandu.

„Nazdárek,“ ozval se veselý mužský hlas.

Tracy zabručela: „Richarde, nech ji na pokoji. Chuděrka se sotva drží na nohou.“

Po písku k nim běžel bosý mladík v červených trenýrkách a bílém tričku. Byl vysoký a statný, dlouhé blond vlasy měl svázané nápadnou koženou stuhou. Zamračil se na Tracy a pak na Jay spiklenecky mrkl. „No tak, Tracy, chci jenom pozdravit kolegu uprchlíka.

Nazdar, Jay, já jsem Richard Keaton.“ Uklonil se a natáhl ruku.

Jay mu ruku stiskla, na tváři rozpačitý úsměv. Chováním jí připomínal Jozueho Calverta, což ji uklidnilo. „Taky jste vyskočil z Tranquillity?“ zeptala se.

„Propána, nic takového. Byl jsem zrovna na Nyvanu, když po mně někdo hodil pořádný kus železa. Přišlo mi nejlepší zmizet, dokud se nikdo nedívá.“

„Aha.“

„Vím, že teď ti všechno připadá hrozně divné, tak jsem ti něco přinesl.“ Podal jí panenku vzdáleně připomínající nějaké zvíře, placatou humanoidní hračku z ošoupaného zlatohnědého sametu, oči z matného skla a čenich i tlamu jen nastehovanou černou bavlnkou. Jedno půlkruhové ucho chybělo a dírou se ven sypala žloutnoucí vycpávka.

Jay si orvanou hračku podezíravě prohlédla, na dětském oddělení měli daleko lepší animatronické loutky. Keatonovo zvíře vypadalo dokonce primitivněji než nejprostší hračky na Lalonde. Neuvěřitelné. „Děkuju,“ špitla, když jí hračku podal. „Co to je?“

„To je princ Dell, můj méďa. Podle čehož poznáš, kolik mi je. Když jsem byl malej kluk, takovéhle kamarády měly na Zemi všechny děti. Je předek všech animatronických panenek, jaké máte dneska. Když ho v noci držíš pěkně u těla, zažene ošklivý sny. Ale musíš si ho pořádně přitisknout. Má to co dělat s magií půdy a fyzickým kontaktem. Se mnou spal, ještě když jsem byl daleko větší než ty. Říkal jsem si, že by ti mohl dnes v noci trochu pomoct.“

Mluvil tak vážně a naléhavě, že Jay medvídka přijala a prohlédla si ho důkladněji. Princ Dell byl opravdu hodně odraný, ale snadno si ho dokázala představit v náruči spícího blonďáčka. Na tváři dítěte viděla blažený úsměv.

„Dobře. Vezmu si ho do postele. Mockrát děkuji.“ Připadala si trochu hloupě, ale musela ocenit, že je tak pozorný.

Richard Keaton se usmál. „To je dobře. Princ dlouho neměl co na práci. Za novou kamarádku bude rád. Buď na něj opatrná, už je krapet chatrný, chudáček.“

„Budu,“ slíbila Jay. „Vy jste ve skutečnosti taky starý?“

„Starší než většina lidí, které jsi v životě viděla, ale rozhodně nejsem taková vykopávka jako tady Tracy.“

„Chm,“ odfrkla si Tracy. „Doufám, že ses už vykecal.“

Richard zvedl oči v sloup. „Sladké sny, Jay. Zítra se uvidíme, musíme si toho hodně povědět.“

„Richarde,“ zeptala se s přemáháním Tracy „zvládl to Calvert?“

Keaton nasadil úsměv od ucha k uchu. „Jo. Zvládl. Alchymista je neškodný. Ale byla to pořádná zbraň.“

„Typické. Kdyby tak dali na zlepšení společenské situace aspoň procento vojenských rozpočtů.“

„Kážeš obráceným!“

„Mluvíte o Jozue Calvertovi?“ zeptala se Jay. „Co udělal?“

„Něco moc správného,“ odvětil Richard.

„Kupodivu,“ dodala suše Tracy.

„Ale…“

„Zítra, milá moje,“ nedala se zviklat Tracy. „Všechno si povíme zítra. Slibuju. Teď půjdeš do postýlky. Zdržovací taktika na mě neplatí.“

Richard jí zamával a odešel. Jay si tiskla prince Della na břicho, Tracy ji postrčila po schodech do chatky. Jay se znovu podívala na prastarého medvídka. Oplácel jí pohledem neuvěřitelně smutných skleněných očí.

***

První krkavec vylétl z červí díry dvanáct tisíc kilometrů od asteroidu Monterey. Strážní družice vybavené gravitonickými detektory okamžitě nadatovaly poplach leteckému obrannému štábu Nové Kalifornie. Emmeta Morddena, nejvyššího přítomného důstojníka, kvílení sirén vylekalo. Právě seděl u řídicího pultu, nohy nahoře, a studoval několik set vytištěných

stran návodu k účetnímu programu od Quantumsoftu, s nímž bude pracovat na počítačích Organizační banky. Většina flotily odletěla na Tranquillity, na planetě nikdo nedělal potíže a Emmet tu měl klidnou službu, velice příhodnou k prohloubení technických znalostí.

Emmet shodil nohy na zem, umělá inteligence už na veliké nástěnné holomonitory sypala digramy, ikonky a letové vektory. Před Emmetem pobíhali stejně vyplašení technici z orbitální obrany. Na osm řad taktických počítačů jich bylo žalostně málo, pouhý zlomek počtů, jež Novou Kalifornii bránily v dobách edenitských provokací. Vesmírná doprava byla na dlouhodobém minimu a krkavci z Valisku vyčistili okolí planety od všech edenitských min i neviditelných čidel.

„Co se děje?“ zeptal se automaticky Emmet. Mezitím se otevřely další tři červí díry. Pečlivě srovnaná hromada stovek stran manuálu se rozsypala po podlaze; Emmet se musel rychle dostat ke klávesnici.

Umělá inteligence namířila na první čtyři cíle rentgenové lasery a žádala o oprávnění k palbě. Otvíralo se dalších deset červích děr. Jull von Holger, prostředník mezi obranným štábem a valiskými krkavci, vyskočil a zakřičel: „Nestřílejte!“ Hystericky šermoval rukama. „Jsou to naši. To jsou naši krkavci!“

Emmet zaváhal, prst nechal viset nad červeným knoflíkem. Podle jeho displejů už červí díry opustilo na osmdesát bitekových lodí. „Co si o sobě kurva myslí, takhle sem vpadnout? Proč nezůstali s flotilou?“ Do myšlenek se mu vkrádalo podezření a bylo mu jedno, že ho Holger vnímá. Krkavci jsou nebezpečně silné lodě a když je flotila pryč, můžou tu natropit pěknou paseku. Emmet Kieře Salterové nikdy moc nevěřil.

Jull von Holger vystřídal v několika vteřinách kompletní sortiment výrazů, to když se spřízněností domlouval s přilétajícími krkavci. „Nepatřili k vaší flotile. Přiletěli přímo z

Valisku.“ Na chvíli zaváhal, ochromen. „Valisk zmizel. Je pryč. Ten hajzl Dariat vyhrál.“

„Do prdele,“ ulevil si Hudson Proctor.

Kiera vystrčila hlavu z koupelny, kde se jí vizážistka snažila zabalit umyté vlasy do chlupatého purpurového ručníku. Quaylovo apartmá v montereyském Hiltonu bylo hotový chrám luxusu a blahobytu. Na Valisku se Kiera opečovávala výhradně energistickou silou, protože je Rubra nepouštěl do hvězdodrápů a jinde koupelny nebyly. Úplně zapomněla, jaké to je rozvalit se ve vířivce a navolit si kombinaci desítek exotických solí. Nebo si nechat pořádně udělat vlasy a ne je nutit do účesu…

„Co je?“ štěkla naštvaně. Z mysli pobočníka ale cítila tak pronikavé zoufalství, že se na něj za vyrušení nemohla zlobit.

„Jsou tu krkavci,“ řekl. „Všichni. Přiletěli z Valisku. Valisk…“ Neodvážil se dořící. Posel špatných zpráv to u Kiery může pořádně schytat. Fakt, že na slaďoučkou pubertální tvář dokázala nalákat tisíce neposedlých děcek z celé Konfederace, neznamenal, že se podle toho také chovala. Ba naopak, v kontrastu andělského zevnějšku a černé duše si schválně libovala. „Bonney zřejmě na Dariata uspořádala hon. V jednom hvězdodrapu byla velká bitva. Spousta našich se musela vrátit do nicoty. Pak ho donutila spojit se s Rubrou, asi.“

„Co se stalo?“

„No… Valisk zmizel. Ti dva ho vzali z vesmíru.“

Kiera na něj zírala, z vlasů jí stoupala pára. Dlouho litovala, že Marie Skibbowová neovládala spřízněnost; na Valisku díky tomu byla vždycky trochu v nevýhodě. Ale zvládla to, patřil jí celý úžasný habitat i slušná flotila mocných bojových lodí. Muselo se s ní počítat. I Capone potřeboval její pomoc. Ale teď…

Kiera pohlédla na neposedlou vizážistku. „Zmiz.“

„Ano, paní.“ Děvče udělalo pukrle a skoro sprintem se ztratilo za velikými dveřmi.

Když dveře zaklaply, Kiera si dovolila němý zoufalý výkřik. „Ten zmrd Dariat! Já to věděla! Já věděla, že na něj jednou dojedeme.“

„Pořád máme krkavce,“ připomněl Hudson Proctor. „Zůstává nám tedy zásadní podíl na Caponových operacích. Organizace už ovládá několik soustav a Valisk není taková ztráta. V habitatu by nám teď bylo daleko hůř.“

„Kdybych tam byla já, nikdy by se to nestalo,“ odsekla Kiera. Vlasy jí okamžitě uschly a župan se změnil v konzervativní fialový kostým. „Moc,“ zamumlala spíš pro sebe. „Moc je klíčem.“

Hudson Proctor cítil, jak se na něj Kiera soustředí.

„Zůstáváš se mnou?“ zeptala se. „Nebo polezeš za Alem, ať tě vezme za poručíka?“

„Proč bych to dělal?“

„Protože když ztratím moc nad krkavci, pro Organizaci nebudu nic.“ Napjatě se usmála. „Museli bychom začít zase od nuly. S krkavci pod palcem zůstáváme ve hře.“

Podíval se z velkého okna po bitekových lodích. „Už jim nemáme co slibovat,“ zazoufal. „Bez lidských těl na Valisku pro ně nejsme nic. A z Rubrových potomků nikdo nezůstal. Prohráli jsme.“

Kiera netrpělivě zakroutila hlavou. Na to, že bývalého generála přijala pro jeho taktické zkušenosti, se teď moc nepředvedl. Politika ale možná dříve najde protivníkovu slabost než taktika. „Jednu věc si sami neobstarají.“

„A to?“

„Jídlo. Jediné zdroje výživné kaše mají na organizačních asteroidech. Bez jídla umře i bitekový organismus. Dobře víme, že energistická síla nám potravu z ničeho neudělá.“

„V tom případě je bude ovládat Capone.“

„Ne.“ Kiera cítila, jak se generál bojí ztráty moci, a pochopila, že se na něj může spolehnout. Zavřela oči a soustředila se na úkoly těch několika lidí, které si s sebou

přivedla z Valisku. „Který krkavec je v planetární obraně nejspolehlivější?“

„Nejspolehlivější?“

„Nejvěrnější, pitomče. Nejposlušnější.“

„Nejspíš Etchells ve Strylle. Je stoprocentní nácek a pořád nadává, že si krkavci užijí málo bitev. S ostatními moc nevychází.“

„Výborně. Zavolej ho k Monterey a nastup na palubu. Chci, abyste obletěli všechny organizační asteroidy v soustavě s výrobnami výživné směsi. A rozstříleli je na sračky.“

Hudson vytřeštil oči, úzkost vystřídalo znepokojení. „Všechny asteroidy?“

„Asteroidy ne, ty debile! Výrobny krkavčí kaše! Nemusíte přistát, zničte je laserem. Tak jim na krmení zbude jenom Monterey.“ Vesele se usmála. „Organizace má s tak složitými přístroji spoustu práce. Zajdu dolů se svými lidmi a laskavě jim ulevím.“

***

Úsvit nad nivami neměl nic společného s východem slunce, protože na Norfolku už žádné slunce nebylo, ale bezhvězdné nebe přesto každé ráno zjasnělo. Luca Comar cítil příchod dne, protože na něm měl sám zásluhu. Útěkem z vesmíru se zbavil neustálého dotírání zatracených duší, jejich zoufalého křiku a zlostných výhrůžek. Místo nich získal povědomí o komunitě.

Narodil se koncem jednadvacátého století, a tak vyrůstal už v amsterodamské archologii. Lidé se tehdy ještě nevzdávali naděje, že se planeta zmátoří a za pomoci moderní techniky se navrátí do smyšlené idyly pastorálního dávnověku. Luca zamlada snával o krajině pokryté nekonečným parkem, s hrdými bílými a zlatými městy daleko na obzoru. Vychovávali ho zřejmě jedni z posledních pozemských hippies, a tak byl niterně přesvědčen, že hlavní je pospolitost. V osmnácti poprvé narazil na tvrdou skutečnost; musel si sehnat byt, práci a začít

platit daně. Nic pěkného. Nadával až do smrti svého prvního těla.

Teď si ukradl nové a dílem moci, jíž krádeží nabyl, pomáhal ostatním přetvořit planetu v moudrou Matku zemi. Planetu halilo vědomí jednoty všeho života, důležitější než chladné zákony polozapomenutého vesmíru. Úsvit nastal, protože si ho noví obyvatelé Norfolku přáli. Když zatoužili po noci, světlo zhaslo. Luca dával GAle kousek sebe, část síly, část svých přání a veškerý vděk za novou existenci.

Luca seděl v pánově ložnici na kraji veliké postele a díval se, jak nad panstvím Cricklade svítá. Z nebes zalévalo kraj stříbrné světlo, tak rozptýlené, že skoro nebylo vidět stíny. S ránem přišlo očekávání, naděje do nového dne.

Nudné ráno, hloupé a nanicovaté, jako každý den. Mívali jsme dvě slunce a radovali jsme se z kontrastu barev, z bitvy stínů. Hvězdy měly energii a důstojnost, inspirovaly nás. Ale tohle, tenhleten…

Žena v posteli vedle Luky se protáhla, otočila, podložila si bradu rukou a usmála se na něj. „Brýtro," zavrněla.

Oplatil jí úsměv. Lucy byla dobrá společnice, věřila tomu, co on, a měla švihlý smysl pro humor. Vysoká žena, nádherná figura, husté dlouhé kaštanové vlasy, necelých pětadvacet let. Neptal se, co si přimyslela a které rysy měla už její hostitelka. Na stáří původního těla se nikdo neptal. Luca si rád namlouval, že by mu v posteli nevadila ani devadesátka, protože vzhled a věk tu znamenají něco jiného. Přesto se jí raději nezeptal. Důvěryhodná falešná podoba mu úplně stačila.

Podoba tak blízká Marjorii, až hraničí s modlářstvím. Našla ji snad Lucy v mém srdci?

Luca mocně zívl. „Měl bych jít. Ráno musíme prohlídnout mlýn a zajímalo by mě, kolik zbylo v sýpkách zrna na osev. Nevěřím šafářům. Grant si pamatuje něco jiného."

Lucy nasadila kyselý obličej. „Týden v nebi a čtyři jezdci už po nás pokukují."

„Bohužel nejsme v nebi."

„Jako bych to nevěděla. No řekni, napadlo tě, že budeš muset po smrti pracovat pro obživu? Bože, takové ponížení.“

„Mzda hříchu, má paní. Začali jsme docela slušným mejdanem.“

Zase si lehla, špičku jazyka na horním rtu. „To jo. Když jsem se vrátila na svět, byla jsem docela vyhladovělá. Sexuálně, samozřejmě.“

„Haleluja, zázračný lék.“

Chraplavě se zasmála a hned zvážněla. „Dneska mám pomáhat v kuchyni. Vařit dělníkům oběd, pak jim ho odnést na pole. Je to jak nějaká amishovská slavnost. A jak to, že se vracíme k údajně přirozené dělbě práce?“

„Co tím myslíš?“

„Vaříme pořád jenom my holky.“

„Ne všechny.“

„Většina. Měl bys vymyslet lepší rozdělení práce.“

„Proč já?“

„Vzal sis to tu na povel. Jseš hotový feudál.“

„Dobře, svěřuju ti úkol sestavit spravedlivý rozvrh prací.“ Vyplázl na ni jazyk. „Měla bys být dobrá sekretářka.“

Praštila ho polštářem po hlavě a málem ho srazila z postele. Další ránu zachytil a vyškubl jí polštář z ruky. „Nebyl to můj nápad,“ vysvětlil s vážnou tváří. „Lidé mi říkají, co dovedou, a já jim rozděluju vhodnou práci. Potřebujeme mít organizaci.“

Zasténala. „Byrokracie je v nebi horší než sexismus.“

„Buď ráda, že jsme ještě nezavedli daně.“ Začal hledat kalhoty. Sídlo bylo naštěstí plné kvalitního šatstva po Grantu Kavanaghovi. Nebylo zrovna podle Lucova gusta, ale zase mu dokonale padlo. A pracovní oblečení bylo velice odolné. Nemusel si vymýšlet energistické montérky. V bezhvězdném kontinuu to šlo hůř. Posedlým trvalo podstatně déle vytvořit novou podobu, ale když se dílo zdařilo, bylo trvanlivější než ve starém vesmíru. Když se člověk dost dlouho soustředil, změna vytrvala sama o sobě a nevyžadovala neustálé soustředění.

To ale platilo o neživých věcech, oblečení, kamenech, dřevu, a dokonce strojích (nikoli elektronice). Ty všechny šlo přetvořit silou vůle. Posedlí měli štěstí, protože mohli primitivní norfolkskou techniku snadno opravit. Tělesný vzhled šel také změnit vůlí, maso se časem přestavělo do nové podoby, bez výjimky mladší a hezčí. Většina posedlých se chtěla vrátit k původní podobě. Viděné přes růžové brýle, říkal si Luca. Takové množství krásných lidí na jediné planetě je statistický nesmysl.

Ne že by je trápila především marnivost. Hlavní potíž na novém světě představovala potrava. Energistická síla ji nedokázala prostě vytvořit z ničeho, nehledě k vynaloženému úsilí. Nebyl problém vysnít si na talíři hromadu kaviáru, ale bez iluze z ní byla zase hrst listí nebo jiného nepoživatelného materiálu.

Luca se nemohl rozhodnout, jestli je jejich spása spíš posměchem nebo ironií osudu. Tak jako tak je věčnost při práci na poli lepší než věčnost v nicotě. Oblékl se a káravě pohlédl na Lucy.

„No jo," zabručela. „Už vstávám. S radostí se ujmu svých povinností k pospolitosti."

Políbil ji. „Uvidíme se později."

Lucy počkala, až za ním zapadnou dveře, a pak si přetáhla deku přes hlavu.

Většina obyvatel panského domu se už činila v práci. Luca cestou do přízemí pozdravil aspoň deset lidí. Cestou po široké chodbě si všímal, jak zámeček zchátral. Okna byla otevřená a na koberce i na nábytek pršelo. Otevřenými dveřmi viděl do komnat s rozházeným oblečením, zbytky jídel, plísní na nádobí, povlečením nepraným od počátku norfolkské posedlosti. Nebyly to výsledky netečnosti, spíš dětské bezstarostnosti, pevné víry, že po vás uklidí maminka.

Špinaví feťáci. Za mě by se to nestalo, krucinál.

V crickladské jídelně, proměněné v společnou kantýnu, snídalo přes třicet lidí. Veliká komnata měla vyřezávaný

trámový strop až o dvě patra výš. Na silných řetězech visely svícny; elektrické svíce nefungovaly, ale odrážely spoustu rozptýleného denního světla a osvětlovaly fresky s pozemskými loveckými motivy mezi okny. Lucovy kroky tlumil tlustý modrobílý čínský koberec. Luca si z kotlíku nabral porci míchaných vajíček.

Talíř byl naštípnutý, stříbrné příbory zašlé, lak na největším stole oprýskaný. Kývl na společníky a mlčky se posadil. Máme důležitější věci na práci, připomněl si. Na základní úrovni všechno funguje, to je důležité. Jídlo je prosté, ale nasytí, příděly nejsou úplně spravedlivé, ale pracuje se na tom. Všichni se vraceli k civilizovanému chování.

Nějakou dobu po Quinnově odletu noví obyvatelé Cricklade s radostí odvrhli odporné učení sekty a pustili se do nepřetržitých orgií smilstva a obžerství. Byla to reakce na návrat z nicoty: snažili se zahltit všechny smysly. Nezáleželo jim na ničem kromě prožitků, chutí a vůní. Luca se prožral a propil všemi panskými spížemi, pomuchloval bezpočet děveček s vizáží manekýn, vrhal se do nesmyslně nebezpečných her, pronásledoval a honil neposedlé. Pak bolestně pomalu přišla kocovina a s ní zodpovědnost a umírněnost.

Když se Lucovi v ruce rozpadla sprcha, začal shánět lidi podobných názorů a pustil se do oprav a obnovy řádu. Ukázalo se, že hédonistická anarchie nezajistí trvale udržitelný rozvoj.

Ve dveřích z kuchyně Luca uviděl Susannu. Najednou si začal dávat pozor na každý pohyb. Přinesla další várku pečených rajčat a položila ji na samoobslužný pult.

Když se Luca chopil organizace polních prací, Susanna se ujala chodu samotného panského domu. Dařilo se jí zajistit dostatek jídla a řídit chod domu (i když ne tak dobře jako za starých časů). Nebylo divu, protože Susanna posedla tělo Marjorie Kavanaghové. K vylepšování vzhledu jí nenechalo příliš prostoru; Susanna ubrala deset let věku a zkrátila si

nesmyslně dlouhé vlasy, ale postavu i rysy tváře ponechala beze změny.

Vzala prázdnou mísu a vrátila se do kuchyně. Podívala se mu do očí a než odešla, zmateně se usmála.

Luca polkl sousto, než ho udusilo. Chtěl jí v té chvíli tolik povědět. A oba trápilo totéž. Susanna ví, co ví Luca, a Luca ví…

Nesmysl!

To těžko. Patří k nám.

Nesmysl, protože Susanna si už někoho našla: Austina. Byli spolu šťastní. A já mám Lucy. Kvůli pohodlí. Kvůli sexu. Ne z lásky.

Luca nabral na vidličku poslední vajíčko a spláchl ho čajem. Hořel netrpělivostí. Musím ven, popohnat ty flákače do práce.

Johan seděl na druhém konci stolu, k snídani měl jen toast a sklenici pomerančové šťávy. „Dojedl jsi?“ pobídl ho stroze Luca.

Johan se zatvářil jako obraz bídy a utrpení, zoufalé vrásky měl ve tváři vepsané snad od narození. Na čele se mu perlil pot. „Ano, pane, těším se na nový den.“

Luca mu mohl odpovědět stejně naučenou frází. Johan posedl pana Butterworthe. Tělesná proměna oplácaného šedesátníka v dvacetiletého mládence se úplně nezdařila, jako by jí některé rysy starého šafáře vzdorovaly.

„Tak jdeme, práce nečeká.“

Rázně vykročil z jídelny a cestou pohledem pobídl několik mužů u stolu. Johan už vstával, aby mu pán neutekl. Vyzvaní dělníci do sebe spěšně naházeli zbytek snídaně a rychle vstali; nechtěli zůstat pozadu.

Do stájí, kde si osedlali koně, Lucu provázelo dvanáct mužů. Omlácené džípy sice jezdily, ale nikdo je nepoužíval. Elektrická síť byla za časů orgií poškozena a v celém hrabství Stoke by ji dokázalo opravit jen pár lidí. Opravy šly pomalu a

minimum elektřiny z geotermálních kabelů se na statku schovávalo do traktorů.

Lucovi sedlání koně trvalo pár minut. Všechny popruhy a přezky zapínal bez přemýšlení – Grant to uměl. Pak grošovanou klisnu vyvedl na dvůr podél ohořelých trosek druhé konírny. Skoro všichni koně, které Louise na útěku pustila, se vrátili. Na statku zůstala více než polovina skvělých zvířat.

Musel jet pomaleji, než by chtěl, aby s ním ostatní udrželi krok. Svoboda projížďky mezi pahorky za to ale stála. Všechno bylo, jak má být. Skoro.

Farmy se tísnily v mělkých údolích, kamenné domy v nich hledaly ochranu před krutou norfolkskou zimou. Pole byla zoraná a traktory vysévaly druhou úrodu. Luca osobně obešel sýpky a sám vybral ječmen, pšenici, kukuřici, oves, fazole a semena zeleniny na osev. Na některých polích už byly vidět výhonky, černozem se lehce zelenala sytým smaragdovým odstínem. Sklizeň bude dobrá, déšť každé noci se o to postará.

Byl rád, že většina škod zůstala na povrchu. Stačí pevná ruka a všechno se vrátí do původních kolejí.

Když blížili ke Colsterworthu, farem přibývalo, mezi poli už nebyly neobdělané louky. Luca svou družinu vedl kolem předměstí. Na ulicích vládl ruch, obyvatelé se snažili vrátit k normálnímu životu. Skoro všichni Lucu poznávali. Neměl tu tak velký vliv, i když jeho cíle přijali za své. Městečko si zvolilo radu, která chápala Lucovy metody obnovy infrastruktury. Většina měšťanů radu uznávala, lidé obnovili vodárnu a dílny na zpracování osiva, uklidili z ulic ohořelé vozy a bryčky, dokonce se pokusili zprovoznit telefonní síť. Pravá moc rady ale plynula z rozdělování potravin, nad nímž měla monopol, a věrní měšťané střežili sýpky ve dne v noci.

Luca pobídl klisnu přes most, železem vyztuženou dřevěnou stavbu viktoriánského typu. O opravu se zasloužila rada, původní trámy nahradilo čerstvé řezivo. Pokroucené kovové nosníky narovnala energistická síla (nějak se

nepodařilo napodobit původní modrý lak, a tak byly nové části jasně patrné).

Na druhém břehu stál Moulin de Hurley, velký mlýn, který zásoboval moukou skoro čtvrtinu ostrova Kesteven. Měl cihlově červené zdi a okna s kovovými rámy, náhon zpod cihlového oblouku tekl do kanálu na konci přístavu. V údolí nad mlýnem zadržovaly vodu tři rybníky lemované stromy.

U brány mlýna ho čekala skupina pomocníků přidělených radou. Jejich velitelka Marcella Ryeová stála přímo pod kovovým svorníkem s ozdobnou iniciálou K. Lucu písmeno zahřálo u srdce. Mlýn mu patří. Ne! Patří Kavanaghům. Patřil jim. Kdysi.

Luca Marcellu vesele pozdravil, aby bodrostí zakryl rozpaky. „Rozběhnout mlýn by neměl být problém," prohlásil sebevědomě. „Mlýnské kolo pohání voda a menší stroje běží na geotermální kabel. Pořád by měl dávat proud."

„To ráda slyším. Sklady jsou samozřejmě vykradené," ukázala na kůlny za mlýnem. Všechny měly vylomené dveře, zárubně ohořelé. „Jakmile mouka došla, nikdo se sem neobtěžoval."

„Dobře. Pokud tu není…" Luca se zarazil, když ucítil zmatek v Johanově hlavě. Hned se otočil a uviděl, jak se mužík potácí a padá na kolena. „Co se…"

Johan si tiskl pěsti k čelu, obraz mladíka se rozplýval, tvář měl staženou bolestným soustředěním.

Luca si klekl k němu. „Hergot, co se ti stalo?"

„Nic," sykl Johan. „Vůbec nic mi není, jenom se mi zamotala hlava." Celý se potil. „Uhnal jsem se cestou. Už je to lepší." Zvedl se na nohy, funěl a sípal.

Luca tomu nerozuměl. Jak může někdo onemocnět na světě, kde má myšlenka sílu činu? Johan musí být podvyživený, v tom tělo vůli příliš neposlouchá. Musejí jíst. Šafář se ale jinak moc nepřepínal.

Marcella se nechápavě mračila. Johan pokýval hlavou, že je mu lépe. „Půjdeme dovnitř," řekl.

Ve mlýně nikdo nebyl od chvíle, co do města dorazil Quinn Dexter. Uvnitř byl chládek; elektřina vysadila a zašlá okna nepouštěla moc světla. Luca vedl družinu podél sypací linky. Nad pásy se tyčily veliké nerezové kádě.

„Zrno se mele na druhém konci," poučoval. „Tyto stroje mouku třídí, domílají a pytlují. Mleli jsme dvanáct druhů mouky: hrubou, krupičnou, polohrubou, dvounulku a tak dále. Zásobovali jsme celý ostrov."

„Děsná pohoda," protáhla Marcella.

Luca nechal poznámku bez odpovědi. „Mohu ze sýpek na statku vydat zrní. Jenže…" Přešel k jednomu velkému stroji a zpod násypky zvedl pětiliberní pytlík na mouku; byl z tlustého papíru a zpředu měl natištěný obrázek mlýnského kola. „Napřed musíme sehnat zásobu pytlů, aby bylo mouku kam dát. Kdysi jsme je odebírali od jedné firmy v Bostonu."

„No a? Tak si je vymyslíme."

Luca přemýšlel, jak se Marcella dostala na tak nevděčné místo. Odmítla se vyspat s konšelem? „I kdybychom mleli jen hladkou mouku pro pekaře, budeme potřebovat několik set pytlů denně," vysvětlil trpělivě. „Z mouky se ale peče i doma. Takže se dostaneme na několik tisíc. Všechny by se musely vymyslet jeden po druhém."

„Fajn, co navrhujete?"

„Doufali jsme, že jste už na něco přišli. Koneckonců dodáváme know-how a obilí."

„Poníženě děkuju."

„Není třeba. Nežijeme v komunismu, nedáváme zrní zadarmo. Budete za něj muset zaplatit."

„Je stejně tak naše jako vaše." Rozčilením se jí stáhlo hrdlo.

„Posedlost je devět desetin zákona." Nevesele se usmál. „Zeptejte se svého hostitele." V duchu cítil, jak se jeho lidé baví, i Johanovi se ulevilo. Měšťáci se s pravdou nevypořádali tak snadno.

Marcella nijak neskrývala nedůvěru. „A jak vám máme platit?"

„Něco za něco. Budete nám dlužit práci. Koneckonců pro vás pěstujeme jídlo.“

„A rozběhneme pro vás mlýn a distribuční síť.“

„Dobře. Pro začátek to není špatné. V Colsterworthu se jistě najdou další užitečné dílny. Naše traktory a stroje budou potřebovat náhradní díly. Chceme jen slušný směnný kurz.“

„S tím budu muset jít na radnici.“

„Samozřejmě.“ Luca došel k přepážce mezi třídiči a velkým mlýnským kolem. Na cihlách visely krabice s rozvody a pojistkami. Na každé svítila žlutá kontrolka. Luca začal s jistotou nahazovat jističe. Zářivky zalily mlýn modrobílým světlem jasnějším než nebe za okny. Luca se nad svou šikovností spokojeně usmál. Jeho hostitel znal celou elektrickou soustavu ostrova Kesteven.

Do uspokojení mu vtrhly nepříjemné cizí myšlenky. Cítili je i všichni ostatní. Instinktivně se otočili ke stejné stěně mlýna, jako by se snažili prohlédnout přes cihly. Ke Colsterworthu se blížila skupina cizích lidí. Norfolkskou duchovní atmosférou se jako bouřkové mraky stahovaly černé myšlenky.

„Měli bychom se jít podívat,“ navrhl Luca. Nikdo neprotestoval.

***

Po ostrově jezdili obyčejným dělnickým vláčkem, který kdysi supěl mezi všemi městy. Teď se ale po kolejích valila parní ocelová pevnost s několika salonními vagóny z Orient expresu. Oba konce vlaku se ježily dvouhlavňovými bezzákluzovými kulomety, na kotli lokomotivy trůnilo tankové dělo, budka strojvůdce se proměnila v úkryt dělostřelce.

Na hranici Colsterworthu, před mostem, za nímž vlaky stavěly na zastávce, stáli na náspu Luca a Monica, každý z jedné strany se svými lidmi v zádech. Z města jejich počty posilovali další obyvatelé. Jako když se bílé krvinky stahují k viru, napadlo Lucu.

A je to dobře. Lidé tu museli nosit srdce na dlani, všichni do nich viděli. Ušetřila to spousta zbytečných řečí. Všichni přesně věděli, koho zlověstný vlak veze.

Lokomotiva zlostně zapískala a k nebi vylétl oblak páry. Když si nájezdníci uvědomili, jaká rozhodnost jim stojí v cestě, stroj začal kovově vrzat. Písty změnily směr a protočily hnací kola dozadu.

Luca a Marcella neustoupili. V duchu se na sebe usmáli, ale oči neodtrhli od kolejí mezi městem a vlakem. Kolejnice jim pod nohama popraskaly a rozlezly se. Z pražců vylétaly šrouby, kolejnice se navíjely do šneků. Z kol vlaku vylétly plameny. Nájezdníci museli soustředit všechny energistické síly, aby ho konečně zastavili. Lokomotivě zbylo ke zkrouceným kolejnicím jen několik metrů. Ze všech ventilů na podvozku zasyčela pára, na koleje vytekla voda. Železné dveře strojvůdcovské budky se rozlétly a vyskočil z nich Bruce Spanton.

Na sobě měl černou kůži antihrdiny, doplněnou stylovými černými brýlemi. Rázně vykročil ke shromážděným měšťanům, pod těžkými kanadami mu vrzal štěrk. Při každém kroku mu o stehno pleskalo pouzdro s pozlaceným samopalem Uzi.

„Dobrý den," houkl na něj Luca. „Někdo tady zamlada koukal na kabelovku víc, než je zdrávo."

Marcella měla co dělat, aby se filmovému padouchovi rovnou nevysmála.

„Stojíš mi v cestě, příteli," zavrčel Bruce Spanton. „Musíš si hodně věřit, když zkoušíš takový nebezpečný triky."

„Co tady chcete?" opáčil unaveně Luca. Negativní vibrace z vlaku nebyly předstírané. Ne všichni se na Norfolku po návratu z nicoty zklidnili.

„Jenom projíždíme," prohlásil furiantsky Spanton. „To snad není proti zákonu, ne?"

„Proti zákonu ne, ale proti naší vůli," řekl Luca. „V našem hrabství vás nechceme. Jistě vyslyšíte přání většiny."

„Kurva. Tos nás dostal. A co chceš dělat, zavoláš strážníka?“

Marcelle se na klopě objevila veliká stříbrná hvězda. „Já jsem tu šerif.“

„Poslyšte,“ nedal se Bruce Spanton. „Chceme si to tady jenom krapet omrknout. Trochu si užít, nabrat zásoby, ochutnat Norfolkský slzy. Zejtra zmizíme. Nechceme dělat potíže, potáhnem zas dál. Takováhle zavšivená díra nás neláká. Chápete mě?“

„A jak chcete zaplatit?“ zeptala se Marcella. Luca měl co dělat, aby se na ni nezamračil.

„Zaplatit?“ zvolal nechápavě Spanton. „O co ti kurva běží, kočko? Už se za nic neplatí. Prachy jsou za náma stejně jistě jako soudy a poliši a všechny sračky starýho světa.“

„Tak to není,“ řekl Luca. „Je to naše jídlo. Ne vaše.“

„Není vaše, debile. Patří všem.“

„My ho máme. Vy ne. Je naše. Chápeš?“

„Vyser si voko. Musíme jíst. Máme právo na stravu.“

„Už vím, kde jsem tě viděl,“ změnil téma Luca. „Přijel jsi s Dexterem. Lízals mu prdel. Stýská se ti?“

Bruce Spanton rázně ukázal na Lucu. „Budu si tě pamatovat, debile. A to ti jednou bude sakra líto.“

„Když přijedeš na návštěvu,“ zahromoval Luca, „nauč se místní mrav a zachovávej ho. Teďka buď vylezeš na tu svou plechovou potvoru z omalovánek a zmizíš, nebo tu zůstaneš a začneš si vydělávat na živobytí jako všichni ostatní. Protože takovou flákačskou verbež jako ty tady živit nebudeme.“

„Začneš si vy…“ Bruce Spanton ohromením nedokázal dořící. „Co to má do prdele znamenat?“

„Přesně tak, jste v prdeli. Teď vypadněte z našeho hrabství, než vás vyženeme svinským krokem.“ Luca za sebou uslyšel pár kurážných hlasů.

Bruce Spanton zvedl hlavu. Rozhlédl se po davu, cítil z lidí bojechtivost a nenávist. „Jste padlí na hlavu, debilové. Úplně

vypatlaný. Konečně jsme se vyhrabali z těchhle sraček. A vy do nich sami lezete.“

„Jenom si snažíme zařídit důstojný život,“ prohlásil Luca. „Pojď s námi nebo zmiz.“

„Však my se vrátíme,“ ucedil Bruce Spanton. „Jen počkejte. A lidi půjdou za náma, ne za tebou. A víš proč? Protože je to jednodušší.“ Odrazoval zpátky na lokomotivu.

Marcella vycenila zuby. „Vyhráli jsme. Pěkně jsme jim ukázali, co? My dva jsme dobrá dvojka. Už o nich neuslyšíme.“

„Kesteven je malý ostrov na malé planetě,“ namítl Luca, poslední Spantonovou větou nepříjemně zviklaný.

3

Sinón se zbavil posledního nanonického obkladu pouhých pět hodin před okamžikem, kdy se Catalpa vynořila z červí díry nad Ombeyem. Obytný prstenec sokola byl nacpaný k prasknutí, kromě posádky nesl pětatřicet mohutných seržantů a pět biomediků. Temně rezaví biteková vojáci stáli tělo na tělo, ale přesto museli cvičit, aby si Edenité zvykli na nové schránky.

Tělo seržanta neznalo lidskou únavu, vyčerpání či namožení. Nedostatek cukru v krvi a přetížení svalů se hlásily bez bolesti rovnou v mozku. Sinón si představoval, že tak nějak funguje adamitská komunikace s nervovou nanonikou, jenže bitekové rozhraní seržantů bylo proti výbavě hvězdných kapitánů primitivní a bezbarvé. Díky tomu se s ním naučil rychle zacházet.

Tělo, které Sinón posedl (nová tvář mu bohužel neumožnila se nad tím tichým přeřeknutím usmát), mu velice vyhovovalo. Narychlo poskládané části už prakticky srostly. Za pár dní bude schopen všech pohybů a snese plnou zátěž. I smyslové schopnosti měl na úrovni živého Edenity. Michael Saldana na konstrukci svých bitekových policistů nijak nešetřil.

Za letu měl možnost si na tělo zvyknout a nabýt sebedůvěru. Podobně se cítí pacient, jemuž v nemocnici postupně odstraňují další a další obvazy. Všichni seržanti na palubě navíc své pocity sdíleli díky spřízněnosti a navzájem se podporovali.

Přes absenci hormonů se Sinón nemohl dočkat, až Osvobození Mortonridge konečně začne. Sotva se za nimi

zavřela červí díra, poprosil Catalpu o obraz z vnějších čidel. Ombey uviděl sokolovýma očima jako stříbromodrý srpek vzdálený sto dvacet tisíc kilometrů. Na vysokých orbitách obíhalo několik obydlených asteroidů, na šedohnědých tečkách se kovově leskly průmyslové družice. Kolem Catalpy se objevovaly větší jiskry v pravidelnějších rozestupech, ostatní sokoli edenitské flotily.

Tento letecký pluk tvořilo něco málo přes tři sta lodí. V knížecím letovém prostoru nebyl dnes první. Velitelství Královské satelitní obrany na Guyaně muselo kvůli počtu přilétajících lodí spojit síly s civilním řízením letového provozu.

Sokoli po spirálové dráze zamířili na přidělenou rovníkovou orbitu. Výšku pět tisíc kilometrů sdíleli s adamitskými loděmi ze všech spojeneckých hvězdných soustav. Vojenské i civilní transportéry vykládaly náklad do celých flotil člunů a raketoplánů. Útočné křižníky Konfederačního loďstva přivezly prapor mariňáků a i sokoli chtěli vidět královské hvězdné lodě třídy Aquilla.

Na parkovací orbitě musela Catalpa čekat ještě osm hodin, než její člun dostal povolení k přepravě první skupiny seržantů do pevnosti Vpřed. Sinón letěl hned napoprvé, pod rozpáleným trupem utíkal noční oceán. Když se na západním obzoru objevilo pobřeží kontinentu, člun zabrzdil na pět machů. Čidla už zachytila červený mrak, narudlou neonovou trhlinu mezi nebem a zemí. Pak pilot prudce klesl a mrak zmizel z dohledu.

Musejí o nás vědět, řekl Choma. **Přinejmenším nemůžou neslyšet deset tisíc sonických třesků denně.** V pětadvacátém století byl Choma na Jupiteru ředitelem vývozu u astroinženýrské firmy. I když ostatním seržantům ochotně přiznal, že důkladná znalost zastaralých mezihvězdných navigačních systémů mu při pěchotní operaci nebude příliš platná, hned dodal, že všechen volný čas věnoval strategickým hrám. Pro nadšence jako on představovala dokonalá perceptuální realita edenitských habitatů prokletí. Chtěli pravé

bláto, lesy, skály, tvrze, těžké tlumoky, vedro, kostýmy, koně, pochody, bolavé klouby, korbele medoviny, milování ve vysoké trávě a pořvávání u táboráku. K pobavení ostatních obyvatel zabírali na turnaje a bitvy velké kusy parků; tehdy to byla velká móda. Choma byl tedy ze Sinónovy čety nejzkušenější voják.

Z multiplicity se do operace přihlásila většina mrtvých hráčů strategických her. Překvapivě je následovalo jen minimum někdejších agentů, jediných Edenitů, kteří v poslední době zažili skutečné bojové operace.

Pravděpodobně, přitakal Sinón. Dariat předvedl kohistánskému konsenzu, na jakou dálku vnímá cizí mysl. Posedlí z Mortonridge spojenými silami jistě vědí daleko víc.

Nad hlavou jim navíc krouží tisíce lodí. Konvoje nejsou zrovna nenápadné.

Ale schovávají se za červeným mrakem.

Na to nespoléhej.

Dělá ti to starost? zeptal se Sinón.

Ani ne. Na moment překvapení jsme nespoléhali od začátku. Ekelundovou ale může zaskočit, kolik nás je.

Škoda že nemám nějaké zkušenosti z boje. Nahrané vzpomínky jsou příliš teoretické.

Počítám, že zkušeností nabereš v nejbližší době víc, než ti bude milé.

Člun z Catalpy přistál na novém kosmoportu pevnosti Vpřed, posadil se na jednu ze tří souběžných přistávacích drah. Další měl dosednout za pětačtyřicet sekund a Sinón trochu znervózněl. I když dopravu řídí umělá inteligence, všechno běží bez rezervy. Iontové letouny přistávaly a vzlétaly vertikálně až za věží a obměňovaly se daleko rychleji než raketoplány odkázané na pouhé tři dráhy.

Hlavním úkolem kosmoportu teď bylo vyložit náklad a co nejrychleji ho přepravit do pevnosti Vpřed. V hangárech vládl neskutečný ruch, zvedací mechanoidi a lidé udržovali nepřetržitý pohyb kontejnerů, jakékoli zdržení by se za chvíli přeneslo až na oběžnou dráhu. Skoro všechna pozemní vozidla

přidělená osvobozovací operaci teď sloužila k přepravě nákladů. Osobní auta zatím zůstala na orbitě.

Sinón a ostatní prošli hned pod schůdky detektorem statické elektřiny. Kontrola byla sice zběžná, ale Sinón s uspokojením zaznamenal, že jí procházejí všichni bez výjimky. Jakmile je mariňáci prověřili, odroloval raketoplán do fronty na odlet. Další člun už vysouval schůdky. Mariňáci k nim přenesli detektory.

Edenitský styčný důstojník, kterého nikdy neviděli, jim řekl, že do pevnosti Vpřed půjdou pěšky. Po mřížové cestě podél šestiproudové dálnice už mašíroval dlouhý průvod seržantů a mariňáků. Cestou si Sinón všiml, že mezi lidmi nejsou jen příslušníci Konfederační námořní pěchoty. Hned vedle něj pochodoval vylepšený žoldák ještě větší než Sinónův seržant. Měl snědou pleť, pevnou a hladkou jako vydělaná kůže, na býčí šíji mu hrály mohutné svaly, kulatou hlavu měl pokrytou silikolithiovou ochrannou vrstvou, místo nosu a úst mřížku. Veliké oči posazené hodně do stran vypadaly normálně až na modrozelené fazetové zorničky.

Sinón se představil a žoldák odpověděl, že se jmenuje Elana Duncanová.

„Promiňte mi tu dotěrnost," pokračoval Sinón, „ale co tu děláte?"

„Přihlásila jsem se dobrovolně," odpověděla jasně ženským hlasem Elana Duncanová. „Vstoupili jsme do okupačních sil. Vy těm parchantům seberete zemi a my ji obsadíme. Aspoň podle plánu. Poslyšte, já vím, že vy Edeniti lidi jako já nemáte rádi. Ale na obsazení celého Mortonridge není dost mariňáků, a tak museli najmout nás. Taky jsem měla pár kamarádů na Lalonde."

„Nic proti vám nemám. Jsem vlastně docela rád, že tu má někdo zkušenosti z boje. Mně chybějí."

„Fakt? No, já taky něčemu nerozumím. Jdete na smrt a víte to. Ale nevadí vám to. Já vím, že riskuju, ale s tím jsem se smířila už dávno."

„Nevadí mi to, protože nejsem člověk, jenom složitý bitekový automat. Místo mozku mám procesory.“

„Ale máte i osobnost, ne?“

„Jenom kopii.“

„Ha. To o tom musíte být dost přesvědčený. Život je vždycky život.“ Zvedla hlavu, krční svaly se jí napjaly. „Za tuhle podívanou to stojí. Bitevníkům na nebi se nic nevyrovná.“

Na přistání šel raketoplán CK500-090 Thunderbird. Veliké deltové křídlo mělo minimálně dvakrát větší rozpětí než civilní raketoplány. Za strojem duněl hrom, křídlo před přistáním pomalu měnilo vzepětí. Pak se na trupu otevřelo překvapivé množství poklopů a z letounu vyjelo dvanáct podvozkových noh. Thunderbird dosedl s větším kraválem, než dělá sonický třesk. Na přídi vzplály chemické brzdicí rakety, ze všech šestadevadesáti brzdových kotoučů stoupal kouř.

„Krucinál,“ zabručel Elana Duncanová. „Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím takovouhle akci, natož že se na ní budu podílet. Pěchotní operace jako zastara. Měla jsem se narodit v minulém tisíciletí, pochodovat s Napoleonem na Moskvu nebo bránit Španělsko. Narodila jsem se pro válku, Sinóne.“

„To neříkejte. Víte na sto procent, že máte duši. Neměla byste ji takhle riskovat. Vymyslela jste si křížové tažení, a přitom byste měla něco dokázat sama za sebe.“

„Je to moje duše a v podstatě jsem stejná jako vy Edeniti.“

Sinón nedokázal skrýt překvapení. „Jak to?“

„Jsem dokonale spokojená s tím, co jsem. Nezáleží na tom, že mám jiné cíle než vaše společnost. Víte, co si myslím? Edenité se nedostali do nicoty, protože jste i ve stresu dost klidní, abyste našli cestu ven. Já taky. Laton povídal, že je cesta ven. Já mu věřím. Kiinti ji našli. Vím, že nějaká existuje, a proto ji najdu. Ráda ji budu hledat, protože vím že mám šanci, nebudu tam trpět jako ti tupci. Vzdali to, prohráli. Já to nezabalím. Proto jsem se upsala na tohle trhlý Osvobození,

jenom se připravujeme na větší bitvu. Chci se do tý doby něco naučit.“

Blahosklonně ho plácla po rameni rukou se třemi velikými spáry a odkvačila.

Je nechutně fatalistická, poznamenal Choma. **Divná psychologie.**

Je spokojená, odvětil Sinón. **Tak ať si to užije.**

***

Do stavby farmy vložili spoustu lásky. I kuluská aristokracie na svých nákladných okázalých sídlech používala moderní stavební materiály. Mortonridge byl prestižní rozvojová oblast s velkorysými dotacemi. Měšťácký venkov. Domy tu byly bytelné, ale laciné, vystavěné z uhlíkového betonu, dřevotřískových desek jednotné tloušťky, cihel místo pálení slepených k tomu účelu vytvořenými bakteriemi, nosníků z houbové oceli a křemičitého skla s řízenými krystaly. Přes veškerou prefabrikaci dovolovaly základní stavební prvky překvapivou různorodost.

Farma ale byla nepřehlédnutelný originál. Nádherně primitivní. Zdi postavené z kamenů vyřezaných v místní skále štěpnou čepelí; tlusté kvádry snadno udržely venku rovníková vedra. Krovy a podlaha byly z harandridových trámů spojených se zručností mistra tesaře. Ani zevnitř nebyly omítnuté, mezery vyplňoval rákos a sádra. Dům vypadal stejně historicky jako iluze posedlých, ale s přeludem by si ho nikdo nemohl splést.

Na konci dvora stála stodola, rovněž kamenná. Když sem dorazil Karmický křižák, vrata se houpala ve větru. Když sem odbočili po nenápadné cestě, Stephanie Ashová už měla všeho po krk. Moyo přesto trval na průzkumu.

„Ta cesta musí někam vést,“ opakoval. „Mortonridge není dlouho obydlený, zapomenutá silnice tu nemá co dělat.“

Neobtěžovala se hádat. Když předali děti, dlouho jeli po M6. Museli se dostat přes armádu Anette Ekelundové.

Tentokrát vojáky v Chalnbridgi okázale ignorovali. Pak šněrovali od jednoho moře k druhému a hledali klidný kout, kde by spočinuli a vyčkali příchodu zářné budoucnosti. Městečka na severu poloostrova ale zůstávala obydlená, i když se lidé začínali stěhovat na venkov. Posedlí se už naučili hlídat pole i úrodu a neviděli je rádi. Všechny prázdné statky, na které narazili, už byly vybrakované. Nacházeli je všude, zato najít funkční zdroj energie, aby dobili baterky, bylo čím dál těžší.

Po radosti ze záchrany dětí přišla deprese uprchlíků. Ne že by Stephanie ztratila víru, ale takových lesních cest už v posledních pár dnech prozkoumali desítky. Naděje pokaždé dostala na frak.

Cesta autobus provedla původním lesíkem a pak vystoupala do mělkého, lehce zalesněného údolí. Lučinami se vinul divoký potok, podle něhož poznali skutečný sklon cesty. O čtyři kilometry dál se údolí rozšířilo do skoro kruhové mísy. Byla tak pravidelná, že Stephanii připadala jako kráter po meteoritu. Potok vytékal z plesa uprostřed kráteru napájeného množstvím stříbrných bystřin. Dům stál na druhém břehu, od vody oddělený udržovaným trávníkem. Na severních stěnách skal nad farmou někdo postavil terasové zahrady, celý den osvětlené sluncem. Na terasách rostly desítky druhů pozemského ovoce a zeleniny, od citrusů přes salát a avokádo po rebarboru. Z kráteru zmizely skoro všechny původní druhy, i na jižních svazích rostla pozemská tráva. Na ní se poklidně pásly kozy a ovce.

Vyhrnuli se z Karmického křižáka, na tváři přihlouplý úsměv očarovaného dítěte.

„Nikdo tu není," řekla Rana. „Cítíte to? Je tu volno."

„Propána," zvolala Tina. Sestoupila ze schůdků na cestu a jehlové podpatky se jí hned zabořily do štěrku. „Opravdu? To je prostě ráj. Zasloužíme si ho za to všechno, co jsme udělali pro ostatní. Prostě bych nepřežila, kdyby nás chtěl někdo vyhodit, že tu byl první. To by bylo bezcitné."

„Není tu žádný auto,“ zabručel McPhee. „Majitel zřejmě dostal varování a zmizel, než se sem dostali lidi od Ekelundový.“

„Měl štěstí,“ dodala Rana.

„A my ještě větší,“ shrnul Moyo. „Je to tu naprostá paráda.“

„Zavlažování je zřasený,“ ohlásil McPhee. Chvíli si už se zacloněnýma očima prohlížel terasová políčka. „Vidíte? Támhletěma kanálama tekla voda z potoků na záhony. Teď tam ale padá rovnou dolů. Zelenina se utopí.“

„Neutopí,“ namítl Franklin Quigly. „Nic se nerozbilo, jen čerpadlo nemá šťávu. Do zítřka to spravíme. Tedy jestli tady chcete zůstat.“

Všichni se otočili na Stephanii. Spíš ji svou důvěrou pobavili než potěšili.

„Asi ano.“ Usmála se na ně. „Nic lepšího nenajdeme.“

Po zbytek dne prozkoumávali domy a terasy. Na všech polnostech se pěstovaly náročné plodiny, nikde nenašli obilí. Všude v domě nacházeli stopy spěšného odchodu, vytahané zásuvky, oblečení rozsypané po podlaze, puštěný kohoutek, v jedné ložnici dva nedobalené staré kufry. Ve spíži ale zůstala spousta jídla, mouka, marmelády, džemy, vajíčka, sýry, a v mrazáku ryby a maso. Ať už farma patřila komukoli, nevěřil v moderní hotová jídla.

Tina se podívala do kuchyně plné staromódního měděného nádobí a pokrčila nos. „Selská idyla občas zajde moc daleko.“

„Nám ale vyhovuje,“ opáčila Stephanie. „Konzumní společnost služeb v našem vesmíru nepřežije.“

„Hedvábných punčocháčů se tedy nevzdám, miláčku.“

Moyo, Rana a McPhee se vydrápali až nahoru do skal k malému domku, kde očekávali čerpací stanici zavlažovací soustavy. Stephanie a ostatní se dali do úklidu v domě. Třetího dne se zavlažování zase rozběhlo. Nijak dokonale, jejich přítomnost vadila řídicím procesorům, ale u čerpadla našli ruční vypínač. Sotva se v údolí projevil jejich vliv, i vínová mračna zesvětlala. Na nebi stále nebylo jasné sluneční světlo

jako nad městy a většími osadami posedlých, ale rostliny s radostí přijaly zvýšenou dávku fotonů a vzpamatovaly se.

O týden později už mohla být Stephanie na ranní procházce právem spokojená. Mohla, ale nebyla. Otevřela francouzské okno na zahradu a bosky vstoupila do orosené trávy.

Obloha byla jako obvykle zatažená červenými mraky, mohutná chapadla par drtila vzduch, až sténal. Tentokrát ale záštiplné kapky nesly i složitější zvuky. Nebylo je slyšet, zato mysl tížily jako zlý sen.

Došla k plesu, cestou kroutila hlavou a snažila se zjistit, co se děje. Nic jí nenapovědělo. Nepříjemný pocit sílil už několik dní. Ať pocházel odkudkoli, zdroj byl příliš vzdálený, schovával se za obzorem jako zlověstná oběžnice.

„Takže na tebe vlezla kosmická chandra?“ formuloval to Cochrane.

Stephanie se lekla; neslyšela ho přicházet. Našlapoval tiše a ani rolničky na sametových nohavicích mu nezvonily. Z koutku mu visel i na něj nezvykle veliký joint. Voněl jinak než obvykle, vůbec ne sladce.

Vycítil, že je z něj nesvá, a mezi vousy se mu objevil uhlazený úsměv. V ruce plné prstenů jí ukázal čvaňhák. „Hádej, co jsem našel na zadní terase? Pan poctivej sedlák, co to tu měl před náma, nebyl tak čistej, jak si jeho kámoši Rotariáni mysleli. Víš, co to je? Pravá nefalšovaná nicotiana. V tomhle kraji zakázaná až na půdu. Ale je to žrádlo, první pořádnej prásk za posledních pár set let.“

Stephanie se shovívavě usmála a Cochrane si cigaretu strčil zpátky do koutku. Ve styku s hipíkem byla shovívavost jediné řešení. Od domu přicházel Moyo, v hlavě obavy.

„Takže to taky cítíš?“ zeptala se ho smutně. „O tom musela Ekelundová mluvit, když říkala, že saldanovská kněžna něco chystá.“

„A poručík Anver,“ dodal Moyo.

„Země cítí, že se blíží válka, že bude prolita krev. Je to vyloženě… biblické, ve vzduchu jsou negativní vibrace.

Doufala jsem, že se Ekelundová mýlí, že si vymýšlí nepřátele, aby ospravedlnila zbrojení.“

„Ani náhodou,“ řekl Cochrane. „Kavalerie bledejch tváří už je v sedle. Vlítnou na nás s opakovačkama.“

„Proč na nás?“ zeptala se Stephanie. „Proč zrovna na tuhle planetu? Slíbili jsme, že je neohrozíme. A dodrželi jsme to.“

Moyo ji vzal kolem ramen. „Stačí, že tu jsme.“

„Ale to je hrozná hloupost. Chci, aby mi všichni dali pokoj, chci se srovnat s tím, co se stalo. Nic víc. Máme krásnou farmu a dovedeme na ní hospodařit, aniž bychom kohokoli omezovali. Je nám tu dobře. Postaráme se o sebe a zůstane nám dost času na přemýšlení. Konfederaci nijak neohrožujeme. Kdyby nám tu dovolili žít, třeba bychom našli řešení.“

„Taky bych rád žil v klidu,“ řekl smutně Moyo. „Taky bych byl rád, kdyby nás poslouchali. Ale oni ne. Dokážu si představit, jak to tam teď vypadá. Zdravý rozum neplatí. Vyhnat nás z Mortonridge je politický úkol. Jakmile s tím jednou Saldanové a ostatní vládci Konfederace přišli, nemůžou couvnout. Stojíme v cestě příslovečné neporazitelné armádě.“

„Třeba bych se mohla vrátit na spáleniště a promluvit s nimi. Znají mě. Mohli by mě vyslechnout.“

Moyo ji leknutím sevřel. „Ne. Nesmíš vymýšlet takové hlouposti. Neposlouchali by tě. Oni ne. Chvíli by se zdvořile usmívali a pak by tě strčili do stáze. Sotva jsme se seznámili, to bych nevydržel.“

Položila mu hlavu na rameno, vděčná za jeho oddanost. Měla ho u sebe od prvního dne. Byl jí nejen milencem, ale hlavně neúnavnou oporou.

„Nesmíš tam jít,“ přidal se Cochrane. „Ty ne. Děcka by bez tebe nevěděly, co si počít. Potřebujeme tě tady, ženská. Jseš naše velká matka.“

„Ale když tu zůstaneme, kněžna na nás pošle vojáky.“

„Trocha času tady je lepší než pytel sena. A kdo ví, co nám naše karma chystá, než nám gumy vykopnou dveře.“

„Normálně nejseš optimista,“ popíchla ho Stephanie.

„Přiznej si to, nejsem normálně naživu. To ti krapet změní pohled, ne? Nezbejvá nám nic než víra, ženská. Přitáhne sem pořádnej happening a vyrazí nám duše z těla.“

„Žrádlo,“ dorazil hlášku Moyo.

„No dobře, vyhráli jste,“ ujistila je Stephanie. „Nepůjdu se šlechetně obětovat. Zůstanu s vámi.“

„Třeba nepřijdou,“ řekl Moyo. „Třeba je Ekelundová odrazí.“

„Ani náhodou,“ namítla Stephanie. „Je ostrá, zlá, na nás víc nepotřebuje. Ale zase tak ostrá není. Soustřeďte se na tu tíhu. Ekelundová jim dá pěkně zabrat, ale nezastaví je.“

„Tak co budeš dělat, až nás najdou? Budeš bojovat?“

„Ne. Možná se budu bránit, to je lidské, ale žádný boj nechystám. Co ty? Jednou jsi řekl, že se budeš rvát.“

„To jsem si myslel, že mi to bude něco platné. Asi jsem dospěl.“

„Stejně to není fér,“ zazoufala si Stephanie. „Miluju život. Vrátit se teď do nicoty bude ještě horší. Budeme vědět, že to nemusí být navěky, ale zřejmě bude. Daleko radši bych to nevěděla, jako poprvé. Proč nás vesmír tak trestá?“

„To je karma, holka,“ vysvětlil Cochrane. „Špatná karma.“

„Myslela jsem si, že karmu má člověk podle toho, co dělal v minulosti. Já nikomu tolik neublížila.“

„Prvotní hřích,“ nadhodil Moyo. „Hnusný výmysl.“

„Jste oba vedle,“ prohlásila Stephanie. „Pokud jsem něco pochopila, pak že všechna náboženství lžou. Sprostě lžou. Už nevěřím v Boha ani v osud. Tohle všechno musí mít nějaké přirozené vysvětlení, kosmologickou příčinu.“

Moyo ji musel držet, byla tak vyčerpaná, že se nedokázala ani pořádně rozčílit.

„Ale já nejsem dost chytrá, abych ji našla. To asi nikdo z nás. Budeme muset počkat, až ji za nás objeví někdo chytřejší. Fakt to nerada přiznávám. Proč nejsem lepší v důležitých věcech?“

Moyo ji políbil na čelo. „Za spáleništěm je čtyřicet dětí moc rádo za to, co jsi dokázala. Podle mě je to dost důležité."

Cochrane vyfoukl směrem k tíživým vibracím za spáleništěm kroužek dýmu. „Helejte, já na tohle tělo ještě nedostal příkaz k vystěhování. Generálové z Říše zla nás napřed budou muset chytit. A honička na starýho dobráka Cochrana vyjde daňový poplatníky pěkně draho. To je nasere."

***

Tohle všechno bychom měli dělat v perceptuální realitě, stěžoval si Sinón**. No podívej se na to, my cvičíme v reálu. Jako barbaři. Jen se divím, že nám Ralph Hiltch nepřidělil uřvaného šikovatele. Dokonale by sem zapadl.**

Seržanty toho rána nahnali do výcvikového tábora deset kilometrů za pevností Vpřed, zničeného kusu krajiny s remízky orvaných stromů a falešnými budovami. Takových cvičišť kolem pevnosti vzniklo pětadvacet. Ženisté od Královské námořní pěchoty pilně stavěli dalších deset.

Choma Sinónovo hudrání příliš nevnímal, spíš se soustředil na bungalov před nimi. Zbytek čety polorozpadlou stavbu obstoupil v půlkruhu a snažil se krýt za vším, co bylo k maní. **To je blbost,** myslel si Sinón, **když nás posedlí cítí na stovky metrů.** Plížení ale výcviku dodávalo opravdovosti. To Sinón nepochopil.

Jeden keřík o padesát metrů dál se najednou stříbrně zaleskl a proměnil v zeleného hominoida s mušíma očima. Z napřažené ruky mu vylétla bílá ohnivá koule. Oba seržanti se hladce otočili a namířili na zjevení samopaly.

Je náš, sdělili zbytku čety. Sinón ukazovákem pravé ruky stiskl spoušť, zatímco levou pootočil opěrku, aby upravil kadenci. Drobné projektily rachotem přehlušily všechny ostatní zvuky. Hlaveň jiskřila statickou elektřinou, cíl se otřásal.

Elektrické samopaly Království vyvinulo přímo pro seržanty zúčastněné na Osvobození Mortonridge. Od obyčejných zbraní se lišily hlavně střelivem. Olověné

projektily byly nahrazeny kulkami nabitými statickou elektřinou. Kulový tvar dával střelivu proti špičatým projektilům nižší rychlost i přesnost, ale přesto dokázala jediná kulka projít člověkem a statický náboj dělal paseku v energistickém poli posedlých. Každá střela měla stejný náboj, na samopalu ale šla plynule nastavit kadence, a tak se mohl seržant přizpůsobit individuální síle posedlého cíle. Samopal fungoval mechanicky, a posedlí ho tedy teoreticky nemohli ovládnout.

Zelená příšera potřebovala tři sekundy soustředěné palby, než přestala na Sinóna s Chomou vypouštět ohnivé koule. Přelud se změnil v normálního muže s holoprojektorem schovaným v křoví za sebou.

Příliš pomalu jste zareagoval na sílu nepřítele, vytkl jim cvičitel**. Ve skutečném boji by vás oba vyřadil. A vy, Sinóne…**

Ano?

Zlepšete mušku, celá první dávka šla vedle.

Rozumím, odvětil stroze Sinón. Přešel na soukromou vlnu a řekl Chomovi: **Vedle! Teprve jsem ho zaměřoval. Blížící se střely ho mohou pěkně vyděsit.**

To jistě, odtušil neutrálně Choma. Oči neodtrhl od terénu před sebou, hledal další cíle. Cvičitelům by se podobalo hned na ně pustit dalšího nepřítele.

Už začínám chápat vlastnosti zbraně, prohlásil Sinón**. Moje programové rutiny si zvykají na její chování na podvědomé úrovni.**

Choma se na přítele podrážděně podíval. **Kvůli tomu tady přece cvičíme. Těžko nám tu nějaký habitat nahraje instinkty přímo do procesorů. Když jsme opouštěli Saturn, konsenzus o elektrických samopalech nic nevěděl. Kromě toho se nejlíp naučíš to, co si sám vyzkoušíš.**

Ty a tvoje atavistická olympijská filozofie. Není divu, že vyšla z módy, než jsem se narodil.

Ale začínáš jí rozumět, ne?

Asi ano.

Fajn. Tak jdeme. Když dorazíme poslední, dostaneme rajóny.

Aspoň že seržant dovedl vzdychat, když se nedokázal zamračit.

No jo.

***

Kněžna Kirsten přepnula sítnicové implantáty na nejvyšší rozlišení, aby dohlédla až na konec cvičiště. Hlavou se jí honilo staré pořekadlo, jako by se jí porouchala paměťová buňka: O nepříteli nic nevím, ale mám z něj strach. Dnes poprvé viděla mohutné bitekové konstrukty na vlastní oči. Díky zlověstnému vzrůstu a vzezření působily zároveň hrozivě a autoritativně. Kněžna konečně uznala, že měl Ralph Hiltch dobrý nápad, a ocenila jeho odvahu. Zpočátku byla ráda, že za ni rozhodl Allie. Rodině schází kuráž k zásadním krokům, ještě že král jí má dost. Už jako děti všichni pokaždé čekali na jeho rozhodnutí.

Několik set tmavých postav se právě plížilo, plazilo a v několika případech běželo křovinami, podrostem a vysokou travou, v cestě se jim objevovaly pestré holografické přeludy. Vzduchem rachotila střelba, kněžna si na štěkání samopalů už skoro zvykla.

„Dělají velké pokroky," řekl Ralph Hiltch. Stál s kněžnou na střeše velitelství střelnice, odkud měli výhled po celé ploše zabrané armádou. Za nimi nervózně čekali jejich pobočníci, velitelé Osvobození a vládní ministři. „Průměrný seržant potřebuje k výcviku dvě akce. Týlové jednotky trochu déle. Nerozumějte mi špatně, mariňáci jsou už tak skvěle vycvičení, královští i spojenečtí, a žoldnéři si vedou za všech okolností skvěle. Jenže si při komunikaci i při míření příliš zvykli spoléhat na nervovou nanoniku a teď se musejí učit všechno znovu. Když se posedlý dostane mezi ně, nanonika zkolabuje jako první."

„Kolik seržantů už máte připravených?" zeptala se Kirsten.

„Asi dvě stě osmdesát tisíc. Cvičíme třicet tisíc denně. A každý den otvíráme pět nových střelnic. Chtěl bych stavbu uspíšit, ale ani s pomocí Konfederačního loďstva na to nemám dost ženistů. Potřebuji je i jinde. Hlavní je dostavět kasárna v pevnosti Vpřed.“

„Zdá se, že máte všechno pod kontrolou.“

„To je snadné, všechno nám plánuje umělá inteligence. Poprvé v dějinách se velitel pěchotní armády nemusí trápit s logistikou.“

„Pokud se do blízkosti vaší UI nedostane posedlý.“

„To těžko, paní, velice těžko. A počítáme i s takovým případem.“

„Dobře, nerada bych viděla přílišnou sebedůvěru. Tak kdy podle vás může Osvobození začít?“

„Nejraději bych počkal ještě tři týdny.“ Princezna povytáhla obočí a Ralph se omluvně usmál. Ráno strávili dvě hodiny v doprovodu dychtivých novinářů obhlídkou dodávek materiálu a vojska na kosmoportu pevnosti Vpřed. Většinu lidí napadlo, že s takovými zdroji by šlo obsadit několik obydlených planet. „Nejhorší bude první úder. Musíme obklíčit celý poloostrov, a to hermeticky, nesmí proklouznout jediný posedlý. Na obklíčení se budou podílet nezkušení vojáci a nevyzkoušené zařízení. Čím víc času věnujeme přípravě, tím větší máme naději na úspěch.“

„To je mi známo, Ralphe. Ale před chvílí jste mluvil o rovnováze sil.“ Podívala se na Leonarda DeVilla, politik sebou škubl. „Všichni v nás vkládají velké naděje, nejen tady na Ombeyi. Vyžádali jsme si nepředstavitelnou vojenskou i politickou podporu. Nemusím vám snad připomínat králova slova.“

„Ne, paní.“ Poslední setkání s Alastairem II., kdy ho král pověřil velením, mu nemusel nikdo nahrávat. Alastair mu bez obalu osvětlil cenu za pomoc zvenčí i váhu očekávání na straně konfederační veřejnosti.

Úspěch. Všichni chtěli vítězství a čekali, že jim ho Ralph zajistí. A já jim ho musím dát. Byl to můj nápad. A moje chyba.

Na rozdíl od kněžny Ralph nemohl hledat podporu u své suity. Dokázal si představit, co si myslí Janne Palmerová. Plným právem.

„První výsadky můžeme rozmístit za tři dny," řekl. „Pak by Osvobození začalo za osm dní."

„Dobře, Ralphe, dostanete osm dní. Ne víc."

„Ano, paní. Děkuji."

„Už jste vyzkoušeli elektrické samopaly na skutečných posedlých?"

„Bohužel ne, paní."

„Neriskujete příliš, Ralphe? Musíte přece znát jejich účinnost."

„Buď na ně zaberou, nebo ne, ale Ekelundová se nesmí předem dozvědět, co chystáme, aby nestačila vymyslet obranu. Účinnost zbraní přesně poznáme hned v prvním střetu. Pokud kulky nezaberou, přezbrojí první linie na konvenční střelivo. Pevně doufám, že to nebude třeba, hodně bychom pak poškodili posedlá těla, která chceme zachránit. Teorie ale nemá skulinu a zbraně jsou dokonale jednoduché. Vymysleli je Cathal s Deanem. Mělo nás to napadnout hned. Měl jsem s tím přijít sám."

„Už jste dokázal dost zázraků, Ralphe. Teď po vás rodina chce jen obyčejné vítězství."

Přikývl místo díků a otočil se zpátky na cvičiště. Končila směna, nahnědlí seržanti a obyčejní vojáci vyklízeli plochu. Obyčejní proti seržantům, ne proti civilistům.

„Mám ještě jednu otázku," ozval se Leonard DeVille omluvně. „Možná o tom teď nechcete mluvit, ale mezi vojáky jste zařídil spoustu míst pro válečné zpravodaje. Ví o tom umělá inteligence?"

Ralph se zazubil. Než se podíval na ministra vnitra, pohlédl Janne Palmerové přímo do očí. Kněžna diplomaticky sledovala seržanty.

„Ale jistě. Dal jsem je rovnou do první linie. Nahrají tak dobrý materiál jako Kelly Tirrelová na Lalonde. Tahle válka je věc veřejná."

Chalnbridge se změnil. Když sem dorazila Anette Ekelundová, proměnila ho v posádkové město s vojenským velitelstvím. Dost blízko u spáleniště, aby mohla za čáru poslat trestnou výpravu dobrovolníků, kdyby si království chtělo něco zkusit. Dost daleko od něj, aby sem nedosáhla čidla – díky tloušťce mraku sem navíc nemohly střílet obranné družice, ale to Ekelundová nevěděla. Shromáždila tedy své lidi a dopřála jim iluzi svobody. Raubířská armáda mohla devadesát procent času věnovat dovádění a pití, jen ráno musela splnit pár rozkazů. Nápodoba hrdinství jim dala smysl a náplň života. Proto drželi pohromadě.

Ekelundová v nich měla ozbrojenou sílu, byť nemotornou a nespolehlivou. Chalnbridge tehdy připomínal nepřátelské město obsazené vojáky s neomezeným žoldem. Příměr seděl. Každou noc se pilo a tančilo a kromě vojáků se sem stahovali další posedlí, když už ne pro nic jiného, tak pro zbytky potravin. Šťastné město vesele žilo, Anette dokonce na staré radnici zřídila telefonní ústřednu. Síť jí zprostředkovala vládu nad celým poloostrovem, velitelka byla ve spojení s radnicemi dobytých měst. Prosazovat vlastní autoritu neměla jak, ledaže by posedlé nechala vyhladit, ale v podstatě vytvořila fungující státní útvar. To ještě když lidé věřili, že král dodrží slovo a nezaútočí s jednoznačným záměrem vyhnat mrtvé duše zpátky do nicoty.

Večírky v Chalnbridgi ale skončily. Pár obydlených domů se změnilo z veselých paláců ve strohé pevnosti. Příživníci odešli na venkov. Město se připravovalo na válku.

Ze své kanceláře na radnici viděla Anette Ekelundová na celé dlážděné náměstí pod okny. Vyschlé vodotrysky byly plné odpadků. V leghornové aleji parkovaly vyrovnané řady vozů. Většinou šlo o auta s ručním řízením a zemědělské džípy, jež Anette přikázala zkonfiskovat. Žádné vozidlo nehalila iluze. Na několika ještě pracovali opraváři.

Anette se vrátila k dlouhému stolu, za nímž sedělo deset nejvyšších důstojníků. Delvana a Milna měla po pravici a po levici, na ně spoléhala nejvíc. Delvan tvrdil, že sloužil jako šarže v první světové válce, Milne byl druhý strojník v éře parních strojů, díky čemuž se dokonale vyznal ve všech mechanických zařízeních, i když nijak netajil, že o elektronice nic neví. Dál seděl Soi Hon, veterán tropických válek počátku jednadvacátého století a podle vlastních slov ekologický aktivista. Anette vyrozuměla, že nebojoval ani tak za vlast jako spíš za korporaci. Jeho taktickým zkušenostem se nikdo nevyrovnal. Ostatní byli obyčejní pěšáci, kteří si zasloužili důvěru prostých vojáků. Teď záleží na tom, kolik důvěry mají.

„Jak to dneska vypadá?“ zeptala se Anette.

„V noci dezertovalo skoro čtyřicet zrádců,“ odpověděl Delvan. „Sráči. Za světové války by je zastřelili.“

„Naštěstí žijeme v pokročilejší době,“ prohlásil Soi Hon. „Když jsem bojoval proti okupantům, kteří znesvětili mou otčinu, měl jsem zástupy dobrovolníků, protože jsme válčili za spravedlivou věc. Nepotřebovali jsme vojenskou policii ani vězení a nepotřebujeme je ani tady. Když nechtějí bojovat, z donucení se dobrými vojáky nestanou.“

„Bůh stojí vždycky na straně větší armády,“ sykl Delvan. „Tvoje zahovněná hrdost nám válku nevyhraje.“

„Ale my přece nevyhrajeme,“ usmál se smířlivě Soi Hon. „To je ti snad jasné.“

„Ale zkusíme to a k čertu s tvými poraženeckými řečmi. Překvapuje mě, žes taky neutekl.“

„To stačí,“ okřikla je Anette. „Delvane, dobře víš, že má Soi Hon pravdu. Sám jsi cítil, co proti nám království

postavilo. Král by sem neposlal poddaný, kdyby si nebyl jistý výsledkem. A za zády má Edenity, ti by se už vůbec nepustili do riskantní akce. Tahle válka má ukázat lidem v celý Konfederaci, že posedlý jde porazit. Královští musejí vyhrát za každou cenu.“

„Tak co po nás hergot vlastně chceš?“ zeptal se Delvan.

„Maximalizovat jejich ztráty,“ odvětil Soi Hon, „Lidé jako oni všechno hodnotí měřítkem peněz. V Mortonridgi je sice neporazíme, ale vítězství je může vyjít tak draho, že si žádné další osvobození nebudou moci dovolit.“

„Jejich vojáci s sebou mají reportéry,“ podotkla Anette. „Budou chtít svá vítězství dobře prodat. Tahle válka se povede na dvou frontách, tady zbraněma a v celý Konfederaci ve zprávách. Ta druhá je důležitější a tu musíme vyhrát. Musíme zpravodajům ukázat, kolik stojí se nám protivit. Milne se už myslím pustil do přípravy.“

„A šlo to jako na drátkách, milostivá,“ odvětil Milne. Pro zdůraznění potáhl z hliněné fajfky, dokonale spolehlivý poddůstojník ze staré školy. „Cvičil jsem pár mládenců, učil jsem je finty starýho řemeslníka. Samozřejmě nemůžeme používat tu jejich elektriku. Tak jsme se vrátili k základům. Vymyslel jsem šikovnou výbušnou směsku, plníme pasti, jak rychle to jde.“

„Jaké pasti?“ zeptal se Delvan.

„Protipěchotní miny, zaminované povozy, domy, medvědí díry a tak. Soi nám ukázal, co používali při válce v buši. Pěkně zákeřné věcičky. Samé mechanické spouště, takže je nenajdou detektorem, i kdyby jim pod mrakem nějaký fungoval. Až Hiltchovi hoši překročí spáleniště, se zlou se potážou. Zaminovali jsme i mosty a nadjezdy na M6. To by je mělo zpomalit.“

„To je všechno hezké,“ připustil Delvan, „ale při vší úctě, pár hromad betonu je moc nezdrží. Vzpomínám, jaké jsme měli tanky, ty projely vším, a je to už sedm set let.“

„Zničení viaduktů možná nebude mít velký dopad, ale nějaký přece," pravil klidně Soi Hon. „Víme, jak je ta osvobozenecká armáda veliká, a i dnes se bude pohybovat pomalu. Pojedou po M6, když ne první útočná linie, tak rozhodně týlové jednotky a zásobování. Když je zdržíme jen o hodinu každý den, zvýšíme jim náklady. Také získáme víc času na ústup a přeskupení. Je to dobrá taktika."

„Dobře, nehádám se s vámi. Ale pasti a ničení komunikací jsou pasivní taktika. No tak, Milne, cos připravil na útok?"

„Moji mládenci našli v Chalnbridgi pár strojních továren," odvětil Milne. „Na ruční ovládání stroje pořád fungují. Už pro nás vyrábějí díly k loveckým puškám s vysokou úsťovou rychlostí. Nevím, co jsou zač ty jiskřící zbraně, co je duše viděly v Hiltchově armádě. Ale moje puška bude mít dobře dvojnásobný dostřel."

„Budou mít zbroj," upozornil Delvan.

„Jo, jo, to vím. Ale Soi mi pověděl o průrazných projektilech. Naši zbrojíři se je snaží vyrobit, za pár dnů budeme mít slušnou zásobu. Postřílíme jich pěknou haldu, to mi věř."

„Díky, Milne," řekla Anette. „Vzhledem k podmínkám jsi odvedl skvělou práci."

Milne na ni ukázal dýmkou. „Dáme jim pěkně zabrat, milostivá, neměj strach."

„Věřím ti." Podívala se po ostatních velitelích. Cítila z nich celou škálu emocí od strachu po nesmyslné sebevědomí. „Když teď zhruba víme, co máme v ruce, naplánujeme, jak rozvinout šiky. Delvane, ty jseš tu asi nejlepší stratég…"

„Konzervativní tupec," zamumlal Soi Hon.

Anette ho mlčky pokárala a starý partyzán smířlivě pokrčil rameny. „Co asi Hiltch udělá?" zeptala se.

„Dvě věci," přeslechl Soiovu poznámku Delvan. „Za prvé první útok bude macek. Vrhne proti nám všechno na tolika frontách, kolik si jich bude moci dovolit otevřít. Budeme čelit pěchotní ofenzívě, střelbě z vesmíru, kobercovým náletům,

dělostřelectvu. Chce nás hned na začátku demoralizovat a dát nám jasně najevo, že prohrajeme. Navrhuji stáhnout se od hranic poloostrova, neposkytnout mu snadný cíl. Ať ho zdrží Milnovy pasti a znemožní mu vytahovat se před reportéry."

„Fajn, s tím se smířím. Jaký má druhý cíl?"

„Napřed se zaměří na naše populační centra. S počtem ztrácíme sílu, a tak bude mít v druhé fázi daleko jednodušší práci."

„Populační centra?" zvolala naštvaně Anette Ekelundová. „Jaký populační centra? Lidi zdrhají do polí jako králíci. Radnice hlásí, že ve městech máme sotva polovičku lidí, co jsme měli. Jsou jako naši dezertéři, utíkají do hor. Nikde nemáme o nic větší hustotu obyvatel než holubí prd."

„Nejde jim o hory," poznamenal daleko klidněji Soi. „Utíkají na farmy. Což se dalo čekat. Dobře víš, jak je to s jídlem. Kdybys místo vojenské základny budovala zásobovací infrastrukturu, všechno by vypadalo jinak."

„Chceš mě kritizovat?"

Povýšeně se jí vysmál. „Já že bych měl chtít industrializaci? Prosím tě! Lidé a země žijí v nejpevnějším svazku. Příroda znamená naši pravou přirozenost. To ve městech s jejich stroji a hladem se zrodila zkaženost lidstva. Obrana lidí, kteří dobrovolně odcházejí do přírody, je pro mě na prvním místě."

„Fajn, díky za stranický prohlášení. Na tom, co jsem řekla, se nic nemění. Nemáme dost populačních center, na který by chtěl Hiltch zaútočit."

„Budeme mít. Delvan se zřejmě výjimečně nemýlí v tom, že Hiltch začne masivní ofenzívou. To by nám mělo prospět. Při každé invazi lidé drží při sobě, protože jednotlivě se nepříteli nemohou postavit. Budou se shromažďovat, zase se dáme dohromady. Pak se jim můžeme postavit."

Anette se spokojeně usmívala a nakažlivé uspokojení se jí z hlavy šířilo po celé kanceláři. „Pamatujete Stephanii Ashovou a co jsem jí řekla o tom, že se bude muset rozhodnout, na čí

straně stojí? Ta namyšlená kráva na mě jenom shovívavě civěla a říkala si, že časem přijmu její názory. Vypadá to, že naposled se budu smát já, i když ne dlouho. Krucinál, na to se těším skoro stejně jako na bitvu s milovaným starým přítelem Ralphem Hiltchem.“

„Opravdu si myslíš, že se nám budou hlásit zpátky do armády?“ zeptal se Delvan Soi Hona.

„To nemůžeš na chvíli zapomenout na vlastní moc a postavení? Největší ztráty jim nezpůsobí armáda, ale spojení civilisté. Když se nás dá deset dohromady, ničivý potenciál spojené energistické síly řádově předčí jejich nejsilnější děla.“

„Což je jedno procento nejslabšího maseru na obranný družici, a to nemluvím o rentgenových laserech,“ prohlásila Anette, unavená jejich poštěkáváním. „Nezáleží na naší početní síle, ale na schopnosti komunikace a organizace. Tu musíme bránit, dokud posledního z nás nestrčí do stáze.“

„Souhlasím,“ přitakal Delvan. „Celá válka bude od začátku strašně proměnlivá. Srazit je bleskem a zdrhnout, to nám pomůže.“

„Přesně tak, a proto byste se měli vy dva spojit. Ty jsi stratég a Soi taktik. Bude to smrtonosný spojení jako království a Edeniti.“

„Skvělé přirovnání,“ zahihňal se Soi.

„Díky. Tak fajn, koukneme se do mapy a naplánujeme, koho kam poslat.“

***

Když se nad Novou Kalifornií začala vynořovat organizační flotila, ve službě na štábu byl zase Emmet Mordden. První se objevili krkavci, červí díry končily víceméně v oficiální příletové zóně sto tisíc kilometrů nad Monterey. Podle nich na štábu poznali, že se blíží adamitské lodě. Emmet k monitorům rychle povolal dalších pět důstojníků. Lodě sice mířily do příletového pásma, ale s posedlými piloty cíl většinou minuly. Horizonty událostí se objevovaly po celém místním vesmíru,

přesně vyšlo jenom načasování. Jedna loď každých dvacet sekund.

Holomonitory s letovými trajektoriemi uprostřed sálu musely několikrát zvýšit záběr, až měřítko obsáhlo oběžnou dráhu Requy, čtvrtého měsíčku Nové Kalifornie. Ve vzduchu nad projektory se objevovaly černé ikonky jako saze.

Umělá inteligence přijímala data z čidel orbitální obrany a snažila se propočítat nepravidelné dráhy Caponových lodí. Na všech řídicích pultech vyskakovaly další a další navrhované trajektorie. Operátoři je ve spěchu zkoumali a kontaktovali lodě, zda ještě podléhají velení Organizace. Emmet se pandemoniem prvních několika minut nechal natolik strhnout, že mu chvíli docházelo, jak se přílet liší od plánovaných parametrů. Za prvé lodě přiletěly příliš brzy, flotila admirála Kolhammera ještě nemohla ani dorazit na Tranquillity. Za druhé se objevilo příliš mnoho lodí. I kdyby léčka vyšla na sto procent, všichni se vrátit nemohli. Ze všech Caponových poručíků si nejlépe uvědomoval, jak mizerně organizační lodě fungují.

Oba zádrhely mu teprve začínaly docházet, když si v myšlenkách Julia von Holgera všiml nepříjemného zmatku. Von Holger se spřízněností spojil s krkavci dřív než Caponovi důstojníci s adamitskými koráby.

„Co se kurva děje?“ křikl na něj Emmet. „Proč se vrátili? Prohráli, zabalili to, co je?“

Jull von Holger nechápavě zakroutil hlavou, nechtěl být poslem špatných zpráv. „Ne. Neprohráli. Ale jejich cíl… Tranquillity skočila pryč.“

Emmet se na něj zamračil.

„Podívej, zavolej Luigimu. Sám z toho nejsem moudrý.“

Emmet ho zpražil dlouhým nespokojeným pohledem a obrátil se k svému pultu. Nařídil mu najít frekvenci vlajkové lodi Salvatore a otevřít komunikační kanál. „Co se děje?“ zeptal se, sotva se v rohu monitoru objevil rozostřený obraz Luigiho Balsmaa.

„Vypekla nás," zakřičel zlostně Luigi. „Ta saldanovská čubka zdrhla. Bůh ví, jak to dokázala, ale celá ta věc zmizela v červí díře. Nikdo nám neřekl, že to habitaty dovedou. Tajils to před náma. Máš bejt technickej génius. Proč jsi nám kurva nic neřek?"

„Co jako? Co tím chceš říct, že zmizela v červí díře? Co zmizelo v červí díře?"

„Sedíš si na uších, pitomče? Habitat! Habitat se nám vypařil před očima!"

Emmet civěl na monitor a nechtěl věřit vlastním uším. „Zavolám Alovi," řekl po chvíli.

***

Dnes poprvé Luigi ve velkých dveřích Nixonova apartmá dostal strach. Před nimi stáli na stráži dva vojáci ve světlehnědých dvouřadových oblecích, ramenaté gorily s masivní bradou, krátkým černým strništěm a naleštěnými Thompsony v rukou. Zpoza dveří cítil Luigi nešťastné myšlenky několika známých. Vybavil si všechny tresty a důtky, které sám uděloval jako přední poručík Organizace. Osud mu nechystá nic pěkného.

Jeden voják otevřel dveře, na tváři povýšený vědoucí úsměv. Nic neřekl, jen mu posměšně pokynul. Luigi překonal nutkání rozsekat mu obličej a vstoupil.

„Co to má kurva znamenat?" zařval Al.

Luigi se rozhlédl po půlkruhu někdejších přátel, dveře se za ním zabouchly. Byla tu Patricia, Silvano, Jezzibella, Emmet, Mickey a ta svině Kiera. Všichni v jednom proudu, který ho žene na útesy.

„Donesla se nám jistá kurevsky nepříjemná informace." Významně se podíval na Patricii. „Perez nás napálil. A tys mu to sežrala."

„Nenapálil," odsekla. „Posedl velký zvíře od velícího admirála na Trafalgaru. Kolhammer mířil přímo na Tranquillity."

„A taky bysme mu tam napráskali. Kdyby mě někdo varoval. Ježíši Kriste, zmizel nám před nosem celej habitat. Dovedeš si představit, jak byl velkej?“

„No a?“ opáčil Al. „Habitat nebyl váš hlavní cíl. Měli jste zničit Kolhammera.“

„To by šlo, kdybysme napřed dobyli habitat,“ ohradil se Luigi. „Nesnaž se to na mě hodit. Splnil jsem všechny tvoje rozkazy.“

„A na koho to mám kurva asi tak hodit?“ zeptal se Al. „Tys tam byl, tys měl zodpovědnost.“

„Nikdo nikdy neslyšel o habitatu, kterej by dokázal otevřít červí díru,“ zavrčel Luigi. „Nikdo.“ Ukázal prstem na Jezzibellu. „Nebo jo?“

Jezzibella na setkání bůhvíproč zvolila podobu rozpustilého děvčátka, v copech měla červené mašle, bílá košilka a kraťoučká sukně toho příliš neschovávaly. Našpulila rtíky; v dané situaci to působilo až obscénně. Různé soudy se jí grimasu snažily bez úspěchu několikrát zakázat. „Ne. Ale já přece nejsem odbornice na vzorovácí uzliny, pusinko.“

„Bože na nebesích! Emmete?“ Luigi skoro prosil.

„Nikdy se to nestalo,“ potvrdil chápavě Emmet.

„A ty.“ Luigi probodl pohledem Kieru. „Bydlela jsi v habitatu. Věděla jsi o nich všechno, proč ses nepochlubila?“ Útok se nesetkal s očekávaným účinkem. Z Kiery všichni ucítili záblesk ničivého hněvu, ale Al se jen pohrdavě ušklíbl.

„Valisk nebyl schopný skoku,“ řekla. „Pokud víme, dokáže to jedině Tranquillity. Rozhodně žádný edenitský habitat. Nevím, jak jsou na tom ostatní nezávislý habitaty.“

„Valisk ale stejně zmizel, nebo ne?“ popíchl ji Al.

Silvano se příliš nahlas rozesmál, Jezzibella se na Kieru jen medově uculila. Luigi se nechápavě díval z jednoho na druhého. „Tak fajn, už je to jasný. Byla to svinská situace, ale já s ní nemohl nic dělat. Ta saldanovská potvora nás všechny převezla.“

„Byl jsi velitel flotily," řekl Al. „Svěřil jsem ti velení, protože jsem si myslel, že jseš chytrej, chlape, že máš šmrnc a fantazii. Že máš svoje silný stránky, kapišto? Kdyby mi stačil blbec, co čeká pochvalu za blbý plnění rozkazů, poslal bych tam Bernharda Alsopa. Čekal jsem od tebe víc, Luigi, daleko víc."

„Jako co? Tak dělej, Ale, pověz mi to, co bys tam asi udělal ty?"

„Zabránil bych habitatu uletět. Nedochází ti to, Luigi? Byls tam můj člověk. Já na tebe kurva spolíhal, že Organizaci nezklameš. Místo toho mám teď sračky na ksichtě. Jakmile jsi viděl, co se děje, měl jsi to tam prostě zrušit."

„Prokrista, to si sedíte na uších? Snažil jsem se je kompletně vymazat. To tu Saldanovou vyplašilo, proto vzala do zaječích. Pět tisíc raket ji honilo rychlejc než kojot s vosou v prdeli, ale zdrhla. Nemohli jsme nic dělat. Měli jsme kliku, že jsme se z toho sami dostali. Ty rakety začaly bouchat a my nebyli dost daleko…"

„Ale ale," zarazil ho Al zdviženou rukou. „Copak bouchalo? Právě jsi řekl, že bitevní vosy se Tranquillity ani nedotkly."

„Jo, většina detonovala na začátku červí díry. Moc tomu nerozumím, ale podle techniků je to neprostupná překážka z ničeho. Nechápu. No, v každým případě jich pár vrazilo do týhle zdi z ničeho a… sakra, Ale, sám víš, jakou má ta antihmota sílu, prostě chytily i ostatní. Všechny nám prskly do ksichtu jak ohňostroj."

„Všechny? Pět tisíc antihmotovejch bitevních vos?"

„Přesně tak. Jak jsem řekl, měli jsme kliku, že jsme se z toho dostali živí."

„To teda jo." Al ztišil hlas do hrozivého monotónního šepotu. „Tys to přežil, ale já přišel o jednu planetu, protože jsem musel odložit invazi, nezničil jsem konfederační flotilu, na kterou jste měli číhat, a taky musím sehnat pět tisíc bitevních vos poháněnejch nejdražším platidlem v celým

tomhle zkurveným vesmíru. Jéžiš, já jsem tak rád, že tě tu mám. Když tě tu vidím celýho a veselýho, jsem v sedmým kurevským nebi. Ty sračko! To ti nedochází, jaks to pohnojil?“

„Nebyla to moje chyba!“

„No jistě. Samozřejmě. Nemůžu ti nic vyčítat. A víš co? Vsadím se, že vím, kdo za to může. Jo. Jo, stačilo trochu popřemejšlet. Můžu za to já. No jistě, já sám. Já za to můžu. Já jsem ten blbeček. Když jsem ti svěřil velení, udělal jsem největší chybu v životě.“

„Jo? Když jsem se vrátil z Arnstadtu, tak jsi nenadával. Vzpomínáš? Přinesl jsem ti celou zasranou planetu na stříbrným podnose. Pamatuješ se na to? Dal jsi mi klíče od města, Ale. Mejdany, holky, Avvy mi dokonce musel najít původní kopii Severu proti Jihu s Clarkem Gablem. Nic ti nebylo zatěžko. Byl jsem ti věrnej a jsem ti pořád věrnej. Tohle si nezasloužím. Přišels o pár všivejch raket a trochu vychytanýho paliva. Nasadil jsem za tebe život, Ale, a všichni víme, kolik takovej život stojí. Víš co? Takovýhle zacházení si nezasloužím. Není to spravedlivý.“

Al se zamračil a rozhlédl po ostatních poručících. Samozřejmě udrželi kamennou tvář, ale v mysli jim to vřelo. Nejvíc z nich cítil naštvání a nejistotu. Pomyslel si, že z něj asi prosakuje totéž. Na Luigiho měl pořádný vztek, Organizace byla poprvé poražena, hoši od novin to rozhlásí po celé Konfederaci. Jeho image dostane pořádnou ránu a jak říká Jez: Image je v dnešním světě všechno. Pověst o nepřemožitelné Organizaci dostane pořádnou trhlinu. Luigi měl přesto pravdu, dělal, co mohl, už když vmašírovali na radnici a zahájili nejšílenější akci od dob Trójského koně.

„Měl bych tě na fleku usmažit, Luigi,“ prohlásil temně Al. „Díky tomu, co se stalo u Tranquillity, jsme se vrátili o pěkných pár neděl. Musím najít jinou planetu, s invazí počkat, až našetříme dost antihmoty, noviny mě roznesou, ztratili jsme důvěru. Ale nezabiju tě. A to jenom proto, že ses sem vrátil jako chlap. Nebál ses uznat vlastní chybu.“

Luigimu nato z hlavy probleskl hněv. Al čekal, jestli něco řekne, ale Luigi věděl, kdy má mlčet. Al si vymyslel havana a pořádně potáhl. „Takže ti učiním nabídku. Můžeš zůstat v Organizaci, ale degraduju tě na obyčejný hovno. Jseš bažant, Luigi. Ostatní ti to asi nechají sežrat, ale když mě nepodrazíš a nic neposereš, můžeš se propracovat zpátky nahoru. Je to fér.“

Luigi na Ala nevěřícně zíral, těžko se mu dýchalo. Z hlavy mu sálala vzpoura. Al ho zpražil slavným pohledem, úsměv mu ztuhl na tváři. „Druhá možnost se ti nebude líbit.“

„Dobře, Ale,“ protáhl Luigi. „Vydržím to. Ale povídám ti, za půl ruku budu zase velet flotile.“

Al se rozchechtal a plácl Luigiho po zádech. „Tak se mi líbíš. Věděl jsem, že jsem rozhodnul správně.“ Luigi se s vypětím všech sil krátce usmál a odpochodoval. Když se dveře zavřely, Alovi sklesla ramena. „Tak tohohle už neuvidíme.“

Jezzibella ho chápavě pohladila po ruce. „Rozhodl jsi správně, milouši. Zachoval ses čestně. Udělal velkej průser.“

„Já bych tak velkorysá nebyla,“ řekla Kiera. „Neměl bys být tak velkorysý. Lidi v tom uvidí slabost.“

„Pracujeme s lidmi, ne se stroji,“ uzemnila ji Jezzibella. „Občas musíš nějakou tu chybu odpustit. Když zastřelíš každýho číšníka, co na tebe vylije kafe, skončíš u samoobslužnýho pultu.“

Kiera se na ni blahosklonně usmála. „Ne, skončím v podniku plném spolehlivých a opatrných číšníků.“

„Asi tak spolehlivých jako tvoji lidi na Valisku?“

„Všichni potřebujou dobré vedení.“

Al je chtěl nechat, ať se porvou, ale jedna hádka mezi důstojníky pro dnešek stačila. Řekl tedy: „Když o tom mluvíme, Kiero, budou pro mě krkavci dál lítat?“

„Samozřejmě, Ale. V jedné odletové hale jsem si už zařídila koordinační středisko. Co nejblíž k akci. Budou dělat, co jim poručím.“

„Hm, hm.“ Nelíbila se mu ani její výhružná slova, ani vítězný výraz. A podle podezíravosti, již náhle vycítil z Jezzibelly, v tom není sám.

***

Beth došla nálada, když na sebe narazili ve dveřích a tak dlouho se snažili vyhnout pokaždé na stejnou stranu, až bylo jasné, že se nevyhnou. Vycházela z koupelny v obytném modulu Mindora, Jed čekal za dveřmi, až bude volno. Okamžitě sehnul hlavu, aby se na ni nemusel podívat, a ukročil stranou. Pohnula se zrcadlově. Pár vteřin si absurdně zastupovali cestu.

Najednou Jeda chytila pod krkem a zatáhla ho do koupelny. Kulatými okénky dovnitř proudilo falešné sluneční světlo a dělalo na naleštěné prkenné podlaze velké bílé ovály. Všude se lesklo starožitné mosazné potrubí. Jed se bolestivě uhodil do kolena o smaltovanou vanu, protože jím Beth smýkla. Dveře se zabouchly, západka cvakla a Jed skončil naražený na stěně. „Tak mě poslouchej, úchyle,“ zavrčela, „já s ním nešukala. Jasný?“

Riskl úšklebek a tiše se modlil, ať sebou Beth nemá nervovou rušičku. „Jo? Tak co jsi s ním dělala v posteli?“

„Spala.“ Už se jí chtěl začít posmívat, trochu ho tedy přiškrtila. „Spala,“ zopakovala důrazně. „Proboha, kamaráde, ten chlap je úplnej cvok. Prostě mi strašně dlouho trvalo ho uklidnit. Usnula jsem. Hrůza. Kdybys tak nevylít, viděl bys, že jsem oblečená.“

„To je všechno?“

„A cos čekal? Že jsme probírali Kámasútru? Tohle si o mně myslíš? Že hupsnu pod deku s prvním gerontem, na kterýho narazím?“

Jed věděl, že na odpovědi závisí všechno, možná i jeho život. „Ne,“ odpověděl a snažil se uvěřit. Jenom hlasem ji nepřesvědčí. Často Beth podezíral z čtení myšlenek. „To si o

tobě samozřejmě nemyslím. To by bylo pod tvoji úroveň. Vždycky jsem to říkal.“

„Hmmm.“ Trochu povolila stisk. „Tím chceš říct, že tě sralo, že s tebou nespím.“

„To ne!“ ohradil se.

„Fakt?“

Jed si řekl, že na to nebude odpovídat. „Co podle tebe znamená to zpoždění?“ zeptal se.

„Je to divný. Nechápu, proč nás napřed nevysadil na Valisku a pak neletěl pro další. Už jsme přece v soustavě Šrínagar, aspoň jsem si to myslela.“

„Jo. Ale Valisk jsem neviděl, jenom nějakého plynového obra. Pak loď zase skočila. Myslel jsem si, že to nepřežiju. Už jsme tam byli!“

„Choi-Ho a Maxim mi řekli, že to bylo moc důležitý rande. Ale když jsem se zeptala, kde jsme, rychle vycouvali. Myslíš, že je to důležitý?“

„No jistě. Ale proč?“

„Možná se cestou budeme muset vyhýbat patrolám. To bude nebezpečný.“

„Tak proč nám to neřekli?“

„Na palubě je fůra dětí. Třeba je nechtějí strašit.“

„Možná.“

„Ale ty tomu nevěříš?“

„Nevím. Je to divný. Když jsme se mohli strhat, abysme se sem dostali. Všechno jsme opustili, přátele, rodiny, prostě všechno. Ale nepochyboval jsem. Teď jsme skoro na místě… Já nevím, je to velká věc. Možná mám strach. Co ty?“

Beth si ho změřila, jako by nevěděla, kolik mu může prozradit. Pro Valisk a jeho přísliby obětoval všechno. „Jede, Gerald je sice trochu mešuge, ale něco mi řekl.“

„Kdyby jen trochu.“

„Jede! Říkal, že Kiera se ve skutečnosti jmenuje Marie a že je jeho dcera. Podle něj je Valisk stejnej jako všechny světy, který obsadili posedlí.“

„Hovno," zvolal Jed. „To je naprostá kravina. Podívej, Beth. Víme přece, že je Kiera mrtvá duše, nikdy to neskrývala. Ale tělo tý holky si jenom půjčila. Řekla, že na tom nebude záležet, až Valisk opustí vesmír. Může se pak vrátit k vlastní podobě."

„To jo, ale… jeho dcera."

„Jenom shoda okolností. Aspoň víme, proč je ten starouš padlej na hlavu."

Nepřesvědčeně přikývla. „Možná. Ale nemá smysl zavírat oči, ne?"

Vzal ji za obě ruce, těsně nad lokty. „Bude to dobrý," přemlouval ji. „Kieřin vzkaz sis pustila skoro tolikrát jako já. Víš, že mluví pravdu. Tohle je jako nervozita svatební noci."

Nechápavě se na jeho ruce podívala. Normálně by se hned vykroutila. Tenhle let ale nebyl normální. „Jo. Díky, kamaráde." Nesměle se na něj usmála.

Jed jí oplatil stejně nejistým pousmáním. Naklonil se k ní. Pootevřela rty. Zavřel oči. Najednou na bradě ucítil prst.

„Tady ne," prohlásila Beth. „Ne na záchodě."

Beth mu cestou po chodbě dokonce dovolila držet ji za ruku. Už na tom nějak nezáleželo. Na Koblatu by hned všichni věděli: Beth a Jed, Jed a Beth. Kluci by se potutelně usmívali, ukazovali vztyčené palce a juchali. „Slušná práce, kámo. Píchat ledovou pannu, to je frajeřina. Tak jak vypadá bez těch hadrů? Má je velký? A je dobrá? Už ti ho vyblafla?" Holky by za ní zase dolejzaly a věčně se vyptávaly, jestli ji miluje. Věnuje ti dost času? Požádáte si o společný byt?

Právě to na Koblatu nesnášela ze všeho nejvíc. Život tam ztratil smysl. Všichni se jednou museli upsat firmě a proměnit v laciné univerzální biologické stroje. Na chodbě znala pár holek, co byly v osmadvaceti babičkami.

Jejich slabost jí dala sílu chtít víc, doufat v něco jiného, vzdorovat téměř nesnesitelnému tlaku vrstevníků. Byla hvězdou ročníku, všechny didaktické vzpomínky si uložila napoprvé. Přihlásila se o všechna stipendia a do všech

výměnných programů, jaké na asteroidu v počítači našla. Snášela drby a posměšky. Ale bylo to těžké těžké těžké těžké. Pak přišla Kiera a nabídla jí cestu ven. Jiný, laskavější život. A Beth uvěřila, protože Kiera byla taky mladá, ale vládla vlastním osudem. A protože… to bylo snadné. Poprvé v životě se jí něco samo nabídlo.

Zastavili u kajuty, kde Beth bydlela s Geraldem, a než položila ruku na kliku, Jed ji políbil. Polibek nebyl nic moc, skoro se netrefil, a rozhodně nic nedělal jazykem, což Beth znala ze sprostého sensa. Málem se rozesmála, jak se bojí. Má proč, přiznala si, před pár týdny bych mu za to jednu natáhla. Otevřela dveře a vpotáceli se dovnitř, rozsvěcet se neobtěžovali. Jed ji znovu políbil. Tentokrát se mu to povedlo lépe. Když skončil, zeptala se: „Budeš myslet na ni?“

„Na koho?“ nechápal Jed.

„Na koho asi, na Kieru. Budeš na ni myslet, až to se mnou budeš dělat?“

„Ne!“ Hlas se mu ale zachvěl a prozradil pravdu. Beth ho měla přečteného. Vyrůstali spolu deset let. Znala ho až příliš dobře.

Kiera ho svou krásou uchvátila, ba očarovala. Beth si uvědomovala, že až Jed v extázi zavře oči, neuvidí její tvář, neucítí v rukou její tělo. Přes všechno ponížení jí to snad ani nevadilo. Měla koneckonců vlastní postranní důvody. Přitáhla si ho k dalšímu polibku. Rozsvítilo se. Beth tlumeně vykřikla a otočila se na Geralda, jeho pryčna ale byla prázdná.

Ze skříně se ozvalo melodické zazvonění a zrcadlo nad ní se rozvlnilo všemi barvami. V duze se objevila mužská tvář; byl ve středních letech a díky dlouhé bradě vypadal permanentně nešťastný.

„Omluvám se za vyrušení,“ řekl neznámý, „ale to, co vám řeknu, je pro vás dost důležité.“

Jed leknutím ztuhl, hned pustil Beth a schoval ruce. Snažila se nedat najevo, jak ji tím naštval. Za co se stydí?

„Kdo jste?“ zeptala se zrcadla.

„Rocio Condra, posedl jsem tuto loď.“

„Propána,“ zamumlal. Jed zrudl ještě víc.

„Vyslechl jsem váš rozhovor v koupelně. Můžeme si být navzájem prospěšní.“

Beth se nejistě usmála. „K čemu vám můžeme být, když dovedete takové věci? Zvládnete cokoli.“

„Přiznávám, že mi energistická síla dává moc nad místním prostředím. Něco ale nedokážu. Vás jsem například musel vyslechnout přes bitekový procesor. V každé místnosti je jeden.“

„Když jste nás slyšel, víte o Geraldovi a Marii?“ zeptala se Beth.

„Přesně tak. Proto jsem si vybral vás dva. Už víte, že všechno není tak, jak se zdá.“

Jed na něj vytřeštil oči. „Na co jste si nás vybral?“

„Nabídku ještě nemám přesně rozmyšlenou. Ale pokud všechno vyjde, požádám vás o pár službiček.

Nic složitého. Jen vás pošlu na místa, kam se sám ze zjevných důvodů nedostanu.“

„Jako třeba?“

„To ještě není jasné. Ve spolupráci budeme pokračovat krůček po krůčku. Jako gesto dobré vůle jsem připraven vám dát jisté informace. Pokud budete i potom ochotni pro mě pracovat, pokročíme dál.“

Beth se na Jeda nechápavě podívala, nijak překvapená, že je stejně zmatený. „Pokračujte,“ řekla. „Vyslechneme vás.“

„Chci skočit do soustavy Nové Kalifornie. Pravděpodobně přistaneme u asteroidu Monterey, sídla Caponovy Organizace.“

„Tak to ani náhodou!“ zvolal Jed.

„Žádný další setkání se nekoná, že ne?“ zeptala se Beth, jako by to čekala.

„Ne,“ přitakal Rocio. „Na Valisku jsme nepřistáli, protože už není v tomto vesmíru. Posedlí v habitatu mezi sebou válčili. Vítězové ho pak přemístili.“

Jed se zapotácel a klesl na kavalec. V tváři se mu zračilo zoufalství. „Je pryč?“

„Bohužel. Je mi to opravdu líto. Vím, jaké naděje jste do něj vkládali. Plané naděje, musím říci.“

„Jak to?“ ucedila Beth přes zuby.

„Žádné Jitřenky neexistovaly. Kiera Salterová prostě potřebovala čerstvá těla, aby rozšířila počet posedlých. Kdybyste tam vysedli, mučili by vás, dokud byste se nenechali posednout.“

„Ježíšikriste,“ zašeptala Beth. „A Monterey? Co se nám stane na Monterey?“

„Zřejmě to samé. Organizace si nechává živé specialisty, kteří se jí hodí. Máte nějakou odbornou kvalifikaci?“

„My?“ lekla se Beth. „To si děláte srandu. My umíme tak leda všechno zkonit. Úplně cokoli.“ Měla strach, že se dá do breku.

„Aha,“ odtušil Rocio. „Když mi pomůžete, schovám vás u Monterey na palubě.“

„S čím chcete pomoct?“ zeptal se Jed.

Beth se otočila a probodla ho pohledem. „Co na tom sakra záleží? Samozřejmě vám pomůžeme! Se vším.“

Rocio se ze zrcadla suše pousmál. „Jak jsem řekl, napřed musím analyzovat místní situaci. Třeba od vás nebudu potřebovat vůbec nic. Zatím si vás jen podržím v záloze.“

„Proč?“ nechápala Beth. „Patříte k nim. Jste mrtvej. Proč nás chcete?“

„Protože k nim nepatřím. Nejsme všichni stejní. Kiera mě převezla. Teď musím zjistit, co se stalo ostatním krkavcům, a rozhodnout se, co dál. Proto si musím nechat otevřené všechny možnosti. Spojenci, kteří mě nemohou zradit, znamenají velkou výhodu.“

„No dobře,“ řekla Beth. „Tak co máme dělat?“

„Za třicet minut skočím do soustavy Nové Kalifornie. I když tam zřejmě Kiera odešla s ostatními krkavci, Capone

bude chtít pasažéry. Vy dva se budete muset schovat. Myslím si, že vás schovám i z dosahu Choi-Ho a Maxima Payna.“

„Z jakého dosahu?“ nechápal Jed.

„Všichni posedlí cítí myšlenky ostatních lidí. Dosah má ale každý jiný.“

„Oni vědí, na co myslím?“ zalamentoval.

„Ne. Ale cítí tvoji přítomnost a pocity. Přes pevnou hmotu to ale jde těžko; kapalinové nádrže by vás měly odstínit. Musím mezi nimi najít dost prostornou dutinu.“

„Tak ať tam je místo pro pět,“ prohlásila Beth.

„Stačíte mi vy dva.“

„Smůla, kamaráde. Se slevou dostanete další tři. Gerald a holky letí s náma.“

„Nepotřebuji je.“

Chladně se usmála. „To jste byl asi hodně dlouho mrtvej. Zapomněl jste, jaký to je mít přátele, zodpovědnost. Myslíte si, že je necháme Caponovi? Malý děti? No tak!“

„Organizace dívky zřejmě neposedne. Rádi ukazují milosrdenství.“

„Ať jim slouží. Ale já trvám na svým. Berte všech pět nebo nikoho.“

„Správně,“ přisadil si Jed a postavil se vedle Beth. „Gari je moje sestra. Caponovi ji nenechám.“

Rocio útrpně vzdychl. „No dobře. Ale beru jenom tyhle tři. I kdybyste tu měli dvacet bratranců, už neukecáte ani nohu.“

„Žádné bratrance vám nevnucujeme. Tak co máme dělat?“

Chtělo pevné nervy přijít jakoby nic do Mindorova salonku a udržet na tváři znuděný výraz. Jed měl pocit, že to zvládl dobře, v době zoufalých výprav do Modré fontány se naučil snášet trapné situace. V salonku se scházelo čím dál víc Jitřenek, koncem letu tu byla hlava na hlavě. Všichni upírali zraky mezi hvězdy za velkým oknem.

Jed rychle zkontroloval, že tu není Choi-Ho ani Maxim Payne. Rocio ho ujistil, že jsou u sebe v kajutě, ale Jed krkavcově duši nevěřil každé slovo.

Tentokrát Rocio nelhal. Posedlí tu nebyli. Jed sebevědomě přešel k příborníkům na druhém konci salonku. Vykládaná dvířka z růžového dřeva měla mosazné kování ve tvaru poupat. Když na chladný kov položil prsty, proměnila se klika v černý plast. Pod intarzií se na okamžik objevil úzký displej plný rychle se měnících šedých čísel. Počkal, dokud neuslyší tiché cvaknutí, a pak lehce zatáhl. Dvířka se pootevřela, Jed je zastínil tělem.

Rocio mu řekl, že bitekové procesory najde na třetí poličce shora. Jed se škvírou ujistil, že posedlý nelhal. Příborník byl původně skříní na nejrůznější přístroje; Jed uviděl nástroje, čidla, měřáky a několik neznámých zařízení. Na čtvrté poličce našel pět laserových pistolí.

Ztuhl.

Rocio si chtěl zřejmě ověřit, jak je spolehlivý. Pokud se dovede ke zbraním otočit zády, prokáže dostatečnou rozhodnost. Pokud věděl, Rocio po něm nebude chtít žádnou maličkost, když mu za služby chce zachránit život. Ale zbraň mu dodá bezpečí, i kdyby jen iluzorní. A Beth má nervovou rušičku.

Jedovi bylo jasné, že Rocio cítí jeho provinilé myšlenky, natáhl se tedy po pistoli a hned nato po procesorovém bloku o poličku výš. Obojí si nenápadně strčil do kapsy a zavřel dvířka. Elektronický zámek okamžitě zmizel pod růžovou dýhou.

Nejhorší bylo projít salonkem zpátky na chodbu. V koutku duše Jed chtěl všechny varovat. Najednou je nesnášel. Sladké důvěřivé děti byly bez sebe štěstím, očka jim při pohledu do mezihvězdné tmy zářila. S nezdolnou nadějí děti za oknem vyhlížely nirvánu na konci červí díry.

Hlupáci! Pitomí, slepí a nesmyslně bezelstní. Vtom mu došlo, proč je nenávidí. Díval se na kopie sama sebe.

Gerald následoval Beth bez otázek. Jed přivedl Gari a Navar, cestou vesele štěbetaly a hořely zvědavostí. Když Jed zaťukal na dveře koupelny, přestaly mu věřit.

„Říkal jsi, že je to důležitý," naštvala se Navar.

„Taky že je," ujistil ji takovým tónem, že polkla pohrdavou odpověď.

Beth odemkla a otevřela jim. Jed se ujistil, že je z chodby nikdo nepozoruje. Do skoku zbývalo jen patnáct minut a všechny Jitřenky se mačkaly u vyhlídkových oken. Obě děvčata se nechápavě podívala na Geralda. Gerald si jich ale sotva všiml. Jed vtáhl z kapsy bitekový procesor. Na jedné straně se zavlnil hologram a za chvíli se ustálil na Rociově tváři,

„Dobrá práce. Jede," řekl krkavec. „Blufovat je často nejlepší."

„No jo, tak co teď?"

„Kdo to je?" zeptala se Navar.

„To se dozvíš pak," usadila ji Beth. „Teď se musíme připravit na přistání." Řekla to holkám, ale nespouštěla oči z Geralda. Byl zrovna v útlumu a nic ho nezajímalo. Modlila se, aby mu to vydrželo až do úkrytu.

„My nevystoupíme na Valisku?" otočila se Gari smutně na bratra.

„Ne, holka, je mi líto. Ani tam nepřistaneme."

„Proč ne?"

„Asi nám lhali." Umlčel ji smutek v jeho hlase.

„Musíte vyklidit podlahu," zavelel Rocio.

Beth s děvčaty vlezla do vany, Gerald se posadil na záchod. Jed si stoupl na práh a přitiskl se ke dveřím. Prkna zmizela, pod nimi se objevilo sanitární zelené silikolitium, proti vyzrálému dřevu nekompromisně tvrdé. Na hladkém povrchu ale zůstaly téměř neznatelné stopy let. Uprostřed podlahy uviděli poklop se zapuštěnými očky v rozích.

„Otočte očka o devadesát stupňů doprava a pak zatáhněte," řekl Rocio.

Jed zaklekl a udělal, jak bylo řečeno. Poklop se o deset centimetrů zvedl, zasyčel vzduch. Jed ho odsunul. Pod ním byla úzká kovová chodbička s izolovaným potrubím a svazky kabelů. Beth zapnula svítilnu a strčila ji do díry. O pár metrů níž uviděli horizontální rozbočku.

„Půjdeš první, Beth," prohlásil Rocio, „a budeš svítit na cestu. Povedu vás. Jede, musíš za sebou zavřít poklop."

Holky se šklebily a hudraly, ale poslušně zalezly do údržbářského tunelu. Jed zatáhl poklop, hydraulika mu málem ucvakla prsty. Podlaha v koupelně se zase pokryla nazlátlým vyzrálým dřevem.

4

Dariat šel údolím a ničeho si nevšímal. Žil jen vzpomínkami, sladkobol ho vedl od jednoho posvátného místa k druhému po cestě, na niž se neodvážil třicet let, ba ani když utíkal před Bonney a Kierou.

Široká tůň, evidentně v polypu vymletá vodou a nikoli Rubrovou vůlí, čistá příroda. Na březích rostla měkká růžová tráva, kameny obrůstal fialový a žlutý mech, v proudu se líně vlnil vysoký rákos.

Plochá niva mezi svahem údolí a zapomenutým ramenem meandrujícího potoka. K napajedlu vedla dobytčí stezka, klikatila se mezi neviditelnými překážkami. Jinde byla růžová tráva nedotčená, žírná a šťavnatá, drobné semenáčky nafouknuté k prasknutí. Nikdo tu netábořil celá léta, přestože se louka sama nabízela. Nikdo z Hvězdného mostu se sem nevrátil. Po tom, co se tu…

Tady. Došel na konec nivy, delší stébla trávy procházela jeho průsvitnýma nohama. Ano, tady to bylo. Tady měla Anastázie týpí. Bytelný barevný výmysl. Dost pevný, aby ji udržel na provaze nad zemí. Je tu růžová tráva opravdu řidší? Po pohřební hranici zbyl patrný kruh. Kmen ji i s jejím skromným majetkem poslal do Říší (se vším kromě Thoalových kamenů, ty Dariat třicet let pečlivě opatroval). Její tělo se rozlétlo do vzduchu a osvobodilo duši od všech fyzických vazeb.

Jak to mohli vědět? Byli tak prostí, zaostalí. Přesto vyznávali pravdu. Víc než kdo jiný byli připraveni na nicotu.

Anastázie netrpí jako zatracené duše, s nimiž měl v poslední době tolik do činění. Ta ne.

Dariat se posadil do trávy, tóga se mu složila na obtloustlé nohy, i když ji necítil. Pokud tady z Anastázie po smrti něco zůstalo, už je to pryč. Tak co teď? Podíval se na světelnou trubici, byla ještě tmavší než po boji. I vzduch byl studenější, na Valisku většinou vládlo subtropické teploučko. Dariata překvapilo, že si toho všiml. Jak může duch cítit teplotu? Jeho současný stav mu stále zůstával do značné míry záhadou.

Dariate?

Zakroutil hlavou. Má halucinace. Pro jistotu se ohlédl. Neviděl nikoho, živého ani přízračného. Ale hned ho napadlo, jestli uvidí ostatní duchy.

Dariate. Jseš tam. Cítíme tě. Odpověz nám.

Hlas zněl jako spřízněnost, ale byl daleko tišší. No nádhera, jeden duch straší druhého. Fakt díky, Thoale. Tohle se může stát jedině mně.

Kdo to mluví? zeptal se.

My jsme teď Valisk. Část z nás jsi ty.

Co to má znamenat? Co jste zač?

Jsme osobnost habitatu, spojení tebe a Rubry.

Blbost. Nemůžete být já.

Jsme. Tvé vzpomínky a osobnost se v nervových vrstvách spojily s Rubrou. Pamatuješ? Změna myšlení v nervových vrstvách je fyzická a nezvratná. Zůstáváme neporušeni. Tys byl ale mrtvá duše v posedlých nervech, a tak tě přesun do této říše vyvrhl na povrch.

Do říše nepřátelské posedlým, upřesnil zahořkle Dariat.

Ano.

Jako bych to nevěděl. Jsem duch. To mi přesun provedl. Jsem jenom pitoměj duch.

Výborně. Nevidíme tě.

Jsem v údolí.

Aha.

Dariat vycítil, že mu osobnost porozuměla. Hned věděla, které údolí má na mysli. Teď je s ním opravdu spřízněná.

Můžeme se napojit na tvoje smysly? Potřebujeme zhodnotit situaci.

Nenapadl ho žádný rozumný argument proti, i když mu představa byla nepříjemná. Po třiceti letech izolace se neuměl o nic dělit. Ani s bytostí, která z něj údajně přímo vychází.

No dobře, zabrblal. Rozšířil spřízněnou vlnu a ukázal osobnosti svět vlastníma očima, nebo aspoň tím, co za ně považoval.

Na požádání pak oči sklopil k vlastnímu tělu, prošel se, ukázal, jak jím prostupují rostliny a předměty.

Přesto si sám sebe pořád představuješ v lidském těle, řekla osobnost. **Zvláštní.**

Síla zvyku, řekl bych.

Spíš projev podvědomé nejistoty. Lidský tvar je základem tvé identity. Zřejmě jen díky němu pokračuješ jako funkční entita. Jinými slovy starého psa novým kouskům nenaučíš. Ale to už přece víme.

Nevěřím, že mám tak sebedestruktivní sklony. Takže si na pár desítek let odpusťte šťourání.

Jak chceš. Přece nejlíp víme, kde máš slabá místa.

Dariat se málem zasmál, jak mu konverzace připomněla déjá vu. S Rubrou se takhle škorpili pořád, dokud obýval Horganovo tělo. **Chtěli jste se mnou něco probrat. Nebo mě jenom pozdravit?**

Tato říše není nepřátelská jen mrtvým duším. Snižuje naše schopnosti až na úrovni atomů. Velké oblasti nervových vrstev přestaly fungovat a tyto oblasti nezůstávají na jednom místě, náhodně se mění a vyžadují tak neustálou pozornost. Poruchy ohrožují dokonce i naši společnou existenci. Musíme pořád zálohovat identitu, aby nebyla smazána.

To je špatný, ale dokud porucha nezasáhne všechny nervy, budete v bezpečí.

Snad. Buňky ale ztratily většinu účinnosti. Citlivé uzliny nevnímají tak jasně jako dřív, orgány vypovídají službu. Svalové membrány reagují se zpožděním. Nevytváříme prakticky žádnou elektřinu. Všechny zásadní

mechanické a elektrické systémy se vypnuly. Komunikační síť a většina procesorů hlásí chyby. Pokud bude tato situace pokračovat, nebudeme schopni udržet funkční biosféru déle než deset dnů, nejvýš dva týdny.

Rád bych spolupracoval, ale co s tím mám dělat?

Zbylá populace nám musí pomoci. Existují způsoby, jak rozklad zastavit.

Mechanicky. To se budete muset obrátit na živý, ne na mě.

Snažíme se. Všechny vyhnané duše jsou teď ale velice dezorientované. Ani ti, s nimiž jsme mluvili spřízněností, nám neodpovídají. Prožili těžký psychický šok a tělesně rovněž velmi upadli.

Takže?

Ve stázi stále leží tři stovky tvých příbuzných. Byl to tvůj nápad, pamatuješ? Kiera si je držela jako odměnu pro duše v krkavcích. Kdyby se dostali ven, máme dost živých lidí, navíc je mezi nimi většina kvalifikovaných techniků.

Dobrý nápad… Počkat, jak to, že fungujou stázové krabice, když všechno ostatní selhalo?

Stázové systémy jsou soběstačné a všechny součástky mají na armádní úrovni, navíc leží v nejhlubších jeskyních. Domysleli jsme si, že kombinace všech faktorů je chrání před tím, co nás postihlo.

Jestli stačí zapnout jeden spínač, proč nepoužijete služebný organismus?

Fyziologicky jsou na tom ještě hůř než lidé. A všechna zvířata v habitatu dostala spavou nemoc. Ani naše příkazy je neprobudí.

Zahrnuje to všechny xenocké druhy?

Ano. Jejich biochemie hodně připomíná pozemské tvory. Když to zasáhlo naše buňky, pak i jejich.

Fajn. Tušíte aspoň, v čem je problém? Něco jako energistický rušení posedlých?

Stěží. Zřejmě jde o fundamentální vlastnost této říše. Napadlo nás, že kvantové hodnoty se tady značně liší od našeho vesmíru. Koneckonců jsme si toto kontinuum vybrali, protože má zhoubný vliv na energetický vzor, jaký

představuje navrácená duše. Musíme tedy předpokládat, že vlastnosti hmoty a energie jsou jiné a samozřejmě se projeví na chování našich atomů. Než ale provedeme kompletní analýzu kvantového stavu, nemáme z čeho vycházet.

Nenapadlo vás, že čerti prostě v tomhle kousku pekla zakázali elektriku?

Myslíme stejně jako ty. Zaměřujeme se však na rozumné varianty. To nám dovoluje konstruovat hypotézy, jež nás nakonec z tohohle průšvihu vytáhnou.

Dobře, chápu. Tak co pro vás mám udělat?

Zkus najít člověka jménem Tolton. Vypne stázové komory.

Proč? Co je zač?

Pouliční básník, jak se sám označuje. Jeden z obyvatel, které jsme zachránili před Bonney.

Má spřízněnost?

Ne. Ale v pohádkách lidi duchy vidí.

Sakra, vy se ale chytáte mizerných stébel.

Máš jiný nápad?

I duch se unaví. Dariat to zjistil za pochodu z údolí k prstenci hvězdodrapů uprostřed habitatu. Imaginární svaly musely přes pláně dopravit imaginární tělo a to tělo patřilo tlustému Dariatovi.

Tohle není fér, postěžoval si osobnosti. **Když se duše vracejí z nicoty, všechny si představují samy sebe jako pětadvacetiletý atlety.**

Pouhá marnivost.

Chtěl bych být marnivý.

Parky na Valisku ztratily kouzlo. Nad údolím růžová tráva v jižní polovině habitatu ztrácela barvu a krajina vypadala, jako by na ní ležel městský smog. Jistě za to nemohlo jen slabší osvětlení; plazma v trubici stále zářilo žhavým modrým žárem. Tráva spíš jako by se nakazila mrtvolností místního kontinua. Xenocká rostlina vypadala, jako by se už vysemenila a teď mohla klidně uhnívat.

Na savaně se neozval jediný brouk nebo kobylka. Párkrát našel hraboše a xenocké myši pohroužené v hluboký neklidný spánek. Hlodavci se ani nesnažili dostat do díry, když na ně přišlo spaní.

Obyčejné chemické reakce musejí fungovat, nadhodil. **Jinak by to tu všechno pomřelo.**

Ano. Ale do jisté míry jsou omezené.

Dariat se belhal dál. Zamotaná stébla mu ztěžovala chůzi, nohy jimi neprocházely úplně bez odporu. Jako by se brodil nad kotníky ve vodě. Když už si stěžoval na každém kroku, navedla ho osobnost na zvířecí stezku.

Po půl hodině snadnější chůze a pohroužení v myšlenkách řekl: **Zmínili jste se, že výroba elektřiny je prakticky na nule.**

Ano.

Ale trochu jí máte?

Ano.

Habitat se tedy musí nacházet v magnetickým poli, jinak by indukční kabely nic nevyrobily.

Logicky by to tak mělo být.

Jenže?

Některé kabely dávají proud, většina ne. A ty, které indukují, mají výpadky. Fakt netušíme, co se děje, chlapče. Kromě toho venku žádné magnetické pole není. Nevidíme nic, co by ho mohlo mít.

Co vidíte?

Nic moc.

Dariat cítil, jak osobnost kombinuje signály z vnějších čidel a sestavuje z nich pro něj koherentní obraz. Zarazilo ho, kolik na takovou jednoduchou práci habitat potřebuje soustředění a energie.

Venku nebyla jediná planeta. Jediný měsíc. Jediná hvězda. Jediná galaxie. Jen setmělé prázdno.

Nejstrašidelnější z předaných vjemů byl dojem, že Valisk letí. Dariat si byl rozhodně vědom jakéhosi pohybu, ale zcela podvědomě a nepopsatelně. Jako by se velký válec valil

mlhovinou. Žádnou známou ze starého vesmíru. Tato sestávala z nezvykle jemných vrstev ebenového oparu, tak pomalých, že je bylo těžko rozeznat. Kdyby ji viděl vlastníma očima, připsal by obraz unaveným sítnicím. Čidly habitatu ale rozpoznával cáry dýmu, řidší než atmosférické mraky, hustší než shluky mezihvězdného plynu.

Najednou daleko za jižním koncem Valisku uviděl kousek šedobílého světla, zářivého hada skrytého v záhybech nehmotných vln. Kolem světlého plaza vybuchovaly smaragdovým a tyrkysovým přísvitem nepravidelné cucky zrnitých par. Jev za vteřinu zmizel.

Co to bylo za blesk? zeptal se v úžasu.

Netušíme. Na povrchu se ale neobjevilo žádné statické napětí. Zřejmě tedy nešlo o elektrický jev.

Už jste to viděli?

Tenhle byl třetí.

Do kýblu. Jak to bylo daleko?

To jsme nemohli určit. Snažíme se spočítat paralaxu obvodových čidel. Mezi mraky bohužel není dost přesně definovaných záchytných bodů.

Mluvíte jak Edeniti. Zkuste si tipnout.

Podle našeho odhadu vidíme do vzdálenosti dvou set kilometrů.

Do prdele. To je všechno?

Ano.

Takže tam může být úplně cokoli.

Začíná ti to docházet, chlapče.

Poznáte, jestli se pohybujeme? Měl jsem ten dojem. Ale třeba mě mátly ty vrstvy venku.

Máme stejný pocit, ale dokázat to nejde. Bez platného záchytného bodu se nic nedozvíme. Rozhodně nezrychlujeme, takže nejsme v gravitačním poli… Pokud tady existuje gravitace.

A co se rozhlídnout radarem? Zkusili jste to? Na kosmoportu je jich spousta.

Kosmoport disponuje radarem, několika adamitskými koráby a více než stovkou údržbářských automatů, které

půjde snadno přeprogramovat na samočinné sondy. Nic z toho nefunguje. Napřed potřebujeme dostat příbuzné ze stáze.

No jo. Jdu, co mi nohy stačí. Víš co, fakt mám dojem, že spojení se mnou tě moc nezměnilo, co ty na to?

Podle údajů osobnosti měl být Tolton v parku nad Gončarovovým hvězdodrapem. Dariat se tam na první pokus nedostal. Cestou narazil na ostatní duchy.

Růžová savana pár kilometrů od hvězdodrapů postupně ustoupila pozemské trávě a stromům. Kolem parků se táhla pečlivě zastřihovaná zelená džungle protkaná štěrkovými pěšinami. Tenké potůčky přemosťovaly velké kameny obrostlé popínavkami. Když přes ně Dariat šel, okvětní lístky už uvadaly. Nedaleko vchodu do hvězdodrapů narazil na první mrtvoly služebných zvířat, většinou spálené bílým ohněm. Pak si v podrostu všiml ostatků jejich lidských obětí.

Dariata pohled nesmírně deprimoval. Nepříjemně mu připomněl Rubrův krvavý boj s Kierou. „A kdo vyhrál?“ zeptal se morbidně sám sebe.

Překročil další neolitický můstek. Stromy řídly, v parku byly vyšší a úpravnější. Vpředu zahlédl pohyb a zaslechl útržky hovorů, najednou si připadal trapně. Bude muset poskakovat a mávat rukama, aby ho živí uviděli?

Ještě když se nervoval a připravoval na nevyhnutelné, skupinka si ho všimla. Tvořili ji tři muži a dvě ženy. Jejich oblečení mu mělo něco napovědět. Nejstarší muž měl dlouhý volný žlutý sametový kabát s krajkovými klopami, jedna žena nacpala masitou postavu do černé kůže dominy, v ruce bič, její prošedivělá společnice měla bachratý vlněný svrchník, tak okatě neelegantní, že vypadal jako divadelní kostým. Ze zbylých dvou mužů byl jeden ještě skoro chlapec, pod červenou vestou ale ukazoval mohutné svaly černého pantera; druhému bylo přes třicet a nosil opravářskou kombinézu. I na Valisku působili velice nesourodě.

Dariat se zarazil a zamával. „Hej, vy tam. Jsem rád, že mě vidíte. Jmenuju se Dariat.“

Vytřeštili na něj oči, už k tak naštvanému výrazu se přidala podezíravost.

„To za tebou Bonney všechny poslala?“ zeptal se mladý černoch.

Dariat se skromně usmál. „Jo, za mnou.“

„Ty čuráku. Za tohle můžeš ty!“ zaječel mladík. „Měl jsem tělo. Měl jsem život. Tys to posral. Nasrals mi na hlavu. Všecko jsi zničil. Všecko! Dostals nás sem, ty a ta sračka ve stěnách.“

Dariat pochopil. Přes muže viděl obrysy větví. „Ty jseš duch,“ zvolal.

„To jsme všichni,“ upřesnila domina. „Díky tobě.“

„Do prdele,“ zazoufal si Dariat.

Vidíš další duchy? zeptala se osobnost. Spřízněná vlna drnčela zvědavostí.

A co asi!

Domina k němu nakročila a práskla bičem. Krvelačně vycenila zuby. „Sakra dlouho jsem nikoho nezbičovala. Škoda, protože to fakt umím.“

„Teď si to vynahradíš,“ zavrněl černoch.

Dariat se třásl, ale neustoupil. „Není to moje vina. Jsem jeden z vás.“

„Jo,“ přidal se montér. „A tentokrát nám nezdrhneš.“ Z kapsy vytáhl těžký francouzák.

Musejí tam být všichni, řekla osobnost. **Všechny mrtvé duše.**

Nádhera.

„Můžeme mu ublížit?“ zeptala se šedivka.

„Zkusíme to,“ odtušila domina.

„Počkejte!“ prosil Dariat. „Musíme spolupracovat, abysme se odsud dostali. Copak to nechápete? Habitat se hroutí. Budeme tu v pasti.“

Černoch vycenil zuby. „Potřebovali jsme tě, dokud jsme byli ve vesmíru.“

Dariat sebou trhl. Otočil se a vzal nohy na ramena. Hned se za ním rozběhli. Nepochyboval, že ho doženou. Byl nechutně tlustý a právě ušel devět kilometrů. Na levém lýtku ho štípl bič. Zařval nejen bolestí, ale hlavně poznáním, že mu můžou ublížit.

Pronásledovatelé za ním výskali a smáli se, rozradostnění, že ho můžou zranit a způsobit mu bolest. Dariat za mostkem zakopl a rovnováha mu stačila jen na pár kroků k džungli. Bič ho tentokrát šlehl přes rameno a tvář, domina se rozesmála. Pak ho černoch dohnal, vyskočil a kopl ho do zad.

Dariat se natáhl jak široký tak dlouhý, nohy a ruce roztažené. Když dopadl, neohnul jediné stéblo. Tlusté tělo zůstalo ležet kdesi v půlce výšky travin, delší stonky jím procházely.

Začal výprask. Kopali ho do boků, do nohou, do krku. Bič práskal, pokaždé přesně zasáhl páteř. Pak mu opravář stoupl na rameno a praštil ho francouzákem po hlavě. Rány dopadaly rytmicky a neúnavně. Dariat při každé vykřikl. Cítil bolest, strašlivou bolest, ale krev netekla, jediná kost nepovolila. Palčivá agónie pramenila z otřesů vzteku a hněvu. V každé ráně bylo jasné, jak ho mrtví chtějí zničit.

Křičel čím dál slaběji, i když výprask nepolevoval, a v hlase se mu objevila úzkost. Francouzák, bič, boty i pěsti mu začaly nehmatnou kůží pronikat do těla. Zarýval se do trávy a do hlíny pod ní. Byla mu zima, vlna chladu postupovala po hranici mezi jeho tělem a studenou prstí. Obrysy se mu začínaly rozplývat. I myšlenky ztrácely konkrétní tvary.

Nic je nedokázalo zastavit. Žádné prosby, slova, sliby ani modlitby. Nic. Musí to vydržet. Jenže nevěděl, jak to skončí, co se s ním vlastně stane.

Nakonec ho nechali. Nikdo nevěděl, po jaké době. Sami netušili, jak dlouho jim trvalo ukojit touhu po pomstě. Uspokojit sadistické sklony. Vyzkoušet všechny podoby brutality uskutečnitelné v říši duchů. Když skončili, moc z něj

nezbylo. Na trávě ležel tenký světlejší povlak Dariatovy tógy. Údy a hlavu měl zadupané pod zem.

Se smíchem odešli.

V zimě, tmě a netečnosti se drželo pohromadě jen pár myšlenek. Křehký filigrán utrpení a žalu. Víc z něj nezbylo. Moc toho nebylo.

***

Tolton o takových věcech už slyšel. Dávno mu o nich povídali obyvatelé nejnižších pater hvězdodrapů. I oni se jen z druhé ruky doslechli příběhy o tajných bojových akcích, o četách napadených velkou přesilou, kterým nezbývalo než čekat na evakuaci z fronty. Jejich zkrvavení ranění končili na podobných místech, kde je rozdělovali do polních nemocnic. Poslední dobou se procházka parkem změnila v archeologickou exkurzi. Vývojová stadia osídlení ležela v soustředných kruzích a etapy byly jasně patrné.

Na počátku stál vchod do hvězdodrapu, příjemná rotunda z kamene a skla, obklopená skvěle udržovaným parkem. S příchodem posedlých padla rotunda za oběť bojům mezi Kierou a Rubrou a v kruhu kolem ní vyrostlo slumové městečko. Vedle arabských stanů stály tudorovské chaty a naleštěné obytné přívěsy, hotový festival fantazie. Pak Valisk opustil vesmír.

Iluze se rozplynula a krásné domy se proměnily v boudy z kusů umělé hmoty a kovu. Sotva stály a musely se opírat jedna o druhou. Travnaté cestičky se ukázaly v pravé podobě bahnitých stok.

Ti, kdo přežili poslední ránu osudu, se znovu odstěhovali, odpuzeni chatrčemi někdejších pánů svých těl, tentokrát ale nic nestavěli a prostě se váleli v trávě. Na nic jiného neměli vůli ani energii. Někteří leželi na zádech, jiní se stočili do klubíčka, další se opírali o stromy a jiní bezcílně bloumali. To není tak zlé, řekl si Tolton, po tom, co mají za sebou. Zato zvuková

kulisa ho trápila. Vzduch otravovalo zoufalé kvílení a ubohý pláč. Pět tisíc lidí tu současně trápila jedna veliká noční můra.

A nešlo je vzbudit. Když Tolton vylezl ze skrýše, chodil od jednoho k druhému. Utěšoval je, objímal. Několik hodin se statečně snažil, ale časem musel uznat, že to nemá smysl. Z traumatu se budou muset dostat sami.

Nebude to snadné, když jim přestálé utrpení neustále připomínají všudypřítomní duchové. Mrtvé duše bylo vidět hned za prvními stromy nedaleké džungle. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu se odmítali vzdálit od těl, jež obývali. Krátce po záhadné proměně habitatu se na své oběti lepili a následovali je se psí oddaností, zatímco osvobození lidé se v šoku třásli a dávili. Když se lidé trochu vzpamatovali a uvědomili si, co jsou duchové zač, zahnali je do lesa silou společného hněvu, spíš než hrozbami a nadávkami.

Duchové utekli z parku, i když příliš nechápali, co proti nim lidé mají. Neutekli ale daleko. Tolton je viděl pod umírajícími stromy, strašidelný přísvit vrhaly mezi větvemi a kmeny průsvitné pohyblivé stíny.

Dál duchové nešli. Jako by hloubka potemnělého habitatu strašila i je. To Toltona děsilo nejvíc ze všeho.

Sám se potloukal stejně bezcílně jako lidé zbavení posedlosti. Stejně jako jim se mu nechtělo do zhrouceného městečka a rovněž se mu nechtělo bratřit s duchy. Kdesi v koutku paměti si vybavoval, že podle pohádek duch nikdy nikoho nezabil. Ať už s tím kdysi přišel sebechytřejší čaroděj, tyhle duchy určitě neviděl.

Tolton se tedy raději nezastavoval, vyhýbal se pohledu do očí a hledal… Až to uvidí, bude vědět, co hledal. Ironií osudu mu nejvíc chyběl Rubra a bohatství vědomostí, jež z něj čerpal. Procesorový blok se mu ale porouchal, když habitat opustil vesmír. Od té doby našel několik dalších procesorů a zkusil se s Rubrou spojit. Žádný nefungoval, přinejlepším ucítil trochu statické elektřiny. V technice se nevyznal dost (vlastně vůbec) na to, aby pochopil důvod.

Také nechápal, co se stalo s habitatem, ale viděl důsledek, hromadné vymetení posedlých. Pomyslel si, že jim pomohl nějaký mocný spojenec. Jenže Valisk žádné spojence neměl. A Rubra ho nikdy neupozornil, co se stane, za celé týdny schovávání ho nevaroval jediným slůvkem. Nezbývalo mu než jít dál, protože pak si nepřipadal tak strašně ztracený, a počkat, co bude.

„Prosím vás.“ Ženský hlas stěží šeptal, ale Tolton hned pochopil, na koho se obrací.

„Prosím, potřebuju pomoct. Prosím vás.“ Stárnoucí žena se vsedě opírala o strom. Došel k ní, musel obejít několik nehybných lidí na zemi.

V pološeru těžko rozlišoval podrobnosti. Byla zabalená v tartanové dece, tiskla si ji ke krku jako šálu. Dlouhé neudržované vlasy jí částečně kryly tvář, lesklé tizianové kořínky ostře kontrastovaly s vybledlým kaštanovým přelivem. Prosvítající rysy měla jemné, malý nosík, dlouhé líce a neuvěřitelně klenuté obočí. Kůži měla nepřirozeně napjatou, jako by měla zdůraznit rysy obličejových kostí.

„Co se děje?“ zeptal se soucitně Tolton a hned se za tak hloupou otázku v duchu vyplísnil. Když k ní poklekl, všiml si na tvářích lesklých slz.

„Bolí to,“ řekla. „Když odešla, strašně to bolí.“

„To přejde. Slibuji, časem to přestane.“

„Spala se stovkami chlapů,“ naříkala zoufale žena. „Se stovkami. A s ženami. Cítila jsem v ní žár, strašně si to všechno užívala. Ta coura, ta sprostá kurva. Moje tělo muselo dělat ty věci s takovou tlupou. Hnusné věci, nepřirozené. Nikdo normální by se k tomu nesnížil.“

Zkusil ji vzít za ruku, ale ucukla a odvrátila se od něj. „Nebyla jste to vy,“ utěšoval ji. „Vy jste nic z toho nedělala.“

„Jak to můžete říct? Dělali to mně. Všechno jsem to cítila, každou vteřinu. Tohle je moje tělo. Moje! Moje maso a krev! Vzala mi ho. Zasvinila mě, zničila. Jsem tak zkažená, že už ze mě nikdy nebude člověk.“

„Je mi to líto, opravdu. Ale musíte se naučit takhle nemyslet. Jinak ji necháte vyhrát. Musíte to nechat za sebou. Je po všem a vy jste vyhrála. Vyhnali ji z vašeho těla, zbyl z ní jen vynervovaný cár světla. Taková zůstane navěky. Já bych řekl, že jste vyhrála."

„Ale bolí to," trvala na svém. „Jak můžu zapomenout, když to tak bolí?"

„Podívejte, existují léky, mazání vzpomínek, nejrůznější způsoby léčby. Jakmile naskočí elektřina, můžete…"

„Nejde jenom o vzpomínky!" Rozeštkala se. „Mě bolí tělo."

Toltonovi začínalo směrování rozhovoru vadit. Žena se bez ustání klepala a Tolton si pomyslel, že se jí tváře lesknou kromě slz i potem. Letmo pohlédl na jinobarevné kořínky vlasů. „Co vás přesně bolí?"

„Obličej," zamumlala. „Bolí mě obličej. Už to nejsem já. V zrcadle jsem se nepoznala."

„To dělali všichni, všichni si sami sebe představovali mladé a krásné. Je to jen přelud."

„Ne. Je to skutečnost. Už to nejsem já. Vzala mi to, co jsem. A…" tady se jí roztřásl hlas. „Vzala mi tvar. Ukradla mi tělo a ani to jí nestačilo. Podívejte se, co mi provedla."

Tak pomalu, že to chtěl Tolton udělat za ni, roztáhla záhyby deky. Poprvé ho napadlo, že je v habitatu moc světla. Napřed to vypadalo, jako by špatně aplikovala kosmetické baličky. Prsa měla ošklivé zdeformovaná. Pak si uvědomil, že za to mohou velké boule z tkáně barvy kůže, přilepené pod kůži jako pijavice. Každá boule byla stejně velká jako prso pod ní, tíha boulí poprsí nesnesitelně tížila. Přirozená tkáň skoro nebyla vidět.

Nejhorší na tom bylo, že nešlo o štěpy nebo implantáty. Tkáň vyrůstala přímo z původní mléčné žlázy. Pod prsy měla břicho anorekticky vyhublé, vnitřnosti zatlačené do břišní dutiny plochou nepoddajnou kůží. Jako by měla v celé oblasti veliký mozol vytvarovaný do podoby falešných svalů.

„Vidíte?“ zeptala se žena a v zoufalství sama sklopila zrak k obnažené hrudi. „Velké kozy a ploché bříško. Chtěla mít úplné melouny. Tak si to přála. Hodily se jí, připadala si krásná. A přání pro ni bylo rozkazem.“

„Panebože,“ zašeptal Tolton. O lidských nemocech toho moc nevěděl, ale z dětských didaktických vzpomínek se mu vybavilo pár útržků. Zhoubné nádory. Historická nemoc, skoro vymizelá. Genové inženýrství lidi rakoviny skoro zbavilo. A pokud se vyskytla, lékařská nanonika novotvar zlikvidovala během pár hodin.

„Bývala jsem zdravotní sestra,“ řekla žena a stydlivě se zahalila dekou. „Mám metastázy. Největší nádory jsou na prsou, ale maligní bujení doprovázelo každou změnu, kterou si vymyslela.“

„Jak vám mohu pomoci?“ vypravil ze staženého hrdla Tolton.

„Potřebuji lékařskou nanoniku. Umíte ji naprogramovat?“

„Ne. Nemám ani nervovou nanoniku. Jsem básník.“

„Tak mi ji sežeňte, prosím vás. Nervová nanonika mi nefunguje, ale procesorový blok by ji mohl naprogramovat.“

„Jistě, já už… hned.“ Bude muset jít do potemnělého vyhubeného hvězdodrapu, ale proti jejímu utrpení to nic není. Když vstával, podařilo se mu udržet optimistický výraz, i když si byl skoro jistý, že tady lékařská nanonika nebude fungovat. Snad se mýlí. A dokud žije naděje, musí jí za každou cenu sehnat aspoň jednu sadu.

Přehlédl louku plnou sténajících lidí. Tehdy ho jala opravdová hrůza. Co když nenaříkají jen hrůzou? Všichni posedlí do určité míry měnili svůj vzhled. Každá změna s sebou zřejmě nesla počátek zhoubného bujení.

„Do prdele práce, Rubro. Kde jseš? Potřebujeme pomoc.“

***

Dveře cely se jako vždy otevřely bez varování. Louise už ani nevěděla, kdy se naposledy zavřely. Podřimovala na kavalci

stočená do klubíčka a okolí příliš nevnímala. Nevěděla ani, jak dlouho dřímá. Vzpomínala si na výslech u Brenta Roie, na jeho sarkasmus a neskrývané pohrdání. Pak ji odvedli sem. Potom… už to musí být pár hodin. Hodně dlouho, asi…

Musela jsem usnout.

Tomu bylo těžko uvěřit, nervy by jí to přece nedovolily.

Ve dveřích se objevily známé dvě policajtky. Louise se rozplývaly před očima, snažila se zaostřit. Za očima jí probleskovala ostrá světla, zvedl se jí žaludek.

Co to se mnou je?

„Klídek, uklidni se.“ Jedna policistka si k ní sedla a podepřela ji.

Louise se neovladatelně třásla, po těle jí vyrazil studený pot. Trochu se uklidnila, i když se pořád nedokázala soustředit.

„Chviličku počkej,“ řekla policajtka. „Přeprogamuju ti obklad. Dýchej zhluboka, rozumíš?“

To zvládla. Nalokala se vzduchu, dech jí vázl. Ještě pár nádechů. Splašené tělo se začalo uklidňovat. „Co… co to?“ zasípala.

„Záchvat úzkosti,“ odvětila žena. „Tady je vidíme každou chvíli. A horší věci.“

Louise vehementně přikývla, aby přesvědčila sama sebe, že to nebylo nic jiného. Nic se nestalo. Dítě je v pořádku, o to se obklad postaral. Jenom klid.

„Už je mi dobře, děkuji vám.“ Přinutila se k úsměvu, ale policajtka zůstala chladná.

„Tak můžeme jít,“ řekla druhá žena.

Louise se vzmužila a pokusila se vstát. „Kam půjdeme?“

„Na odbor kaucí.“ Policajtka dávala jasně najevo, že s tím nesouhlasí.

„Kde je Genevieve? Kde mám sestru?“

„Nevím. Je mi to jedno. Jdeme.“

Skoro Louise vystrkaly na chodbu. Bylo jí už skoro dobře, jen bolest hlavy nechtěla přestat. Vzadu v týle ji svědila kůže, jako by dostala žihadlo. Sáhla si tam. Záchvat úzkosti? O

něčem takovém nikdy neslyšela. Ale vzhledem k tomu, na co všechno musí myslet, je slabost jedině přirozená.

Výtahem sjely dolů, protože na výstupním podlaží panovala téměř standardní pozemská tíže. Tato část asteroidu se od vězeňské sekce nápadně lišila. Konfekční nábytek a zdvořilí neusměvaví zaměstnanci naznačovali vládní úřad. Louise se tu hned zvedla nálada. Dostala se z vězení.

Policajtky ji strčily do místnosti s výhledem na biosférickou dutinu High Yorku. Úzkým oknem nebylo mnoho vidět, právě svítalo nebo se stmívalo, to Louise nevěděla. Louky a lesy vypadaly v zlatooranžovém světle veseleji a domáčtěji než biosféra na Phobu. Uprostřed kanceláře stál oválný stůl a dvě sedačky. Na jedné seděla Genevieve, ruce v kapsách lodní kombinézy. Dívala se z okna a houpala nohama. V obličeji se jí bez problémů křížil vztek s nudou.

„Gen!“ Louise se málem zlomil hlas.

Genevieve k ní přiběhla a v plné rychlosti do ní vrazila. Pevně se objaly. „Nechtěli mi říct, kde jseš!“ stěžovala si důrazně Genevieve. „Nepustili mě k tobě. A neřekli mi ani, co se děje.“

Louise ji hladila po vláskách. „Už jsem tady.“

„Byla to celá věčnost! Kolik dní!“

„Ne, ne, to se ti jen zdá.“

„Několik dní,“ nedala se Genevieve.

Louise se podařilo vykouzlit nesmělý úsměv. Sama by teď potřebovala oporu, ale Gen ji potřebuje víc. „Vyslýchali tě?“

„Ano,“ přitakala naštvaně Genevieve. „Pořád se vyptávali, co se stalo v Norwichi. Musela jsem jim to povídat snad stokrát.“

„Já taky.“

„Na Zemi jsou asi úplně blbí. Nic nechápou, dokud jim to pětkrát nezopakuješ.“

Louise se tomu dětinskému odsudku chtěla smát. Byl přesně vypočítaný, aby naštval dospělé.

„A vzali mi herní procesory. Normálně mě okradli.“

„Já svoje věci také neviděla.“

„Strava je prostě nechutná. Asi jsou moc blbí i na vaření. A nedali mi čisté oblečení.“

„No, uvidím, co s tím půjde udělat.“

Do kanceláře vběhl Brent Roi a ledabylým mávnutím ruky odehnal policajtky. „Posaďte se u nás, dámy.“

Louise ho probodla vyčítavým pohledem.

„Prosím,“ dodal, aniž by se snažil předstírat zdvořilost. Sestry si ruku v ruce sedly naproti němu.

„Jsme zatčené?“ zeptala se Louise.

„Ne.“

„Takže mi věříte?“

„Musím uznat, že některé části tvého vyprávění občas zřejmě obsahují zrnko pravdy.“

Louise se zamračila. Během výslechů se choval úplně jinak. Ne že by se omlouval, spíš dělal, že měl od začátku pravdu.

„Takže si dáte pozor na Quinna Dextera?“

„Určitě.“

Genevieve se otřásla. „Nenávidím ho.“

„Na ničem jiném nezáleží,“ řekla Louise. „Nesmí se dostat dolů na Zemi. Pokud mi věříte, pak jsem splnila svůj úkol.“

Brent Roi se ošil. „No dobře, teď co uděláme s vámi. Bylo to těžké rozhodování vzhledem k tomu, o co jste se pokoušely. Myslely jste si, že propašovat sem Christiana není nic špatného. Ale věřte mi, z hlediska zákona asi těžší zločin ani neexistuje. Policejní velitel Mračna strávil dva dny poradami s právníky a náladu mu rozhodně nezvedly. Normálně byste šly před soud a skončily na vězeňské planetě. Odsoudil by vás každý.“ Pohlédl na Genevieve. „Tobě by nepomohla ani právní nezpůsobilost.“

Genevieve útočně zvedla ramena a zašklebila se na něj.

„Časy jsou ale zvláštní a našlo se dost polehčujících okolností. Místní policie je proto velice uvážlivá.“

„Takže?“ pobídla ho klidně Louise. Neměla strach; kdyby je chtěl poslat před soud, ušetřil by si úvod.

„Takže… Po tom, co jste provedly, vás tady nahoře nechceme, na život v asteroidu navíc nemáte potřebné technické vzdělání. Bohužel platí zákaz mezihvězdných letů, a tak vás nemůžeme poslat na Tranquillity, kde by se o vás postaral tvůj snoubenec. To nechává jedinou možnost: Zemi. Máte dost peněz a do konce krize budete mít z čeho žít.“

Louise se podívala na Genevieve, ta jen stiskla rty, že ji to nezajímá.

„Nemám nic proti,“ řekla Louise.

„Kdybys měla, je mi to úplně jedno,“ opáčil Brent Roi. „Tvoje slovo tu nemá sebemenší váhu. Kromě deportace tě odsuzuji k policejnímu dozoru. Podílela ses na protizákonném činu, který mohl ohrozit celý High York, a proto jsi propuštěna jen podmínečně. Jakmile v budoucnu spácháš sebemenší přestupek na území spravovaném Centrvládou, podmínka zaručí, že budeš souzena i za zdejší zločin. Rozumíš?“

„Ano,“ špitla Louise.

„Udělej ještě jeden průšvih a vyletíš z archologie jako blesk.“

„A co Fletcher?“ zeptala se Genevieve.

„Co jako?“ opáčil Brent Roi.

„Poletí s námi na Zem?“

„Ne, Gen,“ odpověděla jí Louise. „Nepoletí.“ Snažila se nedat najevo žal. Fletcher jim cestou tolik pomohl, že na něj pořád nedokázala myslet jako na posedlého, na nepřítele. Naposledy ho viděla v přechodové komoře, kde je zatkli. Usmíval se na ni, dodával jí odvahy. Ani poražen neztratil šlechetnost.

„Sestra má pravdu,“ řekl Brent Roi. „Zapomeň na něj.“

„Zabili jste ho?“

„To těžko. Už je mrtvý.“

„Tak zabili?“

„Zatím s námi vzorně spolupracuje. Vypráví nám o nicotě a pomáhá fyzikům prozkoumat energistickou sílu. Až se od něj dozvíme všechno, co chceme, strčíme ho do stáze a šmytec.“

„Můžeme ho před odletem navštívit?“ zeptala se Louise.

„Ne.“

Policajtky dovedly Louise a Genevieve přímo na nerotující kosmoport. Dostaly dva lístky turistickou třídou na meziorbitální osobní lodi Scher. Mezihvězdná karanténa se na obrovské ekonomice trojlístku Země, Mračno, Měsíc skoro neprojevila, místní trh pohltil osmdesát pět procent produkce. Civilní lety mezi nimi prakticky nedoznaly změn.

Do odletové haly dorazily dvanáct minut před plánovaným startem. Policajtky jim vydaly zavazadla a pasy s pozemskými vízy. Dostaly i procesorové bloky. Nakonec Louise převzala kreditní disk Jupiterské banky.

Podezírala příslušné orgány, že všechno uspěchaly, aby Kavanaghovým nedaly čas se zamyslet a zapochybovat. Ne že by věděla, jak se jim bránit. Dobrý právník by ale v procedurách zřejmě našel chybu. Louise to bylo jedno. Obytný prostor Scheru tvořil stejně jako na Jamraně patrový válec, každé podlaží tu ale bylo plné křesel. Kyselá letuška je usadila, připoutala a odběhla honit další pasažéry.

„Chtěla jsem se převlíknout,“ postěžovala si Genevieve. Tahala se za faldy kombinézy. „Už jsem se nemyla snad sto let. Jsem celá ulepená.“

„Na orbitální věži snad bude koupelna.“

„Na jaké věži? Kam letíme?“

„Nevím.“ Louise se podívala po letušce, ale ta právě peskovala postarší ženu, jak nešikovně si zapíná pásy. „Asi si budeme muset počkat a pak uvidíme.“

„A co potom? Co tam budeme dělat?“

„To nevím. Musím si to rozmyslet.“

Louise povolila ramena a celá se uvolnila. V beztíži pokaždé napínala svaly, aby napodobila přirozenou zátěž gravitace. Křesla byla naštěstí skoro plochá, a tak se jí nezvedal žaludek.

Ve vazbě nepřemýšlela, co dál. Musela jen přesvědčit Brenta Roie, co je Dexter zač, nic jiného ji nezajímalo. Uspěla,

Brent jí to alespoň tvrdil. Pořád nedokázala uvěřit, že berou její varování dostatečně vážně; na to je propustili příliš rychle. Prakticky je vyhodili.

Policie drží Fletchera pod zámkem a on s ní spolupracuje. On je jejich hlavní kořist. Mají za to, že Dexter přístrojům nemůže uniknout. Louise si tak jistá nebyla. Ani trochu. A Fletcherovi přísahala, že na sebe vezme jeho úkol.

Když mu nemohu pomoci, alespoň splním slib. Kdyby to dopadlo naopak, on by ho splnil. Najdu a varuji Bannethovou. Ano. Určitě. Rozhodnost ji zahřála u srdce.

Zaslechla rytmické pobzukování a otevřela oči. Genevieve si zapnula herní procesor, AV-projektor jí svítil přímo do tváře. Po lících a nose jí plavali barevní hádci, leskli se na rtech sevřených v užaslém úsměvu. Genevieve šikovně běhala prsty po povrchu krabičky, čmárala neviditelné obrázkové povely.

S touhle závislostí musím něco udělat, pomyslela si Louise, určitě si kazí zdraví.

Letuška právě ječela na muže s plačícím děckem v náručí. Sesterský pohovor bude muset počkat.

***

Zpátky ho nepřivedla srdnatá rozhodnost ani vítězné sebevědomí. Místo nich došel jen poznání, že tahle hrozná polosmrt bez jeho přispění neskončí.

Dariatovy myšlenky visely mezi molekulami hlíny jako záhyby zvrstvené mlhoviny mezi hvězdami. Odmítaly se vypařit, zmizet do blaženého nebytí. Místo toho bzučely mrazivou bídou a stále opakovaly obměny neutuchající bolesti.

Horší než nicota. V nicotě jsou aspoň jiné duše, člověk jim může krást myšlenky a šidit touhu po prožitcích. Tady byl Dariat sám, duše pohřbená zaživa. Nemohlo ho potěšit nic než jeho vlastní život. Možná přestal řvát bolestí, ale v nářku nad vlastní ubohostí neustal. Není tu uvězněný. Ale nechtěl se vrátit do tušeného světlého světa nad zátylkem, vstříc bestiální brutalitě čekajících duchů. Kdykoli vyleze, zatlučou ho zpátky

do země. Nic jiného nechtějí. Bude trpět pořád dokola. Ale zůstat tady nemůže.

Dariat se pohnul. Představil si své tlusté tělo, jak se hrabe z hlíny, jako by dělal cviky na zhubnutí. Nešlo to snadno, představivost už neměla takovou sílu. Něco se mu stalo, zeslábl. Hlína z něj vytáhla vitalitu, jež mu zůstala i jako duchovi.

Vymyšlené svaly se mu třásly námahou. Konečně na zádech něco ucítil. Trochu tepla, jenže ne na kůži. Těsně pod ní.

Chytil se prvního pocitu a zatoužil po dalších. Na ničem jiném mu nezáleželo, teplo ho oživovalo, tryskal z něj život. Přidalo mu sílu a Dariat se hned zvedal rychleji. Brzy vystrčil hlavu a pak už ho nic nevysávalo. Když vylezl z hlíny, došlo mu, jaká mu byla hrozná zima. Vstal, zuby mu cvakaly ruce si tiskl na hruď a snažil se do promrzlých kostí dostat trochu tepla. Jen na nohy mu nebyla zima, alespoň v porovnání se zbytkem těla.

Trávu pod sandály měl seschlou dožluta, mrtvá stébla se lámala. Pokrývala je jemná jinovatka. Zamrzlá tráva zabírala asi dvoumetrový ovál. Spíš otisk těla. Dariat nerozuměl.

Sakra, to je zima!

Dariate, jseš to ty, chlapče?

Jo, já. Na jedno se rozhodně ptát nechtěl, ale nemohl jinak. Jak dlouho jsem byl… mimo?

Sedmnáct hodin.

Spíš by uvěřil sedmnácti rokům. Jenom?

Ano. Co se stalo?

Zatloukli mě do země. Doslova. Bylo to zlý. Hodně zlý.

Proč jsi nevylezl dřív?

To byste nepochopili.

To ty jsi zabil trávu?

Nevím. Asi.

Jak? Mysleli jsme si, že na pevné látky nepůsobíš.

Mě se neptejte. Když jsem lezl ven, něco mě hřálo. Nebo tu trávu spálili prostě vztekem. Úplně z nich sálal. K

čertu s Thoalem, ti mě nenáviděli. Je mi zima. Rozhlédl se, jestli mezi stromy nečíhají další duchové. Rychle odešel ze zmrzlého hrobu. Opak vysvěcené půdy.

Pohyb mu dělal dobře, nohy se zahřály. Když se podíval za sebe, uviděl v trávě zmrzlé stopy. Ale pozvolna se rozehříval. Teplo se nesměle propracovávalo z nohou do trupu. Zima příliš neustupovala, ale Dariat si byl jistý, že časem zmizí.

Hvězdodrap je na druhou stranu, připomněla mu osobnost.

Já vím. Proto se vracím do údolí. Budu tam v bezpečí.

Chvíli.

Nechci riskovat další nakládačku.

Budeš muset. Teď si dáš pozor. Když uvidíš duchy, vyhneš se jim.

Nejdu tam.

Musíš. Náš stav se stále zhoršuje. Musíme vytáhnout potomky ze stáze. Na co ti bude mrtvý habitat? Víš, že jinou naději na záchranu nemáme. Jistěže to víš. Právě jsi nám ukázal, jak vypadá pohřbení zaživa. Když s tím něco neuděláme, skončíme tak všichni.

Do prdele! Zastavil se, pěsti zaťaté. Pod podrážkami mu jinovatka stříbřila stébla.

Uvažuj, Dariate. Když přikývneš, neustoupíš jen Rubrovi.

To není…

Vzpomeň si, kdo jsme.

No dobře! Vy parchanti. Kde je Tolton?

Svítilnu Tolton našel v havarijní skříňce ve vstupní hale hvězdodrapu. Načervenalá záře dosahovala jen zlomku uváděného výkonu. Po čtyřiceti minutách si ale básník na tmu zvykl. Pohyb po chodbách nepředstavoval problém. Hůř na tom byl s rozhodností. V druhé ruce svíral požární sekeru ze stejné skříňky, ale odvahy mu příliš nedodala.

Za malým kruhem světla ze slabé žárovky začínala černočerná tma. A ticho. Žádným oknem dovnitř nezářila jediná hvězda, monotónní zvuk Toltonových kroků nepřerušilo

ani kapání uvolněného kohoutku. Za dobu průzkumu třikrát naskočily elektrofosforescenční buňky. Zbloudilý zkrat zalil chodby a schodiště sprškou fotonů. Poprvé ztuhl hrůzou. Světlo se objevilo odnikud a rozlétlo se k němu. Než dokázal vykřiknout a vrhnout se k zemi, už zase vládla tma a světlo mizelo za vzdáleným rohem. V dalších dvou případech nereagoval o nic pohotověji.

Utěšoval se, že Rubra a habitat do jisté míry fungují, i když zcela neplánovitě. Moc se neuklidnil, ještě byl v šoku z bezhvězdné tmy za okny. Rozhodl se o tom zatím před ostatními pomlčet. Nechápal, kde jsou. V panice si tmu za okny zabydloval nejhrůznějšími představami. A co je venku, mohlo vlézt dovnitř a teď to má v zádech, je jich spousta…

Dveře ze svalové membrány na konci schodiště byly pootevřené, okraje blány se chvěly. Opatrně dírou prostrčil svítilnu a rozhlédl se po vstupní hale v pátém poschodí. Vysoké stropy a široké chodby, kulisy všech hvězdodrapů na Valisku, dřív působily díky nezcizitelnému majestátu biteku honosně. To když je čtyřiadvacet hodin denně zaplavovalo světlo. Teď stěny číhaly z dosahu svítilny, podlaha se zhoupla s každým pohybem.

Tolton chvíli sbíral odvahu k dalšímu postupu. Páté patro zabraly většinou reprezentativní kanceláře. Většina mechanických dveří se zasekla v zamčené poloze. Tolton šel po chodbě a četl si štítky na zárubních. Osmé dveře patřily osteopatovi specializovanému na sportovní úrazy. Měl by mít lékařskou nanoniku. Nade dveřmi našel Tolton nouzový zámek, vyrazil tedy sklíčko topůrkem a začal točit kličkou. S vypnutou elektřinou nefungovaly magnetické zámky, a tak po několika závitech dveře povolily.

Typická čekárna v ordinaci: nijak zvlášť drahá křesílka, automat na limonádu, zarámované reprodukce a spousta květináčů. Velké kulaté okno nevedlo nikam, Tolton v něm jako v černém zrcadle uviděl sám sebe a za sebou tlusťocha v umolousaném hábitu. Vyjekl leknutím a upustil svítilnu. Po

čekárně se rozběhly ploché stíny. Otočil se a útočně zvedl sekeru. Švih ho málem srazil na zem.

Tlusťoch vzrušeně mával rukama a křičel. Tolton ale neslyšel nic než tichounké ševelení vzduchu. Pevněji sevřel sekeru nad hlavou, připraven cizince roztít při první známce nepřátelství. Nedočkal se jí. Tolton si uvědomil, že přes tlusťocha vidí dveře. Takže duch. To ho nijak neuklidnilo.

Duch si dal ruce v bok, v tváři zlost. Něco říkal tak pomalu a důrazně, jako by mluvil se zaostalým děckem. Znovu ucítil slabounký pohyb vzduchu. Tolton se zamračil; vánek odpovídal pohybům duchovy čelisti.

Komunikace nakonec spočívala v zachytávání silnějších slabik a čtení ze rtů.

„Máte sekeru obráceně."

Tolton se podíval. Břit mířil dozadu. Otočil zbraň a pak ji stydlivě odložil. „Kdo jste?"

„Jmenuju se Dariat."

„Plýtváte tu časem, mě posednout nemůžete."

„To ani nechci. Mám pro vás vzkaz."

„Fakt?"

„Ano. Osobnost habitatu potřebuje, abyste vypnul pár stázových komor."

„Jak to sakra víte?"

„Máme spřízněnost."

„Ale vždyť jste…"

„Duch. Ano, všiml jsem si. Ale v mém případě jde spíš o projekci."

„Cože?"

„Osobnost mě neupozornila, že jste tak nechápavej."

„No dovol…" Tolton se zarazil a rozchechtal.

Dariat údajného básníka změřil naštvaným pohledem. „Co zas?"

„Už mě potkalo dost ulítlých průserů, ale aby mi duch vyčítal slaboduchost, to je jiný kafe."

Dariat se musel usmát. „No jo, to jste trefil."

„Díky.“

„Tak pomůžete nám?“

„Samozřejmě. Bude k něčemu vypnout ty krabice?“

„Jo. Ta svině Kiera držela ve stázi fůru mých skvělých příbuzných. Měli by to tady trochu rozhejbat.“

„Pak se tedy dostaneme z…“ Tolton se podíval z okna. „Kde to vlastně jsme?“

„Kde je špatná otázka. Je to spíš stav bytí než místo. Posedlí ho nesnesou. Bohužel jsme narazili na nemilý vedlejší účinky.“

„Mám pocit, jako byste věděl, o čem mluvíte, ale to vám mohu těžko věřit.“

„Já sem habitat dostal,“ přiznal Dariat. „Ale podrobnosti mi nejsou dvakrát jasný.“

„Chápu. Tak bychom se měli dát do díla.“ Zvedl svítilnu. „Počkat. Jedné paní jsem slíbil lékařskou nanoniku. Nutně ji potřebuje.“

„Pár jich má ve skříni, hned tady za zdí.“ Dariat ukázal.

„Vy jste snad opravdu ve spojení s Rubrou.“

„Krapet se změnil, ale dá se říct, že je to pořád on.“

„Hořím zvědavostí. Proč jste si vy dva vybrali právě mě?“

„To on. Ale většina ostatních živých vypadá tak, jak jste viděl v parku. Jsou k ničemu. Vy jste naše nejvyšší karta.“

„A do prdele.“

***

Když vyšli do poničené vstupní haly, Tolton si sedl a pokusil se rozchodit procesorový blok. Elektroniku se nikdy neučil. Nepotřeboval se vyznat v procesorech, protože je nepoužíval na nic kromě nahrávání AV-fleků, napojení na síť a několika málo příkazů nervové nanonice (hlavně čištění krve ráno po divoké noci).

Dariat mu radil, jak změnit ovládací program a tím v podstatě procesor zjednodušit. I on se musel ptát osobnosti,

které podprogramy smazat. Ve třech jim trvalo dvacet minut uvést malý přístroj do provozu.

Další čtvrthodinu zkoušeli diagnostické programy (daleko pomalejší než obvykle) a tak se dozvěděli, co lékařská nanonika v nepřátelském prostředí zvládne. Nebylo toho moc: vlákna, jež obklad zavrtal do těla pacienta, byla tvořena složitými monomolekulovými řetězci a řízena patřičně složitými programy. Nanonika dokázala zacelit ránu nebo vstříknout do těla potřebné léky. Zničit ale rakovinné buňky jednu po druhé nepůjde.

Už tím nesmíme ztrácet čas, ozvala se osobnost.

Tolton se hrbil nad procesorem. Dariat mu zamával rukou před očima, jinak na sebe upozornit nemohl. Tady v parku ho poeta slyšel ještě hůř, i když Dariat svůj „hlas“ považoval spíš za jistou formu chabé telepatie.

„Bude to muset stačit,“ řekl duch.

Tolton se znovu nahrbil nad nesrozumitelnou změtí symbolů na displeji. „Vyléčí ji to?“

„Ne. Nádory se nedají zlikvidovat, ale obklady by měly zastavit další bujení, dokud se nedostaneme do normálního vesmíru.“

„Snad to bude stačit.“

Dariat se díky básníkovu nelíčenému smutku cítil provinile. Dojímalo ho, jakou oddanost projevuje cizí ženě, s kterou se bavil sotva pět minut.

Žumpou rozpadlého města posedlých prošli do dalšího kruhu lidských běd. Živí Dariata nenáviděli tak palčivě, že jejich hněv cítil na kůži. Jakožto tvor tvořený pouhou myšlenkou fyzicky vnímal neskrývané emoce. Nebylo to tak zlé jako rány ostatních duchů, ale tady bylo daleko víc lidí a Dariata zase začala opouštět síla. Když tudy procházel do hvězdodrapu, nic tak strašného necítil, ale to byl ještě promrzlý a skoro neviditelný.

Další a další lidé se připojovali s chabými nadávkami a sípavými kletbami. Dariat zakopával, bolestí sténal.

„Co se děje?“ zeptal se Tolton.

Dariat zakroutil hlavou. Dostával pořádný strach. Když ho tady vlna nenávisti srazí na zem, možná se z hlíny už nevyhrabe. Při každém pokusu by ho lidé zatlačili zpátky.

„Jdeme,“ zaskuhral. „Musím jít dál.“ Přitiskl si dlaně na uši (ne že by mu to pomohlo) a ze všech sil klopýtal mezi stromy. „Počkám na tebe. Přijď, až to doděláš.“

Tolton se nechápavě díval, jak duch kličkuje mezi nenávistnými nemocnými. Sklonil hlavu a pospíšil ke stromu, kde nechal zuboženou ženu.

Našel ji ve stejné poloze. Zvedla k němu pohled plný hrůzy, zcela zbavený naděje. Vyjadřovala se jen očima. Ztuhlý obličej zřejmě nebyl schopen jediného výrazu. „Co to bylo za hluk?“ zamumlala.

„Prošel tudy duch.“

„Zabili ho?“

„Nevím. To asi nejde.“

„Svěcenou vodou. Ta je zabije.“ Tolton přiklekl a jemně jí vyprostil deku z křečovitých prstů. Byl pevně rozhodnutý se při pohledu na nádory nemračit. Šlo to těžko. Přiložil jí na prsa a na břicho nanonické obklady, jak mu Dariat poradil, a procesorem spustil předem nahrané programy. Obklady sebou zaškubaly, chapadla se zavrtávala do kůže.

Vzdychla, napůl úlevou a napůl štěstím.

„Budete zdravá,“ uklidňoval ji. „Rakovina se teď zastaví.“

Zavřela oči. „Nevěřím vám. Ale jste hodný.“

„Myslím to vážně.“

„Svěcená voda, ta jim dá co proto.“

„Budu si to pamatovat.“

Tolton Dariata našel na kraji lesa. Nedokázal postát, pořád se bál, že někdo přijde.

„Nebuď nervózní. Ostatní tě nechají na pokoji, dokud jim nezkřížíš cestu.“

„To nemám v úmyslu,“ zavrčel Dariat. „Tak jdeme, je to kus cesty.“

Vykročil.

Tolton pokrčil rameny a vydal se za ním.

„Co ta ženská?“ zeptal se Dariat.

„Chtěla tě pokropit svěcenou vodou.“

„Blbá husa,“ odfrkl pohrdavě Dariat. „Svěcená voda je na upíry.“

Kiera poručila stázové komory zahrabat do jeskyní u severní základny habitatu. Polyp tam proplétalo bludiště tunelů, dutiny využívaly prakticky jen dílny astronautických továren v přístavu. Sklady, opravny a výrobny zásobovaly téměř výhradně jestřáby Magellanské Itg. Kiera rozhodla logicky. Při ruce měla připravené komory a nehrozilo tu takové nebezpečí od Rubry jako v hustě obydlených hvězdodrapech. A kdyby chtěla Rubrovy potomky umístit jinam, musela by stěhovat technické zázemí.

Jakmile se Tolton dozvěděl, kde krabice leží, zkusil nahodit jeden džíp, který u hvězdodrapu zbyl po firemní ochrance. Auto se vleklo sotva krokem. Zastavilo. Rozjelo se. Ujelo ještě kousek. Zastavilo.

Až na severní konec šli pěšky. Dariat se několikrát opozdil a Tolton se ho zeptal, co hledá.

„Stopy,“ odvětil otylý duch.

Tolton mu v duchu přiznal právo na trochu neurotického stihomamu. Pod povrchem polypu svítilna pookřála. Na strojích blikaly kontrolky. Hluboko ve skořepině habitatu dokonce svítily elektrofosforescenční panely, ne tak jasně jako dřív, ale aspoň neblikaly.

Tolton zhasil svítilnu. „Víš, dokonce se tu cítím líp.“

Dariat neodpověděl. Sám si uvědomoval rozdíl. Vzduch mu připomněl zasněné časy před třiceti lety, nekonečné léto a radost z každého prožitého dne. Osobnost se nemýlila, cizota nepřátelského kontinua se hluboko do polypu nedostala.

Snad něco přece jenom zachráníme.

Stázové komory našli v dlouhé jeskyni. Kdysi byly na stěnách našroubované police nebo stroje, z tmavožlutého

polypu ještě trčela oka. O jejich nedávné likvidaci vypovídaly čerstvé šrámy. Jeskyně tedy zůstala prázdná až na dlouhou řadu sarkofágů v mezihvězdné černi. Každá krabice pocházela z jednoho jestřába, jasně to dokazovaly nahrubo utrhané úchyty. Z ovládacích panelů vedly svazky kabelů ke kulovým energetickým buňkám.

„Kde mám začít?“ zeptal se Tolton.

Než se mohl Dariat dát do složitého vysvětlování, pípl poetovi v ruce procesor. „To je jedno. Vyber si,“ řekl přesto Dariat.

„Hele,“ zazubil se Tolton. „Vrátil ses.“

„Pověsti o mém skonu je radno považovat za značně přehnané.“

Proboha, zazoufal si Dariat.

No co je? Jsme zase na kolejích. Jásej.

Dariat z hlasu cítil nával optimismu, jako když se zvíře na jaře probírá ze zimního spánku. Nedůvěru si nechal pro sebe a jen přihlížel, jak Tolton míří k první stázové komoře. Osobnost mu dala několik prostých pokynů a Tolton stiskl příslušné klávesy.

Erentzová se schoulila do klubíčka. V jedné chvíli jí čínský středověký generál s krutým úsměvem sliboval, že sotva se zase probere, začnou jí mučením vyhánět duši z těla, a vzápětí nad sebou uviděla maličko obtloustlého mužíka s vyvalenýma očima a jistě deset dní neholenou bradou. I světla bylo méně. Když ji generál zavíral, křičela, a křik pokračoval, navíc stoupal do hysterického ječáku.

To nic, konejšil ji Rubra. Uklidni se.

Erentzová se zarazila a nadechla. **Rubro?** Hlas jí v hlavě zněl trochu jinak, než jak ho znala od raného dětství.

Jo, jsem to skoro já. Ale neměj strach. Posedlí jsou pryč. Nic se ti nestane.

Myšlenka skrytá pod slovy v ní vzbudila pochybnosti. Ale muž na ni shlížel s nelíčeným soucitem a zájmem. Rozhodně nebyl posedlý.

„Ahoj," pozdravil mladici Tolton, aby ho konečně vzala na vědomí.

Mlčky přikývla a opatrně se v krabici posadila. Rozhodně jí nijak neprospělo, když u vchodu uviděla Dariata.

Jsem na tvojí straně, řekl Dariat a Erentzová se musela zasmát.

Co se to tu děje? zeptala se.

Osobnost začala vyprávět. Erentzová si oddechla. Jako všichni příbuzní odvozovala své sebevědomí od Rubry. Když jim řekl, že zničil posedlé, všichni byli hned plní elánu. Do patnácti minut byly všechny stázové komory vypnuté. Dariat s Toltonem skončili v roli pasivních diváků, protože Rubrovým potomkům šla práce od ruky daleko lépe. Když se vydýchali, rozdělila je osobnost do oddílů a poslala do práce.

Hlavní teď bylo nahodit fúzní generátory na kosmoportu. Oba pokusy spustit fúzi skončily neúspěchem. Zjistili, že mikrogenerátory v jeskyních problémy nemají, začali tedy vymontovávat záložní tokamaky z lodí a tahat je přes kosmoport a osovou chodbu dolů do polypových jeskyní. Když se první rozběhl na plných třicet osm procent uváděného výkonu, uvěřili, že mají šanci.

Rozplánovali instalaci dalších dvanácti mikrotokamaků a ty pak napojili na organické vedení habitatu.

Po dvou dnech úsilí ožila sluneční trubice časné ranním jasem. Polední žár byl nad jejich možnosti, ale denní světlo povzbudilo všechny obyvatele habitatu (kupodivu včetně vyštípaných duchů). Naskočily i další orgány habitatu, trávení, recyklace, ventilace, řízení teploty.

S nově nabytým sebevědomím se Rubra a jeho lidé dali do zkoumání záhadného kontinua. Přístroje vzali ve fyzikálních laboratořích Magellanské Itg, jinde než v jeskyních nefungovaly. Opravářské čluny přestavěli s pomocí odolných

čidel na primitivní automatické sondy. V dutině habitatu se začínali ostatní živí sbírat jak na těle, tak na duchu. I když se zdálo, že tady osobnost čeká stále nejvíc práce.

Po týdnu se ovšem na Valisk vrátilo slušné množství jeho nejcennějšího zboží: naděje.

***

Při celém přistávacím manévru se Jozue culil jako mílius, chvíli obdivně a chvíli láskyplně. Věděl, že musí vypadat úplně zkouřený. Bylo mu to jedno. Vnější čidla Lady Mac mu plnila nanoniku panoramatickými záběry Jupiterovy oblačnosti. Tranquillity se proti bouřlivé atmosféře ostře rýsovala.

Habitat vypadal úplně nepoškozený, i když nerotující kosmoport nesvítil tak jasně, jak si ho Jozue pamatoval. Přistávací tunely byly zavřené, adamitské lodě vypadaly jako černé kulečníkové koule v jamce. Jen po krajích stříbrného kotouče blikaly navigační majáky.

„Fakt tady je," ozval se z druhého konce můstku nevěřícně Ashly. „To je, to je…"

„Šílené?" napověděla Beaulieuová.

„To teda jo," přisvědčil Dahybi. „Tak veliká věc nemůže být loď."

Sarha se tiše zasmála. „Tak si to přiznejte. Žijeme v zajímavé době."

Jozue byl rád, že Mzuovou, její krajany i tajné agenty včas uklidil do kapsle D. Po tom všem, co s posádkou dokázali, by teď dali najevo slabost, jako by o vesmírném létání vlastně nic nevěděli.

Jupiterské řízení letového provozu jim poslalo přistávací vektor a v dosahu tranquillitské věže Jozue snížil tah na třetinu gé. Eskorta pěti sokolů se mu elegantně přizpůsobila, aby si bitekové lodě neutrhly před Lagrangem Calvertem ostudu. Edenité si ho vážili za Aethru.

Kdyby tak věděli, řekl Samuel. **Dělali by kolem něj radostí přemety.**

Jupiterský podkonsenzus pro tajné záležitosti mu odpověděl ironickým pobavením. **Vzhledem k povaze naší kultury je odpírání znalostí nanejvýš paradoxní. V případě Alchymisty je ale utajení naprosto opodstatněné. Podrobnosti nemusejí znát všichni Edenité, od toho jsme tu my. A ty.**

No jo, já a moje práce.

Už tě unavuje.

Hrozně.

Samuel se s bezpečnostním podkonsenzem spojil hned po příletu do jupiterského prostoru. Proto jim nikdo nedělal problémy, i když přiletěli z jiné soustavy. Konsenzus i Tranquillity okamžitě přijaly rozhodnutí admirála Alexandroviče.

Samuel se propojil se sněmem a nechal starosti a napětí rozptýlit mezi ostatními. Pro Edenity je soucit daleko víc než jen projev solidarity; cítil, jak mu spřízněnost v hlavě rozpouští černé stíny strachu. Už není sám. Vznáší se v hřejivém oceánu vítaného pochopení. Myšlenky se mu srovnaly a tělo uklidnilo. Najednou mu bylo dobře, dělil se o sebe s konsenzem, objímal s miliardami obyvatel Jupitera, honil se sokoly.

Ale právě teď tě potřebujeme nejvíc, opáčil nemilosrdně podkonsenzus. **Prokázal jsi, co dokážeš. Tvé schopnosti jsou za dané krize nepostradatelné.**

Já vím. A jestli pro mě máte další úkol, půjdu. Ale stejně bych si rád našel jinou práci. Padesát osm let v jednom zaměstnání je hodně, i kdybych dělal vrátného.

Rozumíme ti. Žádná mise tě nečeká. Rádi bychom, kdybys dál hlídal doktorku Mzuovou.

To už je jenom formalita.

Ano. Ale stejně tě budeme chtít mít na místě. Monica Foulkesová ti věří, váží si tě, a právě její hlášení ovlivní knížete a přes něj krále. Musíme království ubezpečit, že hrajeme fér.

No jistě. Spojenectví s Kulu je veliký úspěch, i za daných okolností.

Pravda.

Budu hlídat Mzuovou.
Děkujeme.

Samuel zůstal ve spřízněném spojení se sokolí eskortou, aby se mohl dívat ven jejich smysly. Pohled na Jupitera byl nesrovnatelně lepší než z čidel Lady Macbeth. V úžasu si prohlížel obrovský habitat a když si uvědomil, že sem skočil mezi hvězdami, dostal skoro strach. Tranquillity sem nepatří, Samuel výborně znal habitat i Jupiterovu orbitu, ale obojí mu nešlo dohromady. Musel se usmát.

„Vypadáte spokojený," zavrčela Monica.

Lehli si do křesel stranou Mzuové a trosečníků z Včelky. Obě skupiny si ještě navzájem nedůvěřovaly. Během letu se chovaly zdvořile, ale odměřeně.

Samuel mávl směrem k AV-projektoru uprostřed salonku. Zrnitý hologram zobrazoval přiblížení k Jupiteru. „Docela se mi líbí, že někdo Capona takhle převezl. Habitat schopný skoku! Koho by to napadlo? No, Saldana na to myslel. Pochybuji, že by někdo jiný uvažoval tak daleko."

„Tak jsem to nemyslela," řekla Monica. „Byl jste spokojený v okamžiku, kdy jsme sem skočili, a od té doby vypadáte čím dál šťastnější. Pozoruju vás."

„Návrat domů je vždycky hezký."

„Je v tom víc, jako byste celý roztál."

„Ano. Spojil jsem se se svými lidmi. Ulevilo se mi na duši. Nerad jsem od nich tak dlouho odříznutý."

„Proboha, zase propaganda."

Samuel se rozesmál. Možná neměla spřízněnost, ale už ji znal tak dobře, že na tom nesešlo. Příjemné zjištění, když jde o Adamitku, navíc důstojnici KVB. „Nesnažím se vás obrátit, jen říkám, že mi to svědčí. Jak jste si ostatně všimla."

Monica zabručela. „Podle mě je to vaše slabina. Jste na nich závislý a to vám v naší práci moc nepomůže. Lidi by měli umět jednat sami za sebe. Když je toho na mě moc, prostě si pustím stimulační program."

„Ach jistě, přírodní lidská léčba stresu."

„O nic horší než ta vaše. Navíc rychlejší a čistší.“

„Lidství má mnoho podob.“

Monica se podívala na Mzuovou a Adula, stále ještě naštvaná. „Nelidskost taky.“

„Myslím, že si uvědomila svou chybu. To je dobře. Umění poučit se z vlastních chyb je znakem dospělosti, zvláště když jim věřila tak dlouho. Třeba jednou prospěje společnosti.“

„Možná. Ale já si myslím, že bude muset zůstat nadosmrti pod dozorem. A ani pak si nebudu úplně jistá, jestli na nás neušila boudu. Pořád si myslím, že to velící admirál nedocenil, že jsme je měli všechny strčit do stáze.“

„Buďte klidná, už jsem konsenzu slíbil, že na ni dohlédnu. Na další bojovou misi jsem moc starý. Až krize skončí, změním zaměstnání. Vždycky mě zajímalo vinařství, samozřejmě na nejvyšší úrovni. Přívlastkové víno, jaké uspokojí pravého znalce. Na cestách po Konfederaci jsem si užil dost nechutných slivek. V některých habitatech máme skvělé vinice.“

Monica si ho zaraženě změřila pohledem a pak pobaveně zafuněla. „Koho z nás dvou se snažíte obelhat?“

***

Uvítání příliš nepřipomínalo návrat hrdiny. O přistání Lady Mac se obtěžoval informovat jedině Collins a mezi řádky tiskové zprávy se zdálo, že se Jozue vrací se staženým ocasem.

Mzuovou a trosečníky z Včelky převzala hned v přechodové komoře pětice seržantů. Nejsou zatčení, vysvětlila Tranquillity ústy bitekových strážců; přesto habitat jasně vysvětlil, co si mohou dovolit a co mají zakázáno. Na posádku čekalo v hale pár přátel. Dahybi a Beaulieuová s nimi zamířili do baru. Sarha s Ashlym zmizeli ve výtahu. Dvojice náměstků z hotelu Pringle se ujala Shey a Kole.

Jozue se tedy musel postarat o Liola. Moc si s tím nevěděl rady. Pořád kolem sebe obíhali, i když na nižší orbitě. Hotel nepřipadal v úvahu, Liol je přece jenom příbuzný. Bohužel

ještě nevyřešili otázku vlastnictví Lady Mac. Bratr se za letu umírnil. Dobré znamení. Vypadá to, že ho Jozue bude muset ubytovat u sebe. No, aspoň bude mít pochopení pro staromládenecký nepořádek.

Sotva ale Jozue vyplul z přechodové komory, zarazila ho Ione, špičky elegantně umístěné na lepítku. Liola okamžitě pustil z hlavy. Měla prosté letní šaty s puntíky, blond vlasy rozcuchané beztíží. Vypadala zároveň rozpustile i elegantně. Při pohledu na ni se mu vybavily vzpomínky daleko hřejivější než jakýkoli záznam v nanonice.

Rošťácky se usmála a natáhla k němu ruce. Jozue se chytil, objala ho. Políbili se, tak někde na půl cesty mezi dobrými kamarády a bývalými milenci. „Dobrá práce," pošeptala.

„Díky, já to…" Když uviděl, kdo stojí za Ione, zamračil se. Dominique v přiléhavé černé kůži bez rukávů a vypasovaných bílých šortkách. Ztělesnění atletické ženskosti. Stejně výrazná, jako byla Ione nenápadná.

„Jozue, miláčku!" vykvikla Dominique. „Božínku, v kombinéze vypadáš úplně neodolatelně. Pěkně zabalený dáreček. Na co ti necudní návrháři asi mysleli?"

„Ehm, nazdárek, Dominiko."

„Nazdárek?" Našpulila rty. „Pojď sem, krasavče."

Sevřely ho nečekaně silné ruce. Vesele mu přitiskla rty na ústa a vystrčila jazyk. V nose ho pošimraly vlasy a feromony, chtělo se mu kýchnout.

Bylo mu trapně a nedokázal se bránit. Pak Dominique najednou ztuhla. „No to je boží, vy jste dva!"

Pustila ho a upřela hladový pohled do přechodové komory, dlouhé vlasy se jí vlnily v pomalém vánku ventilace.

„Hm, to je můj bratr," zamumlal Jozue.

Liol se nedbale usmál a uklonil. Na to, že se nepřilepil k podlaze, se mu poklona docela podařila. „Liol Calvert, Joshův větší brácha."

„Větší." Dominique přimhouřila oči. Jozue nechápal, jak se to stalo, ale najednou nebyl mezi nimi.

„Vítej na Tranquillity," zavrněla Dominique.

Liol jí políbil ruku. „Jsem tu rád. Zatím se mi všechno líbí."

Jozue zasténal.

„K vidění je toho daleko víc a bude to čím dál lepší." Dominique mluvila tak zastřeným hlasem, že skoro basovala. „Pokud jseš ochoten riskovat."

„Jsem jenom obyčejnej kluk z provinčního asteroidu. Jistěže se těším na slasti velikého zkaženého habitatu."

„Pár zkažeností jste na asteroidu jistě nepoznali."

„Rád tomu věřím."

Mávla mu prstem před nosem. „Tudy."

Vylétli spolu na chodbu.

„Hmmm," usmála se spokojeně Ione. „Osm vteřin. To je slušný čas i na Dominiku."

Jozue se jí podíval do očí. Uvědomil si, že jsou konečně sami. „Slušná práce," přisvědčil.

„Řekněme, že jsem to tušila."

„Sežere ho zaživa. To je ti snad jasný."

„Nebránils ho."

„Jak ses o něm dozvěděla?"

„Při příletu jsem stahovala vzpomínky seržantů. Těch dvou, co přežili. Byli jste v pěkném nebezpečí."

„Jo."

„S Liolem se to srovná. Jenom jste si moc podobní, a tak vám to chvíli potrvá."

„Možná." Ošil se.

Položila mu ruce na ramena. „Ale nejste stejní."

Ve výtahu si toho moc neřekli. Jen se po sobě dívali a usmívali se na sebe. Oba věděli, co se bude dít v jejím bytě. Byli rádi, že jsou naživu, a snad se chtěli vrátit do vzpomínek na bezpečnější časy. Nebude to stejné jako dřív, ale hodně podobné. Teprve v podzemce se pořádně políbili. Jozue ji pohladil po tváři.

„To je ta ruka!" zvolala. Vybavily se jí všechny vzpomínky: chodba na Ayacuchu, Jozue na všech čtyřech, ruku

spálenou na uhel, za ním dvě vyděsená děvčata, sebevědomý Arab, než seržant zahájil palbu. Rachot kulek a pach horké krve. Neznala to ze sensa, opravdu tam byla, jsou to její vzpomínky.

Jozue ruku odtáhl a Ione si ji prohlédla. Kůži na dlani a na prstech už pokrýval jen tenký nanonický potah. „Už je dobrá. Doktoři od loďstva mi naklonovali pár svalů, tohle zranění dobře znají. Za tejden bude jako nová."

„Dobře." Políbila ho na špičku nosu.

„Ty se bojíš o pár prstů. Já se mohl podělat strachy kvůli Tranquillity. Ježíšikriste, Ione, nedokážeš si představit, jaký to bylo, když jsem tě nenašel na orbitě. Myslel jsem, že ti posedli habitat jako na Valisku."

Zamyslela se. „Hmm, zajímavé. Překvapuje mě, jak jsem vás překvapila. Ano, mohla to být posedlost. Ale zrovna tobě to mělo dojít. Prakticky jsem tě předem upozornila."

„Kdy?"

„Když jsme se seznámili. Dědeček Michael věřil, že nás jednou potká to, co zničilo Laymily; tak jsem ti to řekla. Tehdy si samozřejmě všichni mysleli, že půjde o vnější nebezpečí, bylo to nejpravděpodobnější. To ovšem znamenalo, že Tranquillity bude první na ráně. Hrozba se buď objeví v Prstenci trosek, nebo se ze své hvězdy vrátí k Mirchuskovi, kde onehdy skončila. Dědeček věděl, že konvenčními zbraněmi se zřejmě neubráníme, i když doufal, že do té doby vymyslíme něco účinnějšího. Ale pro všechny případy…"

„Chtěl mít únikovou cestu," dopověděl Jozue.

„Ano. Objednal si tedy úpravu habitatového genomu."

„A nikdo na to nepřišel? Proboha."

„Proč taky? Vzorovací uzliny obepínají habitat na konci prstencového moře. Když se na habitat podíváš zvenku, uvidíš, že polyp je o kilometr silnější než samo moře. Ale kdo by to chtěl měřit?"

„Pod svícnem je tma."

„Michael neměl důvod to rozhlašovat. Naši královští bratranci to věděli… nejspíš. Dokumentace zůstala v archivech Apolónova paláce. Díky uzlinám dovedeme skočit pěkný kus cesty. Rozhodla jsem se pro Jupiter, protože mi připadá bezpečný. V nejhorším případě ale dokáže Tranquillity přeskákat galaxii po tisíci světelných let a posedlí tak dlouhé skoky nemohou zvládnout. Když se krize natolik zhorší, udělám to.“

„Už mi to dochází. Proto jsi znala Udatův vektor.“

„Přesně.“

Když vagón zastavil u Ionina bytu, Jozue byl stejně spokojený jako vzrušený. Šli bok po boku, nemluvili, situace je vedla po známých kolejích do ložnice. Svlékli se a nabažili pohledem. Jozue ji jako v snách zase zlíbal na prsa a zalitoval, že to naposledy bylo tak dávno. Oba přesně věděli, co dělat, aby druhého co nejvíc vzrušili.

Ione promluvila jen jednou, když si před něj klekla. „Nech nanoniku na pokoji,“ zašeptala. Olízla mu ho a jemně skousla jedno varle. „Uděláme to přírodně.“

Poslechl ji a oddal se přirozeným pochodům. Bylo to pro něj nové. Vodní postel znal stejně důkladně jako všechny polohy. Tentokrát ale byli upřímnější, otevřeně si užívali fyzickou moc. Uspokojovali se stejně citově, jako se ukájeli tělesně.

Usnuli v objetí, zachumlaní jako malí sourozenci. Naplněni spolu dokonce civilizovaně posnídali. V chlupatých županech zasedli k velikému dubovému stolu v salonku zařízeném jako zimní zahrada. V mechem obrostlých květináčích rostly palmy, delekosty a kapradiny, stonky se proplétaly s tepanými mřížemi. Iluze živého plotu by byla dokonalá, kdyby za ním neprosvítala neonová mořská hlubina.

Šimpanzi jim nosili míchaná paposatí vejce s anglickým čajem a silnými topinkami. Při jídle se dívali na zprávy ze Země a z O’Neillova mračna, sledovali konfederační boj s Caponem, přípravu Mortonridgeského osvobození, vyslechli

zvěsti o posedlých mezi asteroidy v dosud nezasažených soustavách.

„Pašeráci," poznamenala naštvaně Ione, když se ze zpráv dozvěděli, že Koblat opustil vesmír. „Ti pitomci na asteroidech nedodržují karanténu. Za chvíli bude muset Sněm zakázat i meziplanetární lety."

Jozue se na ni podíval. „Nic by se tím nezměnilo."

„Změnilo! Musíme je izolovat."

Vzdychl a zalitoval, že blažená nálada tak náhle pominula. Bylo by krásné na celý den všechno pustit z hlavy. „Nechápeš to. Jako když povídáš, že Tranquillity uteče tak daleko, kde ji posedlí nenajdou. Neuvědomuješ si, že tě najdou všude. Jednou budeš mezi nimi. Ty, já, my všichni."

„Všichni ne, Jozue. Laton mluvil o nějaké cestě oním světem, věřil, že sám v nicotě neskončí. Kiinti jeho slova prakticky potvrdili."

„No jo, tak udělej další krok. Najdi důvod."

„Jak?" Vážně se na něj podívala. „Nepoznávám tě."

„Jsem to já. Ale něco mi došlo až tváří v tvář posedlým."

„Myslíš toho Araba v Ayacuchu?"

„Jo. Nekecám, Ione, viděl jsem smrt i to, co je po ní, takhle zblízka. Samozřejmě na to musím myslet. Všechno nejde řešit přímou akcí. Proto je to Osvobození taková konina."

„Jako bych to nevěděla. Je to jenom propagandistický tah."

„Jo. Ale zachránění lidi budou stejně rádi."

„Jozue! Nemůžeš chtít všechno najednou."

Zazubil se na ni přes velký hrnek čaje.

„Ale nic jinýho nám nezbývá. Musíme najít řešení, jaký uspokojí obě strany."

„Když myslíš," připustila opatrně Ione.

5

Každý měsíc postihovalo Zemi až sedm bombardérových bouří, nejméně dvě, nápor nelítostně trval už přes pět set let. Jejich jméno lidé používali až příliš často. Málokdo ale věděl, odkud pocházejí.

Začalo to teorií chaosu a přesvědčením že mávnutí motýlího křídla v Jižní Americe způsobí v Hongkongu hurikán. V jednadvacátém století přišla laciná fúze a masivní industrializace; celé světadíly se za dvacet let dostaly na západní úroveň spotřeby. Miliardy lidí měly najednou dost peněz na domácí přístroje, auta, drahé dovolené, stěhovaly se do nových, lepších, větších domů a učily se životnímu stylu, který o celé řády rozmnožoval jejich konzumní návyky. Firmy k ukojení poptávky stavěly celá velkoměsta továren. Spotřebitelé i výrobci produkovali spoustu odpadního tepla a atmosféra napodobila nejvarovnější počítačové modely.

Začátkem roku 2071 udeřila ve východním Tichomoří nejhorší bouře v dějinách a bulvární televizní hlasatel řekl, že takovou smršť nezpůsobil motýl, ale minimálně bombardér. Jméno se uchytilo.

Bouřka, která teď od Atlantiku útočila na New York, byla drsná i podle měřítek sedmadvacátého století. Ostražitá Stanice ochrany před povětrností ji sledovala několik hodin. Když dorazila, byli připravení. Vypadalo to, jako by se nebem hnal cár noci. Mraky byly tak tlusté a husté, že se přes ně nedostal ani foton, a zdola je tedy osvětlovaly jen blesky. Výboje prozářily nekonečné nadmuté vrstvy olověných oblaků hrozivou rychlostí letících nad městem. Energie bouře by

jakoukoli nechráněnou budovu záhy smetla. Stavební úřad města New York tedy u každé stavby hodnotil v první řadě odolnost. V tomto jediném ohledu byl také výjimečně neúplatný.

Každý megavěžák měl na špičce silné lasery, schopné proniknout až do srdce mraků. Laser podél své dráhy vytvořil kanál ionizovaného vzduchu a blesky po něm sjížděly přímo do supravodivého obalu budovy. Každý věžák se nad dómy tyčil jako sluneční erupce, a dokonce prskal kulové blesky fialového plazmatu.

Mezi výboji padal déšť. Kapky jako pěst, hnané zuřivým větrem, bubnovaly o stěny dómů. Generátory molekulárních vazeb zpevnily šestiúhelníkové průhledné tabule proti přívalu, který dokázal za pár minut obrousit kalenou ocel.

Rachot živelní pohromy otřásal celým dómem až po karbotaniové výztuže městské nadzemky. Většina povrchové dopravy zmizela. Po celé archologii čekaly v pohotovosti záchranářské týmy. Proti bleskům neposkytovaly při výjimečné bouři zaručenou ochranu ani lasery a supravodivé klece. Rozumní lidé se tehdy zdržovali doma nebo v hospodě a vyčkávali, až světlo mezi mraky ohlásí konec záplavy. Byly to chvíle plné strachu. Primitivních myšlenek.

Dobrý čas. Užitečný.

Quinn se podíval na starý dům, sídlo newyorského velmistra.

Pod rouškou bouře za ním z dodávek vystupovali členové sekty. Posednout nechal jen deset z nich, zvládne je. Zbytek, novicové i zasvěcenci, ho poslušně následovali, vyděšení černokněžnými apoštoly zla.

Víra, říkal si Quinn, je zvláštní síla. Upsali se nadosmrti sektě, nikdy nepochybovali o jejím učení. Ale celou dobu je uklidňovala rutina a přesvědčení, že Bratr Boží se ve skutečnosti nezjeví. Základem každého náboženství je Bůh jako příslib, ne Bůh živý a zjevený.

Teď se ale vracejí mrtvé duše a dělají temné zázraky. Akolyté byli spíš zaražení než vyděšení. Spodina odsouzená k životu ve stínech najednou uviděla, že měla od začátku pravdu. Že zvítězí. Poslouchali Quinna na slovo.

Quinn pokynul první četě. Trojice snaživých akolytů pod Wenerovým vedením seběhla po schůdcích k zarezlým sklepním dveřím. Zámek otevřeli dešifrovacím procesorem a do škvíry zasunuli programovatelnou silikonovou sondu. Pružný šperhák ohmatal západky a ztuhl ve správném tvaru. Za třicet sekund bylo otevřeno. Nespustili poplach a neprozradili se užitím energistické síly.

Quinn vstoupil.

Dokonce i jeho překvapilo, jak moc se sídlo velení liší od špinavé svatyně na rohu osmdesáté a třicáté. Napadlo ho, že se vloupali do špatných dveří, ale Dobbie v těle mistra Gartha trval na svém. Chodby a komnaty měly vypadat jako Vatikán naruby. Bohaté doplňky a velká umělecká díla místo svatosti a krásy oslavovala úchylnost a bolest.

„Kurva, mrkněte na to," zabručel cestou Wener. Sochy se inspirovaly v živočišné říši někdejší Země i cizích planet, malby zachycovaly obětování posvátných symbolů lidskosti na oltářích Světlonoše.

„Dívejte se dobře," řekl Quinn. „Všechno je to vaše. Nakoupili to za vaše peníze, za vaši práci na ulici. Žijete v sračkách, aby si velmistr užíval jako křesťanský biskup. Hezké."

Wener a ostatní se mračili na okázalou nádheru, záviděli a měli vztek. Rozdělili se podle plánu. Skupiny akolytů s posedlým v čele měly obsadit všechny východy, strategické body a zbrojnice. Quinn šel rovnou pro velmistra. Třikrát na chodbách narazil na učedníky a kněze. Všichni dostali stejnou volbu: spolupráce nebo posedlost.

Stačil jim jediný pohled na prázdnou černou kápi. Jeden se dokonce šťastně usmál, Quinn z něj ucítil zadostiučinění.

Když Quinn vtrhl do velmistrova bytu, šéf sekty se právě koupal. Apartmá vypadalo jako mansarda generálního ředitele mezihvězdné korporace, luxus rozhodně převažoval nad nenápadnými připomínkami sektovní ikonografie. Wenera zklamalo, že velmistra v lázni dokonce ani neomývají nahé otrokyně. Mezi nábytkem stáli skladní domácí mechanoidi. Na povinnou zvrhlost poukazoval snad jen pohár, z něhož velmistr upíjel sedmnáctileté víno; tvarem nemohl zapřít vulvickou inspiraci. Lázní probublávaly žlutozelené kapky a sytily vzduch vůní borovic.

Když Quinn stanul na zlatavé mramorové dlažbě nad zapuštěnou vanou, velmistr se už mračil, zřejmě upozorněn výpadkem nervové nanoniky. Napřed vytřeštil oči, ale hned se vzpamatoval a změřil si výstřední delegaci zpod přivřených víček.

„Jste posedlý," obrátil se na Quinna.

Dexter v něm necítil paniku ani strach, spíš zvědavost. „Ne, jsem mesiáš našeho Pána."

„Fakt?"

Quinn při takové drzosti nedokázal zůstat klidný. „Budeš mě poslouchat, nebo dám ten tvůj pytel sraček posednout někomu ctihodnějšímu."

„Myslíš poslušnějšímu."

„Neser mě."

„Na sraní už nemám ani pomyšlení."

Quinn nevěděl, co si o tom má myslet. Velmistr už nebyl ani zvědavý, jen znuděný. Požitkářsky se napil.

„Přišel jsem přinést na Zemi Noc, jak Pán přikázal," zahromoval Quinn.

„Nic takového nepřikázal, ty šašku."

Quinnovi se v kápi objevila popelavě šedá tvář.

Velmistr se nahlas rozesmál, protože Quinnovi vztekem málem šlehaly blesky z očí, a spáchal sebevraždu. Nedal nic najevo, ale tělo najednou ztuhlo a převalilo se do vody, tuk ho

spolehlivě nadnášel nad hladinu. Číše klesla ke dnu, vodu zabarvilo rudé víno.

„Co to děláš?!“ zaječel Quinn na uprchlou duši. Zbytky energie se ztratily mezi dimenzionálními záhyby, Quinn z nich ale jasně ucítil výsměch. Z volných rukávů vystrčil kostnaté paťáty, jako by chtěl velmistrovu nesmrtelnou podstatu stáhnout dolů k soudu. „Do prdele,“ zafuněl. Tlusťoch musel být úplně debilní. Nikdo, naprosto nikdo by dobrovolně nešel do nicoty, když ví, co ho čeká.

„Blbec,“ prohlásil Wener. Sebevražda ho stejně jako ostatní akolyty vyvedla z míry. Snažili se to nedat najevo.

Quinn poklekl k vaně a prozkoumal mrtvolu zrakem i tajemnějšími smysly, aby zjistil příčinu smrti. Našel předpokládané zbraňové implantáty, cítil je v měkkém těle jako tvrdé střepy. I nervovou nanoniku rozeznal. Tu ale vyřadil energistickým polem. Tak jak se zabil? Co mu mohlo zařídit okamžitou a bezbolestnou smrt? A hlavně: proč to velmistr měl právě u sebe?

Quinn vstal a pomalu zatáhl tvář a ruce do tmy hábitu. „Nezáleží na tom,“ řekl svým následovníkům. „Bratr Boží ví, jak se vyrovnat se zrádci, a nicota před Ním není žádné útočiště.“

Dvanáct učedníků rozhodně přikývlo. „Jděte a přiveďte mi je,“ rozkázal Quinn.

Rozběhli se splnit jeho přání. Sebrali každého, na koho narazili, a všechny nahnali do chrámu. Byl to vysoký sál v srdci budovy, opulentní splácanina plná pozlacených sloupů a hrubě otesaných kamenných kvádrů. Klenutý strop zdobilo šest velikých pentagramů, v polotmě rudě plály. Bouře skoro nebyla slyšet, jen podlaha se basově třásla.

Quinn na zajatce čekal u oltáře, akolyté mu je předváděli jednoho po druhém. Každému dal na výběr: půjdeš se mnou, nebo tě dám mrtvé duši. Přísaha věrnosti ale ještě nic neznamenala. Quinn zájemce ještě důkladně vyslechl a teprve poté, co poznal jeho myšlenky, vynesl konečný verdikt.

Nepřekvapilo ho, kolik akolytů neprošlo. Takhle vysoko v hierarchii sekty museli nevyhnutelně změknout. Byli dál zlí, dál vykořisťovali pěšáky pod sebou, ale ztratili cíl. Nesloužili Bratru Božímu, ale svému pupku. Zrádci.

Za jejich zločin je Quinn nechal trpět. Přes třicet jich dal přikovat k oltáři a umučit. Už uměl dobře otvírat trhlinu do nicoty, ale hlavně se naučil kádrovat mrtvé duše a nepouštět do zmučených těl nehodné. Mnohé duše se i v zoufalství nicoty zalekly děsivého dveřníka a samy couvly. Na svět se tak vraceli jen Quinnovi duchovní souputníci. Skoro všichni byli zaživa v sektě.

Po obřadu je shromáždil kolem sebe a vysvětlil, čím je Bratr Boží pověřil. „Abychom na tento svět přivedli Noc, potřebujeme víc než jednu archologii. Tuhle vám tedy svěřuji do rukou. Neposerte to. Chci, abyste se jí zmocnili, ale opatrně, ne jako posedlí na jiných planetách nebo Capone. Ti pitomci prostě zlikvidují všechno, co jim přijde do cesty. Policajti o nich hned vědí. Tady to bude vypadat jinak. Akolyti uctívají i vaše hovna. Používejte je. Když nebudete dřepět na prdeli, umělá inteligence vás najde. Šíříte kolem sebe poruchy v elektrice. Zůstávejte pod zemí a vyhýbejte se procesorům. Lidi vám budou vodit učedníci."

„Jaké lidi?" zeptal se Dobbie. „Chápeme, že máme sedět na fleku. Ale, Quinne, v New Yorku je tři sta milionů lidí. Učedníci nám je nemůžou přivíst jednoho po druhým."

„Přivedou jenom ty, na nichž záleží, policejní velitele a techniky, co by vás jinak nejvíc srali. Nebo je aspoň odstraňte, aby vás neohlásili výš. Víc po vás teď nechci. Převezměte moc. V každém dómu je svatyně, ovládněte celou sektu a na chvíli zůstaňte zalezlí. Žijte si jako králové, klidně se kurva bavte, to mi nevadí. Ale buďte připravení a v každém dómu založte tajnou lóži posedlých. Ať jsou věrní, je vám snad jasné, jak důležitá je disciplína. Uvažujeme strategicky. Zjistěte, kde jsou hlavní fúzní generátory, najděte vodárny a čističky, podívejte se, na kterých uzlech závisí doprava a komunikační síť.

Učedníci to buď vědí, nebo to zjistí. Až přikážu, všechny strategické body zničíte. Paralyzujete celou tuhle zkurvenou archologii terorem, srazíte ji na kolena. Až Mu otevřeme cestu, budou policajti bezmocní. Vyjdete na světlo a otevřete lidi mrtvým duším. Nikdo neuteče, není kam. Na asteroidech posedlí vždycky vyhráli, tady je to jen o trochu větší.“

„Noví posedlí ale nebudou ctít Božího bratra,“ namítl kdosi. „Sami si můžeme vybírat, ale až spustíme lavinu, miliony lidí nás těžko budou poslouchat.“

„Jistěže,“ přitakal Quinn. „Přinejmenším zpočátku. Ale já je ztrestám jako na Nyvanu. Ještě vám to nedošlo? Co se bude dít s archologii obydlenou třemi sty miliony posedlých?“

„Nic,“ odvětil nejistě Dobbie. „Nebude fungovat.“

„Přesně tak,“ zavrněl Quinn. „Nic nebude fungovat. Navštívím tolik archologii, kolik půjde, a ve všech nechám posedlé. A všechny archologie zkolabují, protože energistické pole ničí stroje. Dómy se zhroutí, dojde voda i jídlo. Ani kdyby to chtělo silou vůle změnit čtyřicet miliard posedlých, nic nezmůžou. Přenesou Zemi do jiného světa, ale stejně se nic nezmění. Přesun jinam jim nezajistí potraviny, neopraví stroje. A pak to přijde. Dojde jim, že se nemají na koho jiného obrátit. Oddají se našemu Pánu.“ Zvedl ruce a nechal zpod kápě vykouknout bezkrevný úsměv. „Čtyřicet miliard posedlých a čtyřicet miliard mrtvých. Osmdesát miliard duší bude do Noci volat o pomoc. Chápete? Budete to takový křik, taková hrůza a strach, že Ho zavolá. Přijde z Noci a přinese světlo těm, kdož Ho milují.“ Quinn se musel smát jejich užaslému výrazu a temnému uspokojení v myslích.

„Jak dlouho?“ zeptal se dychtivě Dobbie. „Jak dlouho budeme čekat?“

„Tak měsíc. Objet všechny archologie mi chvíli potrvá. Ale nakonec je obrátím všechny. Čekejte na můj rozkaz.“ Obrysy černého hábitu se začaly rozplývat. Přes Quinna byl vidět nábytek. Pak zmizel. Učedníci zalapali po dechu, chrámem chladně zavanulo.

***

Mindor se blížil k Monterey se stabilním zrychlením půl gé. Dvě stě kilometrů před sebou už viděl šedivý matný asteroid zastavěný kovovými panely a věžemi. Kolem poblikávalo hejno perlově bílých prachových zrnek. Organizační flotilu tvořilo šest set adamitských lodí, mezi nimi teď navíc bez ustání pendlovala obslužná plavidla. Rocio Condra distorzním polem rozlišil každý jednotlivý člun.

Mezi adamitskými koráby zachycoval i interferenční vzory cizích distorzních polí. Jsou tu krkavci z Valisku. Rocio je na dálku pozdravil. Ti, kdo se mu obtěžovali odpovědět, neměli dobrou náladu. Většina kolegů působila přešle a zaraženě. Takové přivítání Rocio nečekal.

Rád vidím, žes nás našel, řekl Hudson Proctor. **Co nám vezeš?**

Rocio díky spřízněnosti uviděl očima Hudsona Proctora. Stál v čekárně nad přistávací římsou, proměněné v elegantní kancelář. Za velkým psacím stolem seděla Kiera Salterová, právě zvedla hlavu a tázavě se na Hudsona podívala.

Jitřenky, odpověděl Rocio. **Neřekl jsem jim, že je Valisk pryč.**

Dobře, dobře.

„Organizace pro ty flákače z asteroidů nemá uplatnění," odtušila Kiera, když jí Hudson přetlumočil rozhovor s Rociem. „Přistaň tady a vylož je. Postaráme se o ně."

A co my? zeptal se slušně Rocio Condra. **Co teď bude s krkavci?**

„Budete sloužit u flotily," odvětila Kiera. „Capone chystá další invazi. Krkavci jsou pro něj životně důležití."

Děkuji, do války už létat nechci. Tato loď je pro mou duši skvělý hostitel a já ji nechci ohrozit, zvláště když mi už nemůžete nabídnout lidské tělo.

Kiera se lítostivě usmála. Hudson ale po spřízněné vlně Rodovi nepředával její myšlenky, i když je jistě cítil.

„Bohužel pro tebe jsme ve válečném stavu a ve válce se nediskutuje.“

Chcete mi rozkazovat?

„Dávám ti na výběr. Buď mě budeš poslouchat, nebo táhni k Edenitům. A víš, proč nemáš jinou možnost? Protože nikdo jiný tě nenakrmí. Ovládám jedinou posedlou výrobnu vyživovací kaše v téhle soustavě. Já, ne Capone nebo Organizace, já osobně. Pokud nechceš toho svýho úžasnýho hostitele umořit hladem, budeš poslouchat moje rozkazy a já tě za to pustím k vemenu. Nikdo jiný ti kaši nedá, neposedlý asteroidy tě rozstřílejí na cucky dřív, než se dostaneš na dohled. Nakrmí tě jedině Edeniti. Ale chtějí vysokou cenu, jak víš. Budeš jim pomáhat pochopit nicotu. Dozvědí se, jak nás zapudit. A pak oba poletíme pěkně zpátky do pekla. Tak se rozhodni, Rocio, pro koho budeš lítat. Nechci tě mít za kamaráda, stačí, když budeš poslouchat. Rozhodni se hned.“

Rocio se poradil s ostatními krkavci. **Vám vyhrožuje stejně?**

Ano, odpověděli. **Třetí možnost nemáme.**

To je hrůza. Já jsem v tomhle těle spokojený. Nechci ho riskovat kvůli Caponově megalomanii.

Tak si ho chraň, debile, řekl Etchells. **Přestaň kňourat a bojuj za to, čemu věříš. Vy sráči si tenhle život vůbec nezasloužíte.**

Rocio si Etchellse pamatoval, na Valisku chtěl vždycky útočit na pozorovací sokoly. Když Capone poslal za Kierou deputaci, těšil se do války.

Sklapni, fašoune.

Zbabělec a náfuka, opáčil Etchells. **Není divu, že jseš tak nejistej.**

Rocio s ním přerušil spojení. **Přistanu na Monterey a vysadím cestující,** řekl přes Hudsona Kieře. **Jaké úkoly jste měla na mysli?**

Kiera se chladně usmála. „Dokud je flotila tady, krkavci budou na střídačku hledat štěnice a bomby. Sokoli už vzdali diverzi, ale pořád zkoumají naši obranu, tak musíme být

ostražití. Kromě toho budeš vozit zprávy, důstojníky a zboží z asteroidů. Nic moc náročnýho.“

A až bude Capone chtít obsadit další planetu?

„Doprovodíš flotilu a pomůžeš s likvidací obranných družic.“

Souhlasím. Za osm minut přistanu, připravte mi bidýlko. Rocio se stáhl z hlavy Hudsona Proctora a zopakoval si řečené. Podobnou situaci předpokládal. Obsazení výrobny sokolí potravy byl jediný způsob, jak krkavce k Organizaci spolehlivě připoutat. Rocio ale nečekal, že mu bude dál velet Kiera. Zřejmě jí to došlo dřív než jemu.

Přátelským krkavcům položil pár dotazů a dozvěděl se, že Etchells obletěl většinu asteroidů v soustavě Nové Kalifornie a rozstřílel jim výrobny sokolí kaše. Nařídila mu to Kiera a na palubě byl Hudson jako dohled. Udržovala si vládu nad krkavci, aby zůstala ve hře. Megera intrikánská. A za její postavení budou platit krkavci.

Rocio pootevřel iluzorní zobák. I když se už nedokázal usmát, chtělo se mu. Vynucená poslušnost vždy vede k nespokojenosti. Spojence najde snadno. Sotva obletěl nerotující adamitský kosmoport, opustil oblíbenou podobu ptáka. Mindor se usadil na římsu a s rozkoší se připojil k vyživovacím hadicím. Kolem naústků stáhl svalové membrány a do skoro prázdných zásobních měchýřů začala proudit výživná kaše. Celý proces jasně ukázal, jak moc je veliká biteková loď zranitelná. Po dlouhém letu měl Rocio veliký hlad a vůbec ho nezajímalo, jestli je potrava tak neškodná, jak byl zvyklý. Kiera mu mohla podat cokoli, od vody po jed. Kaše chutnala dobře, filtrovací žlázy nic nepoznaly, ale jistý si být nemůže. Je v nesnesitelné pozici. No a? ušklíbl se. Vydírání je vždycky nesnesitelné.

Se vzpourou nečekal. Bitekovému procesoru nařídil otevřít kanál do komunikační sítě asteroidu. Neměl přístup ke strategickým informacím; Organizace si vojenské kanály hlídala stejně ostražitě jako loďstvo Nové Kalifornie, jehož

systémy používala. Rociovi ale zbývala spousta civilních paměťových jader a čidel. Začal volné informace analyzovat a rozhlížet se vnitřními kamerami.

Po římse se blížil mikrobus, chobot přechodové chodby už natahoval po dveřích Mindorovy obytné nástavby. V krkavcovi si zatím zpovykané Jitřenky navlékaly batůžky. Před přechodovou komorou se udělala dlouhá fronta. Choi-Ho a Maxim Payne stáli až na konci a spokojeně se usmívali.

Když se dveře se syčením otevřely, děcka si unisono oddechla. Čekala na ně sama Kiera. Nádherné tělo v šarlatových minišatech, lokny na medových ramenou. A kouzelný úsměv stejně nádherný jako na nahrávce. Děti, štěstím bez sebe, kolem ní v posvátné bázni procházely a Kiera každého jednotlivě pozdravila. Málokdo se zmohl na slovo.

„To šlo snadno," řekla nakonec Maximovi a Choi-Ho. „Některý náklady si všimly, že nedoletěly na Valisk, a vzbouřily se. Na odepsaný lemply dovedou být pěkně vynalézaví. Napáchali dost škody a my nemáme náhradní díly."

„Co máme dělat teď?" zeptal se Maxim.

„Spolehliví lidi se mi hodí. Nebo se můžete dát k Organizaci. Capone potřebuje dráby dolů na planetu. Budete v první linii jeho tažení," dodala sladce.

„To, co dělám teď, mi jde," odtušila Choi-Ho. Maxim rychle přikývl.

Kiera se jim podívala do hlavy. Samozřejmě našla nelibost, ale žádný vzdor. „Dobře, beru vás. Teď vemte ty smrady do asteroidu. Když půjdeme s nima, nic jim nedojde."

Měla pravdu. Zaslepeným Jitřenkám stačila její přítomnost, nikdo se neptal, proč má mikrobus zatemněné dveře. Podezření pojali až v další přechodové komoře. Všichni byli z asteroidů a tušili, že habitat vypadá jinak než to, co důvěrně znali z domova. V habitatu není tolik techniky. Starší sice pochybovali, ale přesto všichni poslušně napochodovali do příletové haly. Gangsteři z Organizace na ně už čekali. Stačilo

zkrotit dva nejaktivnější rebely a zbytek dal pokoj. Posedlí děti věcně rozdělili a vyslechli podle Leroyových a Emmetových směrnic.

Za ohlušujícího křiku pak děcka po jednom mizela v chodbách. V Organizaci stále převažovali muži, zvlášť na vyšších pozicích, a tak gangsteři okamžitě odtáhli nejstarší chlapce k Patricii Manganové, aby jim dala nové duše. S nimi šly i ošklivější dívky. Hezčí děvčata šla do bordelu, kde budou k dispozici posedlým vojákům i živým spolupracovníkům. Malé děti (tady se rozhodovalo podle oka, hranici tvořila zvládnutá puberta) letěly dolů na planetu, kde je bude Leroy předvádět novinářům jako zachráněné oběti Kiery Salterové. Rocio ještě viděl, jak gangster v proužkovaném obleku samopalem postrkuje pohlednou sedmnáctku, a pak se obraz rozsypal rušivými energistickými výboji.

„V té chodbě už nefunguje jediná kamera," řekl Rocio Condra. „Mám se vrátit do příletové haly?"

Jedovi se těžko polykalo. „Ne. Tohle nám stačí." Když jim Rocio ukázal první obrázky z přechodové komory, chtěl Jed utéct z úkrytu a přidat se k Jitřenkám. Přišla pro ně sama Kiera! Byla od něj sotva třicet metrů. Najednou nechápal, co dělá tady, namačkaný v údržbářské šachtě mezi kabely a chladicími nádržemi. Vrátilo se mu všechno staré nadšení. A usmívala se. Kieře museli krásu a pochopení závidět i andělé.

Pak uslyšel šíleného Geralda šeptat: „Zrůda, zrůda, zrůda, zrůda, zrůda," jako by ji chtěl vymítat.

Beth ho hladila po paži a utěšovala ho: „To nic, vrátí se k tobě, dostaneš ji zpátky."

Jed na ně chtěl zařvat, že jsou úplně blbí. Poslední Jitřenka ale už nastoupila do autobusu a Kiera se přestala usmívat. Její výraz teď vyjadřoval jen nepokryté pohrdání a vrozenou krutost. Na posedlé mluvila chladně a stroze. Rocio jim nelhal.

I přes nezvratné důkazy se Jed zdráhal uvěřit, že mu Kiera nechystala lepší svět. Přesto chápal, že žádný lepší svět není a nikdy nebyl. I Digger měl pravdu. Ten hajzl Digger, proboha!

Byl jenom naivní povalečský synek. Kdyby tu nebyla Beth a sestry, rozbrečel by se. Jedovi nepřipadalo ani mučení v hale tak strašné jako Kieřin výraz, když děti nastoupily do mikrobusu.

Když se na procesorovém bloku zase objevil obličej Rocia Condry, holky už brečely a držely se za ruce. Beth nijak neskrývala slzy. Gerald se jako obvykle odřízl od světa.

„Je mi to líto," řekl Rocio, „ale něco takového jsem čekal. Pokud vás to utěší, jsem v podobném postavení."

„Podobném?" ošklíbla se Beth. „Utěší? Já ty holky znala, sakra. Jak můžete srovnávat to, co se jim stalo, s tím, co musíte udělat vy? Je mi z vás zle."

„Musejí se prostituovat, aby přežily. Já musím riskovat život ve válce. Ano, je v tom jistá podobnost, i když ji nevidíš."

Beth se na procesor v slzách zašklebila. Nikdy jí nebylo tak mizerně, ani když ji na chodbě přepadli dělníci a seznámila se s Geraldem.

„Tak co teď?" zeptal se smutně Jed.

„Nevím přesně," odvětil Rocio. „Musíme najít jiný zdroj výživné kaše. Napřed musím shromáždit spoustu informací."

„To tu budeme celou dobu zalezlí?"

„Ne, v obytné nástavbě už nikdo není, můžete vylézt."

Vyhrabat se z montážní šachty jim trvalo pět minut. Jed vylezl poklopem do koupelny jako první. Rychle vytáhl ostatní. Vyšli na chodbu a ostražitě se rozhlíželi. Rociovi moc nevěřili.

Došli do předního salonku a vyhlédli oknem na přistávací římsu. Řada bidýlek se stáčela za horizont asteroidu, zalitá žlutým světlem. Nebýt třech krkavců připojených k hadicím s kaší působila by římsa dojmem postindustriální pustiny. Nákladové drapáky jednoho krkavce opečovávali technici, jinak se nic nehýbalo.

„Takže budeme čekat," prohlásila Beth a posadila se.

Jed přitiskl nos na okno, snad aby dohlédl na kamennou stěnu za římsou. „Asi jo."

„Mám hlad," ozvala se Gari.

„Tak se jdi najíst," opáčil Jed. „Já ti nebráním."

„Pojď s námi."

Otočil se od okna na mladší sestru a usmál se. „Jasně. Jdu s váma."

Lodní kuchyni se Rocio nepokoušel změnit energistickou iluzí, a tak zůstala zařízená v moderním plechu a kompozitech. Vypadala však jako po nájezdu barbarů, po hotových jídlech zbyly jen pytlíky přilepené k podlaze rozlitým sirupem. Prázdné skříně zůstaly otevřené. Na indukční troubě tikal budíček.

Za deset minut našli jen pět plechovek kakaa, pytlík celozrnných chipsů a ančovičkovou pizzu pro tři.

Jed se zděsil. „Proboha, nemáme co jíst." Bylo mu jasné, že jeden z nich bude muset něco ukrást na asteroidu. A hned ho napadlo, kdo bude ten šťastlivec.

***

Jay se probudila v nádherně měkké posteli, zabalená do naškrobených bavlněných prostěradel provoněných levandulí. Bylo jí krásně jako po dlouhém tvrdém spánku. Trochu se protáhla, nikam nespěchala. Mezi rameno a nádherně měkoučký polštář se jí dostalo něco tvrdšího. Vytáhla to. Nahmatala chlupy. Zamračila se a strčila si věc před oči. Byla to… panenka. Stará a ošoupaná. Usmála se a položila prince Della vedle sebe. Zachumlala se.

Najednou otevřela oči. Prostými tmavomodrými závěsy prosvítalo mlhavé denní světlo. Jay uviděla neznámý dřevěný pokoj s trámovým stropem. Obložení stěn bylo zelené a na fošnách visely zarámované obrázky, hlavně akvarelové krajinky, ale rovněž zahnědlé fotografie lidí v historických kostýmech. V rohu stálo porcelánové umyvadlo s mosaznými kohoutky a ručníkem na věšáku. V nohách postele uviděla proutěné křeslo vystlané polštářky. V pozadí slyšela slaboučký šum moře.

Jay shodila přikrývku a vyskočila z postele. Na podlaze byl teplý koberec, Jay doběhla k oknu. Trávník před domem rychle přešel v písečnou pláž, až k zamlženému obzoru se táhla nádherně tyrkysová hladina. Z oparu na horizontu se klenulo bezmračné azurové nebe, rozříznuté vpůli neuvěřitelným řetězem stříbřitých planet. Jay se rozesmála. Je to pravda, na psí uši.

Dveře z ložnice vedly do předsíně. Jay vyběhla na verandu. Noční košile jí poletovala u kotníků, v ruce držela prince Della. Venku ji zalil horký vlhký vzduch nad hlavou jí levitovala purpurová koule, jaké viděla včera večer. Nechápavě nakrčila nos. Koule se stala obětí šikovného sprejera, měla namalované veliké oči, černé obočí, malý nos a věčný úsměv. „Co jsi zač?“ zeptala se.

„No to je jasné, víme? Jsem Mickey, univerzální opatřovatel. Jenže nejsem jen tak nějaký opatřovatel, já jsem totiž tvůj.“ V rytmu slov sebou namalovaná ústa komicky škubala.

„Fakt?“ nevěřila mu Jay. Ten hloupý obličej se jí nezdál. „A co dělá takový univerzální opatřovatel?“

„No, opatřuje, to jasné, víme?“

„Ty jsi stroj.“

„Řekl bych,“ prohlásila koule spokojeně.

„Fajn. Co tedy opatřuješ?“

„Opatřím ti, co budeš chtít. Jakoukoli věc včetně jídla.“

„Nekecej. Jseš prťavý, co kdybych chtěla třeba… vagón vakuové podzemky.“

„Na co by ti byl?“

Jay se zašklebila. „Prostě ho chci. Na zkoušku.“

Namalované čáry se přestavěly do výrazu tupé poslušnosti. „No jo, tak jo. Bude mi to trvat tak čtvrt hodiny.“

„No jistě,“ ušklíbla se Jay.

„Počkat! V takovém vagónu je spousta složitých součástek.“

„Jo.“

„Kdybys chtěla něco jednoduššího, opatřím ti to hned.“

„Dobře. Chci sochu Diany z pařížské archologie. To je jenom kus kamene.“

„Pohodovka piánovka.“

„Uh…“ zajíkla se Jay.

Mickey okamžitě odletěl na pláž a než se Jay stačila otočit, už narostl do desetimetrového průměru. Namalovaný obličej teď vůbec nevypadal vesele ani neškodně. Pod koulí se objevily boty velké jako celá Jay. Mickey stoupal a pod ním k botám přibyly nohy, pas, trup…

Na kiintský oceán v okamžení hleděla patnáctimetrová žulová socha. Na ramenou měla naděláno od holubů. Mickey se nad Dianinou hlavou smrskl do původní velikosti a slétl dolů k Jay. Usmíval se jako spokojený kocour.

„Cos to spáchal?“ zaječela Jay.

„Opatřil jsem ti sochu Diany. Copak copak, chtělas jinou?“

„Ne! Ano!“ Rozhlížela se po pláži. Viděla dost lidí, ale sochy si snad nikdo nevšiml. Zatím. „Znič ji!“

„No nádhera.“ Mickey se zase nafoukl. Na desetimetrové kouli působil ublížený výraz velice hrozivě. Sochu polkl jako malinu. V písku zůstaly jen dvě veliké šlápoty.

„Přeskočilo ti,“ naštvala se Jay, sotva se koule zmenšila. „Jsi šílenec. Měli by tě vypnout.“

„A proč?“ zasténal Mickey.

„Že děláš takový věci.“

„Dělám, co mi kdo řekne,“ ohradil se opatřovatel. „Ten vagón už asi nechceš.“

„Ne!“

„Měla by ses rozmyslet. Není divu, že tuhle technologii nedali Konfederaci. Vaše planety by za chvíli zamořily sochy.“

„Jak to děláš,“ pokračovala ostře Jay. „Jak funguješ? Vsadím se, žes nikdy nebyl na Zemi, tak jak můžeš znát pařížskou Dianu?“

Mickey přestal kňučet a zase mluvil normálně. „Kiinti mají parádní knihovnu. Je tam všecko, i všecky vaše encyklopedie. Stačí najít obrázek.“

„A pak to děláš v sobě?“

„Menší věcičky néma probléma. Houkni a jsem ti k službám. Větší věci udělá fabrika a pak je přese mě pošle sem. Pohodovka.“

„No dobře. Další otázka: kdo ti vymyslel ten pitomý hlásek?“

„Co jako pitomý? Je přímo primisímo.“

„No, uvědomuješ si přece, že nemluvíš jako dospělý?“

„Ha, od tebe to sedí. Mám ideální povahu pro holčičku jako ty, slečinko. Celou noc jsme prohrabávali knihovnu a hledali, jaký bych měl být. Dokážeš si představit, jaký to je, zkouknout osm milionů hodin Disneyho áváček?“

„Tak to ti pěkně děkuju za snahu.“

„Jsem tu pro tebe. Jsme parťáci.“ Mickey zase nasadil blažený úsměv.

Jay založila ruce na prsou a upřela na pomalovanou kouli přísný pohled. „Tak fajn, parťáku, opatři mi kosmickou loď.“

„Zase mě chceš zkoušet?“

„Možná. Je mi jedno, jaká bude, ale musím ji sama uřídit a musí umět doletět do Konfederace.“

Mickey zamrkal, jako by ztěžka zavíral okenice. „Promiň, Jay,“ řekl tiše. „To nepůjde. Rád bych ti vyhověl, ale šéf mi to zatrhl.“

„Ty jseš teda parťák.“

„Co takhle mandlovou zmrzku s čokoládovou polevou. To bude žúžo!“

„Místo kosmické lodi? Nic moc.“

„Ale no tak. Určitě máš chuť na zmrzku.“

„Před snídaní ne, děkuji.“ Otočila se k Mickeymu zády.

„No dobře, co takhle obrohromný jahodový koktejl s velikou hromadou…“

„Sklapni. A určitě se nejmenuješ Mickey. Tak si na něj nehraj.“ Koule zůstala zticha a Jay si představovala, jak se musí tvářit. Z chatky ji někdo zavolal.

Na verandě stála Tracy Deanová a mávala. Měla bledě žluté šaty s krajkovým límcem, starodávné, ale elegantní. Jay vykročila zpátky, opatřovatel ji následoval. „S tím obličejem to nebyl moc dobrý nápad, co?“ připustila Tracy, když se Jay doploužila na verandu. „Já si to myslela. Na to jsi toho moc zažila.“

Jay se podívala na homogenní purpurovou kouli. „Nechci dělat potíže.“

„Já vím, milá moje. Pojď si sednout, mám pro tebe snídani.“

Na stolek u ošlehaného zábradlí. „Nejlepší čaj k snídani, řekla bych. Koncem devatenáctého století jsem si na něj úplně navykla, tak jsem jednou přivezla pár pytlíků. Teď mi je vyrábějí obstarávači. Ráda bych si hrála na snoba a vykládala, že originál byl lepší, ale nebyl. Necháme ho ještě chvíli louhovat, co myslíš?“

„Ano,“ přitakala Jay. „Když chcete.“ Stařenka chápavá jako otec Horst a rozhodná jako Powell Manani ji fascinovala.

„Tys nikdy nevařila čaj v konvici, Jay?“

„Ne. Maminka kupovala granule.“

„Propána. Pokrok není vždycky k lepšímu.“

Jay nalila na vločky mléko a ani se nezeptala, proč mají tak divný tvar. Pěkně jedno po druhém. „Na všech těch planetách bydlí Kiinti?“

„No vidíš, já ti slíbila, že ti dnes všechno vysvětlím.“

„Ano!“

„Jseš hrozně netrpělivá. Tak kde začít?“ Tracy si osladila grep a zaryla do něj lžičkou. „Ano, Kiinti bydlí na všech. Postavili je, ne najednou, ale jsou už strašně dlouho civilizovaní. Na jednu planetu by se nevešli, stejně jako by se dnes všichni lidé nevešli na Zemi. Naučili se tedy ze svého slunce získávat hmotu a zahušťovat ji. Docela slušný výkon, i s

jejich technikou. Prstenec planet je jedním z divů této galaxie. Není jen technický zázrak, ale také kulturní. Všechny druhy schopné nadsvětelné dopravy sem čas od času přilétají na návštěvu. A nejen ony. Je tu největší zásobárna informací ve známém vesmíru. A Kiinti ho znají pořádný kus, to mi věř.“

„Obstarávač říkal, že tu mají velikou knihovnu.“

„To použil hodně slabé slovo. Když vytvoříš takovou techniku, že za tebe udělá úplně všechno, nezbývá ti než hromadit a rozšiřovat vědomosti. Tomu se věnují. A vesmír je veliký. Kiinti se nenudí a naplňují základní smysl života.“

„To je co?“

„Žít znamená poznávat a poznávat znamená žít. Když kiintský velvyslanec z Jobisu prohlásil v Konfederačním sněmu, že Kiinti nemají zájem o mezihvězdné cesty, moc jsem se nasmála. Cestování rozšiřuje obzory a Kiinti cestují pořád. Mají kouzelnou společnost, pořád se jen učí. Kdybych ti to měla přiblížit, tak moudrost je jako jejich peníze, hromadí ji a ukládají. Samozřejmě zjednodušuji. V tak veliké populaci se samosebou najdou nespokojenci. Ne jako edenitští Hadi v naší galaxii, tihle se omezují jen na vyjádření nesouhlasu. Někteří ale chtějí odejít.

Několik planet v prstenci je dokonce vyhrazeno samotářům.

Všichni jsou ale podle našich měřítek velice vznešení. Díky tomu jsou výborně připravení čelit transcendenci, když jejich tělo zemře. Pro lidi je ovšem jejich život docela nuda. Počítám, že se nikdy nedostaneme tak daleko. Naštěstí jsme jinak udělaní. Jsme netrpělivější a hádavější. Chvála Bohu.“

„Takže jste opravdu člověk?“

„Aby ne, milá moje. My všichni jsme opravdoví lidé.“

„Ale co děláte tady?“

„Pracujeme pro Kiinty, pomáháme jim zaznamenávat lidské dějiny. Děláme mezi lidmi nenápadné práce, které nám umožňují hodně vidět. Za starých časů jsme sloužívali na královských dvorech nebo cestovali s karavanami. V průmyslovém věku jsme přešli do redakcí novin. Nebyli jsme

reportéři, jen kancelářské síly, ale jen tak jsme se dostali ke spoustě informací, o nichž se žádný historik neobtěžoval psát. Dodnes pracujeme hlavně v informační sféře. Když budeš chtít, naučím tě obsluhovat AV-projektor; do prstence se přenáší veškeré lidské vysílání. Co by asi řekli marketingoví ředitelé, kdyby věděli, jak obrovské publikum jejich stanice mají?“

„Kiinti se o nás opravdu zajímají?“

„O nás, o Tyrathky, o Laymily, o xenoky, o kterých jsi v životě neslyšela. Fascinuje je rozum. Viděli už tolik inteligentních druhů vymřít, nebo se dokonce vyhubit. Taková ztráta je pro životaschopné druhy velikou ranou. Každý jsme jiný, milá moje.

Život je vzácný sám o sobě, ale rozum je největší dar ve vesmíru. Kiinti se tedy snaží prozkoumat veškerý inteligentní život, aby s koncem druhu nezapadlo jeho poznání.“

„A jak jste se k nim dostala?“

„Kiinti našli Zemi asi před půldruhým tisícem let. Několika lidem odebrali vzorky DNA. Nás z nich naklonovali, tedy s drobnými změnami.“

„Například?“ nadchla se Jay. Bylo to úžasné vyprávění, plné tajemství.

„Například nestárneme tak rychle a máme něco jako spřízněnost. Prostě drobnosti.“

„Fíha. A vy jste byla na Zemi od narození?“

„Ne, až jako dospělá. Napřed jsme chodili do kiintské školy. Nevměšování je pro ně zásada číslo jedna. Měli strach, že nám bude lidí líto a začneme jim pomáhat. Přišli bychom se špatnými vynálezy do nesprávné doby; no představ si, že by španělská Armada dostala námořní rakety. Proto jsme také neplodní, mělo by tak být snazší zůstat nad věcí.“

„To je strašné!“

Tracy se usmála do dálky. „Máme jiné radosti. Milá moje, kdybys viděla jen zlomek toho všeho, co mi dali. Viděla jsem čínský císařský dvůr na vrcholu moci. Velikonoční ostrovany tesat kamenné hlavy. Rytíře bojovat o maličká království. Inky

vycházet z džungle do hor. Když král Jan podepsal u Runnymede Magnu Chartu, byla jsem u něj služkou. V renesanční Evropě jsem se provdala za šlechtice. Mávala jsem Kolumbovi v přístavu a plivala na nacistické tanky. O třicet let později jsem jásala při startu Apolla 11, byla jsem strašně hrdá. S Richardem Saldanou jsem přiletěla na Kulu. Nedovedeš si představit, co jsem všechno prožila. Znám úplně všechno, čeho jsou lidé schopní. Jsme dobrý druh. Ne nejlepší, rozhodně ne podle kiintských měřítek, ale rozhodně nadprůměrní. A úžasně jedineční.“ Popotáhla a otřela si oči kapesníkem.

„Neplačte,“ zašeptala Jay. „Prosím vás.“

„Promiň. Ale když tě tu mám a vím, co bys dokázala, kdybys měla příležitost, je to strašně těžké. Hrozně nefér.“

„Jak to?“ nechápala Jay. Byla ze stařenky nervózní. „Copak mě Kiinti nepustí domů?“

„V tom to není.“ Tracy se statečně usmála a pohladila Jay po ruce. „Jde o to, jestli ti nějaký domov zůstane. Tohle se nemělo stát. Objev energistické síly většinou přichází ve vývoji společnosti daleko později. Všichni se musejí přizpůsobit. Lidská psychologie na takovou pravdu není připravená, potřebuje minimálně jednu generaci. A to by lidstvo muselo být společensky daleko vyspělejší než Konfederace. Na vás to přišlo nešťastnou náhodou. Mám hrozný strach, že to lidská společnost nepřečká. My všichni, co pracujeme pro Kiinty, chceme alespoň nasměrovat výzkum ke správnému cíli. Nezměnili nás dost, pořád bychom chtěli pomáhat.“

„A proč to nejde?“

„I kdyby nám to dovolili, k ničemu by vám to nebylo. Znám celou lidskou historii, Jay. Viděla jsem, jak lidé povstali z barbarství až k mezihvězdné civilizaci. Lépe než kdokoli jiný si dovedu představit, kam bychom pokračovali, kdyby nepřišli posedlí. A dovedu tahat za nitky, aniž by si kdokoli všiml, že vás vedu. Ale zrovna když je to nejvíc potřeba, když lidstvo bez mých znalostí nepřežije, musím tu zůstat.“

„Proč?“

Tracy se roztřásla ramena. „To ti ještě nedošlo, kde ses ocitla, milá moje? Tohle je domov důchodců.“

***

Najednou bylo vidět ven. Louise přes dvacet minut seděla v hlubokém křesle, pásy ji tlačily do polstrování. Od nepřirozené prohnuté polohy ji začínaly bolet břišní svaly. Pak ucítila lehké vibrace, výtah se napojil na věž. Zazvonil gong. O třicet vteřin později vyletěli z asteroidu Nebeské Kijabe. Zahlédla cosi jako bílé kovové hory, ale rychle jí zmizely nad hlavou. Unaveným svalům pomohla mírná gravitace a pásy povolily.

Dole zářila Země. V Africe, dole pod věží, bylo poledne a na kontinent z obou stran útočily mraky. Viděla jich daleko víc než nad Norfolkem, i když Daleká říše obíhala v menší výšce. Možná to bylo tím. Louise neměla čas hledat v procesoru meteorologické údaje. Všechnu pozornost věnovala výhledu z okna. I bez zrychlení viděla, jak se obrovské cyklony točí. Na zemi musí být hrozný vichr.

Genevieve odpojila pásy, přelétla k oknu a přitiskla na něj nos. „To je krása,“ vydechla. Když se otočila na Louise, červenala se. „Myslela jsem si, že Země je prohnilá.“

Louise se rozhlédla po ostatních, jestli se na Genevieve nezlobí. Vzhledem ke karanténě musejí být všichni z Mračna a ze Země. Nikdo se na ni ale nedíval. Jako by schválně odvraceli zrak. Došla k sestře. „Asi je to stejný nesmysl jako všechno, co nás učili ve škole.“

Na pozadí hvězd bylo vidět Mračno, perlový náhrdelník obtočený kolem rovníku, tenčí než nejmenší prstenec u plynového obra. Pět set šedesát pět let už firmy a banky dopravují na zemskou orbitu asteroidy. Další pouť kosmických skal byla ve všech případech stejná: lidé napřed vydolovali všechny použitelné rudy, horníci osídlili vzniklé dutiny a firmy postavily složitější zpracovatelské závody. Na oběžné dráze už bylo skoro patnáct tisíc obydlených asteroidů a každý rok dorazilo dalších pětatřicet. Mezi skalami pendlovaly

desetitisíce lodí a jejich fúzní zplodiny halily Mračno korónou plazmatu. Každý asteroid navíc obíhaly orbitální továrny.

Louise hleděla na prchavý pomník astroinženýrského rozmachu. Byl křehčí než nebeský most v létě nad Norfolkem, ale zároveň majestátnější. Pohled v ní vzbuzoval důvěru. Země je silná, mnohem silnější, než si myslela, a bylo jí jasné, že její bohatství si nikdy nedokáže představit.

Pokud máme být někde v bezpečí, potom tady. Vzala Genevieve kolem ramen. Na chvíli zapomněla na trápení.

Oproti majestátnímu Mračnu vypadala Země skoro zahálčivě. Výrazné stopy lidské činnosti nesly jen pobřeží Severní a Jižní Ameriky. Úsvit se zatím nedostal přes Atlantik a americké archologie tak zářily do noci jako vulkány slunečního světla.

„To jsou města?“ nadchla se Genevieve.

„Asi ano.“

„Fíha! Proč má voda takovou barvu?“

Louise sklouzla pohledem z archologií na oceán. Byl šedozelený, vůbec nepřipomínal tyrkysový odstín norfolkských moří za hraběcího dne.

„Nevím. Nevypadá moc čistá. Asi za to může znečištění, jak nás učili.“

Kdosi za nimi omluvně zakašlal, dívky se lekly. Poprvé si jich všiml někdo kromě letušek. Za sebou uviděly malého mužíka ve fialovém saku. Na tvářích už měl pár tenkých vrásek, i když nevypadal nijak starý. Louise viděla málo tak malých mužů, byl dokonce menší než ona, navíc měl vysoké čelo, jako by mu na temeni nechtěly růst vlasy.

„Omlouvám se za tak neslušné vyrušování,“ řekl tiše, „ale zřejmě jste z jiné soustavy.“

Louise přemýšlela, čím se prozradily. Na Nebeském Kijabe nakoupila nové šaty, nápaditější verzi lodní kombinézy. Ostatní ženy tak chodily a Louise doufala, že zapadnou.

„Ano,“ přitakala. „Jsme z Norfolku.“

„Ach tak. Bohužel jsem neměl potěšení ochutnat Norfolkské slzy. I na můj plat jsou moc drahé. Je mi moc líto, co se tam stalo.“

„Děkuji.“ Louise zachovávala kamennou tvář, jako když na ni tatínek křičel.

Muž se představil jako Aubry Earle. „Na Zemi jste poprvé?“ pokračoval v konverzaci.

„Ano,“ odvětila Genevieve. „Chceme pokračovat na Tranquillity, ale nikdo tam neletí.“

„Chápu. Tohle všechno je pro vás nové?“

„Něco,“ řekla Louise. Nevěděla, co po nich Aubry chce. Nebyl ten typ, co nezištně pomáhá dámě v nesnázích.

„Pak vám rád povím, co vidíme. Oceány nejsou znečištěné, přinejmenším nijak vážně; koncem jednadvacátého století je lidé prakticky vyčistili. Barvu jim dávají mořské řasy. Je to geneticky upravený druh, který se drží u hladiny. Podle mě vypadají hrozně.“

„Ale jsou všude,“ řekla Genevieve.

„Bohužel. Oceán je naše popelnice. Plíce planety, jinak řečeno. Dělá všechno, co kdysi obstarávaly lesy a zelené rostliny. Povrchová vegetace není, co bývala, a Centrvláda rozhodla vyšlechtit řasy, abychom se neudusili. Země je vlastně daleko lépe terraformovaná než Mars, i když Měsíčňanovi bych to do očí neřekl. Ve vzduchu máme nejméně oxidu uhličitého za posledních osm set let. Po příletu poznáte, jak se na Zemi dobře dýchá.“

„Tak proč všichni bydlíte v archologiích?“ zeptala se Louise.

„Kvůli horku,“ odvětil Aubry. „Dokážete si představit, kolik tepla vydává moderní průmyslová civilizace čtyřiceti miliard lidí?“ Ukázal na zeměkouli. „Tolik. Stačilo na rozehřátí polárních ledovců a zrychlení větrů. Samozřejmě jsme přijali všechna preventivní opatření. Tehdy vyrostly orbitální věže, aby raketoplány nebrzdily v atmosféře a zbytečně ji nezahřívaly, i když ale šetříme, kde se dá, tepla je pořád moc.

Oceánské proudy se zastavily, ozónová vrstva úplně zmizela. Takové ekologické retroinženýrství je stále nad naše síly. Bohužel jsme odsouzeni k životu v neměnných podmínkách.“

„Je to moc zlé?“ zajímala se Genevieve. Takový život jí připadal horší než nicota, i když mužík se netvářil nijak smutně.

Láskyplně se na planetu usmál. „Nejlepší svět v celý Konfederaci. I když to o svém domově asi říká každý, nemám pravdu?“

„Mám ráda Norfolk,“ odvětila Louise.

„Jak jinak. Ale rád bych vás upozornil, že na Zemi si užijete hodně hluku.“

„To víme.“

„Dobře. A dejte na sebe pozor. Lidé vám jen tak sami od sebe nepomůžou. Už jsme takoví.“

Louise se na něj úkosem podívala. „Nemáte rádi cizince?“

„To ne, nejde o rasismus. Ale na Zemi se nikdo nestará o ostatní. Jsme na sebe hrozně namačkaní a soukromí si ceníme nade vše. Na ulici nikoho neoslovujeme, nedíváme se do očí. Když jsem za vámi přišel, porušil jsem důležité tabu. Těžko vás osloví někdo jiný. Já ale navštívil cizí soustavy a vím, jak divně si tu musíte připadat.“

„Nikdo se s námi nebude bavit?“ lekla se Genevieve.

„Ne tak jako já.“

„To mi nevadí,“ řekla Louise. Nějak Aubrymu Earlovi pořád nechtěla věřit. Začala se bát, že se jim nabídne za průvodce. Už v Norwichi to bylo dost zlé, když závisela na tetě Celine; Roberto patřil k rodině. Earle je úplně cizí člověk a nehledí na zvyky svého národa. Chladně se usmála a odvedla Gen od okna. Výtah měl deset pater a s turistickou jízdenkou mohly do čtyř z nich. Po zbytek jízdy se Earlovi zdárně vyhýbaly. Mluvil pravdu: nikdo jiný je už neoslovil.

Soukromí je možná bezpečnější, ale desetihodinová cesta se o samotě hrozně táhla. Většinu času se dívaly z oken na Zemi a

tlachaly. Louise se dokonce na poslední tři hodiny podařilo v jednom křesle usnout.

Probudila ji Genevieve. „Právě říkali, že vstupujeme do atmosféry."

Louise si sčísla vlasy z tváře a posadila se. I ostatní pasažéři se probouzeli. Louise si sundala sponku, upravila si vlasy a zase je sepnula. Dole na Zemi si hlavně musí hned umýt vlasy. Naposledy si je myla na Phobu. Možná je čas dát se ostříhat, s kratšími vlasy není tolik práce. Věnovala jim ale už tolik času, že by kratší účes znamenal přiznanou porážku. Doma v Cricklade je samozřejmě opečovávala denně a měla k ruce komornou.

Co jsem tehdy celé dny dělala?

„Louise?" ozvala se opatrně Genevieve.

Louise její tón překvapil. „Co je?"

„Slib mi, že se nebudeš zlobit, když se tě na něco zeptám."

„Nebudu se zlobit."

„Tys mi to ještě neřekla."

„A co?"

„Kam pojedeme po přistání?"

„Hm." Louise byla vedle. O tom ještě vůbec nepřemýšlela. Hlavní bylo dostat se ze spárů Brenta Roie. Teď se ale musí někde ubytovat a promyslet, co dál. Z norfolkských učebnic si pamatovala jediné město, které mohlo přežít bombardérové bouře. „Do Londýna," odvětila. „Pojedeme do Londýna."

Africká orbitální věž byla postavena jako první a příslušní politici budovu stavěli významem na roveň vynálezu nadsvětelného pohonu. Samozřejmě přeháněli, ale ne příliš. Jak řekl Aubry Earle, sloužila věž spojení Země s orbitou, aby unavenou atmosféru nezamořovaly raketoplány. Když byla věž roku 2180 s osmiletým zpožděním zkolaudována, Velké rozptýlení už nabralo obrátky a na orbitu létalo tolik raketoplánů, že se meteorologové vážně obávali ještě horších bouří.

Nedočkali se, protože věž o třicet procent přesahovala přepravní kapacitu všech raketoplánů dohromady. Než na Nebeské Kijabe vyjel první výtah, inženýři už projektovali dostavby. O čtyři sta třicet let později se původně tenká věž z monokarbonových vláken ztratila hluboko v jádru daleko silnější Africké věže. V nekonečnu mizel silný šedý sloup, schopný odolat i nejhorším bombardérovým bouřím. Po vnějším povrchu vedlo sedmačtyřicet magnetických kolejnic, víc by už věž neunesla. Bylo by lacinější postavit vedle další než Africkou věž dále rozšiřovat.

Nejsilnějších bylo dolních pět kilometrů, kolejnice se ztrácely v neprůstřelném potrubí a věž tak fungovála téměř za každého počasí. Nebylo poznat, kde končí věž a začíná nádraží Mount Kenya. Stanice se při kapacitě dvou set tisíc tun a pětasedmdesáti tisíc cestujících denně sama proměnila v menší horu. Ve skále pod stanicí se křižovalo osmdesát vakuových tunelů a nádraží Mount Kenya tak bylo nejdůležitějším dopravním uzlem v celé Africe.

Cestujícím sloužilo osmnáct samostatných příjezdových hal. Všechny si byly podobné, na jedné straně východ z celní a pasové kontroly, na druhé výtahy k nástupištím vakuové podzemky, mezi nimi naleštěná mramorová podlaha. I když cestující přesně věděl, k jakému výtahu se má dostat, napřed musel překonat mohutnou barikádu stánků, v nichž trhovci prodávali všechno od ponožek po luxusní byty. Sledovat někoho v takových podmínkách nebylo snadné ani s moderní technikou.

07 neponechalo nic náhodě. Do sledovací operace povolalo sto dvacet agentů VCVB. Padesát jich hlídalo halu devět, kde měly sestry Kavanaghovy vystoupit z výtahu, všem velela umělá inteligence napojená na veškerá čidla v budově. Dalších padesát agentů vyrazilo do Londýna, sotva se o něm Louise zmínila. Dvacet zůstalo v pohotovosti pro případ průšvihu, omylu nebo zásahu vyšší moci.

V 07 akce vyvolala několik hádek, všichni inspektoři se rvali o své území. Jižní Africe, pod niž spadala i Mount Kenya, se nelíbilo, že se celé operace ujímá Západní Evropa. Západní Evropa namítal, že na nádraží se sestry nezdrží, a stejně přijal osobní odpovědnost, a tak by měl velet. Ostatní inspektoři z 07 věděli, že puntičkářské Jižní Africe jde stejně jen o zachování protokolu.

Západní Evropa dostal velení jak v Africe, tak kdekoli, kam Kavanaghovy sestry jejich úkol zavede.

Jižní Afrika se podřídila většinové vůli a naštvaně opustila sensokonferenci. Západní Evropa se usmál a požádal umělou inteligenci o plné pokrytí. V hlavě se mu rozvinuly plány nádraží a Západní Evropa začal rozmísťovat agenty. Zjistil si čas příjezdu výtahu a odjezdy všech vakuových vlaků. Umělá inteligence propočítala všechny možnosti spojení a všechny trasy, kterými se sestry mohou vydat přes halu. Počítala i s tím, jaké stánky by je mohly zaujmout. Západní Evropa se ujistil, že agenti jsou připraveni na každou možnost, přiložil do krbu a se sklenkou brandy v ruce se posadil do koženého křesla.

Padesátce agentů VCVB slouží ke cti, že si jich v hale devět nevšiml ani Simon Bradshaw, i když jinak zvětřil policajta přes tři patra. Simonovi bylo třiadvacet, ale vypadal na patnáct. Bral hormony, aby nevyrostl, a měl hladkou ebenovou pleť. Velikýma hnědýma očima vzbuzoval v lidech soucit. Za dvanáct let, kdy se živil v nádražních halách, ho už vytáhly ze spousty malérů. Místní policisté ho měli všichni nahraného v nanonice spolu se stovkami dalších nádražních grázlíků. Simon si každé dva týdny měnil tvář kosmetickými balíčky. Hlavně ale věděl, jak se chovat, aby ho policajt nezačal srovnávat s podobenkami v nanonice. Někdy se nastrojil a dělal ztraceného synka, jindy si vzal drsnější ohoz a tvářil se suverénně, někdy byl nenápadný a někdy si od bratrance najal jeho pětiletou dceru, aby mohl hrát velkého bráchu. Ale nikdy, nikdy se neoblékl chudě. Chudí nemají na

nádraží co dělat, i krámkaři měli pěkné firemní uniformy a na tváři pěkný firemní úsměv.

Dnes přišel i Simon v nápadných barvách sítě kaváren Cuppamaica. Nikdo si ho nevšímal, zaměstnance nikdo nepodezíral. Dívky uviděl, sotva vyšly z pasové kontroly. Jako by jim nad hlavou blikal holografický nápis: SNADNÁ KOŘIST. Simon si nevzpomínal, že by kdy viděl tak evidentní turisty. Obě v úžasu nad velikou halou otevřely pusu. Malá se zasmála a ukázala na pohyblivá návěstí, která blikala nad hlavami cestujících a vodila je patřičným směrem.

Simon od stánku s nudlemi vyrazil jako raketa. V patách se mu sotva držel vozík na kufry, motorky kvílely. Simon měl co dělat, aby se nerozběhl. Už je jistě uviděli kolegové od fochu, slétnou se jak supi.

Louise nedokázala přimět nohy k pohybu. Cestující je s Genevieve protlačili kontrolou a teprve pak se Louise vzpamatovala. Hala byla neuvěřitelná, obrovský mramorový stadion plný hluku a světla. Jistě je tu víc lidí, než žilo na celém ostrově Kesteven. Stejně jako za ní za všemi kličkovaly samohybné vozíky na kufry a působily ještě větší zmatek. Kolečkovou bednu zapůjčila společnost provozující výtahy. Zavazadla do ní dívkám naložil poskok z firmy a Louise vtiskl do ruky kulatý žeton. Slíbil, že dokud si žeton nechá u sebe, bedna ji bude všude následovat. Zároveň jím vozík odemkne, až se dostane dolů na vakuový vlak. „Pak si musíte poradit sama," dodal. „Nesnažte se vozík dostat do vlaku. Je majetkem firmy."

Louise slíbila, že se o nic takového pokoušet nebude. „Jak se dostaneme do Londýna?" zeptala se pochybovačně Genevieve. Louise pohlédla na zběsile kmitající roje fotonů nad hlavami cestujících. Tvořily je kulové shluky malých písmenek a číslic. Musí to být něco jako informační tabule. Louise ale nevěděla, jak se v nich vyznat.

„Pojď k pokladně," napadlo ji. „Tam nám to povědí. Stejně si musíme koupit lístek."

Genevieve se otočila o tři sta šedesát stupňů. „A kde jsou pokladny?“

Louise vytáhla z kabelky procesorový blok. „Zjistím to,“ prohlásila rozhodně. Stačilo se napojit na místní síťový procesor a nahrát si orientační program. V simulaci to cvičila stokrát. Když se na displeji skutečně objevily plánky, oddechla si.

Mám problém a řeším ho. Sama a pro sebe. Nejsem na nikom závislá.

Zatímco program zjišťoval údaje, usmála se na Genevieve. „Jsme skutečně na Zemi,“ řekla, jako by jí to došlo až teď. Což byla pravda.

„Ano,“ usmála se Gen. Vtom se zamračila, protože do ní vrazil hubený puberťák v červenomodré uniformě. „Hele, co je?“

Omluvil se, uhnul jejich vozíku z cesty a odešel.

Procesorový blok pípl a oznámil, že v hale devět našel sedmdesát osm automatů na lístky. Louise bez rozčilování změnila parametry vyhledávání.

Taková snadná kořist! Simon to chtěl vykřičet do celého světa. Když vrazil do menší holky, jako by hrál skořápky. Odvedl pozornost od vozíků a zároveň překopíroval signál jejich žetonu. Raději se neohlížel, zda ho nový vozík následuje. Až se holky dostanou do podzemky a najdou v bedně jen zmačkaný papír, asi se pořádně leknou.

Simon svižně mířil ke stánkům. Mezi nimi byl služební výtah. Sjede na klidnější podlaží a prohlédne lup. Od stánků ho dělilo už jen deset metrů, když si uvědomil, že k němu míří dva lidé. Nebyla to náhoda stahovali se jako bitevní vosy. Věděl, že neuteče. Propustil ukradený vozík a ten hned bez pokynů zamířil do depa. Teď ještě hodit drapák do koše. Nebudou mít důkazy.

Sakra. Jak to, že musí mít najednou takovou smůlu?

Jeden policajt (nebo co byli zač) zamířil za vozíkem. Simon očima zoufale hledal koš. Někde u stánku s občerstvením.

Obešel první krámek a letmo se podíval po pronásledovatelích. Proto neviděl třetího (a čtvrtého a pátého) agenta VCVB. Věděl jen, že vrazil do nějaké paní a ucítil na prsou štípnutí. Právě z onoho místa odtahovala ruku. Projel jím mráz, ale záhy přestal cokoli cítit.

Simonovi se podlomila kolena, nechápavě se podíval na hruď. O podobných zbraních slyšel, byly tak tenké, že nenechaly na kůži ani tečku, ale v těle jako by vám vybuchl elektroexplozivní granát. Svět kolem něj mizel. Žena se vysoko nad ním spokojeně usmívala.

„Pro pár kufrů?“ zasípal nevěřícně Simon. Žena se ale už otočila a odcházela s klidem, jaký mohl Simon jedině obdivovat. Profesionálka. Pak dopadl na podlahu. Z úst mu tekla krev. Pohltila ho temnota. Temnota, ale ne úplná tma. Svět byl skoro na dosah. Zatracené duše se na něj vrhly a lačně sály ze studnice bolesti.

„Tudy,“ zavelela Louise. Na displeji měla plánek podlaží, jen doufala, že ho správně zorientovala.

S Genevieve po boku se pustila na překážkovou dráhu mezi stánky. Prohlížely si zboží, ale u poloviny věcí vůbec nevěděly, k čemu jsou. Také si říkala, že jí uniká nějaký prostý princip pohybu davem. Cestou k automatu do ní dvakrát někdo vrazil, a to si dávala pozor na cestu!

Procesor jí oznámil, že v hale nejsou pokladny ani informace. Uvědomila si, že pořád uvažuje jako na Norfolku. Všechny informace byly v místní síti a čekaly na správně položenou otázku.

Cesta do Londýna vakuovou podzemkou stála dvacet pět fuseodolarů (patnáct za Genevieve) a vlak odjížděl za dvanáct minut z nástupiště třicet dva. Na patřičné podlaží jezdily zdviže G až J. Jakmile se to dozvěděla, informační hologramy ve vzduchu začaly dávat smysl.

Západní Evropa nákup lístků sledoval přes sítnicové implantáty jednoho agenta. Přiblížený záběr ukazoval, jak Genevieve tleská radostí, když ze stroje vypadly lístky.

„To na Norfolku nemají ani automaty na lístky?“ rýpl si inspektor Mračna. Řídil operaci po celou cestu sester Kavanaghových z High Yorku na nádraží Mount Kenya a teď, když předal zodpovědnost, byl jen zvědavý a nervózní. Zamlada také vymyslel pár nepředpisových akcí, ale drzost, s níž Západní Evropa řídil hon na Dextera, na něj přesto udělala velký dojem.

Západní Evropa se na jeho obraz usmál, virtuální zástupce Mračna se rovněž opíral o krb a upíjel brandy. „Nejspíš ne. Jejich stylu by spíš odpovídal bodrý stařík za okýnkem. Nedíval jste se na poslední záznamy z Norfolku? Jsou skoro stejné jako první, od založení se tam nic nezměnilo.“

„Sakra zaostalá planeta. Je to jak středověký hrad v lunaparku. Ti pitomí Angličani svou hloupostí pošpinili étos Velkého rozptýlení.“

„To není pravda. Vládnoucí třída pozemkových vlastníků zajistila stabilitu, které jsme my nedosáhli, a prolili přitom stokrát méně krve. Vlastně těmhle pastorálním planetám závidím.“

„Ale neodstěhoval byste se.“

„Hloupý útok, pod vaši úroveň. Jsme stejně tak výsledky svého prostředí jako Kavanaghovy sestry svého. Ony aspoň mohly odletět.“

„Odletět ano. Přežít ve skutečném světě ne.“ Ukázal na displej s dosavadními výsledky operace. Než se sestry dostaly přes halu, agenti museli zlikvidovat pět lidí – dva kapsáře, dva zloděje a jednoho dealera. Vražda je nejrychlejší řešení. Místní policie se zjančí, až najde těla. „Tímhle tempem za chvíli zabijete víc lidí než Quinn Dexter.“

„Vždycky jsem si myslel, že na nádražích by měla být přísnější kontrola,“ odtušil konverzačním tónem Západní Evropa. „Jak vypadá Centrvlada, když cizí návštěvníci přijdou o zavazadla pět minut po příletu?“

„Většina ne.“

„Ty holky nejsou většina. Nemějte strach, až se v Londýně ubytují, budou v bezpečí.“

Mračno se podíval na Západní Evropu a uviděl v jeho tváři známý zamyšlený výraz. „Vám se Louise líbí.“

„Neblázněte.“

„Znám váš vkus stejně jako vy můj. Louise je přesně váš typ.“

Západní Evropa poválel brandy po stěnách tři sta let staré sklenice, oči sklopené. „Uznávám, že má své kouzlo. Zřejmě proto, že je tak bezelstná. Naivita je přitažlivá, zvláště v kombinaci s mladistvou krásou. Pozemské dívky jsou tak… přímé. Louise má ušlechtilý původ, vychování a důstojnost. To všechno našim domorodcům schází.“

„To není bezelstnost, ale naprostá nevědomost.“

„Nesuďte tak přísně. Na Norfolku byste byl stejně ztracený. Pochybuji, že byste dokázal z koně ulovit chytrého háce.“

„Proč by měl kdo, natožpak já, chtít navštívit Norfolk?“

Západní Evropa odložil sklenku a polkl poslední lok. „Přesně takovou odpověď jsem od dekadenta vašeho formátu čekal. Obávám se, že jednou celý tenhle svět bude myslet jako my. Proč je vlastně máme chránit?“

„My je nechráníme,“ zasmál se Mračno. „Při posledním přenosu vzpomínek se vám asi něco nevešlo. Chráníme sami sebe. Země je jenom naše pevnost.“

6

Jako by se vesmír najednou propadl doprostřed zimy. Monterey vstupoval do konjunkce s Novou Kalifornií a postupoval stínem do zatmění. Velkými okny Nixonova apartmá Al viděl, jak se stíny ztrácejí v úplné tmě. Zbrázděný povrch asteroidu pomalu mizel z dohledu. Jen díky obrysovým světlům chladičů a antén se nemusel obávat, že asteroid doopravdy nezmizel z vesmíru. Stejně tak organizační flotilu teď, nebýt občasného záblesku manévrovacích trysek, viděly jen přístroje.

Pod nohama se Alovi na pozadí rozzářeného hvězdného nebe otáčela Nová Kalifornie, černý kruh objímala zlatozelená koróna. Z této výšky neviděl rozsvícená města ani nitky dálnic napříč kontinenty. Nic nesvědčilo o existenci Organizace. Jezzibella ho zezadu objala a položila mu bradu na rameno. Vzduch prosytila lesní vůně jejího parfému. „Po červených mracích ani stopa," připomněla mu vesele.

Zvedl jednu její ruku ke rtům a políbil ji. „Ne. Asi jsem tam dole pořád numero uno."

„Jak jinak."

„Podle toho, co mají furt za kecy, by to člověk nečekal. A nejde jenom o to, co povídají. Hlavně to, co mají v hlavě."

„Všechno se spraví, az flotila zase vyrazí do akce."

„No jistě," ušklíbl se. „A to bude kdy, no? Zasranej Luigi, měl jsem ho prohnat, že to takhle zpackal. Sehnat dost antihmoty na další invazi nám bude trvat dobrej měsíc. Podle Emmeta. Takže ve skutečnosti minimálně šest neděl. Krucinál! Utíká mi to mezi prstama, Jez. Utíká mi to, kurva."

Přitiskla se. „Nemluv hlouposti. Není každej den posvícení.“

„Já si nemůžu dovolit couvnout. Teď ne. Morálka jde do prdele, slyšelas Leroye. Posedlý posádky se lítají dolů povyrazit a už se nevracejí. Myslí si, že ztratím vládu nad planetou a tou dobou bude lepší být dole.“

„Tak ať je Silvano skřípne.“

„Možná. Ale nemůžeš utahovat donekonečna.“

„Určitě nemáš na další invazi?“

„Ne.“

„Tak musíme vojákům a poručíkům vymyslet jinou zábavu.“

Otočil se k ní. Zase byla oblečená jako šlapka, vpředu jenom proužky ze žluté látky (Al měl i kravaty širší) a holčičkovskou sukni. Ukazovala tolik kůže, že z ní chtěl strhat i těch pár hadříků. Jako by ji nikdy neviděl nahatou. Ale ona vždycky vymyslela něco nového, chameleón v zrcadlovém bludišti.

Fakt nevídaná roštěnka, o tom není sporu. Ale Ala poslední dobou trochu nervovalo, že za něj myslí. Jako by na ní byl závislý nebo co.

„Jako třeba?“ zeptal se smířeně.

Jezzibella našpulila rty. „Nevím. Něco, k čemu nepotřebuješ celou flotilu, ale přesto to zabere. Žádná efektní propaganda jako Kursk, teď potřebujeme Konfederaci opravdu bolestivě zasáhnout.“

„To udělá Kingsley Pryor.“

„Možná. Ale to je běh na hodně dlouhou trať.“

„No jo, dobře.“ Al si vymyslel luxusní zapálené havana a natáhl dým. Ani doutníky mu poslední dobou tolik nechutnaly. „Tak jak kouskem flotily nasereme federály?“

„Fakt nevím. Možná by ses měl zeptat Emmeta. Je to jeho parketa.“ Mrkla na něj a odvinila se do ložnice.

„Kam se sakra šineš?“ zavolal za ní Al.

Jezzibella mávla. „Tyhle šaty jsou jen pro tebe. Vím, jak se rozpálíš, když ostatní vidí, co ve mně máš. A až přijde Emmet, budeš potřebovat chladnou hlavu.“

Za Jezzibellou zapadly dveře a Al Capone vzdychl.

Zase má pravdu.

***

Když za čtvrt hodiny dorazil Emmet Mordden, Al se vrátil k oknu. Ve velikém pokoji nebylo moc světla, jen vysoko na zlatobílých stěnách se blýskaly červené drahokamy. Monterey už vstoupil úplně do stínu a za oknem byla šedivá tma, proti níž se stejně rýsoval Alův černý obrys. Konec doutníku mu osvětloval tvář.

Emmet se snažil nedat najevo, jak mu hustý dým vadí. Ventilaci se nikdy nepovedlo smrad úplně odsát a bojovat proti němu energistickou silou by bylo trochu moc. A taky by to mohlo urazit Ala.

Al na pozdrav zvedl ruku, ale od okna se nehnul. „Dneska tam není nic vidět,“ pronesl tiše. „Planeta ani slunce.“

„Přesto tam jsou, Ale.“

„No jo, jo. Teď mi chceš říct, že jsem za ně zodpovědný.“

„Nechci, Ale. Sám víš, jak to je.“

„Víš co, a Jez to neříkej, celou tuhle parádu bych vyměnil za letenku domů do Chicaga. Míval jsem barák na Prairie Avenue. Chápeš? Pro rodinu. Byla to pěkná ulice ve slušný čtvrti, normální lidi, stromy, hezký osvětlení. Nikdy se tam nic nestalo. Tam bych teď chtěl bejt, Emmete, projít se po Prairie Avenue a pak zamířit ke svým dveřím. Nic víc. Chtěl bych domů.“

„Na Zemi to není, jak si ji pamatuješ, Ale. A nezměnila se k lepšímu. Věř mi, vůbec bys ji nepoznal.“

„Já ji nechci dneska, já chci domů, kapišto?!“

„Jasně, Ale.“

„Připadá ti to hloupý?“

„Míval jsem holku. Tenkrát bylo dobře.“

„Správně. Koukni, něco mě napadlo. Pamatuju jednoho Anglána, jmenoval se myslím Wells. Nikdy jsem od něj nic nečet. Ale psal o takových věcech, jako se dějou v tomhle šíleným světě, o útoku Marťanů a stroji času. Chlape, jestli se vrátil, tak je vedle sebe blahem. Tak mě napadlo, když ho napadaly takový věci ve dvacátým století, stroj času, a konfederační plešouni dneska staví ty kosmický lodě. Zkoušeli někdy udělat stroj času?“

„Ne, Ale. Stáze může normální lidi přesunout do budoucnosti, ale zpátky cesta nevede. Frajeři přes teorii říkají, že to nejde. Je mi líto.“

Al přemýšlivě přikývl. „To nic, Emmete. Říkal jsem si, že se tě zeptám.“

„To je všechno, Ale?“

„Kurva, ne.“ Al se váhavě usmál a otočil od okna. „Jak to tam venku šlape?“

„Držíme je v lati, hlavně dole na planetě. Už tři dny jsme nemuseli střílet z družice. Poručici dokonce chytili pár vojáků bez vycházky, večer nám je pošlou. Patricia se o ně postará. Chce je exemplárně potrestat.“

„Dobře. Snad těm tupcům dojde, že když se upíšou u mě, ven se už nedostanou.“

„Sokoli nám sem přestali házet bomby a špehy. Jestřábi je s přehledem vyhnali.“

„Hm.“ Al otevřel bar a nalil si sklenku bourbonu. Vozil se z planety Nashville. Nedokázal uvěřit, že po té zakopané prdeli pojmenovali celou planetu. Ale jejich chlast měl říz.

„Pamatuješ si, jak Kiera nastěhovala svoje lidi do pokojů nejblíž u přistávací římsy?“ nadhodil Emmet. „Už vím, proč to udělala. Vyřadili všechny stroje, co dělají kaši pro krkavce. A nejenom tady na Monterey, v celý soustavě. Strylla obletěla všechny naše asteroidy a zničila jejich vemena. Kiera ovládá poslední zdroj. Když ji krkavci neposlechnou, nedostanou najíst. Když nežerou, pojdou. Jednoduchý.“

„Pěkný," odtušil Al. „Nech mě hádat: když zkusíme tu poslední mašinu převzít, Kiera ji rozmlátí."

„Vypadá to tak. Pustili ven, že je zaminovaná. Nechci to riskovat."

„Dokud budou krkavci dělat pro mě, může tu Kiera zůstat. Zabarikádovat se v díře je blbost. Musí mě podporovat, pro nikoho jinýho nemá význam."

„Poslal jsme pár lidí zjistit, co zbylo ze strojů, který rozbila. Možná je někde dáme dohromady, ale bude to chtít čas."

„Z času mě bolí hlava, Emmete. A teď nemluvím o stroji času. Potřebuju flotilu poslat do akce co nejdřív."

„Ale, Ale…" Al ho zarazil pokynem ruky.

„Já vím. Na invazi nemáme dost sil. Dost antihmoty. Musejí dělat něco jinýho. Mluvím s tebou na rovinu, Emmete, kluci jsou jako na jehlách, když jim nedáme zábavu, máme na krku vzpouru."

„Mohli bysme zkusit pár rychlých útoků. Ukázat lidem, že ještě máme co říct."

„Na co chceš útočit? Rozbíjet věci pro zábavu není můj styl. Musíme dát flotile cíl."

„Třeba Osvobození Mortonridge. Konfederace o tom vysílá po celý Nový Kalifornii a vykládá, že jednou prohrajeme. Když jim zlikvidujeme zásobovací konvoj, pomůžeme posedlým na Ombeyi."

„Jo." Alovi se to moc nelíbilo, zisk byl minimální. „Spíš bych potřeboval něco, s čím bude mít Konfederace pokaždý pořádnej průser. Sestřelit pár lodí není nic moc."

„No… Měl bych takovej nápad, Ale. Nevím, jestli potřebuješ něco takovýho. Záleží na tom, kolika planetám chceš vládnout."

„Organizace musí zůstat v pohybu. Vláda nad planetama je jenom jedna stránka. Tak mluv, Emmete, poslouchám tě."

Kiera na římse pod sebou viděla osm krkavců. Všichni seděli na bidýlkách a nasávali výživnou kaši. Udělala rozpis, aby se u

posledních deseti funkčních kovových hub vystřídalo celé hejno. Při pohledu na ty obrovské tvory tak silné, a přitom tak závislé, se Kiera neubránila náboženské analogii. Jsou jako věřící, kteří ke své kněžce chodí pro svátost. Všichni se před ní ponižují a když prokáží dostatečnou pokoru, dojdou požehnání a mohou dál žít.

Nad římsou se objevil Kerachel a ze stínu vyletěl tak náhle, jako by sem skočil červí dírou. Stometrový špičatý kosočtverec nezaváhal a vrhl se na přidělenou houbu. Kiera věděla, že i když ji krkavec nevidí, mohl by cítit její myšlenky, a tak se arogantně usmála. „Nějaký problémy?“ zeptala se.

„Hlídkový let sledovala věž asteroidu Monterey,“ odpověděl Hudson Proctor. „Žádné odbočky. Zničeno osm podezřelých objektů.“

„Dobrá práce,“ uznala a povolila načerpat kaši.

Hudson Proctor zvedl sluchátko a začal do něj mluvit. Dvě stě metrů pod odletovou halou Kieřini věrní ručně otočili kohoutem a vzácná kaše začala proudit do krkavcových útrob. Kerachel naplnil okolí blahem. Kiera jeho pocity vnímala a samotné se jí zlepšila nálada.

Na Monterey sídlilo osmdesát sedm krkavců. V každém případě slušná flotila. Kiera věnovala posledních pár dní výhradně upevnění vlády nad nimi. Teď měla čas začít zase plánovat. Pozici tu má daleko pevnější než na Valisku. V habitatu válčila o kus polypu, tady se podílí na správě říše. S neschopným monarchou v čele. Jen díky převládající netečnosti si tu mohla vydupat tak pevné postavění. Nikdo se ji neobtěžoval vyslýchat.

To se bude muset změnit. Když budoval Organizaci, vycházel Capone z jednoduché pravdy. Lidé, posedlí i ostatní, potřebují v životě řád a strukturu. Proto tak rádi poslouchají, jsou na to zvyklí z minulého života. Dejte jim nirvánu cizího vesmíru, kam posedlí utíkají s planetami (i když o ní Kiera dost pochybovala), a obyvatelstvo upadne do ponižujícího nicnedělání. V okamžicích upřímnosti si Kiera přiznávala, že

má hrůzu z nesmrtelnosti. Život se změní k nepoznání a to málokdo zvládne. Kdo se přizpůsobí, nebude nadále sám sebou.

A to Kiera nedovolí.

Líbilo se jí, čím je a čeho dosáhla, co ji žene a co potřebuje. Přinejmenším si připadala jako člověk. Tuhle identitu si chtěla uchovat. A bojovat za ni.

Capone to nezvládne. Je slabý a pod pantoflem té coury Jezzibelly, co není ani posedlá.

Organizace dotáhla k dokonalosti systém vlády nad planetou. Kdyby tu poroučela Kiera, měla by jak prosadit své cíle. Posedlí by se naučili žít se strachem z širého nebe. Na oplátku by dostali obyčejný život. Nepřešli by do cizího vesmíru, kde by se museli sami proměnit. A Kiera zůstane celá. Bude sama sebou.

Ze zamyšlení ji vytrhl pohyb. Po římse šel kdosi v bílooranžovém skafandru s bublinovou přilbou.

V porovnání se skafandry SII vypadal oblek zoufale staromódně. Do něčeho takového člověk vleze jen v případě, že nemá nervovou nanoniku.

„Mají teď být na římse technici?“ zeptala se Kiera. Nezdálo se, že by na krkavcích bylo co opravovat.

„Dvě party,“ odpověděl Hudson Proctor. „Foica potřebuje naložit bitevní vosy a Varrad má problémy s chladičem hlavního fúzního generátoru.“

„Aha. Kde…“

„Kiero.“ Hudson znepokojen zvedl sluchátka. „Capone svolává všechny vyšší důstojníky. Večer pořádá nějaký velký mejdan.“

„Fakt?“ Kiera se naposledy podívala na postavu ve skafandru. „A já nemám co na sebe. Když mě ale volá náš veliký a mocný vůdce, nechci ho zklamat.“

Doma na Koblatu takovým skafandrům říkali drtič koulí. Jed v něm jednou strávil požární cvičení a teď si vzpomněl, jak je přezdívka oprávněná. Navlíknout si ho nebyl problém;

skafandr byl třikrát větší než on. Vlezl do něj a roztáhl ruce a nohy, aby látka volně visela. Beth potom stiskla vypínač na náramku a skafandr se na Jeda přisál jako pijavice. Po celém těle mu přesně přiléhal. Byl to podobný princip jako u SII, mezi skafandrem a kůží nesměl zůstat vzduch, aby se ve vakuu nenafoukl jako balon.

Takhle se mohl pohybovat skoro bez obtíží. Kromě toho, že mu šev při každém kroku sevřel varlata jako svěrák. Těžko si toho nevšímat.

Jinak skafandr fungoval bez potíží. Jed litoval, že stejně klidně mu nešlape i srdce. Podle ikonek promítaných zevnitř na sklo helmy chladiče ze skafandru odváděly spoustu tepla. V tepnách mu díky nervozitě a adrenalinu duněla krev. Ke klidu mu nepomohla ani vyrovnaná řada krkavců na římse. Věděl, že dovedou poznat, na co myslí, a tím větší měl strach. Zpětná vazba. Pod břichy krkavců visely mechanické výrůstky z plastu a kovů. Zbraně a čidla. Jed si byl jistý, že ho všechny sledují.

„Jede, ovládáš se čím dál hůř," řekl mu Rocio.

„Jak to víte?"

„Proč šeptáš? Používáš povolenou frekvenci skafandrových vysílaček. Pokud nás Organizace monitoruje, o čemž pochybuji, musí ještě rozkódovat signál, což těžko dokáže. Mají tě za Kieřina člověka, zatímco ona si myslí, že patříš k Organizaci. Nádhera intrik je v tom, že nikdo neví, co se tu děje."

„Promiňte," odvětil Jed kajícně do mikrofonu.

„Sleduji tvé tělesné funkce a pulz se ti stále zrychluje."

Jedovi se rozklepaly nohy. „Radši se vrátím."

„Ne, vedeš si dobře. K přechodové komoře ti zbývá jen tři sta metrů."

„Ale krkavci mě prokouknou!"

„Jenom když se na ně nepřipravíš. Je načase požádat o pomoc léky."

„Žádné jsem si nevzal. Na Valisku jsme se měli obejít bez drog."

„Nemám na mysli vaše podřadná narkotika. Skafandr se o tebe postará.“

Jed nevěděl, že má skafandr zdravotní systém. Podle Rodových pokynů vyťukal na náramku sérii příkazů. Vzduch v helmě se trochu změnil, najednou byl chladnější a zavoněl mátou. Na tak malou dávku byl účinek překvapivě silný. Chládek mu rychle vstoupil do těla, Jed slastně zavzdychal. Takovou šlehu na Koblatu nikdy nezažil. Slast z něj metodicky vymývala strach. Zvedl ruce a díval se, jestli mu obavy nejiskří na špičkách prstů.

„To není špatný,“ prohlásil.

„Kolik sis dal?“ zeptal se Rocio.

Hlas krkavce zněl ostře a nepříjemně. „Co to říkáte?“ opáčil Jed tónem, který nepřipouštěl pochybnosti, kdo je pánem situace. Před očima mu poblikávalo pár mile růžových varovných ikonek. Jako by se rozvíjely kvítky, napadlo Jeda.

„Tak hele, Jede, co kdybys šel dál?“

„Jasně, kámo.“

Rozhýbal nohy. Ani koule ho už tolik nebolely. Z krkavců přestala sálat hrozba. Najednou je viděl jinak, jako hladové zoufalce odkázané na poslední zdroj potravy. Jsou vlastně jako on a holky. Poslední dva minul jistým krokem.

Rocio mu začal zase dávat pokyny, naváděl ho k přechodové komoře. Ze skály na konci římsy vystupovaly vysoké věže strojů, obrostlé větvemi potrubí. Z dírek po mikrometeoritech unikaly plyny a poukazovaly na mizernou údržbu. Z hal a kanceláří vedla ven panoramatická okna. Skoro všechna byla zhasnutá, odrážela obrysy dobře osvětlených krkavců. Za dvěma okny se svítilo, ale přes ochrannou vrstvu nešlo zvenku rozlišit víc než matné obrysy.

U paty útesu zůstaly bez ladu a skladu údržbářské prostředky, naklaďáky a autobusy. Jed mezi nimi kličkoval jako v bludišti a byl rád za úkryt. Přechodové komory čekaly za parkovištěm, neosvětlené tunely do skály. Cesty do hnízda nejobávanějšího posedlého v Konfederaci. Zase se roztřásl.

Došel na práh osobní přechodové komory a stiskl další knoflík na náramku.

„Dávej si pozor, kolik toho nadýcháš," prohodil Rocio. „Je to silný lék proti šoku, má člověka udržet v chodu po nehodě."

„Jenom klid," opáčil Jed. „Zvládnu to."

„Jak myslíš. Za průlezem zrovna nikdo není. Čas jít dál."

„Jede?" ozvala se v helmě nahlas Beth. „Jede, slyšíš mě?"

„Jasná páka, kotě."

„Dobře. Díváme se na monitory. Rocio nám pouští obrázky z kamer v asteroidu, tak tě uvidíme. A s tím plynem má pravdu, nepřeháněj to. Až se vrátíš, ráda to zprubnu s tebou."

I v povznesené náladě si to Jed vyložil správně. Do přechodové komory vstoupil jako do sedmého nebe.

Sundal si helmu a nadechl se obyčejného vzduchu. Trochu mu pročistil hlavu, ale nezbavil ho euforie ani strachu. Stačilo. Rocio mu nadiktoval hromadu pokynů a Jed opatrně vykročil chodbou do asteroidu.

Sklad zásob samozřejmě nebyl daleko od přechodové komory. Rocio všechno bedlivě sledoval a přesně věděl, co se děje, když na římse přistane jiný krkavec. Někteří z jeho bitekových souputníků měli posádku. Bitevní vosy potřebovaly aktivační kódy a Kiera s Caponem v duchu standardních bezpečnostních procedur rozdělili kódy mezi své věrné. Jeden člověk je odpálit nemohl. O něčem vypovídalo, že Kiera Rociovi žádné vosy nesvěřila.

Jed našel masivní dveře, které Rocio označil, a zatáhl za páky. Na chodbu studeně zavanulo a Jedovi se zakouřilo od úst. Přes ujišťování Organizace, že na Nové Kalifornii je hlavní zásobování potravinami, tady moc zásob nezbylo. Výrobou potravin pro vesmír se zabývaly specializované závody; všechno mělo být pokud možno nedrobivé, dochucené a zabalené do minimálního objemu. Leroy Octavius rozhodl, že rozbíhat dotyčné provozy se nevyplatí, a tak se posádky lodí musely spokojit se starými zásobami a obyčejnými polotovary.

„Co tam je?“ zeptala se netrpělivě Beth. Ve skladu nebyly kamery, a Rocio tedy musel soudit podle toho, co viděl na chodbě při nakládání a vykládání.

Jed chodil mezi regály a oprašoval balíky. „Fůra jídla,“ odtušil šeptem. Pokud máte rádi jogurt, sýr a rajské koláče (sušené na velikost čajového pišingru), dehydrovanou dětskou výživu z jablek a černého rybízu, mraženou brokolici, špenátový protlak, mrkev a růžičkovou kapustu.

„Do kelu.“

„Co se děje?“ zeptal se Rocio.

„Nic. Ty bedny jsou těžký. Až jednu dotáhnu na loď, pořádně se rozšoupneme.“

„Našels pomeranče v čokoládě?“ pípla Gari.

„Mrknu se, sestřičko,“ lhal Jed. Vrátil se na chodbu pro zapomenutý vozík. Měl by projet přechodovou komorou, takže na něm zásoby doveze až na Mindora. Pak je bude muset vynosit po schůdcích. Ještě ho čeká perný den.

„Někdo jde,“ varoval Rocio, sotva Jed vynosil bedny na vozík.

Jed ztuhl, krabici burizonů si přitiskl na prsa. „Kdo?“ sykl.

„Nevím. Nemám ostrý obraz. Je malý.“

„Kde je?“ Jed pustil bednu na podlahu a trhl sebou, jak zaduněla.

„Sto metrů od tebe. Ale míří tvým směrem.“

„Proboha. Je posedlej?“

„Nevím.“

Jed skočil do skladu a zavřel za sebou. S vozíkem venku ale nic nenadělá. Přitiskl se ke stěně hned za dveřmi, jako by mu to bylo něco platné, a srdce mu kleslo do kalhot.

„Blíží se,“ oznámil klidně Rocio. „Sedmdesát metrů.“

Jed sáhl do kapsy na nářadí. Rozepnul patentku a sevřel chladnou pažbu laserové pistole.

„Třicet metrů. Blíží se ke křižovatce s tvojí chodbou.“

Jen ať si nevšimne toho pitomýho vozejku, modlil se Jed. Kristepane, ať si ho nevšimne.

Vytáhl laserovou pistoli a prohlédl si ovládám. Nastavil zbraň na plný výkon, nepřerušovaný paprsek.

Pulzy by byly k ničemu, posedlý by mezi nimi pistoli zničil. Jed bude mít jen jednu šanci.

„Odbočil k tobě na chodbu. Nejspíš uviděl vozík. Zastavil se za dveřmi.“

Jed zavřel oči, hrozně se třásl. Posedlý ucítí jeho myšlenky i přes dveře. Všechny je odvlečou ke Caponovi. Budou ho mučit a Beth pošlou do bordelu.

Měl jsem nechat dveře otevřené, teď bych vyskočil a překvapil je.

„Haló?“ zavolal někdo tenkým hláskem.

„To jsou oni?“ zašeptal Jed do mikrofonu.

„Ano. Prozkoumal vozík. Teď stojí u dveří.“

Páka se pohnula, závora vyjela. Jed zatoužil po prásku z lékařského systému skafandru.

Když laser nevystřelí, zabiju se, rozhodl se Jed. Lepší než…

„Haló?“ opakoval vystrašený hlásek. „Je tu někdo?“

Dveře se začaly otvírat.

„Haló?“

Jed zařval a odskočil ode zdi. Z pistole sevřené v obou rukou vystřelil na chodbu. Webstera Pryora zachránily dvě věci: malý vzrůst a Jedová zoufalá muška.

Rudý laserový paprsek byl daleko jasnější než chabé osvětlení na chodbě. Jed se chvíli rozkoukával, cíl pořád neviděl, jen z protější stěny už stoupal dým, ozářený modrobílým žárem. Na podlahu stekl roztavený kov, Jed rozřízl ventilační potrubí.

Laser dál hledal cíl, ale Jed v záři zahlédl, jak se na podlahu vrhl malý mužík. Strašně ječel a volal: „Zastřelíte mě, proboha, nestřílejte!“

Jed také křičel. Vůbec nechápal, co se děje. Zkusmo povolil prst na spoušti. Potrubí se kroutilo a chladnoucí kov zlověstně

skřípal. Jed se podíval na rozpláclou postavičku v bílém saku a černých kalhotách. „Co se to tu propána děje? Co jsi zač?“

Oběť k němu zvedla chlapeckou tvář. „Prosím vás, nezabíjejte mě,“ prosil Webster. „Prosím. Nepatřím k nim, jsou hrozní.“

„Co se stalo?“ zeptal se Rocio.

„Ještě nevím,“ odvětil Jed. Rozhlédlse po chodbě. Čistý vzduch.

„To byl laser?“

„Jo.“ Namířil na Webstera. „Jseš posedlej?“

„Ne. A vy?“

„Jak tě to hergot napadlo?“

„Já to nepoznám,“ zakvílel Webster.

„Kde jsi vzal zbraň?“ zeptal se Rocio.

„Mlčte! Sakra, dejte mi svátek. Prostě jsem si ji opatřil.“

Webster se pod slzami nechápavě mračil. „Cože?“

„Nic.“ Jed se zamyslel a strčil pistoli zpátky do kapsy na nářadí. Kluk vypadal neškodně, i když v číšnickém saku s mosaznými knoflíky a napomádovaných vlasech dost divně. Ale hlavně měl strach. „Kdo jseš?“

Chlapec se při vyprávění zajíkal a skytal. Jak je s maminkou přepadl Capone. Jak je se stovkami žen a dětí drželi v jedné příletové hale. Jak pro ně přišla nějaká paní z Organizace a oddělila je od ostatních. Jak mu vzali maminku a teď musí obsluhovat velké gangstery a jednu hezkou paní. Jak Capone občas zmíní jméno jeho otce a pak se na něj podívá.

„A co děláš tady?“ uhodil na něj Jed.

„Poslali si mě pro jídlo,“ odpověděl Webster. „Kuchař říkal, ať se podívám, jestli ve skladu nezbyla nějaká labuť.“

„Tohle je zásobovací sklad flotily,“ prohlásil Jed. „Tos nevěděl?“

Webster hlasitě natáhl. „Věděl. Ale když hledám všude, nemusím k nim tak rychle.“

„Dobře.“ Jed se narovnal a pohlédl na jednu kameru. „Co s ním uděláme?“ zeptal se, trochu dojatý.

„Zbav se ho," řekl Rocio.

„Jak to myslíte?"

„Představuje komplikaci. Máš přece laserovou pistoli, ne?"

Webster na něj netečně hleděl, oči červené od pláče. Zničený a žalostný, jako ještě nedávno Jed, když ho Digger mlátil.

„To neudělám!" zvolal.

„Co ještě chceš, dopis od maminky? Poslyš, Jede, jakmile se dostane mezi posedlé, hned budou vědět, že se něco stalo. Pak tě začnou hledat. Dostanou tě, dostanou Beth i holky."

„Prostě to nejde. Neudělám to. Ani kdybych chtěl."

„Tak co chceš dělat?"

„Já nevím! Beth? Beth, sleduješ nás?"

„Ano, Jede," odpověděla. „Neubližuj mu. Máme spoustu jídla, můžeš ho vzít s sebou."

„Opravdu?" namítl Rocio. „A kde má skafandr? Jak se sem asi dostane?"

Jed se podíval na Webstera, byl úplně mimo. Situace se mu čím dál víc vymykala z rukou. „Pro Kristovy rány, pomozte mi."

„Přestaň ze sebe dělat pitomce," odsekla Beth. „Musíš ukrást nějaký vozítko. Je jich tam spousta. Hned u přechodový komory. Štípni jedno a dojeď až sem."

Jed se chtěl schoulit do klubíčka a šlehnout si poctivou dávku. Vozidlo! Všem posedlým na očích.

„Jede, prosím tě, vrať se," uslyšel Gari. „Bez tebe se mi tady nelíbí."

„No jasně, sestřičko," ujistil ji, aby se nemusel hádat. „Už jdu." Otočil se na Webstera. „A ty se opovaž dělat problémy."

„Vy mě odsud odvezete?" zajásal chlapec.

„Tak nějak."

Jed se neobtěžoval s dalšími bednami. Opřel se do vozíku a hlídal, aby se mu Webster neztratil z dohledu.

Rocio prověřil kamery i obvody a naplánoval cestu k nejbližšímu vozítku. Chlapci museli jet výtahem, což se mu

nelíbilo. Naštěstí všude viděl, a tak je sekcemi, kde se pracovalo, prohnal bez potíží.

Vybral jim pětimístný taxík. Dost velký, aby se do kufru vešel vozík, a dost malý, aby ho Jed uřídil. Vozítko dorazilo k Mindorovi za tři minuty. Déle trvalo spojit přechodové komory. Sotva se chodby spojily, vyhrnuly se vstříc hrdinovi Beth, Gari a Navař. Beth ho vzala za hlavu a vlepila mu dlouhou pusu. „Jsem na tebe hrdá," dodala.

Něco takového mu nikdy neřekla a pochvalami šetřila i u ostatních. Samozřejmě, dnešek nebyl jen nezvyklý, ale vyloženě šílený. Přesto ho její slova zahřála u srdce. Krásu okamžiku trochu zkazil jekot mladších děvčat, když zjistila, co přivezl za jídlo.

Příprava hlavního chodu trvala hiltonskému šéfkuchaři přes tři hodiny. Na večeři s Alem a Jezzibellou mělo přijít něco přes deset nejvyšších poručíků s protějšky. Těstoviny s omáčkou stejně dobrou jako kdysi na Zemi (na to Al osobně dohlédl), labuť nadívaná rybami, čerstvá zelenina dovezená odpoledne z planety, moučníky plné cukru a čokolády, nejlepší novokalifornská vína, nejdražší likéry. Kromě kuchaře se o program starala pětičlenná kapela a na později byly připravené tanečnice. Hosty rovněž čekaly drobné pozornosti ze čtyriadvacetikarátového zlata (pravé, žádné energistické přeludy), Al je vybíral osobně. Měl to být pamětihodný večer. Z večírků u Ala Capona nikdo neodcházel bez úsměvu na rtech. Musí si přece udržet pověst velkorysého a nevázaného hostitele.

Al ovšem nevěděl, že kvůli organizaci večeře musel Leroy zanedbat svou práci ve vedení Organizace. Přes hodinu péroval organizační špičky, aby sehnal všechny a všechno, co na správný večírek patří. Tlustý manažer z toho byl rozladěný. Zprávy, které s Emmetem dostávali od starostů a poručíků na planetě, byly dobré, všechno šlapalo, lidi poslouchali.

Ale docela nedávno, při odletu na Arnstadt, zorganizoval Leroy veliký ples ani ne za týden. Planeta a asteroidy se předháněly, kdo Alovi dodá nejvybranější lahůdky. Tenhle večírek je jen pro pár lidí, ale dá víc práce.

Když Leroy dorazil v napěchovaném smokingu, jídelna Nixonova apartmá byla přesto obrazem bohatství a přebytku. Jako příklad opačného fungování žláz si přivedl štíhlou křehulku z bordelu. Všichni se na ně otočili. Al je přivítal s úsměvem a věnoval děvčeti diamantový náhrdelník, který se nevešel ani do jejího nesmírného výstřihu. Nikdo si nedovolil uštěpačnou poznámku, i když myšlenky mluvily za všechno.

Monterey vyplulo ze stínu na slunce. Za velikým oknem zářil zelenomodrý srpek Nové Kalifornie. Tvořil přepychovou kulisu prvních drinků a atmosféra byla patřičně uvolněná. Číšníci obcházeli s jednohubkami na zlatých a stříbrných tácech a hlídali, aby žádná sklenka nebyla méně než zpola plná. Konverzace hladce plynula a Al chodil od jednoho k druhému, všem měřil stejně.

Náladu mu nezkazil ani opožděný příchod Kiery Salterové. Měla provokativně prosté slézové letní šaty bez rukávů, šikovně střižené na míru. Na dívce ve věku jejího těla by působily nevinně, ale na Kieře byly jasným vyhlášením módní války všem ostatním přítomným ženám. Líp vypadala jen Jezzibella v klasických černých koktejlkách. A soudě podle zářivého úsměvu, jímž Kieru uvítala, si toho byla dobře vědoma.

„Ale, drahoušku," zacukrovala Kiera a políbila Capona na tvář. „Skvělý večírek, díky za pozvání."

Al se na okamžik lekl, že mu jde zuby po krční tepně. Z hlavy jí sálala ledová povýšenost. „Bez tebe by to nebylo takový," odvětil. Panebože, a to ho kdysi napadlo, že by si ji vzal do postele. Umrznul by mu v ní pták.

Při té představě se zatřásl. Pokynul jednomu číšníkovi. Muselo mu být aspoň devadesát, důstojnosti měl na rozdávání. Měl by tu kmitat i mladý Webster, napadlo Ala, vypadal by

reprezentativně. Dnes večer ho ale ještě neviděl. Stařec se poslušně přišoural se safírovým filigránovým náhrdelníkem na černém sametu.

„Pro mě?“ vzdychla Kiera. „To je krása.“

Al vzal šperk a připnul jí ho kolem krku, Kiera se přitom chlípně culila.

„Moc rádi tě tu vidíme,“ řekla Jezzibella, zavěšená do Ala. „Nevěděli jsme, jestli si pro nás najdeš čas.“

„Pro Ala kdykoli.“

„To ráda slyším. Udržet krkavce v lati ti musí zabrat většinu dne.“

„Žádný problém. Vědí, kdo jim poroučí.“

„Jo, zvládla jsi to skvěle,“ řekl Al. „Emmet tě nemohl vynachválit. Povídal, že to bylo chytrý. Od něj je to kompliment. Musím si ten tvůj trik zapamatovat, kdybych se někdy dostal do podobný situace.“

Kiera si vzala širokou sklenici šampaňského a prosmejčila jídelnu očima jako zaměřovacími lasery. Zaostřila na Emmeta. „Nedostaneš, Ale. Na tomhle křídle tě kryju. Dokonale.“

Jezzibella se proměnila do podoby zbožňující puberťačky. „Ty kryješ Ala?“ pípla obdivně.

„Jo. Kdo jiný?“

„No tak, Jez,“ pokáral ji z legrace Al. „Na trhu s krkavcema má monopol.“

„Ano, Ale.“ Jezzibella k němu zbožně vzhlédla a vzdychla.

„A beze mě nemá Nová Kalifornie důvod je živit,“ dodal Al.

Kiera konečně spustila zrak z Emmeta. „Věřte mi, dobře vím, kdo tu má jakou pozici. A jakou cenu.“

„To je hezké,“ řekla Jezzibella.

„Tak na zdraví, krasavice,“ pobídl Al Kieru do pití. „Než si sedneme k večeři, musím něco ohlásit.“ Došel k Emmetovi a pokynul vrchnímu číšníkovi, ať rozezní gong. Jídelna ztichla, posedlí vnímali Alovo vzrušení. „Nemám pro vás normální řeč. Za prvé nezačnu sprostýma vtipama.“

Všichni se usmáli. Al se napil šampaňského – k čertu, co by dal za hlt pořádného bourbonu. „Fajn, nebudu dlouho kecat. Máme potíže s flotilou, protože nemá kam letět. Víte o tom, musíme něco dělat, nebo se na nás sesypou. Je to tak, Silvano?“

Zamyšlený poručík přikývl. „Pár kluků už by do toho praštilo, Ale. My je přidusíme.“

„Nechci kurva nikoho dusit. Musíme těm sráčům dát nějaký povyražení, než nahrabeme dost antihmoty. Nějakou dobu nemáme na další invazi. Takže Konfederaci popíchneme z jiný strany. O tom chci mluvit, mám novinku. Pořádně je porubeme a nebude nás to nic stát. A můžeme za to poděkovat tady Emmetovi.“ Vzal organizačního koumáka kolem ramen a objal ho. „Přepadneme pár planet a probijeme se obranou. Pak můžeme dolů nasypat fůru poctivejch chlapů. Řekni jim to, Emmete.“

„Udělal jsem pár předběžných náčrtů jednomístnýho přistávacího modulu,“ spustil Emmet napjatým hlasem. „Vypadá jako záchranný člun, ale dokáže přistát během patnácti minut. Pořádný přetížení, ale s energistickou silou se dá snadno zvládnout. A minimum elektroniky, aby ji posedlí nevyřadili. Flotile stačí vytvořit v orbitální obraně okno na dost dlouho, aby se moduly dostaly na planetu. Jakmile budou dole, začnou starou známou řetězovou reakci.“

„Bez palebné podpory flotily prohrajou,“ prohlásil zpříma Dwight. „Místní policajti je vyhladí.“

„To záleží na tom, jak planeta funguje a kolik vojáků na ni vysadíme,“ opáčil Al. „Emmet má pravdu s tím, jak rychle se šíříme. Vládám dáme pěkně na prdel.“

„Ale, Ale, Organizace se nedokáže šířit tak rychle jako obyčejní posedlí. Musíme probrat navrácený duše. Proboha, máme problémy je zvládnout i tady na Nový Kalifornii, natožpak na Arnstadtu. Bez věrných poručíků se Organizace rozpadne.“

„A koho to sere?“ rozesmál se Al. „No tak, chlapi, na kolika planetách asi tak můžeme vládnout? I král z Kulu jich má jenom šest. I kdybych každýmu z vás dal jeden svět, bude ve vesmíru pořád fůra planet, co nám půjdou po krku. Tak trochu snížíme jejich stavy. Naházíme na ně posedlý a necháme je dělat, co dovedou. Můžeme tam naházet všechny naše horký hlavy a ty sráče, co by nejradši vzali Novou Kalifornii z vesmíru, zbavíme se jich napořád. Zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Vyženeme zrádce a Konfederaci sebereme pár planet. Už vám to došlo, tupci? Budeme mít konečně klid. Každá planeta, na kterou vysadíme posedlý, bude chtít stejnou pomoc jako v Mortonridgi. To je vyjde pěkně draho. A na nás budou muset šetřit.“ Rozhlédl se po jídelně a věděl, že je přesvědčil. Zase. Zbrunátněl žárem vítězství, na krku mu hrdě vystoupily bílé jizvy. Obdiv mu dokazoval, že má dost rozumu, aby přišel s plánem, a dost kuráže, aby ho dotáhl do konce.

Al vysoko pozvedl sklenici. A když ho ostatní rychle napodobili, vypadali jako skopčáci, co dělají ty svoje opičky se zvednutou pravicí. Jezzibella na něj zpoza řady smokingů rozpustile mrkla, Kiera už přemýšlela nad důsledky.

„Přípitek na rozloučenou tý svinský otravný Konfederaci.“

***

Mindor roztáhl distorzní pole do specifického vzoru záhybů a vírů, aby rozvlnil předivo časoprostoru. Výsledná síla trup zvedla nad římsu. Ve velkém předním salonku žádný z šesti cestujících nepocítil sebemenší změnu gravitace. Zrovna dojedli krůtí granule, jediný masový polotovar, který se Beth podařilo uplácat do tvaru karbanátků. Jed ignoroval vyčítavé pohledy ostatních. Opečené se granule dokonce daly jíst.

Gerald Skibbow si na obrazovce všiml, jak se blíží konec římsy. „Kam letíme?“ zeptal se.

Webster sebou škubl, poprvé uslyšel Geralda promluvit. Ostatní měli strach, co bude následovat. I po takové době pro

ně byl pořád jen blázen. Rocio o samotě svěřil Jedovi a Beth, že se v Geraldových myšlenkách vůbec nevyzná.

V rohu obrazovky se objevil Rociův obličej. „Dostal jsem trasu hlídkového letu," oznámil. „Nic složitého, nikdy se nedostaneme dál než tři miliony kilometrů od Nové Kalifornie. Počítám, že chtějí vyzkoušet, jak poslouchám. Právě jsem naplnil nádrže kaší, kdybych chtěl dezertovat, teď bych měl nejlepší příležitost."

„A chcete?" zeptala se Beth.

„Ne. Mohl bych letět jedině za Edenity do Konfederace. Za potravu bych musel spolupracovat s jejich fyziky. A to by vposledku vedlo k porážce posedlých. Jak jsem už řekl, potřebuji najít jiné řešení."

„Nechci opustit Monterey," prohlásil Gerald. Na obrazovce se překvapivě rychle zmenšoval nerotující kosmoport. „Prosím vás, vraťte se a nechte mě vystoupit."

„To nepůjde, Geralde," řekla Beth. „Tihleti posedlí by tě tam vyhmátli, než by ses rozkoukal. Všechno by z tebe vytáhli. Skončili bysme jako Marie a potrestali by i Rocia."

„S Kierou vám pomůžu, jak budu moci," ujistil Geralda Rocio. „Ale napřed ji musím přesvědčit o své věrnosti."

Beth vzala Geralda za loket. „Tak dlouho snad můžeme počkat, ne?"

Gerald se nad tím zamyslel, i když si uvědomoval, že mu to poslední dobou moc nemyslí. Kdysi dokázal na cokoli pohotově odpovědět. Ale tamten Gerald už žil jenom v jeho mlhavých vzpomínkách. „Dobře," podvolil se. Bylo to těžké. Už ji měl na dosah! Jen pár set metrů. A teď musí odletět, opustit ji. Asi budou pryč celé dny. Celé dny, po které bude chudinka Marie trpět pod nadvládou té strašné ženštiny. Gerald si s hrůzou představoval, co se s jejím tělem děje. Marie byla krásná holčička, jak jablíčko. Pořád za ní běhala spousta kluků a Gerald se jí je snažil tolerovat. Na Lalonde to vypadalo, že posedlé nezajímá nic než sex. A jako všichni otcové od úsvitu

civilizace se ani Gerald neodvážil přemítat o dceřině sexuálním životě.

Bude to tak, musel si přiznat. Každou noc Kiera připouští nějakého halamu. Směje se a sténá. Škemrá o prasárny. Těla se proplétají ve tmě. Krásná, pevná těla. Gerald začal tiše štkát.

„Je ti dobře?“ zeptala se Beth. Vedle ní se mračil Jed.

„Dobře,“ zašeptal Gerald. Otíral si zpocené čelo, snažil se rozehnat bolest. „Chci jí pomoci. A kdybych se k ní dostal, dokázal bych to. Loren mi to řekla.“

„Za chvíli jsme zpátky, žádný strachy.“

Poslušně přikývl a vrátil se k jídlu. Musí se k Marii dostat co nejdřív. Bylo mu sice líto všech, ale Marie trpí nejvíc. Až příště přistaneme na Monterey, dopadne to jinak, rozhodl se. Sice nevěděl jak, ale rozhodně jinak.

Rocio vnímal, jak Geraldův strach ustupuje klidnějším pocitům. Jeho mysl mu byla naprostou záhadou. Ne že by byl Rocio na jeho zmučené myšlenky dvakrát zvědavý. Škoda, že nedokázal přesvědčit Beth a Jeda, aby na palubě zůstali sami. Množství lidí mu komplikovalo situaci. Nejraději by trochu snížil stavy.

V dostatečné vzdálenosti od asteroidu začal zrychlovat. Přetvařoval distorzní pole a zkroutil časoprostor ještě o kousek. Sjížděl vesmírné vlny na sedmi gé, druhým polem upravoval tíži v obytném modulu. S rychlostí se dostavil pocit svobody a Rocio nechal rozvinout svou vysněnou podobu. Rozepjal černá křídla, zamával jimi a rozvířil částečky meziplanetárního prachu. Potřásl krkem, zamrkal velikýma rudýma očima, protáhl spáry. V této podobě byl dokonale smířený se sebou a svým životem. Také se utvrdil v přesvědčení, že musí zlomit Kieřinu vládu.

Dal se do hovoru s ostatními krkavci a v odpovědích hledal náznaky nespokojenosti. Sháněl kolegy s podobnými názory. Ze sedmdesáti krkavců v soustavě Nové Kalifornie se mohl spolehnout na devatenáct, dalších deset by se možná přidalo, kdyby byla reálná naděje na vítězství. Pár dalších se drželo

zpátky a zbylých osm nebo devět, v čele s Etchellsem a Cameronem Leungem, si libovalo ve válečnické slávě Organizace. Slušná šance.

Po osmi hodinách na hlídce poslal Hudson Proctor nové pokyny. U Nové Kalifornie brzdí meziplanetární loď, řekl Kieřin poručík. Míří přímo k jižnímu pólu, vzdálenost jeden a půl milionu kilometrů. Máme za to, že je z asteroidu Almaden. Cítíš ji?

Rocio protáhl distorzní pole naznačeným směrem. Loď vnímal jako uzlík gravitace nabitý energií.

Mám je, potvrdil.

Zastav je a donuť k návratu.

Jsou to nepřátelé?

Pochybuji. Asi další banda pitomců, co si myslí, že můžou žít, kde chtějí, a ne tam, kde je chce Organizace.

Rozumím. Pokud to neotočí?

Rozstřílet na kusy. Nějaké dotazy?

Ne.

Rocio znovu změnil tvar distorzního pole, soustředil ho na malou oblast přímo před zobákem. Vzorovacími buňkami prolétla energie a napětí časoprostoru se přiblížilo nekonečnu. Otevřela se červí díra a Mindor do ní vlétl. Sotva za dvě sekundy se objevil nad jižním pólem Nové Kalifornie. Díra se za ocasními brky elegantně uzavřela.

Meziplanetární lodě měli tři kilometry před zobákem, dlouhý hedvábně šedivý střep z kovu a kompozitu. Standardní válcová obytná sekce spojená s motory příhradovou konstrukcí. Brzdila na dvou třetinách gé, z trysek zářil vyrovnaný proud modrobílých iontů. Rocio si také všiml, že o pět tisíc kilometrů dál se otevřela další červí díra. Vyklouzl z ní krkavec, okamžitě vypnul distorzm pole a zůstal schovaný ve tmě. Rocio odolal pokušení ho pozdravit. Takhle ho hlídat je velice netaktní.

Radarovým pulzem aktivoval odpovídač meziplanetární lodi. Podle automatického signálu se jmenovala Lucky Logorn. Rocio s ní srovnal rychlost a otevřel krátkodosahový kanál. „Tady organizační loď Mindor," ohlásil se. „Blížíte se bez

povolení k orbitální obraně Nové Kalifornie. Identifikujte se, prosím.“

„Tady Deebank, asi jsem tu kapitán. Nijak jsme se nehlásili, abychom na sebe neupozornili ty svinský sokoly. Promiňte, nechtěli jsme vás lekat. Chceme povolení k přistání v továrně na nízké orbitě.“

„Povolení se zamítá. Vraťte se na svůj asteroid.“

„No tak počkat, všichni jsme věrní členové Organizace. Jakým právem nás sekýrujete?“

Rocio aktivoval pod trupem maserové dělo a zaměřil jeden chladič na nákladové sekci Lucky Logorna. „Za prvé, já vás nesekýruju, jen vyřizuji rozkazy Organizace. Za druhé.“ Vystřelil.

Koherentní maserové záření vykrojilo uprostřed chladiče půlmetrovou díru. Kovové jiskry setrvačností předběhly loď.

„Do prdele,“ zařval Deebank. „Vy svině nás tam stejně navěky neudržíte.“

„Otočte motor. Hned. Druhá rána půjde do fúzní trubice. Zůstanete bez pohonu. Můžete si krátit čas sázkami. Dojde napřed jídlo? Nebo kyslík? Případně by vás mohl vyzvednout sokol a odvézt vás do Konfederace jako pokusné králíky.“

„Ty zmrde.“

„Čekám.“ Rocio popolétl tak blízko, že ucítil z obytného válce vztek a zlost. A bezmocné zoufalství.

Loď nakonec změnila tah motoru, aby minula planetu a dostala se zpátky na Almaden. Taková změna dráhy je bude stát spoustu paliva. A potrvá několik hodin.

„Budeme si tě pamatovat,“ slíbil Deebank. „Přijde čas, kdy se k nám budeš muset přidat. Nebudeš to mít lehký.“

„Kde se k vám budu muset přidat?“ nechápal Rocio.

„Na planetě, idiote.“

„O to vám šlo? Bojíte se vesmíru?“

„A co jsme podle tebe asi měli v plánu? Zabrat Novou Kalifornii?“

„Nic jste neřekli.“

„No dobře. Když to víš, necháš nás letět dál?“

„To nejde.“

„Hajzle.“

Rocio jim zkusil zahrát na soucit, k lodi vysílal vlny nelíčeného porozumění. „Opravdu to nejde. Hlídá mě další krkavec a sleduje, jestli poslouchám rozkazy. Nejsou si mnou moc jistí.“

„Slyšíš to praskání? To mi pro tebe puká srdce.“

„Proč vás Organizace nechce na Nové Kalifornii?“

„Protože potřebuje naše výrobky. Asteroid má spoustu orbitálních továren se zbrojním programem. A my jsme ti chudáci, co musejí dělníky honit do práce. Dokážeš si představit, jaký to je? Je to strašný sraní. Za života jsem byl voják, bojoval jsem právě proti takovým fašounům. Povídám ti, že to není správný. Nevoní mi to. Je to proti mýmu přesvědčení.“

„Tak proč zůstáváte v Organizaci?“

„Kdo není s Caponem, je proti němu. Tak to funguje. Usadil se tu chytře. Ti jeho poručici udělají cokoli, aby se udrželi u koryta. Utahujou nám šrouby a my je musíme utahovat živým. Když se ozveme, zavolají flotilu. Nebo ne? Vy jste drábi, i díky tobě Organizace drží pohromadě.“

„I my máme svého drába, jmenuje se Kiera.“

„Ta pěkná Jitřenka? Nekecáš? Od ní bych se klidně nechal vyplatit.“ Prázdnotou mezi loďmi zaduněl smích.

„Kdybys ji znal, mluvil bys jinak.“

„Drsná mrcha?“

„Největší na světě.“

„Vypadá to, že s ní nejsi moc spokojený.“

„Jsme oba ve stejné situaci.“

„Jo? Tak poslyš, třeba se dohodneme. Jestli se musíme vrátit na Almaden, poručici nás za tenhle výlet nechají žrát hovna. Proč nás nehodíš na Novou Kalifornii a nevysadíš nás na stanici? Nebo nám rovnou nepůjčíš člun, abychom slétli na

planetu? Když se tam dostaneme, zůstaneme. Už o nás neuslyšíš.“

„To by se vám hodilo.“

„Seženeme ti tělo. Lidský, nejlepší, co najdeme. Na planetě zůstaly miliony živých, jednoho ti vybereme a zamluvíme pro tebe. Tak se dostaneš dolů a nebudeš muset riskovat jako my. Poslyš, jseš posedlej, tak víš, že mluvím pravdu.“

„Ano. Ale vaše nabídka mě nezajímá.“

„Cože? Jak to? No tak. Lepší šanci nedostaneš.“

„Mě neláká. Vy tenhle prázdný vesmír opravdu nenávidíte, co?“

„A ty jako ne? Byl jsi v nicotě. Slyšíš nicotu. Pořád na nás číhá, kousek za uchem. Musíme před ní utéct.“

„Já ne.“

„Hovno.“

„Nechci. Slyším zatracené duše, ale nemůžou na mě. Jenom mi připomínají věčnou tmu. Neohrožují nás. Vyhání vás jedině strach. Já ho překonal. Mindor patří sem do prázdna, tady je mu dobře. Já se v něm naučil nemít strach z noci. Možná byste si vy naopak měli sehnat sokolí a jestřábí těla. Dokážete si to představit? Vyřešil by se náš problém, nemuseli bychom bojovat. Kdyby každý mrtvý dostal sokolí tělo. Jistě by se jich dalo vypěstovat dost, stačila by dobrá vůle a dost času. Pak by nás ve vesmíru žily miliardy, všichni lidé by se proměnili v černé anděly mezi hvězdami.“

„Hele, kámo, víš co? Tělo tý nestvůry tě nevyléčilo, ty ses v něm zcvoknul.“

„Možná. Ale kdo z nás dvou je spokojenější?“

„Nezapomínej na Kieru. Proč si neodletíš do neprobádaný dálavy?“

„Máte pravdu, drží mě tu Kiera.“

„Tak se na nás moc nevytahuj.“

„Nevytahoval jsem se. Vaše nabídka spolupráce mě zajímá. Možná se dohodneme. Mám nápad, ale nějakou dobu potrvá vyladit detaily. Až se vrátíte na Almaden, stavím se.“

***

Tělocvična ve sklepě montereyského Hiltonu v Kieře pokaždé probudila temnější zvířecí pudy. Docela si libovala v nové roli poživačného vampa. Malone ostře trénoval mladé muže v ringu. Těšilo ji, jak před ní uhýbají pohledem a postrkují se. Ne že by v Novém Mnichově neměla žádnou aférku, v době manželství si opatřila několik milenců, ať už před manzelovým pádem nebo po něm. Ale všechno to byly nanicovaté ustrašené nevěry. Vzrušovalo ji spíš, že má bokovku, že je nevěrná a manžel to neví. Sex nebyl ani jednou nic moc.

Teď ale mohla zkoumat možnosti tělesna ze všech sil a nikdo ji za to neodsuzoval. Částečně muže přitahovala svou mocí, částečně fantastickým tělem Marie Skibbowové. Dolů za živými ji přiváděl druhý důvod. Posedlí milenci, jako chudák Stanyon, byli strašně falešní. Dávali si bez výjimky veliké penisy, erekce jim vydržela celou noc a postavu měli jako řečtí bohové. Trapné vzory jasně vypovídaly o jejich slabosti a nejistotě.

Proto dávala přednost přirozeným mládencům z tělocvičny. Nedokázali se halit iluzí a sex s nimi byl syrový a primitivní. V posteli nad nimi měla navrch a nebrala si servítky. Marie měla navíc překvapivě bohaté zkušenosti, jichž Kiera využívala k experimentům. Zkušenosti získané za dlouhé plavby po řece Juliffe, kdy se na ní ukájel stařík jménem Len Buchanan. Každou noc zažívala strašné ponížení jen kvůli svobodě, která ji čekala na konci cesty. Kiera její odhodlání obdivovala. Znala ho. Ani teď se Marie nevzdávala naděje na vysvobození.

Ale jak? ptala se jí Kiera.

Nějak. Jednou.

Ne, dokud jsem tvoje paní.

Nic netrvá věčně. Jak víš.

Kiera drzou holku vyhnala z myšlenek. U boxovacího pytle našla pěkného devatenáctiletého mladíka. Vzrušovalo ji, jak se potí vzteky a mydlí do pytle jako o život. Věděl, že za ním

stojí, ale neotočil se. Doufal, že když se jí nepodívá do očí, nechá ho. Prstem si přivolala Malorfa.

„Jak se jmenuje?“ pronesla zastřeným hlasem.

„Jamie.“ Z hlavy podsaditého trenéra cítila výhradně pohrdání.

„Bojíš se mě, Jamie?“

Přestal boxovat a zastavil pytel. Měl něžné šedé oči. „Vás ne. Ale toho, co dovedete.“

Malátně mu zatleskala. „Výborně. Neměj strach, neublížím ti.“

Podívala se na Malona. „Ráno vám ho vrátím.“

Malone smekl čepici a uplivl si na podlahu. „Jak chcete, Kiero.“

Došla těsně k Jamiemu a libovala si, jak je z její blízkosti nesvůj. „Miláčku, já přece nejsem tak zlá,“ zavrněla.

Byl o hlavu větší. Když k ní sklopil oči, jeho pohled hned přitáhla opálená kůže bohatě odhalená letními šaty. Kromě úzkosti z něj už cítila jiné, jemnější emoce. Kiera se vítězně usmála. Aspoň něco dnes večer funguje. Capone a jeho pitomé buřičské plány! Vzala boxera za velikou ruku a zamířila s ním z tělocvičny jako s velikým štěnětem na vodítku. Než ale došla k dvoukřídlým dveřím, otevřely se. Dovnitř vrazil Luigi s nákladem ručníků. Uviděl Kieru a probodl ji nepřátelským pohledem. Velitel flotily teď musel dělat Malonovi poskoka. Měl co dělat, aby ovládl hněv; byl přesvědčený, že se sem Kiera přišla podívat jen na jeho ponížení. Šéfova nová favoritka se raduje z pádu někdejšího důvěrníka.

„Luigi,“ zatrylkovala vesele Kiera. „No to jsem nečekala, že tu na tebe narazím. Taková šťastná náhoda!“

„Táhni, svině.“ Odstrčil ji loktem.

„Až rozdáš ručníky, budeš jim na kolenou zavazovat boty?“

Luigi se otočil v půli kroku a zamířil k ní. Vystrčil hlavu, až se skoro dotýkali nosy. „Jseš děvka. Hodně laciná děvka. A máš na prodej jediný zboží. Az ti dojdou krkavci, nebudeš nic.

Víš, že se to blíží. Tvoje maškaráda ledový královny na nikoho neplatí. Celej asteroid se ti směje.“

„Jistěže se to blíží,“ odvětila klidně. „Ale kdyby měla flotila pořádné velení, nebyli by v takovém nebezpečí.“

Z obličeje i z hlavy mu vyčetla jen zmatek. „Cože?“

Kieře nejistota zatím stačila. Poplácala Jamieho po svalnaté ruce. „Pomoz Luigimu s těmi těžkými ručníky, miláčku. Vypadá to, že tě nakonec nebudu potřebovat.“

Jamie hleděl přes hromadu ručníků, která mu najednou přistála v náruči, a díval se, jak Kiera s Luigim mizí za dveřmi. „Já to nechápu,“ postěžoval si. Částečně se na noc s Kierou těšil, i když ostatní o jitřenkovské čarodějnici vyprávěli hotové horory.

Malone ho otcovsky poplácal po rameni. „Nic si z toho nedělej, chlapče. To se tě vůbec netýká.“

***

Vzhledem k vedoucímu postavení doktora Pierce Gilmora v oddělení zbrojní analýzy KIS nebylo divu, že tíhl k byrokratickým procedurám. V práci byl přesný a metodický, ve výzkumu do posledního písmenka dodržoval předepsané postupy. Jeho láska k protokolu byla mezi mladými vědci předmětem mnoha vtipů, dobírali si ho pro zkostnatělost a nedostatek představivosti. Vtipy snášel se stoickým klidem, ale zdvořile a důsledně zamítal všechny zkratky a neortodoxní procedury. Přesně takového vedoucího oddělení zbrojní analýzy potřebovalo. Při rozebírání neznámých zbraní, sestrojených ilegálně (většinou s vládním požehnáním), je nekonečná trpělivost hlavní ctností, zvláště když do nich konstruktéři většinou nastražili prvky, jež od důkladného průzkumu aktivně odrazují. Za sedm let, po něž zastával funkci, dosáhlo oddělení vysokého bezpečnostního standardu.

Rovněž je mu třeba přiznat, že se nevěnoval budování impéria, mezi vládními zaměstnanci tak oblíbenému, zvláště mezi těmi, kdo se jako on prakticky nikomu nezodpovídali.

Díky tomu měl jen skromnou kancelář, asi jako nižší ředitel v nějaké mezihvězdné společnosti. Přinesl si do ní jen pár osobních věcí, minimum dekoračních předmětů a pod sluneční lampou pěstoval pěkné orchideje druhu Stanhopea. Nábytek tu byl konzervativní, ale mile napodoboval středozápadní styl, v němž Gilmore vyrůstal. Široká holografická okna cheyennské hrdinně rozeklané krajiny příliš neskrývala skutečné umístění kanceláře hluboko v trafalgarské skále. Multiprocesor od Edenitů ale schopnostmi hraničil s umělou inteligencí a Gilmore s jeho pomocí dvakrát týdně řídil interdisciplinární konzilium zabývající se schopnostmi posedlých.

Šéfové oddělení se sešli podruhé od pokusu Jacqueline Couteurové dostat se na svobodu z chráněné soudní síně číslo tři a následky měli všichni v živé paměti. Profesor Nowak, kvantový fyzik, dorazil jako první a nabídl si překapávanou kávu z konvice. Poté přišli doktor Hemmatu, specialista na energii, a Yusuf, šéf elektroniku, zabraní do tichého hovoru. Následoval Mattox, tichý neurolog, a posadil se vedle Yusuf a poslední byl naproti Gilmorovi Euru. Na rozdíl od ostatních se snědý Edenita tvářil nepatřičně spokojeně.

Gilmore znal svého zástupce dost dlouho, aby věděl, že z něj nezáří jen obvyklé edenitské štěstí. „Máte něco nového?“ zeptal se ho rovnou.

„Ze soustavy Šrínagar právě přiletěl sokol. Přinesl zajímavou nahrávku.“

Hemmatu zbystřil. „Z Valisku?“ Nezávislý habitat před svým zmizením dodal spoustu užitečných informací o chování posedlých.

„Ano, z doby krátce předtím, než ho Rubra s Dariatem přemístili,“ odvětil s úsměvem Euru. Poručil bitekovému procesoru, ať jim soubor nadatuje.

Senso bylo nezvyklé, scházelo mu obvyklé rozlišení. Převody z paměti edenitských habitatů do adamitského elektronického formátu nikdy nefungovaly dokonale, ale tohle bylo ještě horší. Gilmore se snažil pro označení vybledlých

barev, slaboučkých vůní a lehkých dotyků v duchu nepoužívat slovo přízraky. Nedařilo se mu to.

Vzpomínka patřila Dariatovi. Splýval na hladině ledové vody kdesi v temné polypove jeskyni. Zima se mu zakousla do těla i přes energistickou sílu, končetiny mu tuhly, celý se třásl. K němu se tiskla baculatá černá žena v plovací vestě z polštářků.

Měl jste nějaký dojem velikosti? zeptal se Dariata Kohistánský konsenzus.

To ne, vesmír je vesmír. Jak velký je ten náš?

Konsenzus přijal jeho vzpomínku na nicotu. Jeho duše byla jen řídkým cárem identity uprostřed ničeho. Ničeho plného podobných duší. Všechny toužily jen po pocitech z druhé strany.

Vzpomínka na cizí vzpomínku: pokud bylo senso z hvězdodrapu mdlé, tohle působilo spíš jako polozapomenutý sen. Nicota, pokud šlo o Dariata, postrádala jakékoli tělesné vjemy, její přítomnost prozrazovaly jen průsvitné záclony emocí. Do říše prosakovala touha a úzkost, duše zoufale sály vzpomínky pro odrazy pocitů.

V Dariatově mysli převládal zmatek a strach. Chtěl utéct. Chtěl se vrhnout do nádherné hvězdy světa, když Kiera se Stanyonem otevřeli trhlinu do Horganova těla. Dariat prorazil hradbu mezi světy a nicota za ním zmizela.

Jak ovládáte energistickou sílu? vyptával se konsenzus.

Dariat jim poslal obrázek (tentokrát zcela ostrý) iluze, jak překrývá skutečnost. Hezčí rysy, hustší vlasy, nápadnější oblečení. Jako hologram, ale energie z nicoty mu dávala hmotu. Také ukázal ničivou sílu, kulový blesk, vržený vášnivým hněvem. Nápor energie z nicoty se ztisícinásobil a proběhl posedlým tělem jako elektrický proud.

Co smysly? Vaše mimosmyslové vnímání? Svět kolem něj se změnil, propadl se do kluzkých stínů.

Následovalo ještě několik dotazů na povahu Dariatova stavu, jež se posedlý odpadlík snažil co nejlépe zodpovědět. Celý záznam měl dohromady patnáct minut.

„Hotový poklad," shrnul Gilmore, když senso skončilo. „Právě tohle nás nasměruje k cíli. Připadalo mi, že Dariat měl v nicotě jistou svobodu pohybu. To naznačuje fyzické rozměry."

„Zvláštní prostor," poznamenal Nowak. „Podle toho, že se duše tísnily, až překrývaly, se mi zdálo, že moc místa nemají. Neřekl bych, že jde o místo, ale rozhodně o homogenní oblast. Skoro jako uzavřené kontinuum, ale víme, že existuje paralelně s naším vesmírem, takže musí mít nekonečnou hloubku. To hraničí s paradoxem." Pokrčil rameny, sám zaražený vlastními vývody.

„Mě zaujalo Dariatovo vnímání," řekl Euru. „Hodně připomíná způsob, jakým sokoli vnímají hmotu."

Gilmore vysokého Edenitu pohledem pobídl, ať mluví dál.

„Řekl bych, že posedlí vizuálně interpretují okolní energetické rezonance. Ať už pracují s jakoukoli energií, víme, že vstupuje do našeho vesmíru, i když jí zatím nerozumíme."

„Pokud máte pravdu," opáčil Nowak. „Jde o další důkaz, že nicota je k našemu vesmíru paralelní a nemá jeden konkrétní styčný bod."

„Nějaké spojení existovat musí," namítl Euru. „Dariat v Horganově těle jasně vnímal ztracené duše. Obrazně se dá říci, že je slyšel. Neustále prosily posedlé o další těla. Někde musí být spojení, vedení do nicoty."

Gilmore se podíval kolem stolu, jestli se nechce ještě někdo vyjádřit. Všichni přemýšleli nad tím, co řekl Euru a Nowak. „Napadlo mě, že bychom měli k problému přistoupit z jiného úhlu," řekl sám. „Koneckonců se nám stále nedaří analyzovat kvantovou signaturu energistického jevu, měli bychom se tedy přestat tolik zaobírat podstatou nepřítele a zaměřit se spíše na jeho chování."

„Napřed musíme nepřítele jasně označit," namítl Yusuf.

„Neobhajuji tu hrubou sílu a nevědomost," odvětil Gilmore. „Ale vzpomeňte si, že když krize začala, věřili jsme, že jde o nějaký energetický virus. Stále tvrdím, že právě o to v podstatě jde. Naše duše jsou samostatné entity schopné existence nezávisle na těle. Hemmatu, jak jsou podle vás stavěné?"

Expert přes energii se poškrábal na bradě. „Ano, chápu, kam směřujete. Energie nicoty je zřejmě přítomna ve vší hmotě včetně buněk, i když v nesmírně malé míře. V průběhu života se do této základny nějak vpisuje inteligence."

„Přesně tak," přitakal Gilmore. „Myšlenkové pochody utvářené v neuronech si uchovávají soudržnost i po smrti mozku. To je naše duše. Není na tom nic duchovního ani náboženského, jde jen o přírodní jev daný podstatou vesmíru."

„Náboženství bych tak rychle nezavrhoval," opáčil Nowak. „Duchovně mě uchvacuje, že jsem nevyhnutelně a zcela zásadně spojen s vesmírem. Jsme jedno s kosmem, a tudíž nezpochybnitelnou součástí Božího stvoření."

Gilmore nevěděl, jestli si Nowak dělá legraci. Spousta fyziků se při pátrání na hranici poznatelné kosmologie dala na náboženství, věřících mezi nimi bylo stejně jako ateistů. „Mohli bychom tuto debatu na chvíli odložit?"

Nowak se zazubil a velkoryse mávl rukou.

„Jde mi o to, že něco musí udržovat duši pohromadě. Něco spojuje všechny naše vzpomínky a myšlenky. Když se Syrinx vyptávala Malvy, dozvěděla se, že život počíná duše. Že jsou, cituji, strukturou, jíž vědomí a sebeuvědomění užívá na energii biologického těla."

„Duše tedy vzcházejí z reakcí myšlenek na tuto energii," řekl Nowak. „O tom se nehádám. Ale jak nám to pomůže?"

„Protože jde jen o nás lidi. Zvířata duši nemají. Dariat ani Laton se nezmínili, že by na ně narazili."

„Nezmínili se ani o duších mimozemšťanů," podotkl Mattox. „Ale podle Kiintů tam jsou."

„Vesmír je veliký," poznamenal Nowak.

„Ne,“ kontroval Gilmore. „To tady neplatí. V oblasti, kterou známe, u hranice nicoty, zůstávají jen některé duše. Laton to potvrdil. Po smrti je možné se vydat na dlouhou cestu. Opět cituji jeho slova.“

Euru smutně zakroutil hlavou. „Rád bych mu věřil.“

„V tomhle s ním souhlasím, ne že by to příliš odpovídalo mému původnímu přesvědčení.“

„A to je?“ pobídl ho Mattox.

„Myslím, že vím, co drží duše pohromadě. Musí to být vědomí. Živočich jako pes nebo žába je individuální biologickou entitou, ale nemá duši. Proč ne? Má přece nervovou soustavu, vzpomínky, myšlenky. Ale když pojde, tohle všechno ztratí soudržnost. Bez ohniska, bez silného vědomí sama sebe, se vzor rozpadá. Ztratí uspořádání.“

„Beztvaré prázdno,“ zamumlal pobaveně Nowak.

Gilmore jeho vtípek nechal bez povšimnutí. „Víme, že duše je koherentní entita, a Couteurová i Dariat potvrdili, že v nicotě plyne čas. Entropie se jich týká stejně jako nás. Jsou tudíž zranitelné.“

„Jak?“ zeptal se ostře Mattox.

„Můžeme mezi ně zavést změnu. Energie, skutečná stavební hmota duší, je nezničitelná, ale lze ji rozmělnit, přeměnit, navrátit do původního stavu.“

„Už rozumím.“ Hemmatu se obdivně usmál. „Sleduji vás. Ano, musíme jim do života vnést chaos.“

Euru vytřeštil oči. „Zabít je?“

„Získat možnost je zabít,“ upřesnil Gilmore. „Pokud dovedou opustit styčné plochy s naším vesmírem, musíme je k tomu donutit. Perspektiva opravdové smrti by je měla přesvědčit, že nás mají nechat na pokoji.“

„Jak?“ zeptal se Euru. „Jak to chcete udělat?“

„Mentálním virem,“ řekl Gilmore. „Univerzální antipamětí, která se bude šířit myšlenkovými procesy a ničit je za pochodu. Krásné na tom je, že duše neustále prolínají mysli, aby ze sebe vydolovaly vzpomínky. Fungují jako mentální supravodič.“

„Na tom by mohlo něco být," uznal Hemmatu. „Existují nějaké antivzpomínky?"

„Máme několik zbrani, které zasazenému člověku znemožní myslet," řekl Mattox. „Většinou jde o chemické nebo biologické prostředky. Znám ale pár takových, které využívají didaktickou nahrávací paměť. Zatím bohužel vždy způsobily vážné psychotické poruchy jako stihomam nebo schizofrenii."

„To nám ještě scházelo," zabručel Nowak. „Dementní posedlí. Už takhle mi docela stačí."

Gilmore ho pokáral pohledem. „Je antipaměť alespoň teoreticky možná?" obrátil se na Mattoxe.

„Nenapadá mě, proč by nebyla."

„Přece by musela hned vyhynout," namítl Yusuf. „Když zničí hostitele, jak se může šířit dál?"

„Potřebujeme něco, co poběží před vlnou zkázy," řekl Mattox. „Teoreticky to není nemožné."

„Nikdo neříkal, že se obejdeme bez delšího výzkumu," podotkl Gilmore.

„A bez zkoušek," dodal Euru. Bylo na něm patrné znepokojení. „Na to nezapomínejte. Budeme muset experimentovat na několika rozumných bytostech."

„Máme Couteurovou," zamumlal Gilmore.

Edenita ho mlčky pokáral.

„Promiňte, u soudu už nám nadělala dost problémů."

„Jistě se najdou vhodné bitekové systémy," přispěchal mu na pomoc Mattox. „V této fázi nemusíme dělat pokusy na lidech."

„Výborně," ocenil ho Gilmore. „Pokud nemáte nic proti, rád bych dal tomuto projektu nejvyšší prioritu. Velící admirál už po nás dost dlouho chce konečné řešení. Rád mu oznámím, že konečně budeme moci přejít do útoku."

***

Edenitské habitaty si mezi sebou špitají. Zjištění Ione a Tranquillity napřed překvapilo a posléze pobavilo. Jejich

osobnosti ale tvořily miliony přenesených lidí, kteří se jako všichni starci zajímali o své potomky a rádi drbali. Osobnosti byly rovněž základní složkou edenitské kultury, a tak se neustále zabývaly záležitostmi všeho lidstva. Přijímaly, probíraly a rozvažovaly nad veškerými zprávami o politických, společenských a hospodářských událostech v celé Konfederaci. Na vědomosti měli právo všichni Edenité. Zábavné ovšem byly cesty, kterými se šířily méně závažné klípky. V každé osobnosti se tvořilo množství podskupin se zájmy natolik rozličnými jako klasická literatura a xenobiologie, parní vlaky počátků průmyslového věku a tvary viditelné v Oortově mračnu. Na shlukování uvědomělých entit nebylo nic formálního. Daly se dohromady náhodou. V osobnostech habitatů vládla uvolněná anarchie.

Tranquillity si připadala jako postarší strýček, který hlídá hejno nezvedených mladých příbuzných. Připadala si důstojnější než ostatní habitaty (což Ione také pobavilo) a rovnocenný jí připadal jen celý jupiterský konsenzus, vážný a majestátní.

Když Tranquillity dorazila k Jupiteru, v osobnostech už existovaly doslova miliony skupin a každá z nich pohlížela na problém posedlých z jiného úhlu (něco jako Gilmorovo konzilium na entou). Tranquillity jim hned předala své vzpomínky a závěry, osobnosti si je nadšeně předaly tichou poštou. Mezi skupinkami zaměřenými na všechny stránky náboženství způsobila největší pozdvižení zpráva o tyrathkovském spícím bohu. Religionisté se obrátili na kosmology s otázkou, jestli spící bůh může skutečně existovat. Kosmologové to vzdali a zeptali se xenopsychologů. Ti zauvažovali, jestli by nebylo lepší oslovit xenokulturní historiky…

Tehdy se zpráva o spícím bohu donesla i dvěma velice výrazným (a různými způsoby značně důležitým) osobám. Bezpečnostní podkonsenzus a Wing-Tsit Chong rozhodli, že by

se spícím bohem měli pěkně pod pokličkou zabývat jen jejich specialisté. Samozřejmě ve spolupráci s Ione.

Jozue měl hloupý pocit, že ho Ione pozvala na poradu a neřekla, o co půjde. Připomnělo mu to, jak ho poslala honit Mzuovou. Navíc dodala, že má přijít do paláce De Bouvoir. Takže to bude oficiální sedánek.

Když přijel do malé palácové stanice, z druhého vozu vystupovala Mzuová. Měl sto chutí se otočit a jít se raději podívat, jak pokračují opravy Lady Macbeth. Na druhou stranu se utěšoval, že horší už to nebude. Cestou do paláce se nutili do společenské konverzace. Mzuová rovněž nevěděla, proč ji Ione pozvala.

Po obou stranách pěšiny se činili služební šimpanzi a specializovaní zahradničtí tvorové. Všichni restaurovali kdysi úhledný park. Tisíce tančících lidí rozdupaly trávníky, polámaly keře a na pahýly narazily láhve. Nejhůř dopadly keříky tomisu; jejich modré a zlaté zvonce skonaly zdupané na cestě a teď tvořily mazlavou kluzkou vrstvu. Služebná zvířata je optimisticky podpírala plaňkami a drátky, i když menší keříky prostě vyměňovala. Takové vandalství Tranquillity nepamatovala. Jozue se ale musel usmát, když uviděl hromadu šatstva sebraného po celém parku. Většinu tvořilo spodní prádlo.

U klenutého vchodu do baziliky stáli na stráži dva seržanti. „Vévodkyně z Trosek vás očekává," pravil jeden. Zavedl je do audienční síně.

Ione seděla za půlměsíčným stolem uprostřed sálu. Světlo z vysokých oken ji halilo do svatozáře. Jozue měl sto chutí k tomu něco poznamenat, ale když ho Ione přivítala úsměvem, bez šaškování se uklonil. Mzuovou vévodkyně pozdravila chladným kývnutím. U konvexní strany půlměsíce stálo šest židlí s vysokými opěradly, čtyři z nich už byly obsazené. Jozue poznal Parkera Higgense a Edenitu Samuela, ale astronoma Kempstera Getchella mu musela identifikovat nanonika. Čtvrtý host se k němu otočil…

„Ty!“

„Ahoj, Jozue,“ řekla Syrinx. V koutcích jí zacukalo.

„Ale, ale,“ řekla podezřele sladkým hlasem Ione. „Vy se znáte?“

Jozue ji probodl pohledem, došel k Syrinx a políbil ji na tvář. „Slyšel jsem, co se stalo na Perniku. Jsem rád, že ses z toho dostala.“

Položila mu ruku na nanonický obvaz. „Nebyla jsem v té bryndě sama.“

Jozue jí oplatil úsměv a posadil se hned vedle.

„Chci tobě a doktorce Mzuové něco pustit,“ řekla Ione.

Jozue se najednou ocitl v městě Coastuc-RT, uslyšel přeložený hlas Wabota-YAU a uviděl Rezu Malina v doprovodu dvou hrozivých Tyrathků z válečnické kasty. Když Collins vysílal Kellyiny nahrávky, Jozue je nesledoval. Sotva uviděl velitele žoldáků, vybavily se mu vzpomínky, které by raději nechal spát.

Když nahrávka skončila, otevřel oči a uviděl, že jedno okno za Ione potemnělo. Místo záplavy světla z něj shlížel stařičký orientálec v dávno překonaném kolečkovém křesle.

„Wing-Tsit Chong dnes bude mluvit za jupiterský konsenzus,“ ohlásila Ione.

„Fajn,“ odtušil Jozue. Zadal jméno do vyhledávacího programu.

Syrinx se k němu naklonila. „Zakladatel edenismu. Docela důležitá historická postava.“

„Jmenuj mi vynálezce ZTT,“ kontroval Jozue.

„Většinou za něj je považován Julian Wan. Ale technicky jen řídil Nový Kong a vynálezci mu tak byli přímo podřízení.“

Jozue se zlostně zamračil.

„Současnost nám snad dá vhodnější téma,“ pokáral je laskavě Wing-Tsit Chong.

„Spící bůh nastoluje spoustu otázek,“ řekla Ione. „Velice relevantních, vezmeme-li v úvahu tyrathkovskou psychologii.

Věřili, že jim pomůže proti posedlým lidem. A Tyrathkové nikdy nelžou.“

„Zatím ona entita či předmět nijak znatelně nezasáhla do naší situace,“ pravil Wing-Tsit Chong. „To nám ponechává tři možnosti. Buď jde o mýtus a Tyrathkové si špatně vyložili zcela irelevantní přírodní jev. Nebo jim není schopen pomoci. Nebo je schopen pomoci, ale zatím tak nečiní.“

„Třetí možnost je nejzajímavější,“ řekl Kempster. „Vychází z předpokladu, že spící bůh je rozumný nebo přinejmenším vědomý si sám sebe, což vylučuje přírodní úkaz.“

„Teorie artefaktu mi také byla nejbližší,“ přidal se Parker Higgens. „Tyrathkovská mezihvězdná archa by jistě nepovažovala přírodní úkaz za boha. A úkazy nic nesledují. Waboto-YAU byl naprosto přesvědčen, že spící bůh sní o vesmíru a je vševědoucí.“

„Souhlasím,“ přitakal Wing-Tsit Chong. „Tyrathkové oné entitě připisují značné percepční schopnosti. Ač můžeme předpokládat, že vzpomínky potomků Siretha-AFL v průběhu staletí degradovaly, hlavní body si musely udržet integritu. Někde museli vidět něco velice záhadného.“

„Zeptali jste se Kiintů, proč se o něj tak zajímají?“ otázal se Jozue.

„Ano. Údajně o spícím bohu nikdy neslyšeli. Velvyslankyně Armira prostě opakuje totéž, co Lieria, že je zajímají všechny záznamy Kelly Tirrelové, aby lépe pochopili lidské posedlé.“

„Třeba mluví pravdu.“

„Ne,“ zvolal Parker Higgens. „Lhali nám od prvního setkání. Je to víc než náhoda. Spící bůh je zaujal na nejvyšší míru. A já bych ho rád našel dřív než oni.“

„Závodit s druhem, co se dovede teleportovat?“ namítl Jozue. Starý ředitel tu byl mimo.

„I kdyby Kiinti neměli zájem,“ rychle navázala Ione, „my ho máme. Tyrathkové věří, že je bůh skutečný a že jim dokáže pomoci. Už to stačí, abychom k němu poslali výpravu.“

„Počkat…“ zarazil se Jozue. Nechápal, že mu to nedošlo už dávno. „Já k němu mám letět, že jo?“

„Proto jsi tady,“ odtušila klidně Ione. „Neříkals, že chceš být užitečný?“

„Jo, říkal.“ Ozvalo se v něm staré frajerství. Zachrání lidstvo. Sám a vlastní silou.

Zazubil se na Ione a napadlo ho, jestli ví, co mu táhne hlavou. Nejspíš ano. Ale pokud existuje sebemenší naděje, že ten xenocký bůh zná odpověď, musí se to zkusit. Jozue to dluží spoustě lidí. Svým mrtvým podřízeným. Svému nenarozenému dítěti. Louise a zbytku Norfolku. I sobě, když už si začal připouštět myšlenky na smrt a její tajemství. Postavit se osudu zoufalou misí je možná děsivé, ale život se hned lépe nese. A také se těšil, že zase poletí.

„Myslím, že podobně se vyjádřila i Syrinx,“ dodala Ione. Kapitánka sokola přikývla.

„Kiinti ti nic neřekli, co?“ optal se Jozue.

„Malva byla velice zdvořilá, ale vlastně mě vyšplouchla.“

Jozue se opřel a podíval na klenutý strop. „Já si to přeberu. Když na toho boha narazila tyrathkovská archa, asi je pěkně daleko. Pro sokola to není problém, ale… aha, antihmota.“ Už mu bylo jasné, proč volba padla na Lady Mac. Dokázala utáhnout zhruba šestkrát větší změnu rychlosti než adamitská vojenská loď, a tak se dokázala vypořádat s hlavním problémem galaktické orbitální mechaniky. Kosmické lodě mezi hvězdami nepřekonávají jen vzdálenost. V posledku je nejdražší a nejsložitější srovnat rychlost.

Pozemské slunce oběhne jádro galaxie zhruba jednou za dvě stě třicet milionů let, z čehož vychází obvodová rychlost zhruba dvě stě dvacet kilometrů za sekundu. Jiné hvězdy mají samozřejmě jinou obvodovou rychlost vzhledem ke vzdálenosti od jádra, tudíž i jejich vzájemná rychlost je různá. Sokoli dovedou vytvořit červí díru tak, aby její konec odpovídal vektoru cílové soustavy. Manévr si žádá nepoměrně vyšší množství energie do vzorovacích uzlin, ale vzhledem k tomu,

že sokoli získávají energii zadarmo, se tvorba zkroucených děr neodráží v cenách za přepravu zboží. Pro kapitány adamitských lodí ale rozdíl rychlostí jednotlivých hvězd představuje nejen nepohodlí, ale vážnou překážku. ZTT skok možná představuje zkratku mezihvězdnou prázdnotou, ale nedokáže kouzlem zrušit setrvačnost. Když se loď po skoku vynoří, má přesně stejný vektor jako na začátku červí díry. Musí tedy změnit rychlost, aby se mohla spojit s cílovou planetou nebo asteroidem. Stojí to spoustu času a paliva, jinými slovy peněz. A čím dál od sebe dvě hvězdy jsou, tím větší mají vzájemnou rychlost. Většinu adamitských válečných lodí by přelet Konfederace, zhruba devět set světelných let, stál přes devadesát procent paliva. Některé by vůbec nedoletěly. Všechny totiž užívají fúzního pohonu.

Antihmota samozřejmě poskytuje daleko větší zrychlení. A antihmota, kterou Lady Mac nabrala z Včelky, se nikam dál nedostala. Velící admirál požádal Samuela, aby ji nechal zničit na Jupiteru. Ani jedna z pěti lodí specializovaných na likvidaci antihmoty ale ještě nedorazila.

„S nejvyšší pravděpodobností bude mise zahrnovat i velice dlouhý let," řekl Wing-Tsit Chong. „Gratuluji vám k bystrému úsudku, kapitáne."

Syrinx a Ione po sobě mrkly. „Vy mu dovolíte používat antihmotu?" lekla se Mzuová.

„Na podobnou misi se nejlépe hodí kombinace sokola a adamitské lodi," řekla Syrinx. „Každý máme jiné silné stránky a budeme se doplňovat. Samozřejmě pokud adamitska loď udrží se sokolem krok."

„Výkonem, nebo schopnostmi?" zeptal se zdvořile Jozue.

„Dobře," zarazila je Mzuová. „Co tu dělám já?"

„Máme za to, že nám budete schopna pomoci určit podstatu spícího boha," odpověděl Kempster Getchell. „Zvláště pokud je ve skutečnosti vyspělou zbraní a ne přírodním jevem, což je zase můj obor."

Alkad se rozhlédla, zdrcená, i když věděla, že by jí to mělo lichotit. „Měla jsem jediný nápad," namítla. „Před třiceti lety."

„Jeden originální objev je víc, než potká většinu lidí," odvětil jí Wing-Tsit Chong. „Vy jste na to měla. Vaši schopnost najít nezvyklé řešení nemůžeme nechat bez užitku."

„A co Foulkesová?" zeptala se Alkad Samuela.

„Když přivolíte ke spolupráci, promluvím s ní. V dané situaci přestává platit, že se s nikým nesmíte stýkat. Budete moci odletět k spícímu bohovi. My s Monicou ale poletíme také."

„Lichotíte mi."

„Ne. A nemyslete si, že s vámi poletíme jen jako hlídači. Monica i já jsme specialisté na obory, jež se při misi mohou hodit."

„Ach, jak jste tajuplný. Budiž, když si myslíte, že jsem ta pravá, bude mi ctí přispět svou troškou."

„Dobře," pronesla Ione.

„Ale chci s sebou Petera."

„Nebude to svatební cesta," umírnil ji Samuel.

„Alchymistu jsme vymýšleli společně. Samotné mi to tolik nemyslí."

„O tom pochybuji," ucedila Ione. „Ale když chcete, můžete se ho zeptat."

„A kam vlastně poletíme?" zeptal se Jozue.

„Bohužel budete muset zamířit přímo ke zdroji," pravil Wing-Tsit Chong. „Také proto mise podléhá utajení bezpečnostního podkonsenzu. Při důkladném hledání v archivech na Zemi ani na Jupiteru jsme neobjevili jedinou zmínku o spícím bohovi. Tyrathkové se o něm jedinkrát nezmínili."

„Ke zdroji? Proboha, tím myslíte Hesperi-LN, domovskou planetu Tyrathků?"

„Tam bude první zastávka. Waboto-YAU řekl, že na spícího boha narazila jiná archa, ne Tanjuntic-RI. Ona archa tedy musela informaci o spícím bohu předat laserem všem

ostatním lodím kolonizační flotily. Musíme doufat, že nahrávka oné zprávy se na palubě Tanjuntic-RI zachovala dodnes. Když ji najdete, budete schopni přibližně lokalizovat místo setkání.“

„To může být pěknej kus cesty,“ řekl Jozue. Nervovou nanonikou spustil hvězdný almanach a dějiny Tyrathku. Výsledné ikonky za očima ho zároveň uchvátily a vyděsily. „Hesperi-LN není jejich původní domovská planeta, ale kolonie založená archou Tanjuntic-RI. První tyrathkovská hvězda, Mastrit-PJ, co z ní kdysi utekli, je za mlhovinou v Orionu. Takže minimálně šestnáct set světelnejch let. Když budeme mít smůlu a ta archa, co narazila na spícího boha, mířila z Mastritu na opačnou stranu než Tanjuntic-RI, může to být dvojnásobná vzdálenost.“

„To si uvědomujeme,“ pravil z okna Wing-Tsit Chong.

Jozue lítostivě vzdychl. Vzít Lady Mac na takovou cestu by byla nádhera. „Bohužel už nemám tolik antihmoty. Lady Mac tam nedoletí.“

„Možnosti vaší lodě známe,“ opáčil Wing-Tsit Chong. „Naštěstí můžete využít jiný zdroj antihmoty.“

„Vy tady na Jupiteru přechováváte antihmotu?“ optal se Jozue s těžko líčeným klidem.

„Ne,“ odpověděla Syrinx. „Agent KIS Erick Thakrar odhalil souřadnice antihmotove továrny, která zřejmě zásobuje Capona.“

„Thakrar…“ Jozue v paměťové buňce našel příslušný záznam a podíval se Ione do očí. „Fakt? To se hodí.“

„První flotila má moc práce, velící admirál tedy o likvidaci továrny požádal jupiterské sokoly,“ vysvětlil Samuel.

„Už se připravují,“ dodal Wing-Tsit Chong. „Než ale továrnu zničí, můžete si nabrat tolik antihmoty, kolik Lady Macbeth pobere.“

„Tři tisíce světelnejch let,“ zašeptal Jozue. „Kristepane.“

„Meredith Saldana na úkol přidělil rotu mariňáků," řekla Ione. „Až se posádka orbitální továrny vzdá sokolům, zajistí pro nás stanici."

„A co když spáchají sebevraždu?" namítl Jozue. „Když na výrobce antihmoty vlítnou konfederálové, většinou nechají hmotu anihilovat."

„A vezmou s sebou co nejvíc našich lodí," špitla Syrinx.

„Místo popravy jim slíbíme vyhnanství na vězeňské planetě," odpověděl Samuel. „Můžeme jen doufat, že to vezmou."

„Dobře, ale i když naberu na Lady Mac dost antihmoty, stejně mi nebude nic platná, protože Tyrathkové se s náma přestali bavit. Fakt si myslíte, že mě nechají slídit v elektronice Tanjuntic-RI?"

„Asi nenechají," připustil Samuel. „Ale záleží na tom, když je nemáme v úmyslu žádat o dovolení?"

7

Člověk nemusel být sladěný s krajinou jako posedlí, aby to vycítil předem. Většina obyvatel Ombeye tušila, že nastal čas.

Den za dnem vysílaly zpravodajské kanály sensa válečných zpravodajů mezi osvoboditelskými šiky. Každý znal někoho, kdo měl zprávy od někoho, kdo se na akci nějak podílel, od zásobovacích šoférů z pevnosti Vpřed po číšníky z barů na kosmoportu. AV-diskuse se záměrně vyhýbaly přesnému datu, ani drby na síti se o něm příliš nezmiňovaly. Všichni ale věděli, kdy to praskne.

Typ zboží lifrovaného na planetu se také změnil. Zbraně postupně nahradily stavební stroje a materiály určené k poválečné obnově Mortonridge a podpoře vojsk v týlu. I profese příchozích už nepůsobily tak nebezpečně. Po milionu jupiterských seržantů a čtvrtmilionu žoldnéřů z celé Konfederace začali dorážet lékaři s personálem, vojáci i civilní dobrovolníci. Odhady ztrát se přísně tajily. Všem ale bylo jasné, že dvanáct tisíc zdravotníků bude mít plné ruce práce. Osmdesát sokolů se už připravovalo na evakuaci raněných do nemocnic v celém království a okolních spojeneckých soustavách.

Sedmého dne po návštěvě kněžny Kirsten Ralph Hiltch se svými lidmi studoval údaje a nákresy spočítané umělou inteligencí. Neuroikonický obraz se mu v hlavě postupně rozvíjel a doplňoval. Pozdě odpoledne už nad jeho vědomím visela hotová virtuální galaxie nejrůzněji zabarvených hvězd. I když na simulaci držela pohromadě, Ralph by moc chtěl ještě pár dní na výcvik, víc pěchotních transportérů, víc zásob a

rozhodně daleko víc informací o nepřátelském území. Musel ale připustit, že lépe jeho armáda připravená nebude. Dal rozkaz zahájit poslední fázi.

Pevnost Vpřed už opustila polovina seržantů a týlových žoldáků. Poslední dva dny zaujímali pozice na moři. Osvoboditelé zabrali téměř stovku ostrovů kolem Mortonridge, od nehostinných skalisek kousek nad vodou po vyhlášená rekreační letoviska. Kde bylo jenom moře, posloužily místo ostrovů velké nákladní lodě zakotvené třicet kilometrů od pobřeží.

V první fázi invaze měla armáda použít expediční čluny. Vylodění mělo být obrovské, mohutná vlna pěchoty po celé délce pobřeží, skoro jako pocta nepříteli. Ralph si netroufl poslat pod červený mrak ani to nejjednodušší letadlo.

Zbytek osvoboditelské armády mašíroval z pevnosti Vpřed po svých a na lidské straně spáleniště uchystal tisíce bojových vozidel pěchoty. Vojáci se nijak neschovávali, transportéry si po setmění dokonce svítily na cestu, a tak byly přes spáleniště vidět jako nedomrlé svítání.

Na Xingu začal opět platit zákaz vycházení, policie měla nejvyšší pohotovost. I když si mohli být vcelku jistí, že mimo Mortonridge nezůstal jediný posedlý, místní vláda světadílu brala Anettiny výhrůžky sabotáží velice vážně. Když přišlo ráno, na ulici nevyšel jediný civil. Lidé remcali a datovali petice do zpráv, protože si pamatovali, jak nepříjemný byl poslední výjimečný stav. Hrdě se stavěli úřadům. Většinou ale nic nepodnikli a dívali se doma na zprávy.

Vysoko nad planetou řídilo Královské loďstvo velitelství Orbitální obrany na Guyaně. Bojové družice měnily iontovými motory oběžné dráhy. Tři sta sokolů změnilo tvar distorzního pole k odletu.

Psychologický tlak na Mortonridge už byl nepřehlédnutelný.

***

Na první pohled působil Chainbridge stále jako živé rušné město. Když Anette Ekelundová došla na vršek pár kilometrů od předměstí, zastavila robustní džíp a ohlédla se přes rameno. Zemědělskou krajinu osvětlovaly stovky oken, jasnější než zvlněná zarudlá oblačnost na nebi. Domy vyzařovaly i teplo, dost na to, aby při zběžném ohledání vypadaly obydlené. Nezůstala v nich ale ani noha, město už opustil i její štáb.

„To ty darebáky na chvilku zdrží," ujistil ji Delvan. Seděl vedle ní na místě spolujezdce ve své staré khaki uniformě, na hrudi nenápadnou řádku červených a zlatých fanglí.

Vzadu se zašklebil Soi Hon. I on zvolil obvyklý úbor, tropický klobouk a tmavé maskáče do džungle. „Aspoň na čtvrt hodiny."

„Chceš se snad vrátit do nicoty o čtvrt hodiny dřív?" prohodil smířlivě Delvan.

„Každý zdržení se počítá," prohlásila Anette. Pustila brzdu a zahnula na vedlejší silnici. Mířili ke Cold Overtonu, vesnici vzdálené osmdesát kilometrů. Soi Hon ji prakticky náhodou zvolil za sídlo štábu, byla uprostřed dění, ale neměla strategický význam, obklopoval ji hustý les, a přitom k ní vedlo dost dobrých silnic. Stejně se tam neplánovali zdržet dlouho. Strategii budou pružně přizpůsobovat situaci.

Soi Hon plácl Delvana po rameni. „To bude něco pro nás dva, hm? Sláva a smrt."

„Žádná sláva nás nečeká," odvětil Delvan tak tiše, že ho ostatní přes dunění hromu těžko slyšeli.

„Neříkej mi, že sis to rozmyslel."

„V noci jsem slyšel svoje muže," odvětil starý voják. „Ty, co zůstali v zemi nikoho a vykrváceli do hlíny, pokud nevyzvraceli plíce kvůli čertovu plynu. Řvali na nás, ať jim pomůžeme, a měli větší strach z osamění než z nepřátelský kulky."

„Vy křesťani berete život hrozně osobně. Ocitli jsme se tady náhodou, ne záměrně. Nic nemáme předepsaný, člověk je

to, co ze sebe udělá. Minulost se nezmění. Nemysli na to. Ze všech dějin záleží jenom na těch, co budou.“

„Nedokázal jsem se s tím vyrovnat, že jsem jim nepomohl. Byli to slušní chlapi, spousta mladých kluků. Zapřísáhl jsem se, že do takového nesmyslu už nikdy nepůjdu. Říkali totální válka. Ale byla to sprostá vražda. Všichni jsme chytili šílenství jako chorobu. Dvakrát v životě můj národ poslal mladé muže umírat za správnou věc, za náš způsob života.“ Ledově se na ekoválečníka usmál. „A teď jsem v tom zase. Sedm století jsem si počkal. Sedm set let a nic se nezměnilo. Vůbec nic. Zase bojuju o život. A spravedlivě, na straně andělů, i když jsou padlí. Už slyším křik padlých, Bůh mi pomáhej.“

„Já slyším vítězný pokřik,“ opáčil Soi Hon. „Hlas země je silnější než lidský nářek. Tohle je naše země, jsem s ní zajedno. Patříme sem. Máme právo tady žít.“

Delvan zavřel oči a zaklonil hlavu. „Bůh mi odpusť, jaký jsem hlupák. Tak jsme tady a s křížovou výpravou chceme rozrazit brány nebes. Jaká pošetilost. Vyrazím proti temným andělům v touze po smrti, protože jedině ve smrti najdeme klid. Bůh nám ale ukázal, že smrt není naším osudem a nikdy nebude.“

„Prober se, staříku. Neválčíme s Bohem, ale s vesmírem.“

Delvan se poprvé od návratu z nicoty opravdu usmál. „Je v tom nějaký rozdíl?“

***

Ostrov byl kouzelný, flóra i podloží se pojily v synergické idyle, jež byla od věků grálem edenitských konstruktérů habitatů. Z vysokých ošlehaných skal uprostřed tekly říčky ve vodopádech do bujných provoněných pralesů. Pobřeží tvořené zátokami bylo plné písčitých pláží, až na jeden záliv, kde se pláž pohádkově třpytila růžovou korálovou drtí. Lidé tu nemohli než zvolnit a blaženě spočinout. Jako odměnou za zbožné splynutí s přírodou sám čas ztratil smysl.

I v těle seržanta tu Sinón toužil zůstat déle než vyměřených osmnáct hodin do vylodění. Na perle korálového moře čekalo pět tisíc seržantů s kompletní výzbrojí a pomocným personálem. Mariňáci bydleli v luxusních hotelích po deseti na pokoji, zrekvírované zahrady a tenisové kurty sloužily jako přistávací plochy, v zátokách kotvilo sto výsadkových člunů. Celý den se střídaly na plážích a nabíraly na palubu džípy a náklaďáčky. Teď večer se konečně začali naloďovat i seržanti.

Syrinx by se tady líbilo, řekl Sinón Chomovi**. Musím jí o tomhle ostrově vyprávět. Ve frontě na čluny byl už v poslední třetině. Na pláži nebylo místo pro víc než tři lodě, dalších jedenáct tedy kotvilo pár set metrů od břehu. Ke člunům se mělčinou brodily tři zástupy seržantů. Na zádech měli plnou polní a nad hlavou zbraň, aby se nenamočila. Z útesu je pozorovala královská námořní pěchota. Pokud všechno půjde dobře, nalodí se zítra ráno.**

Jsi pěkný optimista, odvětil Choma.

Jak to myslíš?

Přemýšlel jsem, kolik asi budeme mít obětí. Chceš vědět, kolik lidí z naší čety asi přežije konec tažení?

Moc ne. Nechci se změnit ve statistickou položku.

Kdepak jsem to už slyšel? No, v každém případě to budou dva. Dva z deseti.

Pěkně děkuju. Sinón se dobrodil k lodi. Byla nehezká a robustní, všechny vypadaly stejně. Karbokřemíkový trup se vyráběl na Espartě, původ pohonných článků a motorů nešlo určit. Konstruktéři pod časovým tlakem sháněli součástky, kde to šlo, a dařilo se jim vyrábět několik set člunů denně. Ještě teď při naloďování na nich pracovali montéři.

Upřímnost je prý silnou stránkou naší kultury, řekl Choma trochu ublíženě.

Od Edenu jsme právě teď hodně daleko. Sinón si hodil pušku přes rameno a začal po žebříku šplhat na loď. Když vylezl na zábradlí, podíval se na ostrov. Slunce už zapadalo a nad vodou se dělal opar. Na protější straně doutnal rudý mrak, mezi ním a vodou byla jen tenká linka čistého vzduchu.

Poslední šance, řekl si Sinón. Ostatní seržanti se skládali do člunu, zakřiknutí, ale rozhodní. Rozum je utěšoval, že Konfederaci zajišťují víc času k hledání skutečného řešení. A sám konsenzus válku schválil. Sinón přehodil nohy přes zábradlí a pomohl nahoru Chomovi. Pojď, rozvalíme pevnost Temného pána.

Iontový letoun Královského loďstva zářil na potemnělé obloze jasněji než jakákoli hvězda. Přeletěl mortonridgeské hory rovnoběžně se spáleništěm pětadvacet kilometrů severně od něj ve výšce patnácti kilometrů.

V kajutě seděl Ralph Hiltch, Cathal Fitzgerald pilotoval přes severní konec horského masivu, který tvořil páteř poloostrova. Osm hodin nanonického spánku Ralpha občerstvilo, ale citově vyčerpalo. Když se probudil, nezáleželo mu na důsledcích Osvobození. Nevěděl, jestli je to únavou z informační smrště posledních několika týdnů nebo pocitem viny za nadcházející válku.

Díky tomu teď mohl poslední fázi příprav sledovat čidly letounu nezaujatě a s božským nadhledem. Což je asi lepší, řekl si. Kdyby měl přijímat osobní odpovědnost za každého mrtvého, za dvě minuty by se zbláznil. I přesto chtěl na akci ještě naposledy osobně dohlédnout. Alespoň se přesvědčit, že si ji nevymyslel. Pořád nedokázal uvěřit, že způsobil něco tak ohromného.

Nebylo pochyb. Armáda rozložená po celém kraji, jeho armáda, proudila kolem hor v záplavě světla. Jednotlivá vozidla vypadala jako jiskřičky, jako ikonky na taktické mapě. Na rozdíl od nich ale nebyla barevná.

Přešla půlnoc a dvě třetiny útočných sil už překročily hranici. Obě křídla zaujala pozice a zbývalo dotáhnout střední voj, nejsložitější manévr. Hlavní síla měla projet po M6 a zajistit zásobovacím a podpůrným jednotkám bezpečný průchod. Posedlí museli vědět, že vojsko použije M6, ale všechny ostatní alternativy byly příliš pomalé.

Ekelundová silnici zřejmě zaminovala, ale mosty jde opravit, barikády prorazit a díry zaházet. Ženisté na to byli připraveni. Posedlí alespoň nemají letadla. Občas si Ralph představoval, jak na džípy z nebe útočí pístové dvojplošníky. Za pilotem ve větru od vrtule vlaje bílá šála a na kokpitu má křížky za sestřely. Hloupost.

Ralph přeostřil čidla na červený mrak. Okraje měl stále stažené až na zem a čistě odřezával poloostrov od zbytku planety. Po nadýchaném povrchu přebíhaly tmavé vlny. Připadalo mu, že hmota je neklidnější než obvykle, ale mohl si to jen namlouvat. Naštěstí nezahlédl onen podivný oválný tvar jako při první obhlídce. Onen útvar, který zásadně nenazýval oko. Toužil po jediném pohledu pod mraky, aby se ujistil, že tam poloostrov ještě je, když už nic jiného. Od chvíle, kdy Ekelundová stáhla mrak k zemi, nedostali z Mortonridge jedinou zprávu. Síť nefungovala, přes spáleniště nepřišel jediný živý. Čidla letounu neodhalila nic nového.

„Letíme zpátky," řekl Cathalovi.

Letoun prudce zatočil a zamířil k pevnosti Vpřed. Západním nebem klesaly obří thunderbirdy, na pozadí noci jim náběžné hrany deltového křídla rudě žhnuly. Přinejmenším tohle se nezměnilo. Cathal přistál na chráněné ploše u velitelství na jižním konci vojenského města. Ralph seběhl schůdky, nečekal na eskortu mariňáků. Nástrahy velící pozice už ho dávno nevzrušovaly.

U vchodu na štáb ho čekala brigádní generálka Palmerová (první, koho Ralph povýšil). „Tak jak?" zeptala se cestou na taktický dispečink.

„Nevšiml jsem si, že by tam někdo mával bílou vlajkou."

„Kdyby to měli v úmyslu, věděli bychom o tom." Jako spousta lidí zapojených do Osvobození, zvláště těch, kteří tu byli od začátku, se domnívala, že náladu posedlých pod mrakem podprahové vnímá. Ralph si to o sobě nemyslel, i když přiznával, že posedlé cítí jako tíhu na duši.

Taktický štáb představovala dlouhá obdélníková místnost oddělená skleněnou stěnou od množství specializovaných kanceláří. Propojení elektronických systémů se sítí ombeyských ozbrojených sil byl jen jeden z nepřehlédnutelných úspěchů Královské námořní pěchoty, i když klubka kabelů na podlaze i u stropu, pozotvírané přístrojové panely a předimenzovaná klimatizace jasně svědčily o spěchu, v němž operace proběhla. Místnost zabíraly laciné kancelářské stoly s terminály, AV-projektory a komunikačními přístroji. Právě teď měl štáb plný stav, situaci sledovalo padesát důstojníků Královského loďstva ve spolupráci se stejným počtem Edenitů, dvacítkou expertů z Konfederačního loďstva a zástupci dalších spojenců.

Všichni odtud budou řídit Osvobození, analyzovat situaci a zajišťovat spojení armády s umělou inteligencí v Pastu. Pojistka proti známému rčení, že žádný plán bitvy nepřežije první výstřel. Všichni se při Ralphově příchodu postavili do pozoru.

Toho si všiml. Spolupracovali několik týdnů, plánovali, hádali se, přicházeli s nápady, dřeli do úmoru. Naučili se navzájem doplňovat a využívat odbornosti kolegů, zapomínat na staré sváry a tmelit soudržný akceschopný tým. Ralph byl hrdý na to, co dokázali, i na ně osobně.

Když mu dali najevo úctu a poslušnost, zčásti se mu vrátily potlačené obavy. „Řeknu to zkrátka," začal tváří v tvář ztichlému štábu. „Nemůžeme předstírat, že tady vyřešíme problém, který pro Konfederaci představují posedlí, ale rozhodně nejdeme do zbytečné propagandistické války, jak říkají někteří novináři. Bojujeme za osvobození dvou milionů lidí a za naději celého vesmíru. Není to jen správné, ale hlavně nevyhnutelné. Tak ať to stojí za to."

Za skromného potlesku Ralph zamířil do své kanceláře na druhém konci. Od stolu viděl na celý dispečink, musel ale natáhnout krk přes hradbu procesorových periferií napojených na stolní terminál. Zatímco datově žádal o aktuální strategickou

situaci, přišli za ním nejvyšší štábní důstojníci. Janne Palmerová, velitelka okupačních sil, Acacia, edenitská spojka, pět let velvyslankyně na Ombeyi. Pozval i techničku Dianu Tiernanovou, aby třídila informace o posedlých z celé Konfederace. Poslední tu byl Cathal, Ralphův osobní pobočník v nové hodnosti nadporučíka.

Když se zavřely dveře a odřízly je od štábního cvrkotu, požádal Ralph počítač o sensokonferenci prvního stupně utajení. V bílé bublině se k nim připojili kněžna Kirsten a admirál Farquar. „Postup jde nad očekávání hladce," oznámil Ralph. „Nejdůležitější divize budou na místě včas."

„Moje okupační oddíly jsou připraveny," řekla Janne. „Máme jen pár logistických zádrhelů. Vzhledem k rozsahu operace je to ale úspěch. Jsme bezpečně v toleranci. Umělá inteligence by měla do rána všechny problémy vyřešit."

„Seržanti jsou také připraveni," dodala Acacia. „Ani nám to nejde úplně hladce, ale všechno vyřešíme."

„Admirále?" oslovila kněžna Farquara.

„Ve vesmíru všechno funguje. Družice jsou na nových drahách a sokoli skoro dosáhli apogea. Vypadá to dobře."

„Vida," shrnula kněžna Kirsten. „Bůh mi odpusť, ale nenechali nám jinou možnost. Generále Hiltchi, předávám vám plné velení ombeyských ozbrojených sil. Napadněte nepřítele a vyžeňte ho z mojí planety."

Standardní vojenské doktríně pochopitelně scházela představivost. V průběhu staletí vymýšleli, cvičili, zkoušeli a ladili nejrůznější generálové, králové a vojevůdci všechny představitelné taktiky a protitaktiky, takže na chybu prakticky nezbylo místo. I když tedy z filozofického hlediska Mortonridge představoval novinku, z vojenského pohledu šlo o variaci na známý scénář obléhání nepřítele se zajatci. O metodě útoku pak nebylo sporu.

Ralph chtěl rozdělit posedlé do malých skupin. Tehdy byli zranitelní a porazitelní. Proto musel zničit jejich komunikační síť a znemožnit jim tak přeskupit síly k protiútoku. Vojáci na

ně musejí neustále tlačit a unavovat je. A kdyby to šlo, chtěl Ralph posedlé zbavit úkrytu pod červeným mrakem. Zkrátka: rozděl a panuj. Starý princip, ale podepřený palebnou silou nejmodernější techniky.

Ombey disponoval čtyřmi a půl tisíci obranných družic. Jejich oběžné dráhy splétaly nad planetou neproniknutelnou vyváženou síť, jako elektrony v obalu atomového jádra. Pro účely Osvobození se to změnilo. Hlídky na nízkých orbitách převzaly kosmické lodě a družice se tak mohly věnovat jinému úkolu. Celé hodiny prskaly z iontových trysek zplodiny, aby družice sehnaly do hejn o dvaceti až pětadvaceti kusech. Teď kolem planety tvořily jednolitý řetěz, odkloněný jen pár stupňů od rovníku. Nad Mortonridgem proletělo hejno družic každých třicet sekund.

V mezerách mezi družinami obranných satelitů hlídkovaly pozorovací družice, připravené po rozptýlení červeného mraku poskytnout útočící armádě v dějinách nevídaně detailní pokrytí. Admirál Farquar se přes jejich čidla díval, jak se k poloostrovu přes oceán blíží hranice noci a dne. Taktické projekce mu přes reálný obraz promítly ikonky expedičních člunů na moři mezi ostrovy a pobřežím. Vysoko na nebi flotila sokolů minula apogeum a teď se řítila na osmi gé.

Za hodinu dorazí na východní břehy Mortonridge úsvit. Admirál nadatoval guyanskému velení orbitální obrany spouštěcí kódy. „Pal," nařídil.

I když to netušily, měly osvoboditelské síly šanci zvítězit už v prvních devadesáti sekundách. První hejno obranných družic probodlo svrchní vrstvu atmosféry.

***

Jacqueline Couteurove se vlna hrůzy stala málem osudnou. Přivázaná na lůžko v pasti na démony se nemohla ani pohnout, když jí svaly stáhla křeč. Lékařské monitory ohlásily personálu záchvat, protože Jacqueline Couteurova se v bolestech přestala bránit stálému elektrickému proudu, který jí procházel tělem.

Jeden bystřejší laborant naštěstí stihl proud vypnout, než ji usmažil. Vrátit se k normálnímu nepřátelství a schopnostem jí trvalo pět nebo šest minut.

Na hlídce milion kilometrů nad Novou Kalifornií ztratil Rocio Condra vládu nad distorzním polem a to se začalo divoce kroutit. Veliký krkavec sebou házel, ptačí podoba zběsile poblikávala. Gravitace v obytných kajutách se ztratila spolu s viktoriánským interiérem. Jed, Beth, Gerald i tři děti se najednou ocitli v beztíži. Tíže se navrátila skokem, příliš silná, a tak všichni prudce dopadli na stěnu. Potloukli se, ale to už gravitace zase zmizela, a tak se s křikem odrazili na protější zeď. Hvězdy se za oknem točily jako opilé. Další gravitační vlna je přimáčkla ke stropu.

***

Quinn Dexter zažil na Zemi první šok. Právě dorazil na nádraží Grand Central, odkud chtěl jet do Paříže. Nebylo to původní Grand Central na Manhattanu, ostrov už byl pod vodou, ale Newyorčané se rádi drželi starých názvů. Hlavní nádraží bylo už dvakrát přestěhované, naposledy kilometr pod centrum pátého dómu, kde tvořilo mezinárodní dopravní uzel celé archologie.

Quinn se schoval do říše stínů, aby ho nikdo neviděl. Zjistil, kolik duchů obývá nádraží i ostatní podzemní prostory veliké archologie. Mezi cestujícími jich smutně bloumaly celé stovky. Byli skleslí, průsvitní a žalostně pohlíželi do tváří živých. Ve tváři měli tolik touhy a zoufalství, jako by všichni hledali dlouho ztracené dítě. O Quinnovi věděli, nechápavě si ho prohlíželi. On je ignoroval, nebyli schopní mu v jeho poslání pomoci ani uškodit. Jako by byli mrtví.

Když ho zasáhl šok z Osvobození, zbývalo mu dvacet metrů k vlnovému výtahu na nástupiště padesát dva. Náraz nebyl moc silný, v rukou Bannethové zažil horší bolest, ale nečekal ho. Najednou začal řvát, z mozku mu do těla vtrhla

chapadla agónie. Potlačené myšlenky Edmunda Rigbyho bolest roztrhala na cáry.

Quinn zazmatkoval, vyděšený neznámem. Dosud věřil, že je všemocný. Teď ho nějaké čáry přepadly způsobem, jemuž nerozuměl. Duše v nicotě vřískaly děsem. Duchové kolem začali kvílet a spínat ruce. Quinn ztratil vládu nad energistickou silou.

Bud Johnson netušil, kde se tu ten chlap vzal. V jedné chvíli pospíchal do výtahu, aby chytil vlak do San Antonia, a vzápětí se mu pod nohama ocitla postava v černé kutně na všech čtyřech. To se přece nemohlo stát, všichni obyvatelé archologií v každém okamžiku věděli o lidech kolem sebe, aby jim nenarušili soukromí. Bud Johnson nikdy do nikoho nevrazil. Nikdo se přece nemůže jen tak zjevit.

Bud pokračoval setrvačností, ale nohy mu ztuhly. Zakopl o klečícího muže a spadl na chladný mramor. V zápěstí mu zlověstně křuplo a rukou projela bolest. A nervová nanonika s tím nic neudělala. Vůbec nic! Neodřízla ho od bolesti, nenahodila před oči lékařské hlášení. Bud hekl a když vzhlédl, v očích měl slzy.

Možná proto nad sebou na okamžik uviděl tři zvědavé obličeje. Bledé a zničené, stemněné starodávnými klobouky. Když si vytřel slzy, cizinci byli pryč. Chytil se za zlomené zápěstí. „Ajajaj, panebože, to je bolest.“ Na pozadí vyděšeného křiku cestujícího davu slyšel překvapený šepot. Nikdo si ho nevšímal.

„Pomoc, nefunguje mi nanonika. Zavolejte mi záchranku. Asi jsem si zlomil ruku.“

Muž, přes kterého zakopl, už vstával. Bud si uvědomil, jaké v nejbližším okolí vládne ticho, jak od něj lidé couvají. Když prohlédl, pochopil, že nadávat tady není moudré. Pod kápí bylo sotva vidět tvář. Bud byl moc rád, že nevidí víc. Stačil mu vztek, který z rysů sálal. „Promiňte,“ špitl.

Srdce mu sevřely mrazivé prsty. Cítil je, cítil klouby mezi žebry, cítil nehty v tepnách. Ruka surově škubla. Bud rozhodil

rukama a zakuckal se. Uvědomoval si, že se kolem něj zase stahují lidé. Tentokrát se tvářili soucitně. Pozdě, chtěl jim říct, přišli jste pozdě. Chladný ďábel se s klidem otočil a odešel mu z dohledu. Pak zmizel zbytek světa.

Quinn se díval, jak Budovo tělo opouští duše a mizí v nicotě. Lidé se strkali, někteří utíkali, jiní se snažili dostat blíž, aby lépe viděli. Jen dva si všimli, jak jim před očima mizí v říši duchů. Aspoň zachoval dost sebevlády, aby nepoužil bílý oheň. Ne že by na tom teď záleželo. Už ho viděli, a nejen lidé s rozbitou nanonikou; jistě ho zachytila i bezpečnostní čidla.

Centrvláda o něm ví.

***

Nacpaný uprostřed výsadkového člunu Sinón neviděl zbytek flotily. Díky spřízněnosti ani nemusel; všichni Edenité na Ombeyi a na nad ním byli spojení, a tak měl víc informací než generál Hiltch. Věděl, kde přesně je, kde jsou jeho spolubojovníci, jak je na tom celá osvobozovací armáda. Očima sokolů viděl červený mrak na Mortonridgem. Družice pokračovaly v elektronové palbě a v oblacích se křižovaly blesky. Uprostřed poloostrova, nad nejvyššími horami, se už objevovaly tmavé trhliny.

Spolu s ostatními seržanty Sinón přesto natahoval krk, aby cíl uviděl na vlastní oči. Hradba červených mraků jim cestou rostla před očima. Z deseti kilometrů bylo vidět, že dosahuje až na hladinu, pevná a rozhodná jako zeď na konci světa.

Z dolních krajů šlehaly do vln drobné blesky. Z moře stoupaly obláčky páry. Pak se blesky začaly sbíhat do širokých kanálů a šplhat po mraku směrem do vnitrozemí. Červená záře hasla a za pět sekund úplně zmizela. Sinóna i ostatní seržanty to polekalo. Vítězství přišlo příliš náhle. Připravovali se na dlouhé hrdinské tažení. Blesky naštěstí záři i hruzyplnost rudých sloh nahradily.

Víš, ten mrak byl hodně veliký, řekl Sinón. Blesky teď pobledlou oblačnost ozařovaly prakticky bez ustání.

Máš postřeh, odsekl Choma.

Ano. Mohl by to být problém. Dokud ho posedlí používali jako štít, držel pěkně pohromadě. Odhlíželi jsme tudíž od jeho fyzikálních vlastností. V první řadě pro nás představoval psychologickou bariéru.

Psychologickou nebo ne, v téhle bouřce tam nemůžeme.

Choma k tomu názoru nedospěl sám. Vzápětí ucítili, jak loď zpomaluje a motory snižují otáčky. Stejně se zachovala celá flotila.

„Doporučení?“ zeptal se Ralph.

„Ukončit orbitální palbu,“ řekla Acacia. „Výsadkové čluny už zpomalují. Do těch blesků vplout nesmějí.“

„Diano?“

„Souhlasím. Pokud červené světlo znamenalo, že mrak ovládají posedlí, tak jsme je už dostali.“

„To pokud se mi nelíbí,“ opáčil admirál Farquar.

„Nemáme na výběr,“ řekla Diana. „Čluny tam nemůžou, a samozřejmě ani džípy. Musíme počkat, až se elektřina vybije přirozenou cestou. Pokud se červené světlo vrátí, až budou na souši, můžeme útok obnovit.“

„Zastavte palbu,“ přikázal Ralph. „Acacie, ať se seržanti dopraví co nejblíž a jakmile blesky zmizí, okamžitě zaútočíme.“

„Rozkaz, pane generále.“

„Diano, jak dlouho potrvá, než se mraky vybijí?“

„Dobrá otázka. Nevíme, jak je ten mrak hustý a silný.“

„Odpovězte.“

„To nedovedu. Ve hře je příliš mnoho proměnných.“

„No nádhera. Acacie, budou mít blesky vliv na naše harpuny?“

„Ne. Na to je mrak moc nízký a harpuny moc rychlé. I kdyby některou přímo zasáhl blesk, nezmění dráhu o víc než pár metrů.“

Flotila sokolů letěla pouhých patnáct set kilometrů nad Ombeyem. Všichni upírali čidla na Mortonridge. Poloostrov se

z červené světélkující šmouhy změnil ve změť ostrých bílých záblesků. Sokoli měli čas jen na jednu otázku.

Plán se nemění, ujistila je Acacia.

Tři sta sokolů dospělo do nejzazšího bodu dráhy. Na okamžik přerušili zrychlení osm gé. Každý vypustil hejno pěti tisíc kinetických harpun. Vzorovacími uzlinami projela energie a otočila předchozí silový vektor distorzního pole. Osm gé hnalo bitekove lodě pryč od planety.

Hluboko pod nimi filigrán blesků ozářily ohně ze svrchních vrstev atmosféry. Plazmatická vlna způsobená půldruhým milionem kinetických harpun se slila do jediné nárazové vlny fotonů. Zbraně vnikly do mraku a zaryly se do rozbouřených par takovou rychlostí, že se na pohled nic nestalo. Zatím. Acacia se nemýlila, ani nejhustší mrak by harpuny nedokázal svést z cesty.

Seznam půlmiliónu cílů by nedokázal sestavit žádný člověk, soupis dostala na starost umělá inteligence v Pastu. Harpuny útočily po třech, aby maximalizovaly pravděpodobnost zásahu. Hlavní cíl představovala mortonridgeská komunikační síť.

Podle městské legendy jsou komunikační sítě odolné i proti anihilaci. Se stovkami tisíc uzlů po celé planetě a miliony propojovacích kabelů a družicových kanálů nelze homogenní síť vyřadit. Pokaždé se najde jiná cesta, jak data dostat na místo určení. Nepřítel by musel zlikvidovat celou planetu.

Mortonridge byl ale odříznutý od uzlů na zbytku světa. Inženýři znali souřadnice každé křižovatky s přesností na půl metru. Devadesát procent bohužel nepřicházelo v úvahu, protože se nacházely v městské zástavbě. Kdyby kinetické harpuny padaly mezi domy, ztráty by byly strašné. Jako cíle tedy zbyly kabely v otevřené krajině. Spousta jich sledovala silnice budované rovnou s inženýrskými sítěmi, ale daleko víc spojových kabelů vedlo divočinou, kam je zakopali mechanoidi, schopní projít nejhustším lesem i po dně řek.

Umělá inteligence prostudovala dlouho nepoužité stavební plány. Určila souřadnice cílů vzdálených minimálně tři čtvrtě kilometru od obytných budov. Vzhledem k tomu, co posedlí dovedli přežít, to vypadalo jako rozumná ochranná zóna.

Stephanie Ashová se klepala na podlaze, i když už přerušila spojení s ostatními dušemi. Ztráta kontaktu ji bolela víc než agónie elektronového útoku na mrak. Souznění jí dávalo naději. Dokud si lidé pomáhají, říkala si Stephanie, zůstává v nich něco lidského. Teď přišli i o tuto křehkou útěchu.

„Stephanie?“ volal Moyo. Opatrně s ní třásl. „Stephanie, jak ti je?“

Jeho zájem v ní probudil vinu. „Proboha, to ne.“ Otevřela oči. Ložnici osvětloval jen namodralý plamének na jeho palci. Za oknem byla tma jako v pytli. „Co to udělali?“ Už necítila psychický nátlak z druhé strany spáleniště. Vnímala jen údolí.

„Nevím. Ale není to dobrý.“ Pomohl jí na nohy.

„Ostatní jsou v pořádku?“ Cítila jejich myšlenky, řeřavé uhlíky strachu a bolesti.

„Asi jako my, hádám.“ Umlčel ho jasný blesk za oknem. Objevovalo se jich čím dál víc.

Stephanie se otřásla. To, co je tak dlouho úspěšně chránilo, ji začalo děsit.

„Mrak už není v naší moci,“ přitakal jejím myšlenkám Moyo. „A je ho pořádný kus. Pořád jsme k němu přidávali, měli jsme strach.“

„Měli bychom zahnat zvířata.“

„Měli bychom vypadnout. Kněžna na nás nejspíš poslala vojáky.“

Stephanie se smutně usmála. „Dobře víš, že nemáme kam jít.“

Než se sešli s Cochranem, Ranou a Franklinem, aby zahnali slepice a jehňata, blesků ještě přibylo. Dopadly první velké kapky.

Moyo vystrčil ruku dlaní dolů. Jako by se potřeboval ujistit. „Říkal jsem to.“

Stephanie na sobě proměnila kabát v pláštěnku, i když moc nedoufala, že nepromokne. Tak veliké kapky nikdy neviděla. Slepice utíkaly otevřenými vrátky, jehňata už zmizela ve tmě. Připadalo jí zbytečné je honit.

Cochrane civěl na nebe. Mraky zešedly, propouštěly svítání. „Fíha! Kdo zapnul slunce, děcka?“ Spodní okraj mraků explodoval plamennými střepy torpédových meteorů. Padající hvězdy za sebou táhly tornáda fialové mlhy. Stephanie si musela zaclonit oči, tak jasně zářily.

„A máme tu konec světa, pardi,“ zvolal vesele Cochrane.

Půldruhého milionu kinetických harpun dopadlo na zem v průběhu pěti sekund. Jedna trojice mířila na kabel čtyři kilometry od farmy, ohromná rychlost se nárazem proměnila v ničivou vlnu žáru. Oranžový záblesk obkreslil okraj údolí a vydržel dost dlouho, aby ozářil i hřibovitý mrak hlíny.

„Do psí prdele,“ vydechl Cochrane. „Ten pan Hiltch nás fakt nemá rád.“

„Co to bylo?“ zeptala se Stephanie. Nedokázala uvěřit, že je ještě ve svém těle. Tohle je přece mělo zabít, ne?

„Nějaké orbitální bombardování,“ odpověděl Moyo. „Muselo mířit na lidi od Ekelundové.“ Sám tomu moc nevěřil.

„Mířit? Vždyť to padalo všude!“

„Tak proč nás to nezabilo?“ opáčila Rana. Moyo pokrčil rameny. Tehdy k nim dolehl rachot výbuchu, dost hlasitý, aby neslyšeli ani vlastní křik.

Stephanie si přitiskla dlaně na uši a zvedla hlavu. Mrak bouřil, bachraté břicho se divoce vzdouvalo. Přízračné světélkující stopy harpun se proplétaly s šedivými parami, ale nemísily se, jako dvě kapaliny s odlišnou hustotou. Stephanie se zamračila a přestala si stínit oči. Blesky i ionizované dráhy se začínaly ztrácet v břidlicově šedém stínu. Tma mezi mraky postupovala hrozivě rychle.

„Jdeme dovnitř,“ zavelela polohlasem, když utichlo dunění. Všichni se na ni otočili. Vrátily se těžké kapky. Zvedl se vítr. „Pojďte dovnitř. Bude pršet.“

Podívali se na černý stín v mracích a pochopili.

***

„Nic!“ zařvala Anette na procesorový blok. Primitivní kontrolky potvrzovaly, že funguje, ale na její volání nikdo neodpovídal. „Odřízli nás.“

Soi Hon si prohlížel svůj procesor. „Podle toho, co tu mám, jsou všechny kabely přerušené.“

„Nedělej ze sebe vola, síť nejde zničit,“ okřikla ho Anette. Přesto pochybovala. „To není možný.“

„Počítám, že právě proto nás bombardovali,“ odtušil Soi Hon nevzrušeně. „Byl to pořádný nálet. Nevyházeli by tolik torpéd jen tak. A my ani předtím neměli kompletní síť, jenom hlavní vedení.“

„Krucinál, jak mám teď organizovat odpor?“

„Všichni mají původní rozkazy a nezbývá jim než bojovat. Akorát už nejsou pod tvým velením.“

Podívala se na něj tak, že mu úsměv ztuhl na rtech.

„Fakt?“ opáčila nebezpečným tónem.

Venku se zase stmívalo. Anette se šla podívat k velkému oknu. Zabrala rustikální hostinec U Černého vola uprostřed Cold Overtonu, protože odtud viděla na celou hlavní ulici. Na trhu parkovalo padesát aut pro vojáky poschovávané v obchodech a kavárnách. Milne a pár jeho lidí obcházelo stroje, jestli se jim nic nestalo. Pár harpun dopadlo hned za vesnici, ale auta nepoškodily.

„Soi, vem si pár čet a prohlídni silnice. Chci vědět, jak rychle odsud půjde zmizet.“

„Jak si přeješ.“ Přikývl a vykročil ke dveřím.

„V Kettonu je nás spousta,“ řekla Anette spíš pro sebe. „To je jen deset kilometrů na západ. Spojíme se s nima. A mělo by se k nám přidat i pár civilů. Pak můžeme jít do dalšího města.“

„Zprávy můžou přenášet poslové,“ navrhl Delvan. „Za mých časů byly na frontě s telefony potíže.“

Světla už mnoho nezbývalo. Anette viděla Milna a jeho techniky utíkat. V hlavě neměli strach, jen spěch. O okno pleskly první kapky. Za pár vteřin už byly na hlavní ulici louže. Nad kanály se dělaly víry.

„Něco takového jsem v životě neviděl," zvolal Soi Hon. Stál ve dveřích, na ramenou skoro dodělané nepromokavé pončo. Bubnování velikých kapek rachotilo skoro stejně jako před chvílí hromobití. „A v Tichomoří jsem zažil slušné bouřky, to mi věř."

Pod nohama mu přes práh do hostince protekl potůček. Anette už neviděla ven, déšť dělal na skle něnu jako oceánské vlnobití. Za ní byla tma.

Delvan došel ke dveřím. „V tomhle nikdo nikam nepůjde."

„Ano," připustila rozechvělým hlasem Anette. „Radši počkejte."

„Ale jak dlouho?" zamručel Delvan. „Když jsme stahovali mračna, na tohle jsme nepomysleli."

„Nic se neděje," namítl Soi Hon. „Válka se na nějakou dobu odkládá. Jim déšť vadí stejně jako nám. A my máme aspoň střechu nad hlavou."

Výsadkový člun vyrazil, sotva oblohu prozářila koróna za kinetickými harpunami. Sinón výbuch plazmatu v mracích sledoval smysly sokola.

Zvětšuje se, oznámila Acacia. Potvrďte, sledujeme ho.

Horní kraj mraků vířil v cyklonách. Pohyb vypadal v bledém ombeyském úsvitu téměř majestátně. Probudily se odvěké síly. Podél krajů se trhala obří tornáda a mířila na moře.

Ta věc se rozpadá, řekl Choma.

Sinón sdílel úlek ostatních seržantů, nejen těch na svém člunu. Všichni čelili stejnému útoku. Přes příď se díval, jak se na ně valí voda. Odnikud se zvedl vítr a udeřil na ně.

Nemůžeme se vrátit, řekl Choma. Chytilo by nás to na otevřeném moři. Nejlepší bude spěchat na břeh.

Sinón položil ruku na plovací vestu. Masiv mraků se hnal proti nim, oceán zastínila čerň.

Plujte dál, poručilo velení generála Hiltche spolu s Edenity. Všechny čluny osvobozenecké armády vyrazily plnou parou vpřed a postavily se bouři přídí.

Nedostali se do deště, jak ho znali. Potopa připomínala spíš vodopád. Nad hlavou jim bouřily mraky a vlny se zdvihaly, jako by se s nimi chtěly spojit. Moře si s čluny nemilosrdně pohazovalo. Sinón se občas musel chytit paluby nakloněné o třicet stupňů. Džípy uvázané uprostřed člunu sebou házely ve směrech, s nimiž konstruktéři nemohli počítat. Pumpy žalostně kvílely, ale s potopou toho moc nenadělaly, Sinón svíral zábradlí a voda mu stoupala nad kolena. Měl strach, že ho vlna přehodí přes palubu. Bál se, že sotva srostlé tělo nevydrží tah a popraská. Obával se, že se utrhne některý džíp a rozdrtí ho. Děsil se utopení, když včas nedosáhnou břehu.

Ani sdílení strachu s ostatními Edenity mu neulevilo jako obvykle. V éteru na to bylo příliš úzkosti. Edenité v týle, ukrytí před bouří, sokoli a jejich posádky, všichni se snažili invazním silám ulevit a utěšit je. Všichni ale hned věděli, když někdo zemřel, a obětí znepokojivě přibývalo. Výsadkové čluny se rozpadaly, převracely, vlny odnášely jednotlivé seržanty. Sokoli ze všech sil nahrávali čerstvé vzpomínky Edenitů z umírajících těl seržantů.

Ralph musel nevolnost noční můry potlačit programem v nervové nanonice. V hlavě mu blikaly čistě srovnané ikonky výsadkových člunů. Některé dokonce couvaly, neschopné se prosadit proti vichřici od pobřeží. Dělal, co mohl. Za moc to nestálo. Pozemním oddílům podél spáleniště rozkázal zůstat na místě a zakopat se. Nařídil pohotovost lékařským týmům. Naplánoval trasy vzdušného průzkumu, aby byly připraveny, až bude možné vzlétnout.

Diana Tiernanová ani UI mu nebyly schopny říct, kdy to bude. Nikdo nedokázal spočítat, kolik vody v oblacích je. Radarové měření síly mraku z orbity nebylo možné kvůli bleskům, jež se nad Mortonridgem stále divoce křižovaly. Nezbývalo než čekat.

„Nemohli jsme to předvídat," utěšovala ho Janne Palmerová. „S posedlými nemá nikdo zkušenosti."

„Mělo nás to napadnout," opáčil hořce Ralph. „Alespoň jako možnost."

„Předpokládali jsme, že mrak je vysoký nejvýš pár set metrů," řekla Diana. „Na Lalonde ani nikde jinde nebyl silnější. Ale tenhle musí mít několik kilometrů. Vytáhli ze vzduchu každou molekulu vody. Dokonce tu asi zafungovala osmóza, tahali vodu z moře."

„K čertu s nimi," odplivl si Ralph.

„Mají strach," namítla klidně Acacia. „Postavili si proti nám nejtlustší, nejvyšší hradbu, jakou zvládli. Je to v lidské přirozenosti."

Ralph Edenitce nedokázal odpovědět. Nejvíc obětí bylo mezi jejími lidmi. A řídili se podle jeho plánu, jeho rozkazů. Pouhá slova teď nestačila.

Průtrž už dosáhla pevnosti Vpřed a ze všech sil se snažila smést budovy z programovatelného silikonu do blízké říčky. Potoky odplavovaly zeminu z kotev. Štábní důstojníci nervózně hleděli na pružné stěny prohnuté sílou vichru. Padesát minut od bombardování kinetickými harpunami dorazily ke břehu první výsadkové čluny.

„Jdou do útoku," řekla Acacia. Spojeným vědomím Edenitů prokmitly první náznaky sebevědomí. Seržanti vylodění na pláži dokázali, že je možné uspět i proti živlům. „Dokážeme to, zvítězíme."

„Jo," zaskuhral Ralph Hiltch. V zoufalých myšlenkách mu palčivě svítilo jediné číslo: 3129. Dosavadní počet mrtvých. A to zatím střílíme jenom my.

***

Obrovská vlna vrhla výsadkový člun na pláž. Sinón po zadku přejel celou palubu, rukama a nohama mával na všechny strany. Voda ho zabrzdila. Na zádi skončil v klubku dalších seržantů, všichni se snažili co nejrychleji vymotat. Tři seržanti

dole byli úplně pod vodou. V koordinaci pohybů jim nesmírně přispěla spřízněnost, jako by rozebírali trojrozměrný hlavolam.

Sotva se rozpletli, do boku člunu narazila další vlna. Nebyla tak mohutná jako její předchůdkyně, jen člun posunula výš na pláž a pootočila ho.

Suchá země! zvolal vítězoslavně Choma.

No, země to je, poopravil ho Sinón cestou na příď. Déšť tu byl ještě horší než na moři. Viditelnost spadla na patnáct metrů, a to ještě člun svítil všemi reflektory.

Občas mě napadá, že máš vyloženě nevhodný přístup.

Sinón poslal příteli spřízněností úsměv. Dál ve vodě hledal výstroj, kterou poztrácel v bouři.

Četa začala zaujímat pozice. Pět seržantů bylo zraněno dost vážně na vyřazení z boje. Další měli menší praskliny v exoskeletu, které zvládne spravit lékařská nanonika. (Ta kupodivu fungovala spolehlivě a zdatně.) Pláž ležela tři kilometry od plánovaného místa přistání, Billesdonu. Náklaďáček na zádi byl tak zatopený vodou, že bude chtít důkladnou opravu. Člun se ocitl tak daleko od moře, že ho bude potřeba za přílivu stáhnout do vody, aby se mohl vrátit na ostrov pro mariňáky.

Ne všechno se ale pokazilo. Příďová rampa se sklopila, jak měla, a z člunu vyjely tři džípy. Všechny ostatní čluny jejich pluku dosáhly břehu, i když úplně jinde, než měly. Po krátkém hovoru se spojkou na štábu se Edenité rozhodli sejít v Billesdonu. Podle původního plánu měly záložní a zásobovací jednotky využívat městský přístav. Ten je napřed třeba obsadit.

Když člun spustil příďovou rampu, technicky už bylo ráno. Sinón, nepříliš dobře schovaný před větrem pod pravým bokem lodi, si toho ani nevšiml. O tom, že na pláž sjíždějí džípy, věděl jen díky spřízněnému spojení s řidiči.

Tak jdeme na to, řekl Choma.

Vstali a naposledy zkontrolovali výstroj. Sinónova četa se seřadila za druhým džípem. Ostrá záře reflektorů nedosáhla v průtrži dál než deset metrů. Přesun byl náročný. Nohy se jim

bořily do promočených oblázků. Dvakrát museli tlačit džíp, protože zapadl až po osy.

Četa byla naprosto závislá na navigačních procesorech. Satelitní fotografie pořízené před posednutím Mortonridge jim ukazovaly zátoku za jasného počasí i úzkou cestu, která z ní vedla do lesa. Procesor určoval jejich polohu na mapě s přesností na deset centimetrů. Snad. Neměli možnost, jak si to zkontrolovat. Satelitní signály se nedostaly přes hustou oblačnost. Doufali, že bitekové procesory od posledního zadání polohy na rajském ostrově neztratily směr.

Místo oblázků teď šli mazlavým blátem. Z vnitrozemí stékaly na pláž loudavé vlny žlutého jílu s rozmáčenými drny a keříky.

Výborně, poznamenal Sinón, když zapadl do bláta. **Tímhle tempem tam půjdeme týden.** Věděl, že ostatní čety mají stejné potíže.

Musíme se dostat výš, řekl Choma. Spřízněností označil bod na mapě v bitekovém procesoru. **Tady by měla být pevnější půda.**

Četa jeho návrh přijala a mírně změnila směr.

Ví už někdo, kdy přestane pršet? zeptal se Sinón spojky na štábu.

Ne.

Ani Cochrane se už neobtěžoval udržovat duhové barvy Karmického křižáka. Déšť je užíral na duši stejně rychle, jako odplavoval úrodnou půdu v údolí. Pršelo už tři hodiny a průtrž ani na chvíli nepolevila.

V záři blesků viděli, co voda dělá s jejich krásným údolím. Terasy se proměnily v sérii kalných vodopádů. Dole už byla říčka černá strženou ornicí. Ze svahů do jezera sjížděly ovocné stromky a zelenina. Trávník za domem zmizel pod vodou, obrovská louže se už dostala k francouzskému oknu na terasu.

Tehdy už do Karmického křižáka nakládali zavazadla. Vítr strhal ze střechy tašky, na stropě se objevily mokré mapy.

„Nezapomínejte, že z tohohle údolí vede jenom jedna cesta," připomněl jim McPhee, když do sednice po schodech z patra stekl první čúrek. „A ta jde podél řeky. Jestli chceme vypadnout, musíme rychle."

Nikdo se s ním nehádal. Dobrodili se nahoru zabalit, Cochrane zatím vyjel s autobusem ze stodoly. Teď řídil Moyo, nejel rychleji než krokem. Nezpevněná cesta ztrácela uježdděný povrch, potůčky z lesa do ní vyrývaly hluboké strouhy. Silou vůle se snažil dát autobusu širší gumy, aby měl lepší oporu, ale sám to nezvládl a musel o pomoc požádat Fraklina a McPheeho.

Dvacet metrů před nimi spadl přes cestu strom, kořeny podemleté nezdolným živlem. Moyo šlápl na brzdu, ale autobus klouzal dál. Nedokázal ho usměrnit ani plnou energistickou silou. Jako by ještě potřeboval připomínat, že není všemocný. Podařilo se mu jen křiknout: „Držte se," a autobus se nárazníkem opřel o strom. Přední sklo se prohnulo dovnitř, ale tlak větví nevydrželo a rozprsklo se do tisíců plastových kuliček. Do autobusu se nahrnulo špičaté světlezelené listí. Moyo se zkusil skrčit, ale byl připoutaný. Instinktivně vystřelil ohnivou kouli. Zaječel, obočí mu vzplálo, vlasy shořely a přestal cítit obličej.

Karmický křižák konečně zastavil, uvnitř bylo plno páry. Stephanie se pustila opěradla před sebou, v kompozitu zůstaly po jejích prstech hluboké stopy. Podlaha byla nakřivo. Přes dunění deště o střechu a hučení potoků slyšela, jak karoserie praská. Nevěděla, čím to je. Ani šestým smyslem nic nepoznala, hustý déšť rušil vnímání skoro stejně jako statická elektřina.

Uličkou mezi sedadly tekla voda, s sebou hnala špinavou pěnu. Zalila jí boty. Stephanie se pokusila vyhnat páru a zjistit, co se stalo.

„Moje oči!" Byl to jen šepot, ale dost naléhavý, aby se donesl až k ní. Všichni se otočili k řidiči.

„Proboha, nemám oči, panebože, pomozte mi, moje oči!"

Stephanie musela dopředu doručkovat po madlech. Moyo ještě seděl u volantu, tělo nehybné. Spálené zbytky větve měl pár centimetrů před nosem jako krásnou sochu z dřevěného uhlí. Ruce držel kousek od lící, jako by se bál na ně sáhnout a poznat pravdu.

„Nic to není," řekla bezmyšlenkovitě. Myšlenky ji ale zradily, Moyo ucítil její hrůzu a odpor. Na obličeji měl spálenou kůži, přišel o nos a oční víčka. Z trhlin ve spáleném mase vytékala krev. Obě oči se mu uvařily, bělmo zežloutlo, rohovky zmizely, místo slz mu z nich tekl hnis.

„Nevidím," sténal. „Proč nic nevidím?"

Vzala ho za obě ruce. „Pššt. Prosím tě, miláčku. Bude to dobrý. Jenom ses spálil, to je všechno."

„Nic nevidím!"

„Ale vidíš. Než se ti spraví oči, máš šestý smysl. Víš, že jsem u tebe, ne?"

„Ano. Neodcházej."

Objala ho. „To víš, že ne." Rozklepal se. Na zdravé kůži mu vyrazil studený pot.

„Je v šoku," řekla Tina. Ostatní se mačkali v chodbičce, aby mu byli co nejblíž. Všichni se zděsili.

„Nic mu není," okřikla Tinu Stephanie.

„U těžkých popálenin je to normální."

Stephanie ji probodla pohledem.

„Hej, kotě, dej mu práska," navrhl Cochrane. Podal jí tlustého jointa, z konce stoupal sladký dým.

„Teď ne!" sykla Stephanie.

„Ale ano," hádala se dál Tina. „Projednou má opičák pravdu. Marihuana je slabé sedativum a Moyovi se teď může hodit." Stephanie nechápala, odkud bere Tina takové přesvědčení. „Bývala jsem sestra," vysvětlila sošná žena a důstojně se zahalila černým šálem. „Opravdu."

Stephanie vzala jointa a dala ho Moyovi ke rtům. Natáhl a slabě zakašlal.

Autobus hlasitě zaskřípal. Zadek o pár metrů sjel, všichni se museli něčeho chytit. McPhee se sehnul a vyhlédl rozbitým sklem. „Tohle nás dál nedoveze," prohlásil. „Musíme ven, než sjedeme do řeky."

„Nemůžeme s ním hýbat," namítla Stephanie. „Musí se vyléčit."

„Řeka je už skoro na cestě a nás čeká ještě kilometr a půl."

„Na cestě? Tekla dvacet metrů pod ní."

Světla Karmického křižáka zhasla, Stephanie tedy nad cestu poslala tenký pruh bílého ohně. Jako by se země změnila ve vodu. Neviděla jediný kousek půdy, i svahy pokrývaly slité žlutohnědé potoky. Přímo pod zaříznutou cestou se hnala povodeň. Ulámané větve, vyvrácené kmeny, odplavená vegetace se valila z údolí a nic se jí nemohlo postavit do cesty. Po svahu sjížděl další podemletý strom, až do řeky se držel vzpřímeně.

Nechtěla si představovat, kolik stromů nad nimi ještě stojí. „Máš pravdu," řekla. „Vypadneme."

Cochrane si vzal čvaňháka. „Je ti líp?" Moyo sebou jen trhl. „Hele, tak si to neber. Prostě si je necháš zase narůst. Je to brnkačka."

Moyo se v odpověď hystericky rozesmál. „Mám si představit, že vidím? No jistě, brnkačka, nic jednoduššího." Začal vzlykat a opatrně si ohmatávat tvář konečky prstů. „Promiňte. Je mi to hrozně líto."

„Zastavil jsi autobus," řekla Stephanie. „Všechny jsi nás zachránil. Nemáš se za co omlouvat."

„Vám ne!" zařval. „Jemu! Jemu se omlouvám. Je to jeho tělo, ne moje. Podívejte, co jsem s ním udělal. Panebože. Proč se to muselo stát? Proč jsme prostě neumřeli?"

„Podej mi lékárničku," otočila se Tina na Ranu. „Hned!"

Stephanie vzala Moya kolem ramen a litovala, že energistická síla nedovede dát útěchu. McPhee a Franklin zkusili otevřít dveře. Byly ale zkřížené a ani svou velikou silou s nimi nedokázali pohnout. Podívali se na sebe, vzali se za ruce

a zavřeli oči. Velký kruh plechu se vyboulil, v uličce zabubnoval déšť jako kulometná palba. Rana se drala dopředu s lékárničkou, cestou se ji snažila otevřít.

„Tohle je nanic," lamentovala Tina s nanonickým obkladem v ruce. Zelený fáč jí visel v ruce jako kus gumy.

„Dělej!" naléhala Stephanie. „Něco mu přece musí pomoci."

Tina prohrabala krabici. Našla několik nanonických obvazů, diagnostických procesorů – všechno k ničemu. I ampulky s léky se aplikovaly nanonicky, dávku určoval procesor. Neměla jak mu léky dostat do krve. Zakroutila hlavou. „Nic."

„Krucinál…"

Autobus zasténal a znovu se posunul. „Nemáme čas," prohlásil McPhee. „Musíme hned vypadnout. Jděte."

Cochrane vylezl dírou a rozplácl se v blátě pod padlým stromem. Zřejmě nebylo snadné se udržet na nohou. Voda mu sahala do půli lýtek. Za ním šla Rana. Stephanie vzala za Moyovy pásy a nechala je v dlaních shnít. S Franklinem mu pomohli vstát a prolézt dírou. Následovala Tina, celou cestu ublíženě sténala.

„Zbav se těch podpatků, úchyle," zařval na ni McPhee.

Probodla ho pohledem, ale jehlové lodičky se změnily v nízké střevíce. „Burane. Dáma musí za všech okolností vypadat dokonale."

„Tohle je skutečnost, ty krávo blbá, ne katastrofickej film ve studiu. Nikdo tě nenatáčí."

Neodpověděla a šla pomoci Stephanii a Moyovi. „Aspoň mu zkusíme zafačovat hlavu," řekla. „Budu potřebovat pruh látky."

Stephanie si utrhla lem promočeného kabátu. Když ho dala Tině, byl suchý, čistý, bílý a jemný.

„To by mohlo stačit," pravila pochybovačně Tina. Začala Moya ovazovat od očí a snažila se, aby obvaz vystačil i na

pahýl nosu. „Zkoušej si představovat, že máš normální obličej, miláčku. Všechno ti doroste, uvidíš.“

Stephanie nic neříkala, nepochybovala, že si Moyo dokáže zregenerovat tvář, ale oči…

Franklin vypadl z autobusu jako poslední. Nikdo nemyslel na zavazadla. Kufr byl vzadu a tam by se těžko dostávali i s energistickou silou. Kdyby kmen rozstříleli bílým ohněm, autobus by sklouzl do řeky.

Pár minut se snažili vzpamatovat. Hlavní bylo ochránit se před deštěm, společně tedy vytvořili průhlednou polokouli, jakýsi veliký společný deštník. Jakmile ho měli, pustili se do sušení oděvů. S vodou na cestě nemohli nic dělat, tak si primysleli holínky po kolena.

Takto chráněni vyrazili po proudu, střídali se u Moya. Před nimi kousek stranou levitoval kulový blesk, syčel, jak na něj dopadaly kapky, ale přesto svítil na cestu a snad by je včas upozornil, kdyby padal strom. Hlavně se potřebovali dostat z údolí, než řeka zaplaví cestu. Kvůli šumění deště a kvílení větru nevěděli, že kousek za nimi otlučený Karmický křižák sjíždí do řeky.

Billesdon byl veselé městečko pod velkým žulovým útesem na východním pobřeží Mortonridge. Přístav zůstával chráněný před vlnami. Plánovači naproti žulovému útesu navršili ještě jeden vlnolam a postavili dlouhé nábřeží s pláží na konci. Většina místních lodí lovila ryby do sítí nebo prosívala písek a těžila z něj korýše. Moře poskytovalo rybářům bohatou obživu. Dokonce místní chaluhy se vozily do restaurací na celém poloostrově.

Přístav poskytoval útočiště i rekreačním plachetnicím a výletním parníčkům, na nábřeží sídlilo několik rybářských a jachtařských klubů. Příležitosti se rychle chytily loďařské firmy a postavily ve městě několik loděnic. V údolí nad zátokou vyrostly domy, obchody, hotely, společenské sály a

drobné továrničky. Na svazích stály v zahradách vily, za nimi golfová hřiště a turistické osady.

Billesdon patřil k těm městečkům, kde by chtěl každý bydlet a která se dávají ostatním v celém království za příklad, byl malebný a hospodářsky úspěšný. Sinónova četa došla na předměstí v poledne. Mraky pronikalo jen slabé denní světlo, vzduch byl perleťový. Viditelnost se zvedla na několik set metrů.

Sinón doufal, že to nevadí. Čekali hned za městem, nepříliš daleko od moře. Úkryt jim poskytoval falotový remízek, žádný ze zdejších původních stromů ale nestál a na zemi teď byla změť vějířových větví. Déšť z nich smýval bláto, třešňově červená kůra se leskla. Choma se tiskl k tlustému kmeni na kraji remízku a mával před sebou čidly. Celá četa se na ně napojila bitekovými procesory a sledovala domy na různých vlnových délkách.

Ani velké peníze nalité do infrastruktury Billesdon neochránily před deštěm. Terasy se sesuly a čisté ulice zaplavilo bahno. Kanály byly za pár minut ucpané. Po ulicích a chodnících se hnala voda, podemílala asfalt, odnášela trávu a nakonec se lila přes nábřeží do moře. V přístavu nezůstala jediná loď, všechny se zapojily do evakuace živých, když na město táhla Ekelundová. Teoreticky tak měla invazní armáda přístav pro sebe.

Vypadá to tu opuštěný, řekl Choma.

Nic se nehýbá, přitakal Sinón, **ale infra je nám v tomhle dešti na nic. Může se jich tu schovávat třeba tisíc, a jsou pěkně v suchu.**

Ber to z lepší stránky, déšť by měl uhasit ten jejich bílý oheň.

Možná, ale mají ještě spoustu možností.

Jo, jenom dál sýčkuj. Paranoia ti zajistí ostražitost.

Díky.

Takže tam musíme jít osobně a prohlídnout jeden dům po druhém.

No jo, s tím jsem do toho šel.

Probrali to s ostatními četami kolem města. Rozdělili si oblasti, zkoordinovali taktiku, určili místa, kde zablokují silnice. Oznámili na Guyanu, že jdou do města, a orbitální obrana připravila palebnou podporu.

Předměstí před Sinónem tvořily chudší domky rybářů kousek od přístavu. Měly velké zahrady, teď důkladně spláchnuté deštěm. Ze svahu teklo bahno a v něm si razila koryta rychlejší čerstvá voda. Mezi remízkem a nejbližším domem už nebyl jediný úkryt, a četa tedy vyrazila s velkými rozestupy mezi jednotlivými seržanty. Kdyby na ně teď udeřil bílý oheň, každý kulový blesk by zasáhl jen jednoho. Snad.

Sinón běžel jako třetí. Samopal měl v ruce a krčil se, aby poskytoval co nejmenší cíl. Od vylodění byl vděčný za exoskelet bitekového těla; déšť ho netrápil tolik jako člověka s obyčejnou kůží. Brnění bylo považováno za přežitek, proti bílému ohni nikomu nepomohlo. Všichni seržanti ale nosili boty, pevné sandály s neklouzavou traktorovou podrážkou.

Přesto bylo v blátě těžké neuklouznout. První dům stál deset metrů před ním, bílá krabice s dlouhými zrcadlovými okny a velkým balkonem v patře. Ze zahlceného okapu chlístala voda a šplouchala v hlubokých kalužích podél stěn. Sinón přejížděl muškou po štítě, připraven na sebemenší náznak útoku. V otevřené krajině mu vítr hnal kapky do očí. I umělé tělo vnímalo zimu, i když ho zatím nezpomalila. U pasu se mu houpala čidla, za běhu vypnutá. Teď mu pomůže jedině výcvik.

Choma už doběhl k domu. Krčil se pod okny, aby zevnitř nebyl vidět. Sinón dorazil k zadnímu štítu a vyrazil za kamarádem podél domu. Bylo důležité zůstat v pohybu, nečekat na sebe. Za nohy ho tahalo kapradí a tráva vyplavená z lesa. Když doběhl k prvnímu oknu, odepjal od pasu senzor a opatrně ho přitiskl na sklo. Procesor mu zprostředkoval mírně rozostřený obraz interiéru. Útulný obývací pokoj se starým nábytkem a zarámovanými rodinnými hologramy na zdech. Po

lustru tekla voda, podlaha se ztrácela pod bahnem nateklým z předsíně. Iníra neukázalo žádné teplejší předměty.

Přízemí je čisté, ohlásil. **A statická elektřina se taky nehlásí. Vypadá to, že nikdo není doma.**

Musíme se ujistit, odvětil Choma. **Prohlídni patro. Budu tě krýt.**

Sinón vstal a hodil si samopal přes rameno. Štěpnou čepelí prořízl okno. Na noži syčely kapky. Když vlezl dovnitř, k domu doběhli další dva seržanti. Sinón si oddechl. Konečně pod střechou. Kapky bubnovaly kdesi nahoře. Oknem za ním vlezl Choma, botky mu začvachtaly v blátě.

Kruci, tohle je lepší.

Sinón spřízněností vnímal zbytek čety. Dva seržanti prohlíželi sousední domky, zbytek začal obsazovat ulici.

Pořád žádné elektrické pole, oznámil.

Choma namířil samopalem na strop. **Jo. Jsem si vcelku jistý, že nahoře nikdo není, ale musíme to prohlídnout.**

Sinón vyšel do předsíně, samopal pohotově. **Jak si můžeš být jistý? Nevíš, co tam je.**

Instinkt.

Blbost. Šlápl na první schod, pod sandálem mu začvachtal promočený koberec. **V umělých nervech málem nemáme ani představivost, natožpak instinkty.**

Tak si rychle nějaký vymysli, budeš ho potřebovat.

Sinón se otočil, aby měl odpočívadlo v palebném úhlu. Nic se tu nepohybovalo, až na všudypřítomnou vodu. Stékala po stěnách, vsakovala se do koberců, kapala z nábytku. Došel do pánovy ložnice, dveře byly pootevřené. Kopl do nich a v dřevu zůstala hluboká stopa. Choma měl pravdu: nikdo se tu neschovával. Ve všech pokojích nacházel stopy spěšného balení. Šuplíky byly vytahané, oblečení rozházené.

Nikdo, ohlásil Sinón četě, když prošel všechny pokoje. Ostatní domky byly také prázdné.

Město duchů, zahihňal se Choma.

Zkus najít lepší jméno. Sinón se podíval z okna, na ulici uviděl seržanty ze své čety. Brodili se proti proudu bahna, za

nohama se jim dělaly víry. Proud nesl zabahněné předměty. Nebylo poznat, jestli jsou to slepené větve nebo kameny. Všechny se pohybovaly stejnou rychlostí.

Zvedl čidla a otáčel rukou, jestli v panoramatu nezachytí teplejší místa. Infračervený obraz se překrýval s jeho přirozeným viděním, takže když naproti explodoval dům, díval se přímo na něj.

Jeden seržant vypáčil zámek u zadního vchodu a opatrně vešel dovnitř, samopal připravený. Přízemí muselo být čisté, protože za ním vešel druhý seržant. O třicet sekund později zaduněly čtyři současné výbuchy. Nálože byly pečlivě rozmístěné, každá v jednom rohu. Z ohně vylétly úlomky betonu a kamení. Celý dům se otřásl a poté zhroutil. V celé ulici se vysypala okna. Sinón se otočil právě včas, aby první vlna úlomků zasáhla batoh s plnou polní.

Spřízněná vlna vřela zmatenými obnaženými pocity. Oba seržanti v domě dostali plnou dávku, ale exoskelety udržely těla naživu dost dlouho, aby se edenitske osobnosti stačily instinktivně přenést do sokola. Teprve poté jim strop rozdrtil lebku.

„Do prdele!“ zařval Sinón. Stočil se do klubíčka na podlaze, něco se mu stalo s levou paží. Když se na ni podíval, uviděl na exoskeletu pavučinu prasklin. Ze středu tekla krev. Ránu omýval déšť hnaný dovnitř vysypaným oknem.

Jsi celej? zeptal se Choma.

Ano… Nic moc mi není. Co se stalo? Vstal a ostražitě vyhlédl na ulici. Bláto a déšť už smazaly bezprostřední stopy výbuchu. Nad základy se nevznášel prach ani dým, trosky už zaplavovalo zpěněné bahno.

Choma namířil samopal na ulici, spokojený, že nevidí jediného seržanta. Samozřejmě o nich věděl, ale všichni okamžitě splynuli s okolím. **Kde jsou? Viděli jste, odkud přilítl bílý oheň?**

Nikdo si ničeho nevšiml.

Myslím, že to nebyl bílý oheň, řekl Sinón. Přehrál si procesorovým blokem záznam výbuchu. Plameny byly oranžové a vyšlehly zevnitř.

Sabotáž? zeptal se Choma.

Možná. Nálože byly rozmístěné jako při demolici.

Když šli po schodech dolů, vybuchl další dům. Byl na druhém konci města, v rajónu jiné čety. Jeden seržant zemřel a dva utrpěli těžká zranění, potřebovali okamžitou evakuaci. Zbytek Sinónovy čety hlídal a Sinón se vyškrábal na zabahněné trosky. V blízkosti jednoho rohu spustil čidla. Déšť neslábl, ale k chemické analýze stále zbývalo dost molekul.

Je zle, oznámil. To nebyl bílý oheň. Našel jsem průkazné stopy trinitrotoluenu.

Hergot! zaklel Choma**. Ty svině zaminovaly celý město.**

Zčásti. Pochybuji, že měli dost výbušnin na všechny domy.

Ale můžeš se vsadit, že zajistili strategické budovy a pár domů vybrali náhodně, odsekl Choma. **Já bych to tak udělal.**

Pokud máš pravdu, musíme očekávat past v každé stavbě. A ani nevíme, čím se spouští.

Elektronicky asi ne. Naše čidla by našla zapnuté procesory a posedlí by je stejně nemohli nastavit. Musíme pozvat pyrotechnika od maríny.

Sinónova odpověď se ztratila v spřízněné vlně úzkosti. Oba se otočili na západ. V troskách skladu v městečku Hollywell zemřeli další dva seržanti.

Takže to není jenom tady, řekl Choma. **Ekelundová se činila.**

Na štáb přicházely odpoledne zprávy o odstřelených domech z celého pobřeží. Ralph seděl ve své kanceláři a nevěřícně si hlášení pročítal. Postup invaze umělá inteligence aktualizovala každých patnáct minut. Původní plány se stále více odsouvaly.

„Úžasné," řekl kněžně Kirsten při večerní schůzce. „Jsme tam patnáct hodin a už máme dvacet hodin zpoždění."

„Panují tam pěkně mizerné podmínky," namítl admirál Farquar. „Ekelundová a její lidé to nemají o nic snazší."

„Jak to máme vědět? Patnáct hodin, a ještě jsme nenarazili na jediného posedlého. Proboha, vždyť také vím, že žádný plán nepřečká první výstřel, ale nikdo ještě ani nevystřelil a naše strategie je v troskách."

„Generále Hiltchi," okřikla ho kněžna Kirsten, „ráda bych od vás slyšela i nějaké dobré zprávy. Zmizeli snad všichni posedlí do té své zaslíbené země?"

„Domníváme se, že ne, paní. Stáhnout se z pobřeží a od spáleniště je z jejich pohledu jedině rozumné. Zřejmě to plánovali od začátku, proto zaminovali města."

„Podle nepřímých důkazů jsou stále uprostřed poloostrova," dodala Diana. „Družice tam stále příliš nevidí. Radary a ultrafialové lasery už okrajem oblačnosti proniknou, ale ve vnitrozemí hlásí stejné poruchy jako na všech posedlých světech. Tudíž jsou tam."

„Asi máte pravdu."

„Také si myslím, že nejhustší déšť by měl polevit do zítřejšího poledne. Spolehlivá čidla už potvrdila, že oblačnost řídne. Hodně mraků vítr nese nad moře, protože je už posedlí nedrží nad sebou. A spousta vody už samozřejmě spadla."

„Prší pořádně, jen co je pravda," přitakala Acacia. Otřásla se, protože díky spřízněnosti měla zprávy z první ruky. „Až bude po všem, čekají vás velké problémy s mortonridgeskou přírodou. Pochybuji, že zůstane stát jediný strom. Nevěděla jsem, že průtrž může být tak strašná."

„Nemůže," odvětila Diana. „Jedná se o úplně nepřirozené počasí. Klimatické cykly se na celé planetě srovnají až příští rok. Potopa ale nemůže vydržet a jak jsem řekla, zítra v poledne by měl déšť už slábnout. Pak budou mít seržanti volnou cestu."

„Navíc otevřenou krajinou," dodal Ralph. „Musíme ale počítat s pastmi."

„Už víme, o co jde?" zeptala se kněžna.

„Většinou staré dobré TNT," odpověděl Ralph. „Dá se snadno vyrobit z chemikálií, které se najdou v každé průmyslové zóně. V obsazených městech je zkoumali pyrotechnici od Královské námořní pěchoty. Posedlí používají všechno od drátů natažených nad podlahou po kliky u dveří. Neexistuje jediný rychlý způsob, jak se s nimi vypořádat. Seržanty máme k tomu, aby za pochodu vyčistili dobytá území. Vědět, že na vás může kdykoli spadnout dům, bude pro vojáky těžké. A když to teď musejí dělat seržanti, hodně se zdrží."

„Navíc půjdou bahnem," dodala Janne. „Víme, kudy vedou silnice, ale pevný povrch tam ještě nikdo neviděl."

„Postup po M6 je pomalý," potvrdil Cathal. „Hlavní mosty zbořili. S tím jsme samozřejmě počítali. Mechanoidi ale staví nové jen stěží, protože nejsou stavění na práci v takových podmínkách."

„I to by se mělo zítra změnit k lepšímu," řekla Diana.

„Déšť sice polevuje, ale bláto zůstane."

„Budeme se s ním asi muset smířit. Uklidíme ho po válce."

***

Věděls, že původní Eskymáci na Zemi měli několik desítek slov pro sníh? nadhodil Sinón.

Fakt? odtušil Choma z druhé strany koryta, jímž šli.

Bylo to tak.

Promiň, zřejmě mi pořádně nesmontovali nervovou soustavu, ale nějak nechápu, jakou to má souvislost s naší situací.

Jenom mě napadlo, že my bychom mohli mít desítky slov pro bláto.

Aha. Už chápu. Tak řekněme sajrajt, sračka, sliz, bláto, svinstvo, bahno po kolena, bahno v kloubech, bahno nad hlavu.

Koukám, že jseš daleko citlivější než my ostatní. Když jsi mluvil o své nedodělané nervové soustavě, možná jsi uhodil hřebíček na hlavičku.

Člověk je tím, čím se stane.

Správně. Sinón překročil další padlou větev. Byla polovina odpoledne druhého dne Osvobození. Všichni seržanti dostali ze štábu nové pokyny, měli postupovat zhruba poloviční rychlostí proti původnímu plánu. V pevnosti Vpřed jsou samí optimisti, řekl si Sinón.

Billesdon vyčistili až ve čtyři ráno. Když teď věděli, že mají co do činění s TNT, nastavili na ně chemická čidla. Vzhledem k těkavé povaze výbušniny nebylo těžké nastraženou past prohlédnout už před domem. Déšť práci ztěžoval, ale obecně vzato je procesory ochránily.

Sinón našel dva zaminované domy. Chemická čidla uvazovali na konec dlouhého bidla a to pak vyraženými okny strkali do budov. Postižený domek vždy jen označil a ponechal nedotčený do doby, kdy se s nástrahou vypořádají mariňáci a jejich mechanoidi. Přesto v noci ztratili ještě osm seržantů.

Výsadkové čluny se vrátily za úsvitu, přivezly zásoby, džípy a první mariňáky. Vítr se utišil, i když průtrž nepolevila ani zdaleka. Přístav byl plný bahna a lodím se v něm těžko manévrovalo. V půli dopoledne už však na nábřeží vládl čilý ruch. Seržantům se vrátilo sebevědomí. Vraceli se do navyklých kolejí. Když Billesdon obsadila námořní pěchota, vylodilo velení zbytek seržantů a celý edenitský pluk se připravil na pochod.

Přesně jak předpověděla Diana Tiernanová, začal kolem poledne déšť ustávat. Seržanti se alespoň navzájem přesvědčovali, že tomu tak je; mraky propouštěly o poznání víc slunce. Od bláta jim ale nijak neulevilo. Na terrakompatibilní konfederační planetě se nikdy neobjevila podobná krajina. Váleční zpravodajové stáli na kraji města a v zaraženém tichu předávali stamilionům diváků obraz ze svých vylepšených sítnic. Z krajiny zbyly jen obrysy, všechno ostatní pokrylo bahno. Zmizela pole i louky, keře a stromy, zbyl jen nekonečný povlak barvy ranní moči. Celý poloostrov se proměnil v obrovskou bažinu od moře až na obzor. Orbitální čidla

ukazovala, že skvrna se táhne deset kilometrů do moře a kalí stále další vodu.

Sinón se svou četou postupoval lesem, přelézal padlé kmeny a vyvrácené kořeny. Jediný strom nezůstal stát, ale bláto nemělo sílu je odnést do údolí. Na první pohled krajina připomínala slepé lužní rameno, jenže tady byly třísky ostré jako břitva a postrádaly zatěžklou tupost hnijící bažiny. Ve skutečných záplavových luzích také není tolik mrtvých zvířat.

Divoká zvířata dopadla stejně špatně jako vegetace. Ptáci i zvěř hynuli po milionech. Jejich mrtvoly se rozkládaly v bahně a s ním stékaly do města a do moře. Jen v lesích posloužily propletené větve a kořeny jako sítě. Na každém stromě se chytila hromádka pomalu se rozkládajících mršin. Bahno kolem nich bublalo, tělesné plyny se draly na vzduch.

Edenitský pluk, v němž sloužil Sinón, měl postupovat v osmdesát kilometrů široké rojnici, na koncích se překrýval s dalšími pluky. Invazní armáda teď byla roztažená do největší šířky, obklíčila celý Mortonridge. Umělá inteligence určila počáteční rozestup mezi seržanty na padesát metrů s tím, že se bude zmenšovat, jak budou zatahovat smyčku. Kdyby se v divočině schoval posedlý, nikdy nebude od nejbližšího seržanta dál než pětadvacet metrů. Spojením zraku, infravidění, satelitních čidel a detektoru statického pole měl být každý schopen posedlého najít a lokalizovat. Za frontovou linií budou následovat džípy, naklaďáky a zálohy v konvojích na kilometr od sebe, připraveny podpořit část pěší rojnice, která by se dostala pod palbu. Za nimi půjdou čety určené k zpracování válečných zajatců.

Když se celá armáda zformovala, seržanti zastavili, odpřisáhli věrnost Osvobození a oslavili jednotu. Mortonridge byl neprodyšně obklíčený a když se konečně dali na pochod, úspěch začal získávat obrysy. Nikdo nepochyboval.

„Vpřed," rozkázal Ralph.

Vyrovnané linie se začaly prohýbat a kroutit, sotva seržanti vyšli z pláží. Horské silnice a cesty úplně zmizely. Údolí zalily

řeky bláta. Popadanými lesy se nedokázalo prodrat žádné vozidlo. Umělá inteligence je vedla kolem překážek tak, aby zálohy zachovávaly ideální odstup od první linie. Některé seržanty nechávala čekat, jiným do těžkého terénu posílala posily.

Na prvního posedlého narazili sedmdesát šest minut od zahájení operace. Sinón se cizíma očima díval, jak jeden seržant od spáleniště střílí na převrácené auto, za nímž bylo vidět silný zdroj tepla. Kulky hladce prošly kompozitovou karoserií. Nad vozem vyšlehla chapadla bílého ohně. K palbě se připojil další seržant. Celá rojnice zastavila a čekala na výsledek.

Chvíli se nic nedělo. Pak bílý oheň vybledl a déšť ho se syčením uhasil. Zpoza autovraku se vypotácel muž a mával rukama do rytmu kulek. Z každého průstřelu mu vyšlehlo rudé světlo a proměnilo jeho tělo v efektní ohňostroj. Seržant zvýšil kadenci.

„Přestaňte!“ zařval muž. Padl na kolena, rukama si chránil obličej před projektily. „Přestaňte už, do prdele! Vzdávám se, vy pitomci.“

Seržant přestal střílet a vykročil k muži. „Lehněte si na břicho a dejte ruce za hlavu. Nepokoušejte se pohnout nebo užít energistickou sílu.“

„Jdi do prdele,“ zavrčel muž přes zaťaté zuby. Viditelně se klepal.

„Na zem. Hned!“

„No jo, no jo.“ Zaklekl do bláta. „Nevadí, když zůstanu takhle? Ani my nedovedeme dejchat bláto.“

Seržant vzal od pasu vodítko, matně stříbrný váleček dlouhý půl metru. Přístroj se roztáhl do dvoumetrové délky a na konci se otevřelo kulaté klepeto.

„Co to sakra…?“ hekl muž, ale klepeto se mu už sevřelo kolem krku.

„Tento obojek slouží jako pojistka. Pokud pustím spínač nebo mě někdo donutí ho pustit, dostanete ránu deset tisíc

voltů. Když se budete vzpírat nebo odmítnete poslušnost, pustím proud a budu zvyšovat napětí, dokud nepřekonám vaši energistickou sílu. Rozuměl jste?“

„Jednou umřete, jednou budete jako my.“

Seržant do vodítka pustil dvě stě voltů.

„Ježíšikristemaria!“ zaječel muž.

„Rozuměl jste?“

„Ano, jo, kurva vypni to!“

„Dobrá. Hned opustíte toto tělo.“

„Nebo co, blbečku? Když do mě pustíš moc, umřeme tady oba. Já i ten, co tu byl přede mnou.“

„Pokud neopustíte tělo z vlastní vůle, půjdete do stáze.“

„Do prdele, já se tam přece nemůžu vrátit.“ Dal se do pláče. „Copak to nechápete? Nemůžu. Tam nikdy. Prosím vás. Prosím, jestli v sobě máte kousek člověka, nemůžete mě tam poslat. Na kolenou vás prosím.“

„Je mi líto. Tuto možnost nepřijímám. Opusťte tělo.“

„Nemůžu.“

Seržant zatáhl za vodítko a donutil posedlého vstát. „Tudy.“

„Co bude?“

„Jdeme do stáze.“

Na štábu burácel jásot. Ralph se dokonce usmál od kafe, před očima zatčeného posedlého. Může to vyjít, uklidňoval se. Může. Vzpomněl si, jak opouštěl Exnall s uplakanou dívkou v náručí a rozesmátou Ekelundovou za zády.

„Užij si s ní vítězství,“ posmívala se mu. Té noci to byl jeho jediný úspěch.

„Zachránili jsme dva,“ zašeptal. „Zbývají dva miliony.“

Ryby umíraly. Stephanii to připadalo padlé na hlavu. Při takové potopě by měly mít šanci ovládnout svět. Místo toho jim ale kal ucpával žábry a bral jim kyslík. Pluly na hladině, škubaly ploutvemi a líné vlny je pomalu nesly k moři.

„Měly bysme vydlabat strom a udělat z něj kéňu, děcka. Tak to dělali naši předkové a ty byli s matkou přírodou jedna ruka," navrhl Cochrane, když vyšli z údolí.

Sotva to stihli, řeka se vylila až na cestu. Chvílemi to vypadalo, že se celé dno údolí dalo na pochod. Stáli nad zpěněným krajem proudu a hleděli, jak se zakalený veletok rozlévá do nížiny.

„To by nám bylo hodně platný," opáčil ponuře Franklin. „Proud teče do moře a tam jsou oni. Kromě toho," rozhodil rukama kolem údolí, „kde chceš vzít strom?"

„Ty všecko zkazíš. Prostě chci nějakej povoz, chlape. Toho trempování ve sračkách mám dost."

„Myslela jsem si, že automobily vyplodil kapitalistický establishment, aby nás zotročil a vzdálil přírodě," rýpla si Rana. „Někdo to říkal, ale kdo to mohl být…"

Cochrane nakopl rybu. „Nemusíš rejpat, přítelkyně moje. Dej si pohov. Jde mi o Moya. Tohle dlouho nevydrží."

„Buďte zticha," okřikla je Stephanie. I ona byla naježená, jejich manýru měla po krk. Nikdo neměl nervy na takovou pouť. „Jak je?" zeptala se Moya.

Tvář měl jako vždycky, spálené maso i obvazy překryl iluzí. Přimyslel si dokonce pohyblivé oči. Po cestě se mu ale šlo těžko a pořád potřeboval postrkovat a povzbuzovat. Myšlenky stáhl kolem soustředěné sebelítosti. „Bude to dobrý," zavrčel. „Jenom ať už přestane pršet. Jak já ten déšť nesnáším."

„Svatý slova," zatrylkoval Cochrane.

Stephanie se rozhlédla po kraji. Viditelnost se příliš nezlepšila, ale rozjasnilo se. Těžko dokázali uvěřit, že ohromná bažina byla ještě před nedávném zdravou zelenou krajinou. „Tamhle nemůžeme," ukázala na proud bahna. „Takže se budeme muset držet na tomhle břehu. Vzpomíná si někdo, kde je silnice?"

„Někde tady," řekl McPhee. Ani hlasem, ani myšlenkami nedával najevo přílišné přesvědčení. „Rozhodně tu je plošinka. Vidíte? Karbobeton musel vydržet."

„Ale podloží mohla odnést voda," namítl Franklin.

Stephanie žádný rozdíl neviděla. „No dobře, zkusíme to."

„Jak daleko?" zeptala se hádavě Tina. „A jak dlouho tam půjdeme?"

„To záleží na tom, kam míříš, kotě," řekl Cochrane.

„No to přece nevím. Jinak bych se neptala."

„Stačí nám jakákoli stavba?" odpověděla Stephanie. „Sami ji zvládneme zesílit. Hlavně už být pod střechou. Až si odpočineme, promyslíme, co dál. Jdeme." Vzala Moya za ruku a vyrazila směrem, v němž McPhee tušil silnici. O holínky jí pleskaly přidušené ryby.

„Stejně je jedno, kam teď půjdeme. Nakonec to vyjde nastejno."

„Tak si tu zůstaň a počkej na ně," odsekla zbědovanému hipíkovi Rana. Vykročila za Stephanií.

„Neříkám, že to chci uspěchat." Okraj neviditelného deštníku se natáhl ke Cochranovi a ten se za nimi rozběhl.

„Tahle silnice vede do vesnice jménem Ketton," řekl McPhee. „Pamatuju se, že jsme ji projeli, než jsme odbočili na farmu."

„Jak je to daleko?" zeptala se Tina hlasem plným naděje.

Cochrane se spokojeně usmál. „Míle a míle, tak deset dvacet dnů pěškobusem."

Do zdi dva metry nad Sinónovou hlavou udeřil zášleh bílého ohně. Vrhl se do bláta, omítka nad ním zatím zčernala a karbobeton vypěnil.

Jsou v krámě sedmdesát metrů vpravo. V dešti a kouři nebylo daleko vidět, ale Sinonovi zbyl na sítnici fialový obraz ohně.

Mám to, odvětil Kerrial.

Bílý oheň se roztáhl do kruhového povlaku, jiskřičky stékaly po zdi a dole v blátě začaly hledat Sinóna. „Do řiti.“ Když zůstane na místě, oheň ho dostane, když se pohne, ztratí úkryt. A v obchodech jich musí být víc, stříleli ještě na dva seržanty.

Eayres byla podle procesoru naprosto nicotná vesnice. Pár domků na křižovatce dvou silnic, většina obyvatel zaměstnaná v místním mramorovém lomu. Kdo by čekal, že se tu posedlí opevní? Očekávejte nečekané, zazpíval vesele Choma, když na četu vylétly první kulové blesky.

Kerrial povylezl, zalícil samopal a namířil na obchůdky na návsi. Na zeď před ním naskákaly důlky po kulkách, pak Kerrial odlétl dozadu, nervy vypnuté. Nic. Kerrialovy vzpomínky vylétly k nejbližšímu sokolovi.

Oni mají pušky! zděsil se Sinón.

Jo, přitakal Choma. **Všiml jsem si.**

Kde je vzali?

Jsme na venkově, lidé tu loví pro zábavu. To sis myslel, že máme monopol?

Kanálky bílého ohně dospěly na zem. Když se po blátě vypravily k Sinonovi, voda prskala a z bublin stoupala pára. Zvedl se a skočil pryč. Bílý oheň za ním zmizel. Z rozbité výlohy vylétl ještě jasnější paprsek. Sinón dopadl do bahna, překulil se a vytáhl granátomet.

Zabiješ je, varoval ho Choma. Sinón přestal cítit pravou nohu, zasáhl ji bílý oheň. Z granátometu pálil s kadencí opakovačky, natahoval závěr a tiskl spoušť soustředěně jako kyborg.

Granáty dopadaly do patra nad obchody a okamžitě vybuchovaly. Strop se probořil do přízemí, za ním spadla střecha. Do zmatku v přízemí spustili tři seržanti soustavnou palbu. Bílý oheň se stáhl. Sinón vstal a rozběhl se ze všech sil k budovám přímo před nosem, spálenou nohu táhl za sebou. Vyrazil nejbližší dveře a ocitl se v opuštěném baru.

Chytrý, pochválil ho Choma. **To jim snad dalo co proto.**

Bílý oheň se už nikde neobjevil. Seržanti začali stahovat smyčku kolem řady úhledných krámků, všichni nepřetržitě stříleli. Četa na posedlé reagovala jako bílé krvinky na nepřátelský virus. Z obou stran běžely do vesnice posily. Byla to zmenšenina Osvobození. Obklíčení trvalo pár minut, pak seržanti vykročili.

Sedmnáct jich šlo zakouřenou hlavní ulicí bez ohledu na plameny v okolních domech. Palbu soustředili na obchody, mířili do každé skuliny. Uvnitř cosi poblikávalo, jako by někdo spustil taneční stroboskop. Z oken a prasklin ve zdivu stoupala pára.

„No jo, přestaňte. Stačilo, sakra! Vzdáváme se, krucinál."

Seržanti zůstali stát deset metrů od prostředního obchodu, rozkročení, rozklepaní zpětnými rázy samopalů.

„DOST! Vzdáváme se!" Samopaly utichly.

Na hromadě suti, která bývala stropem, se pohnulo pár trosek. Za hlasitého kašlání se objevily ruce. Z haldy vylezlo šest posedlých s rukama nad hlavou a prachem v očích. Seržanti z druhé řady jim pospíšili nasadit vodítka.

***

Elana Duncanova dorazila do Eayresu o dvě hodiny později. Domy už nehořely, déšť je uhasil. Když vylezla z nákladáčku, obdivně hvízdla. Mariňáci sebou trhli. „To musela být bitva," zasnila se. Kolona zastavila na hlavní ulici. Víc než polovina domů byla srovnaná se zemí, na zbylých zůstalo jen pár střech. K nebesům čněly obnažené nosníky. Saze na stěnách smýval déšť a pod nimi odhaloval krátery po kulkách.

Z dalších nákladáků začali seskakovat mariňáci. Už to měli nacvičené. Veškerá lidská sídla obsadila okupační posádka. Zabraná města sloužila jako záložní pevnosti a provizorní polní lazarety. Posedlí se nevzdávali bez boje. Poručík začal rozdávat rozkazy a vojáci se rozběhli zajistit území. Elana a ostatní žoldáci se dali s pomocí zablácených mechanoidů do vykládky materiálu.

Jako první vyložili programovatelnou univerzální silikonovou halu. Oválná pětadvacetimetrová budova měla z obou stran několik vchodů. Šlo o standardní výbavu Kuluské námořní pěchoty určenou do tropického podnebí s převislou střechou proti lijákům a termickou ventilací. Za běžných okolností by byla pro Mortonridge ideální. Teď museli napřed nechat mechanoidy postavit základy z hlíny a kamení a pak je zalít rychle tuhnoucím polymerem. Jenom tak se mohla podlaha haly udržet nad hladinou bahna.

Jakmile ji postavili, začali do ní nosit stázové komory. Po hlavní ulici eskortoval dvojstup seržantů tři posedlé. Elana se k nim dobrodila. Tahle část služby se jí líbila.

Jeden posedlý to už vzdal, muž kolem šedesátky. Elana podobný případ neviděla poprvé. Byl špinavý a otrhaný. Neobtěžoval se zavírat rány. Dokonce si na kůži pustil déšť. Zbylí dva byli typičtější. Ztělesněná důstojnost. Šaty bez poskvrnky, na kůži ani modřina. Kapky se od nich odrážely jako od povrchu s nulovým třením. Elana se na jednoho dlouze zadívala. Byla to žena v elegantním modrém kostýmku dávného střihu s bílou blůzou, a dokonce perlovým náhrdelníkem. Světlé vlasy měla zvlněné a tak pevně nalakované, že s nimi vítr nic neudělal. Znechuceně si Elánu změřila, vzdorná a arogantní.

Elana přívětivě kývla na seržanta, který ji doprovázel s nohou v nanonice. „Hmm, tahle je dneska třetí. A já si myslela, že tamta je výjimka.“

„Promiňte?“ nechápal seržant.

„Rádi se stylizují do historických osobností. Od začátku tažení je hledám v encyklopedický paměti. Už se našlo dost Hitlerů, Napoleonů a Richardů Saldanů, ženy mají rády Kleopatru. Někdo říkal, že párkrát viděl Ellen Ripleyovou, ale moje vyhledávací programy ji nenašly.“

Žena v modrém kostýmu se dívala přímo před sebe, ale usmála se.

„No dobře,“ zakončila Elana. „Zaveďte je dovnitř.“

Žoldáci připojovali stázové komory k bateriím a projížděli přes řídicí procesory diagnostické programy. Elaně zapípal varovný signál statického pole. Otočila se na trojici zajatců a vytáhla od pasu vysokonapěťový pendrek. Z mřížky na obličeji zaduněl hlas:

„Nechte toho, sráči. Prohráli jste a tady to pro vás končí. Seržanti jsou slušňáci a zaboha by vás neusmažili, ale já klidně. A tady velím já, jasný?“ Detektor utichl. „Fajn. Takže posledmch pár minut v našem vesmíru strávíte v mojí kouzelný společnosti. Jestli chcete mít poslední přání, tak prosím. Jinak držte hubu.“

„Vidím, že jste si našla zaměstnání, které vám dokonale vyhovuje.“

„Cože?“ Podívala se na seržanta s poraněnou nohou.

„Seznámili jsme se v pevnosti Vpřed, jsem Sinón.“

Cvakla třemi klepety. „No jasně, ten kanónfutr. Promiňte, všichni mi připadáte stejní.“

„Jsme stejní.“

„Ráda vás vidím naživu. I když jenom Bůh ví, jak jste to dokázal. Útok z moře v takovým počasí byl největší vojenský nesmysl od tý doby, co si Trójani zatáhli za hradby toho koně.“

„Podle mě jste příliš cynická.“

„To na mě nezkoušejte. Když jste přežil tak dlouho, musíte mít taky dost zdravýho cynismu. Pamatujte na nejstarší vojačkou zásadu, příteli.“

„Nikdy se nehlásit dobrovolně?“

„Generálové všecko poserou.“

Otevřela se první stázová komora. Elana ukázala pendrekem na ženu v modrém. „Tak fajn, paní premiérko, jdete první.“ Sinón nepouštěl vodítko z ruky. Elana jí sevřela ruce klepety a pustila nízké napětí. Žena ji probodla pohledem, tvář zkroucenou úsilím.

„Pro všechny případy,“ řekla Elana Sinónovi. „Pár jich zkusilo zdrhnout, když viděli, že dojeli na konečnou. Můžete jí sundat vodítko.“ Obojek se otevřel a Sinón ustoupil.

„Vypadneš pěkně dobrovolně?“ zeptala se posedlé Elana. Dveře komory se už zavíraly. Železná lady si odplivla. „Já si to myslela. Ty to nevzdáš.“

Za okénkem komory se setmělo. Elana slyšela, jak jeden ze zbývajících posedlých sykl, ale nic neřekl.

„Jak dlouho je tam necháváte?“ zeptal se Sinón.

„Pečeme je tak čtvrt hodiny. Pak otevřeme, jestli už jsou hotoví. Když ne, podruhý jim dáme víc času. Jeden vydržel deset hodin, ale to je výjimka.“

„Mluvíte, jako by vám to dělalo radost.“

Elana strčila do komory dalšího posedlého. „No a? Generál Hiltch, Bůh mu naser, mě nepustil do první linie. A tohle je druhá nejlepší služba. Mezi pěchotou mi trochu vadí disciplína. Kdybych tady měla dřepět s těma klučinama a počítat kapky deště, radši bych letěla pryč. Mám technické vzdělání a požádala jsem o službu u stáze. Baví mě to a armáda má málo schopných techniků, kteří zvládnou podělaný posedlý. A na vlastní oči vidím, jak opouštějí tělo. Můžu se sama ujistit, že to funguje.“

Za druhým posedlým zapadly dveře. Nevzpouzel se. Žoldáci zapnuli třetí komoru. Elana namířila pendrek na posledního posedlého, zbědovaného starce. „No tak, co se mračíš? Dneska je tvůj šťastnej den, povolali zálohy. Jseš na řadě, parde.“ Zoufale se na ni podíval a zkroutil rty. Jeho rysy zmizely, pod nimi se objevila ztrhaná anemicky bledá tvář.

„Chyťte ho,“ zaječela Elana. Muži se podlomily nohy. Spadl jí do náruče. „Věděla jsem, že tenhle to vzdá,“ řekla spokojeně.

Choma mu odpojil obojek. Elana zachráněného položila na podlahu a houkla, ať jí donesou deky a polštáře. „Sakra, ještě jsme neměli čas vyložit zdravotnickou techniku. A budeme ji potřebovat. Ty svině.“

„Co se děje?“ zeptal se jí Sinón.

„Chtějí být dokonalí,“ vysvětlila seržantům. „Pitomci. Nevím, co je ta energistická síla zač, ale pod přeludem kurví

maso. Někde si pomůžou tukovým polštářem, to nic není, ale v devíti případech v deseti to jsou nádory.“

„To dělají všichni?“ otázal se Sinón.

„Jo. Nikdy nejsou spokojení s tím, co dostali. Určitě to je nějaká metafora, ale teď nevím na co. Všechny osvobozený musíme posílat do nemocnice na Xingu. Už mají plný stavy a dochází nanonika. Ještě tejden a zdravotní péče v celý soustavě se zhroutí. A to nepočítám s váma, hoši, vás už taky pěkně pocuchali.“

„Můžeme nějak pomoci?“

„Vy těžko, přátelé. Kdybyste mohli kousek… Musím zorganizovat odvoz téhle várky. Sakra, proč nemáme vznášedla, těm bláto nevadí. Ten debil Hiltch ještě nepovolil ani letadla.“

Sinón a Choma ji nechali prohlédnout muže v bezvědomí.

Všichni? opakoval smutně Sinón. Lekl se a to mu dělalo starosti. Neměly by ho ovlivňovat impulzivní pocity. **Víš, co to znamená?**

Průšvih, odvětil Choma**. Pořádnej průšvih.**

8

Vakuové vlaky představovaly ve věku archologií ideální řešení pozemské dopravy. Letadla vymizela. Bombardérové bouře je vyhladily spolu s osobními automobily. Nejvysílanější záběr v kabelové televizi konce jedenadvacátého století zachycoval otlučený pick-up zaražený bouřkou do oken v devatenáctém patře Sears Tower. Když se lidé stáhli do měst opevněných proti počasí, uznali, že vlaky budou jediným možným spojením mezi aglomeracemi. Při jejich váze si s nimi tornáda tak snadno neporadila. Když je na pláni zastihl orkán, samozřejmě nevyvázly bez škrábnutí. Dalším krokem tedy bylo ochránit tratě podobně jako zastřešená města. První tunel navázal na slavnou historickou stavbu pod kanálem La Manche a spojil Londýn s Paříží. Jakmile se technologie osvědčila, začala kvapem růst celosvětová síť podzemní železnice, poháněná štědrými vládními fondy.

V době, kdy Zemi navštívila Louise s Genevieve, tvořily vakuové vlaky komplikovanou soustavu a mezi městy dosahovaly vysokých rychlostí. Zdravý rozum by projektantům velel hloubit tunely několik kilometrů pod povrchem. Většina tunelů ale ve skutečnosti ani nevedla pod zemí. Pustinami vedly odolné roury zakopané jen kvůli ukotvení. Bylo daleko jednodušší udržet vzduchoprázdno v umělém prefabrikátu než v přírodní hornině. Hluboké tunely hermetizované stavováním stěn za pomoci fúzního žáru se neosvědčily, umělá láva byla křehká a při chladnutí samovolně praskala. Tunely tedy vedly jen pod horskými masivy a archologiemi. I transoceánské trasy tvořilo potrubí ukotvené na mořském dně.

Díky vzduchoprázdnu mohly vlaky neomezeně zrychlovat, na dlouhých transpacifických úsecích dosahovaly patnáctinásobku rychlosti zvuku. Díky lineárním motorům byly rychlé, pohodlné, tiché a úsporné. Jízda z nádraží Mount Kenya na londýnský King's Cross trvala Louise a Genevieve pětačtyřicet minut i se zastávkou v Gibraltaru. Přechodové komory na obou koncích vagónu se spojily s uzávěry na nástupišti a otevřely se.

„Jediná zastávka v Londýně, vystupovat," ohlásil AV-projektor na stropě. „Odjezd ve směru Oslo za čtyři minuty."

Děvčata vzala kabely a pospíšila na peron. Ocitla se v obdélníkové hale zdobené odlesky imperiální slávy. Dvacítka hermetických uzávěrů vypadala jako z tepaného železa, viktoriánská technika kosmického věku. Z druhého konce nástupiště vedla trojice majestátních spirálových eskalátorů.

Genevieve se cestou držela starší sestry. Tady alespoň do nikoho nevrazily. Samým vzrušením jí na tváři ztuhl přihlouplý úsměv.

Pozemská archologie. Londýn! Odtud jsme všichni kdysi přišli. Vlastně jsme tu doma. Londýn jí připadal jako pravý opak norfolkské noční můry. Tato planeta má mohutnou obranu a její obyvatelé poroučejí spoustě úžasných pohádkových strojů. Stiskla Louise ruku a vstoupila za ní na eskalátor. „Kam teď?"

„Nevím," odtušila Louise. Byla bůhvíproč úplně klidná. „Podíváme se nahoru, ne?"

Eskalátor je vyvezl do veliké polokulové kaverny. Připomínala příjezdovou halu pod Mount Kenya, ale byla větší. Po celém obvodu vedly průchody k zdvižím a na nástupiště městské dopravy, podlahu členily soustředné kruhy vlnových výtahů k jiným vakuovým linkám. Pět metrů nad hlavami cestujících se tlačily informační koule, ale přes nedostatek prostoru se navzájem vyhýbaly s účelnou grácií. Uprostřed haly se až ke stropu tyčil kamenný sloup.

„Je to zase jenom nádraží,“ postěžovala si Genevieve. „Pořád jsme pod zemí.“

„Vypadá to tak.“ Louise zašilhala nahoru. Vrstvami informačních hologramů klouzaly černé skvrny, jako by projektory trpěly častými zkraty. Usmála se a ukázala prstem. „Podívej, ptáci.“

Genevieve se podívala na stíny. Ptáci patřili k nejrůznějším druhům od hnědých vrabců po různobarevné papoušky.

„Asi bychom si měly najít hotel,“ řekla Louise. Přetáhla si kabelu na břicho, aby z ní vylovila procesor.

Genevieve ji zatahala za rukáv. „Louise, prosím, nemůžeme se napřed podívat na povrch? Budu hodná, slibuju. Prosím.“

Louise strčila kabelu zpátky. „Sama se tam ráda podívám.“ Mezi hologramy konečně našla jeden, který vypadal slibně. „Jdeme.“ Vzala Gen za ruku. „Tudy.“

Na povrch vyjely výtahem. Vysadil je v kašírovaném helénském chrámu uprostřed rozlehlého náměstí plného soch a velikých dubů. Někdejší povrchové nádraží a železné koleje připomínala omšelá bronzová tabulka na jednom sloupu. Louise vyšla ze stínu svatyně a po pár krocích musela zastavit. Jako by se před ní archologie postupně skládala. Sotva dokázala pojmout jednu část, už se o pozornost hlásila další.

I když to nevěděla, King’s Cross ležel v geometrickém středu Westminsterského dómu, který při třiceti kilometrech v průměru chránil většinu starého Londýna od Ealingu na západě po Woolwich na východě. Už když se ve městě objevil první dóm, díky chabé technice konce jedenadvacátého století široký pouhé čtyři kilometry, památkáři prohlásili za chráněné všechny budovy historicky nebo architektonicky cenné, což znamenalo veškeré stavby z čehokoli kromě betonu. Než shluk stárnoucích střech nahradil jediný Westminsterský dóm, periferie prošly mnoha proměnami, ale v centru Londýna by se dosud bez problémů orientoval i jeho obyvatel z poloviny devatenáctého století. Londýn se proměnil v největší živý skanzen na světě.

Devět menších domů kolem Westminsterského samozřejmě vypadalo úplně jinak. V Londýně nebyly newyorské megavěžáky, ale v archologii přesto žila čtvrtmiliarda lidí. Vnější domy se stavěly coby moderní archologie, každý zabíral čtyři sta čtverečních kilometrů a mezi lesklými mrakodrapy, činžáky a nákupními komplexy zůstalo vždy jen pár starších domů na ozdobu.

O nich samozřejmě Louise neměla ani tušení. Za stromořadím dubů viděla širokou ulici nacpanou kapkovitými vozidly, tak natěsnanými, že mezi nimi nešlo projít. Auta z kruhového objezdu kolem náměstí odbočovala na široké třídy mezi krásnými domy z šedého kamene, jiná sem přijížděla. Když Louise zvedla oči nad modré střechy zdobené složitými komíny, uviděla ještě majestátnější a vyšší budovy. A za nimi… Připadala si jako na dně velikého kráteru postaveného ze samých domů. Kolem náměstí King's Cross byly elegantní a jedinečné, přirozeně se přelévaly jeden do druhého, ale dál začínaly řady méně nápaditých věžáků a mrakodrapů. Umělecký dojem věžových domů spočíval spíš v celkovém tvaru než v pozornosti k detailu, ale přesto bylo lze rozlišit gotické, románské, secesní nebo alpské vlivy.

Všechny navzájem nepodobné architektonické sourozence spojovalo objetí ochranné zdi. Město obepínala neprůstřelná stěna oken, mozaika tabulek tak zmenšených vzdáleností, že splývaly v zlatém světle poledního slunce. Ze skleněné zdi se klenul samotný dóm, umělé křišťálové nebe.

Louise se posadila na dlažbu a vydechla. Gen si sedla k ní, ruce složila na kabelu. Londýnští chodci se jim taktně vyhýbali.

„Je to tu docela veliké, co?" špitla Genevieve.

„To tedy ano." Tolik domů, tolik lidí. Přes nadšení z dobrodružství na ni zase začaly doléhat pochybnosti. Jak mám v tomhle mraveništi proboha najít jednoho člověka? Zvlášť když se nechce nechat najít.

„Fletcherovi by se tu líbilo."

Louise se na sestru podívala. „Máš pravdu.“

„Myslíš, že by tu něco poznal?“

„Něco tu z jeho časů zůstat mohlo. Některé domy vypadají hodně staré. Musely bychom se na to podívat v místní knihovně.“ Usmála se. A má to, všechno se dá přece najít v procesorové paměti. Bannethová se někde musí objevit, stačí správně definovat vyhledávání. „Pojď, napřed se ubytujeme. Pak půjdeme na oběd. Co ty na to?“

„Prima. V kterém hotelu bydlíme?“

„Počkej chviličku.“ Vytáhla procesor a napojila se na informační centrum archologie. Kategorie: turistika, podsekce: ubytování. Slušný podnik v centru. Za lepší hotel zaplatí víc, ale budou v bezpečí. Louise věděla, že v některých částech pozemských archologií je strašná zločinnost. A kromě toho „Kavanaghové musejí mít alespoň čtyři hvězdičky“, jak jí jednou řekl otec.

Na displeji vyběhly informace. Vypadalo to, že na Zemi hotely nemají hvězdičky, tak se zorientovala podle ceny. Provoz hotelu v centru vyjde zřejmě stejně draho jako létání s kosmickou lodí. Postele snad budou pohodlnější.

„V Ritzu,“ odpověděla sestře.

Už se do něj jen zbývalo dostat. Genevieve se nudila, vzdychala a šoupala nohama, Louise mezitím z procesoru dolovala nejkratší cestu k hotelu. Po deseti minutách zápolení s nesrozumitelnými schematickými mapkami a jízdními rady metra si musela přiznat, že si s procesorem nerozumí tak dobře, jak si namlouvala. Dozvěděla se alespoň, že v Londýně jezdí taxíky.

„Vezmeme si autodrožku.“

Pod sestřiným skeptickým pohledem si hodila kabelu přes rameno a rozhodně vykročila ke kruhovému objezdu. Z dlažby vzlétla hejna andulek a papoušků. Na většině podchodů byla cedule se jménem ulice, do níž vedou, na některých i symbol městské dopravy, modrý kruh s červenou příčkou a korunou. Louise do jednoho takového zamířila a ocitla se v malé garáži.

Tiše tu čekalo pět taxíků, aerodynamických bublin s širokými pneumatikami.

„Co teď?“ zeptala se Genevieve.

Louise se poradila s procesorem. Popošla k nejbližšímu vozu a na displeji stiskla povel Objednat cestu. Dvířka vyjela pět centimetrů z karoserie a pak se odsunula k zádi. „Nastup si,“ řekla hrdě.

„No to je chytré. A co má člověk dělat, když nemá procesor?“

„Nevím.“ Kliku nikde neviděla. „Na tomhle světě asi všichni vědí, co s tím. Většinou přece mají nervovou nanoniku.“

V kabině nebylo moc místa, jen čtyři anatomická sedadla. Louise pod jedno strčila kabelu a znovu prostudovala displej. Procesor se napojil na řízení vozidla a tím jí usnadnil práci. Celou aktivací ji provedlo jednoduché menu. Zadala cíl cesty a dveře se zavřely. Taxík je informoval o ceně (stejná jako za vlak z Keni) a vysvětlil použití bezpečnostních pásů.

„Připravená?“ zeptala se Louise sestry, když se popásaly.

„Ano.“ Genevieve neskrývala vzrušení.

Louise přiložila kreditní disk Jupiterské banky k přednímu panelu a převedla peníze. Taxík je vyvezl po strmé rampě tak rychle, že je přetížení zamáčklo do sedadel. Na povrchu už měl dostatečnou rychlost, aby se plynule zařadil do hustého provozu kolem King’s Cross.

Genevieve se smála nadšením, taxík kličkoval mezi pruhy a záhy odbočil širokou ulicí. „Žjóva, tohle je lepší než aeroambulance.“ Zazubila se.

Louise zakoulela očima. Už se jí podařilo uvěřit, že procesor umí řídit, a tak začala zase dýchat. Domy za okénky byly staré a důstojné. Za obrubníkovou stěnou pospíchali chodci.

„Nevěděla jsem, že je na světě tolik lidí,“ řekla Gen. „Jenom v Londýně je jich jistě víc než na celém Norfolku.“

„Zřejmě,“ přitakala Louise.

Taxík je vzal po radiále kolem třetiny centra a pak sjel zpátky do ulic. Po obou stranách sjezdu se prostíraly parky, pak se vlevo objevily domy a vůz zase drkotal po historické třídě. Chodníky tu nebyly tak rušné. Taxi prudce zabrzdilo a zajelo ke krajnici u velké kamenné krabice s vysokými okny, tepaným zábradlím a strmou břidlicovou střechou. Podél průčelí se táhla arkáda podepřená širokými oblouky. Portýr úslužně otevřel dvířka ve stěně mezi chodníkem a vozovkou. Měl cylindr a tmavomodrý kabát s dvěma řadami mosazných knoflíků. Louise si konečně připadala jako doma. S tímhle si bude vědět rady.

Pokud portýra překvapilo, koho v taxíku uviděl, nedal to nijak najevo. „Přejete si zde ubytovat, slečno?“ zeptal se.

„Ráda bych.“

Zdvořile přikývl a provedl sestry k hlavnímu vchodu.

Genevieve si portál skepticky měřila. „Vypadá to tu jak v márnici.“

Vstupní hala byla bílo-zlatá, lustry připomínaly větve ozdobené rampouchy. Dlouhá ústřední chodba vedla mezi salonky, v nichž lidé u čistých bílých stolů popíjeli čaj. Všude se činili číšníci ve fraku, na podnosech nosili stříbrné konvice a na pohled neodolatelné koláčky.

Louise sebevědomě zamířila k recepci. „Dvoulůžkový pokoj, prosím.“

Mladá žena za pultem se profesionálně usmála. „Jistě, madam. Na jak dlouho?“

„Hm. Pro začátek na týden.“

„Jak si přejete. Budu potřebovat váš identifikační flek. A zálohu.“

„Nic takového nemáme.“

„Jsme z Norfolku,“ dodala snaživě Genevieve.

Recepční zaškubalo v tváři. „Opravdu?“ Odkašlala si. „Pokud nejste ze Země, budou mi stačit vaše pasy.“

Louise jí je podala, vzpomněla si na Endrona a napadlo ji, jaké má teď kvůli nim problémy. Recepční fleky přehrála v

procesorovém bloku a přijala od Louise zálohu. Přišel nosič, převzal od sester tašky a dovedl je k výtahu.

Dostaly pokoj ve čtvrtém patře s výhledem do parku. Výzdoba připomínala interiéry norfolkských panských sídel: tapety v královském nachu a nábytek tak starý, že dřevo pod politurou zčernalo. Koberec měl vlas vysoký dobré tři centimetry.

„Kde to jsme?“ zeptala se Gen nosiče. Přitiskla nos na sklo a nemohla se od něj odtrhnout. „Jak se jmenuje ten park?“

„To je Green Park, slečno.“

„Takže je tu nějaká pamětihodnost?“

„Hned za parkem leží Buckinghamský palác.“

„Žjóva.“

Nosič ukázal Louise pokojový procesor zabudovaný ve skříni. „Tady dostanete všechny informace o městě s důrazem na turistiku.“ Než odešel, dala mu pár fuseodolarů spropitného. Celou dobu nápadně svíral vlastní disk.

Genevieve počkala, až za ním zapadnou dveře. „Co je to Buckinghamský palác?“

***

Umělá inteligence se o poruše dozvěděla za setinu sekundy. Spadly procesory ve dvou automatech na lístky a jeden AV-projektor. UI nasadila dva analytické programy a zkontrolovala všechny elektronické systémy na nádraží Grand Central.

Půl sekundy. Pět sad nervové nanoniky se ohlásilo nestandardně. Všechny v okruhu sedmi metrů, jenž zahrnoval i automaty na lístky.

Dvě sekundy. Bezpečnostní čidla v nástupní hale se soustředila na podezřelou oblast. Umělá inteligence se spojila se severoamerickým inspektorem z 07 a ohlásila pravděpodobného posedlého v oblasti New Yorku. Právě formuloval odpověď, když kamery zachytily pád Buda Johnsona přes klečící postavu.

Tři a půl sekundy. Objevila se vizuální diskontinuita. Žádná kamera předtím černou zahalenou postavu nezachytila. Jako by se právě teleportoval. Pokud měl nervovou nanoniku, neodpovídala.

Čtyři sekundy. Severoamerický inspektor převzal vedení operace spolu s UI. Zbytku inspektorů nadatoval varování.

Šest sekund. Na umělou inteligenci se napojili všichni členové 07. Umělá inteligence zaostřila na tvář v černé kápi. Quinn Dexter vstal.

Jižní Pacifik: „Okamžitě na něj hoďte atomovku!“

Západní Evropa: „Neblázněte.“

Mračno: „Orbitální obrana pohotově. Chcete zaútočit?“

Severní Amerika: „Ne. Je to nesmysl. Grand Central leží sto padesát metrů pod zemí a nad ní jsou tři mrakodrapy. Žádný laser se tak hluboko nedostane.“

Jižní Pacifik: „Tak tam hoďte atomovku. Bitevní vosa tam bude za dvě minuty.“

Asijské Tichomoří: „Jsem pro.“

Západní Evropa: „Ne! Krucinál. Ovládejte se.“

Severní Amerika: „Děkuji. Nenechám zničit první dóm. Bydlí tam dvacet milionů lidí. Tolik jich nezabil ani Laton.“

Severní Evropa: „Nemůžeme ho nechat utéct. Musíme ho zničit.“

Západní Evropa: „Jak?“

Severní Evropa: „Jižní Pacifik má pravdu. Hodíme tam atomovku. Je mi líto civilních obětí, ale máme příležitost ho zabít.“

Západní Evropa: „Jen klid, prosím.“

Jedenáct sekund. Bud Johnson rudne v obličeji. Chytá se za hruď a padá na zem. Lidé se shlukují. Quinn Dexter ztrácí barvu a mizí. Podle umělé inteligence všechny zaseknuté procesory naskakují.

Vojenská rozvědka: „Do prdele.“

Západní Evropa: „Myslíte, že ho atomovka zabije?“

Jižní Pacifik: „Můžeme to snadno zjistit.“

Západní Evropa: „To nemohu připustit. Jsme tu, abychom chránili Zemi. Nemůžeme zabít dvacet milionů lidí kvůli naději, že zničíme jednoho teroristu.“

Mračno: „Jo, kluk má pravdu. Ruším pohotovost orbitální obrany.“

Jižní Pacifik: „Spíš démona než teroristu.“

Západní Evropa: „O označení se nehádám. Všechno jen potvrzuje, že jsem měl pravdu. S Dexterem musíme postupovat nanejvýš opatrně.“

Severní Pacifik: „Aspoň uzavřete vakuové tunely pod New Yorkem.“

Střední Amerika: „Ano. Uzavřete ho v New Yorku. Pak ho najdeme.“

Západní Evropa: „Zase musím oponovat.“

Severní Pacifik: „U slitovného Alláha, proč? Víme, kde je, jsme ve výhodě.“

Západní Evropa: „Jde o psychologii. Teď ví, že o něm víme. Není hloupý a je mu jasné, že ho máme natočeného. Ale musí se ptát, jak rychle se o něm dozvíme. Když hned uzavřeme tunely, ukážeme, že z něj máme strach, že reagujeme okamžitě a že podnikneme cokoli, abychom ho dostali. To nám nepomůže, bude si dávat větší pozor.“

Střední Amerika: „No a? Tak si bude dávat pozor. Když ho izolujeme, nebude mu to nic platné. Půjdeme po něm a on bude vědět, že ho jednou dostaneme.“

Západní Evropa: „V první řadě mobilizuje New York k vlastní obraně. A my ho budeme muset vyhladit. Nechápete to? Naše archologie jsou ještě zranitelnější než asteroidy. Jsou naprosto závislé na technice, chrání nás před počasím, krmí nás a recyklují vzduch. Když v jedné odříznete tři sta milionů posedlých, nic nebude fungovat. Dómy odnese první vichřice a populace buď vymře hlady, nebo se dá na lidožroutství.“

Střední Amerika: „Jsem připravena jednu archologii obětovat. Pokud je to nutné pro záchranu ostatních.“

Západní Evropa: „Ale my žádnou archologii obětovat nemusíme. Rozhodně ne teď. Nebezpečně předbíháte událostem. Dexter teď bude objíždět archologie a obracet v nich malé buňky posedlých, kteří vskrytu počkají na jeho povel. Než s tím skončí, máme šanci. V každé archologii bude jen malá skupinka a tu bychom měli být schopni najít. Když je přemohli na jiných světech, my to jistě zvládneme. Náš problém je Dexter, ne obyčejní posedlí."

Asijské Tichomoří: „Hlasujme."

Západní Evropa: „No jistě, jsme demokrati. Tak dobře."

Šest inspektorů hlasovalo pro okamžité uzavření tunelů. Deset proti.

Západní Evropa: „Děkuji za důvěru."

Jižní Afrika: „Míč je na vaší straně. Ale jestli Dextera do deseti dnů nevyřídíte, budu hlasovat pro izolaci. A pak uvidíme, jestli se před bombou schová stejně jako před čidly."

Procesor rozpustil konferenci. Západní Evropa požádal Severní Ameriku, Vojenskou rozvědku a Mračno, aby zůstaly připojeni. Jako přirození spojenci ve věčných půtkách 07 vyhověli. Senso program je Západní Evropě rozmístil po pokoji, jako by právě dorazili na víkend a chystali se na procházku po zahradě.

„Jednou se vám to vymstí," varoval ho Mračno. „Jsou rádi, že jste převzal zodpovědnost, dokud Dexter nenapáchá větší škody. Ale jakmile se spustí poprask, obrátí na kramfleku."

„Ta kráva Jižní Pacifik mi bude vykládat, ať bombarduju New York," stěžoval si Severní Amerika. „Co si o sobě myslí?"

„Vždycky dává přednost síle," řekl Západní Evropa. „To dávno víme. Proto ji mám tak rád, můžu si připadat chytřejší."

„Chytřejší nebo ne, jednou prosadí svou," prohlásil Vojenská rozvědka.

Západní Evropa došel k skleněným dveřím a pustil do domu své dva labradory. „Já vím. Proto mi dnešek dodal odvahy."

„Dodal odvahy?“ nechápal Severní Amerika. „Děláte si legraci? Ten hajzl Dexter mi pobíhá po New Yorku.“

„Přesně tak. Něco se mu stalo. Když se objevil, byl na kolenou a za pár vteřin zmizel. To on měl poruchu. Dává mi to naději.“

„Možná,“ připustil Mračno, ale nebyl moc přesvědčený.

„No dobrá,“ změnil téma Severní Amerika, „ale co teď?“

„Musíte udělat dvě věci. Za čtyřicet minut uzavřete všechny vakuové tunely z New Yorku.“

„Za čtyřicet minut? To už bude dávno pryč.“

„Správně. Jak jsem řekl, ví, že o něm víme. Musíme mu to dát najevo, ale dělat, že nedokážeme reagovat včas. Tudíž zavřete tunely. V New Yorku už nebude a tak na tom nezáleží.“

„Podle vás.“

„Jsem si jistý. Když se odhalil, neměl jinou možnost než utéct. New York je pro něj teď zavřený, už s ním nemůže počítat. Ať už má v plánu cokoli, musí zůstat v pohybu. Zřejmě naskočil do prvního vlaku, protože se bál, že policie zastaví vlaky rychleji, ale to nás nezajímá.“

„Dobře. Jak dlouho mají být zavřené?“

„To je váš druhý úkol. Musíme počítat s tím, že odjel. Nejspíš za sebou tedy nechal skupinku posedlých. Musíte je najít a eliminovat. Než je pochytáte, zůstane archologie odříznutá. Možná by nebylo špatné oddělit i jednotlivé dómy.“

„Opravdu si myslíte, že o to mu jde?“

„Ano. Chce tuhle planetu maximálně zdevastovat. Nakazí co nejvíc archologií. A až dá povel, všichni jeho lidé vyjdou do ulic a my budeme čelit řetězové reakci.“

„Umělá inteligence sleduje elektroniku v celé archologií.“

„Uvědomuji si, že na Kulu a dalších moderních světech to může fungovat, ale oba víme, že tady se všude nedostane. Na Zemi pracují sítě staré přes pět set let, pracujeme s miliony zastaralých systémů, zbastlených procesorů a zcela přirozených poruch. UI je dobrá hlídka, ale nesmíme na ní být závislí. Nejlepší informace nám nejspíš dodají sekty.“

„Sekty?“

„No jistě. Banda pitomců, kteří budou posedlým pomáhat i bez donucení. Dexter to ví a hned k him zamíří.“

„Dobře, podívám se na ně.“

„A co budete dělat vy?“ zeptal se Západní Evropy Mračno.

„To, co jsem dělal doteď. Připravovat past. Musíme k němu dostat naše lidi ve chvíli, kdy je vidět, a tudíž je zranitelný.“

„Čím?“

„Venku ho sestřelíme orbitálním laserem. Pokud se k němu dostane náš člověk dost blízko, může ho zničit elektrickým šokem nebo rušičkou paměti?“

„Jakže?“

Slova se ujal Vojenská rozvědka. „KIS snad dokáže ničit duše jakýmsi mentálním virem. Je to opak didaktické paměti. Pracují na tom.“

Západní Evropa drbal rozvaleného psa na břiše. „Snažte se příště sehnat všechny informace,“ pokáral Mračno.

„Antipaměť nebude tento týden ještě hotová,“ upozornil Vojenská rozvědka.

„Já vím. Pochybuji, že ho do té doby někam vlákám.“

„A jak pokračujete?“ zeptal se Mračno.

„Bannethovou už mám prakticky pokrytou. Kavanaghovými dcerkami si nejsem jistý, to je na delší dobu, ale pracuji na nich.“

***

Louise strávila hodinu napojená na pokojový procesor a nikam se nedostala. Seznam jí uvedl dost Bannethových (173 364 po vyřazení zesnulých), ale ať je spojovala s Quinnem Dexterem, jak chtěla, žádný kontakt nenašla. Snažila se z paměti vydolovat všechno, co Quinn řekl na Bennetove letišti. Jistá si byla jen tím, že Bannethova je žena. A nějak Dexterovi ublížila. Víc nevěděla.

Někde se fakta musejí protnout. Louise o tom nepochybovala. Ale najít spojení přesahovalo její mizerné

programátorské schopnosti. Nápad, který jí začal v hlavě klíčit cestou taxíkem, vypadal čím dál přitažlivěji. Pokud se ovšem odváží.

Proč ne? říkala si. Na nervové nanonice není ze zdravotního hlediska nic nebezpečného, používá ji celá Konfederace. Jen na Norfolku je zakázaná. Zvedla ruku a podívala se na zdravotní náramek. I ten je na Norfolku zakázaný, ale pomáhá jí v těhotenství. To rozhodlo. Louise se usmála, povzbuzená odvážným rozhodnutím. Odteď za sebe zodpovídám jen já sama. Když na Zemi potřebuji nervovou nanoniku, pořídím si ji.

Od příjezdu byly v pokoji. K obědu jim hotelová služba přinesla sendviče. Genevieve se mohla ukousat nudou, a tak teď v posteli bojovala s fantastickými příšerami vyčarovanými herním procesorem.

„Gen?“

Hologram se stáhl. Genevieve se pokusila přeostřit. Louise s jistotou věděla, že si sestřička při hře kazí oči.

„Co je?“

„Jdeme ven. Nemůžu se dohodnout s procesorem, takže si koupím nervovou nanoniku.“ Tak, a řekla to nahlas. Teď nemůže couvnout.

Genevieve na ni vytřeštila oči. „Louise, nehloupni. To nesmíme.“

„Nesměly jsme. Teď jsme na Zemi. Tady můžeš všechno, dokud máš peníze.“

Genevieve sklonila hlavu na stranu. Pak ji okrášlil okouzlující úsměv. Louise mu neuvěřila ani na vteřinku. „Prosím, Louise, koupíš mi ji taky? Doma mi to nedovolí.“

„Je mi líto. Na to jsi malá.“

„Nejsem!“

„Ale jsi. Sama to dobře víš.“

Genevieve si dupla a zaťala pěstičky. „To není fér! A není! Navážíš se do mě, protože jsem mladší. Šikanuješ mě.“

„Nenavážím se do tebe. Nemůžeš si pořídit nanoniku, protože ti ještě roste mozek. Nemohou ti ji zavést. Dívala jsem se na to. Je to proti zákonu a mohla bys přijít o spoustu mozkových buněk. Když můj věk přepočítáš na pozemské roky, projdu jen s odřenýma ušima."

„Už nechci být malá!"

Louise ji objala a uvědomila si, jak často ji k sobě poslední dobou tiskne. V otcovském domě se nikdy neobjímaly.

„Jednou vyrosteš," pošeptala jí do vlásků. „A až se vrátíme domů, všechno bude jinak."

„Myslíš?"

„Určitě."

Recepční dotaz docela pobavil. Přesto Louise dobře poradila, že šaty nakoupí nejlépe na Oxford Street a New Bond Street, zatímco na elektroniku je nejlepší Tottenham Court Road. Rovněž sestry ujistila, že se tam osamělé slečny nemají čeho bát. „Hotel vám nechá dovézt všechny nákupy až na pokoj." Podala Louise osobní disk hosta.

Louise si do procesoru z hotelové paměti nahrála srozumitelný plán města a k němu navigační program.

„Připravena?" zeptala se sestry. „Tak jdeme rozházet rodinné jmění."

***

Když Aubry Earle v orbitálním výtahu říkal, že je v archologiích nikdo nebude otravovat, mluvil pravdu. Louise na ulici nedokázala pochopit, jak se jí všichni dokáží na poslední chvíli tak šikovně vyhnout. Pořád se rozhlížela a hledala mezi chodci mezery, ale místní se pohybovali s nenuceností automatických aut, aniž by na ni jedinkrát pohlédli. Někteří chodci kolem doslova propluli. Lidé jejich věku měli kotníkové boty s vysokými podrážkami, jež po dlažbě bez odporu klouzaly. Genevieve jejich pohyb pozorovala s obdivem a touhou. „Taky chci takové boty," řekla.

Podchodem pod Picadilly se dostali na New Bond Street. Byla to přepychová pěší zóna plná butiků s mramorovým průčelím a bronzovým letopočtem založení. Všechny obchody byly přes tři sta let staré, některé dokonce přes sedm století. Značky módních salonů jim nic neříkaly, ale podle cenovek to musely být nejvyhlášenější modely na celé planetě.

„To je nádhera," vzdychla toužebně Louise nad třpytivými večerními šaty, jež díky barvě připomínaly ocas mořské pany protažený až k dekoltu, ovšem se spoustou strategických průstřihů. Právě takové by si chtěla vzít na letní ples na Norfolku. Její svět nikdy nic podobného neviděl.

„Tak si je kup."

„Ne. Musíme mít rozum. Potřebujeme obyčejné oblečení na ulici. Nezapomínej, že jednou budu muset všechny výdaje obhájit před tatínkem."

Večerní šaty byly jen první z řady pokušení. Šly od výlohy k výloze a Louise by nejradši nakoupila úplně všechno.

„Budeme muset večeřet v hotelové restauraci," začala šikovně Genevieve. „Když nebudeme slušně oblečené, nepustí nás tam."

To byl vychytralý úskok. „Máš pravdu. Tak jedny šaty pro každou."

Překročily práh nejbližšího butiku. V obchodě obvyklý respekt k soukromí neplatil, hned se k nim vrhly tři prodavačky. Louise vysvětlila, co by rády, a následujících pětačtyřicet minut pendlovala mezi věšáky a kabinkou. Pokaždé se na sebe s Gen podívaly, zkritizovaly se a vyzkoušely další model.

Louise se při tom hodně naučila. Prodavačky chválily Genevieviny vlasy. Jenže… na Zemi je právě v módě zaplétat si do účesu aktivní prameny. Kombinézy s velkými kapsami se sice nosí, ale nejsou zrovna poslední hit. Ano, oblečení na ulici je nejlepší kupovat v krámcích na Oxford Street. Louise málem slyšela, jak pod nákladem doporučených obchodů praská

paměť procesoru. Jen s chvilkovým bodnutím studu vytáhla kreditní disk Jupiterské banky.

Na ulici se na sebe rozesmály. Gen se nakonec rozhodla pro šarlatové šaty a purpurové bolerko. Louise si koupila tmavomodrou róbu až na zem z čehosi mezi sametem a semišem. K rovnému výstřihu šatů se samozřejmě hodila skořicová vesta.

„Je to pravda," vzdychla šťastně Louise. „Nákupní terapie zabírá."

Nešly rovnou na Oxford Street. Na konci New Bond Street narazili na kosmetický salon. Vizážistky se nad nimi mohly rozplynout, tak neorané pole v životě neviděly. Vedení operace se ujala sama majitelka (jakmile prokázaly dostatečnou solventnost).

Po dvou hodinách, několika šálcích čaje a přiváděním kosmetiček k mdlobám cenzurovaným vyprávěním o cestě z Norfolku, se na sebe Louise konečně podívala. Zírala do zrcadla a nechápala, jak mohla strávit celý život rozcuchaná. Norfolkské mytí šamponem a česání kartáčem jí teď připadalo jako naprosté barbarství. V profesionální péči kadeřnic se její vlasy rozzářily, každý pramen se třpytil jako jiné souhvězdí. A vlasy se vznášely vzduchem. Zatím si je Louise každý den upravovala sponkami a někdy jí komorná pletla copy. Aktivní prameny zajistily, že vlasy stále udržovaly správný účes pro určenou příležitost. Nepoletovaly, ale lehce se vlnily, jako by Louise měla kolem hlavy soukromý letní vánek.

„Jseš krásná, Louise," řekla Genevieve, najednou nesmělá.

„Děkuji." Sestřiny vlasy kadeřnice narovnaly, ztmavily a dodaly jim lesk, okraj mikáda stočily ke krku a ofinu k čelu. Účes držel za všech okolností.

Podél sloupků na konci pěší zóny stály stánky s levnějším a křiklavějším zbožím. Genevieve pod jednou plachtou uviděla viset kouzelné boty. Tryskobotky, nazval je žoviální prodavač, sotva našel jedny na její nohu. Mezi mládeží pod patnáct jsou

moc populární, protože k aktivaci podrážek není třeba nanoniky.

Louise je koupila pod podmínkou, že si je Gen vyzkouší až v hotelu. Také jí dopřála vílí náramek.

Když si ho Gen navlékla a zamávala rukou, padal z náramku jemný jiskřivý prach. Když se zatočila, zahalila ji spirála třpytivého světla.

***

Quinn seděl na lavičce na břehu Seiny a naslouchal dementnímu blábolení duší v nicotě. Od záhadného selhání na nádraží Grand Central uběhly dvě a půl hodiny.

Hlavní bylo samozřejmě zmizet z New Yorku. Policajtům nepotrvá dlouho pustit si záznamy z bezpečnostních kamer a identifikovat ho. Seběhl rovnou na nástupiště a skočil do washingtonského spoje. Nezabralo mu to ani čtvrt hodiny. Celou cestu zůstal v říši duchů a bál se, že z velína vlak stáhnou zpátky do New Yorku. Vlak ale dorazil do Washingtonu přesně podle jízdního řádu a Quinn přestoupil na první mezikontinentální linku. Jela do Paříže.

I cestou pod severním Atlantikem zůstal neviditelný. Měl strach, že přijde další vlna bolesti. Kdyby se to stalo na mořském dně, je po něm. Nevěřil, že by to Boží Bratr mohl dopustit. Ale začal pochybovat.

Na očích kolemjdoucích se objevil až v jednom z pařížských parků. Vymyslel si obyčejnou košili a kalhoty, a dokonce ho trápilo, jak je na denním světle nepřirozeně bledý. V parku ale nebyly procesory a mohl se objevit za stromem, kde si jeho čarování nikdo nevšiml. Chvíli stál na cestičce a hledal v okolních myslích strach. Teprve potom si oddechl a zamířil k řece.

Pařížané chodili kolem jako kdysi, milenci, malíři, podnikatelé, byrokrati, a na osamělého smutného mladíka se nikdo ani nepodíval. Nikdo si nepřisedl. Podprahové předtucha je hnala dál, byla tu zima a divný stín.

Quinn si z kvílení v nicotě pomalu dával dohromady, co se stalo. Uviděl mraky, jaké si nedokázal ani představit, i když se narodil v archologii. Po shloučených tělech stéká déšť, tak hustý, že připomíná spíš řeku. Tmu protínají strašlivé blesky. Invazní armáda, plná nelidského odhodlání, stahuje smyčku.

V Mortonridgi dnes posedlým nebude dobře, ale jsou jich tam ještě dva miliony. Něco na ně udeřilo a připravilo je o ochranu červeného mraku. Nějaká technická čertovina. Signál k zahájení invaze. Jediný případ, osamocená reakce na ojedinělou situaci. Žádný zázrak z dílny Světlonošova velkého soupeře.

Quinn zvedl hlavu a pohrdavě se usmál. Podobný šok ho už s největší pravděpodobností nečeká. Žádná neznámá hrozba neexistuje. Quinn je v bezpečí. Noc přece jenom přijde.

Vstal, pomalu se otočil a poprvé se pořádně rozhlédl. Slavné napoleonské srdce města obklopovala hradba nádherných bílých, stříbrných a zlatých věží. Naleštěné stěny ho pálily do očí a jejich majestát ho bolel na srdci. Někde v té na odiv stavěné čistotě ale žijí povalečské děti, scházejí se v dírách a z důvodů, jimž samy nerozumějí, ubližují sobě navzájem i slušným občanům. Najít je tu nebude těžší než v New Yorku. Stačí jít proti všem. Do hájemství srdce, kde jeho slova dají padlým druhům cíl.

Dotočil se do původního směru. Přímo před ním stála nad dokonale upraveným parkem stráž Eiffelova věž, pod ní se hemžili návštěvníci. Quinn se o věži doslechl dokonce v Edmontonu. Byla hrdým symbolem galské tolerance v dobách centrvládní nudy. Už svou trvanlivostí odrážela sílu a odhodlání lidu, jenž ji považoval za vlastní. Světu byla drahá. A věky jí na síle nepřidaly.

Quinn se začal hladově pochichtávat.

***

Andy Behoo se zamiloval. Na první pohled. Vstoupila do Judova elektra, spustila lavinu datových poplachů, a Andy přestal vnímat svět.

Dokonalá kočka. O dobrých deset centimetrů větší než on, fantastický účes. Tvář tak jemně a přesně vysochaná, že jistě nemohla být výsledkem kosmetických zásahů – přirozená krása. Měla bílé triko bez rukávů, jež nic neodhalovalo, a přesto vypovídalo o perfektní postavě, a červenou sukni nad kolena. Ale Andyho dostalo, jak se nesla. Zářilo z ní sebevědomí, ale přesto se dívala na svět zvědavě jako dítě.

Všechen personál po ní pokukoval, protože všichni obdrželi výsledky z čidel ve dveřích. Vtom se objevila menší holka a čidla ohlásila prakticky stejné výsledky. Zvláštní. Nemůžou být od policie, jsou příliš okatě naivní. Vedoucí navíc pravidelně platil příspěvek na okrsek.

Andy řekl svému zákazníkovi: „Podívejte se na to, lepší cenu v Londýně nenajdete," a vyrazil k fantastické kočce, než k ní doběhne některý z jeho takzvaných kolegů. Kdyby ho viděla vedoucí, asi by ho vyhodila. Opustit zákazníka dřív, než zaplatí, je hrdelní zločin.

„Ahoj, já jsem Andy. Vaše štěnice. Ať chcete, co chcete, musím vám vnutit dražší model." Usmál se od ucha k uchu.

„Cože jste?" Opáčila Louise, trochu zmatená a trochu pobavená.

Z jejího přízvuku Andymu přejel mráz po zádech. Cizinka z nejvyšších kruhů. Rychle si nahrál její obličej do paměťové buňky. I když ho teď opustí, neztratí ji. Andy měl pár pánských programů, které ji dovedou umístit do sensonahrávek. Už když ji natáčel, připadal si jako úchyl.

„Štěnice. Tak se tu říká manažerům pro styk se zákazníky."

„Aha," mávla nad ním rukou menší holka. „Je to jenom prodavač, Louise."

Andymu musela k úsměvu dopomoci nervová nanonika. Proč chodí vždycky ve dvou? A proč je jedna pokaždé nesnesitelná? Luskl prsty a namířil na menší holku oba

ukazováčky. „Přesně tak. Nebuď zklamaná, opravdu vám pomůžu.“

„Ráda bych si koupila nervovou nanoniku,“ řekla Louise. „Je to složité?“

Andy se lekl. Jen za šaty musela dát půl jeho měsíční mzdy, jak to, že ještě nemá nanoniku? Tajemná kráska. Usmál se na ni. „Vůbec ne. Co byste ráda?“

Kousla se do rtu. „To vlastně nevím. Asi nejlepší, jakou si mohu dovolit.“

„Na Norfolku takové věci nemáme,“ prohlásila Genevieve. „My jsme z Norfolku.“

Louise se skoro zamračila. „Gen, nemusíme to věšet na nos každému, na koho narazíme.“

Bohaté cizinky. V Andym se svářilo svědomí s pokušením. Zvítězilo osudově zamilované svědomí. Téhle nemůžu prodat pirátskou kopii. „Máte šťastný den. Skladem vedeme nejlepší zboží. A můžu vám udělat cenu. Prosím, následujte mě.“

Odvedl je k svému pultu a cestou se mu podařilo z krasavice vytáhnout celé jméno. Nervovou nanonikou důsledně nahrával její chůzi, každý pohyb, strukturu hlasu. Jako většina devatenáctiletých rodilých Londýňanů z chudého Islingtonu se Andy Behoo toužil stát síťovým expertem. Jako takový by se pohyboval na hranici zákona a vydělával bez většího úsilí spoustu peněz. Od čtrnáctých narozenin si co měsíc nahrával didaktické kurzy elektroniky, nanoniky a programování. Dvougarsonku měl po strop zarovnanou starými procesory a veškerými periferiemi, které se mu podařilo štípnout nebo koupit za hubičku. Všichni sousedi v činžáku věděli, za kým jít s porouchanou technikou.

A v Judově elektru nadějný budoucí vládce šedé elektroniky pracoval, aby na své revoluční konstrukce někde sehnal peníze, nebo si dokonce našetřil na vysokou školu. Vedoucí navíc jako prodavače najímala zásadně postpubertální počítačové nadšence, protože jim nemusela moc platit, a přitom měli dostatečný přehled v oboru.

Stěna za pultem byla zastavěná krabicemi se spotřební elektronikou. Na všech byla barevná loga a názvy. Louise si přečetla pár jmen, ale nerozuměla ani slovo. Genevieve se už nudila, rozhlížela po trochu zašlém krámě, jednom ze stovek podobných na Tottenham Court Road. Prodejna byla bludištěm regálů a naskládaných krabic, všechna volná místa na stěnách zabíraly staré reklamní plakáty a holosamolepky. Holografické projektory promítaly záběry výrobků v činnosti. Naproti Andymu Behoovi se na regálu skvěl nápis HRY. A Louise jí něco slíbila.

Andy začal vytahovat krabičky a skládat je na pult. Většinou byly krychlové, ne větší než dlaň, zabalené ve fólii a vpředu opatřené záručním listem. „Takže," začal Andy sebevědomě. „Tady máme Presson050, základní nanonickou sadu. Všechno, co potřebujete k životu v archologii: umí datovat, má neuroikonický displej středního rozlišení, vylepšené hledání v paměti, neuronové přípojky. Má nainstalovaný standard NVS2600, takže je kompatibilní prakticky s veškerým softwarem na trhu. Výrobce dodává návod ve formě didaktické paměti, ale samozřejmě máme i vlastní kurzy."

„To zní velice… srozumitelně," řekla Louise. „Kolik stojí?"

„Jak platíte?"

„Fuseodolary." Ukázala mu disk Jupiterské banky.

„Dobře, to je nejlepší. Můžu vám dát dobrý kurz. Takže teď mluvíme o třech a půl tisících, v ceně přidáme pět programů od Quantumsoftu z řady BCD30. Sama si je vyberete. Mohu vám nabídnout splátkový režim na lepší procenta než jakákoli banka ve Sluneční soustavě."

„Dobře."

„Pak tu máme…" Posunul ruku k další krabičce.

„Andy. Který je váš nejlepší model, prosím vás?"

„Fajn, správná otázka." Zmizel za pultem a objevil se s dosud schovaným balíčkem. Dotýkal se ho se zjevnou úctou. „Kulu Corporation ANI5000. Používá ho sám král. Kvůli

zákazu letů máme jen tři kusy. Právě teď je o ně velký zájem. Přesto vám ho nabídnu za běžnou maloobchodní cenu.“

„A tahle nanonika je lepší než ta první?“

„To si pište. Samozřejmě komunikuje s NVS2600, ale má možnost upgradu na 2615, až přijde na trh.“

„Hm. Co znamená to číslo?“

„Nervový vylepšovací software. Jde o operační systém celé nanonické sítě a číslo znamená verzi. Verze 2600 přišla začátkem století a byla to bomba. Ale teď už je to vcelku běžný systém. Ale pořád je to schopný standardní operák. Všechny softwarové firmy v Konfederaci pro něj píšou programy. Když budete chtít nanoniku využívat profesionálně, můžete si přidat fyziologické sondy, galaktickou encyklopedii, řízení robotů, ovládání skafandru SII, střelbu, překladatelské moduly, aktuální zpravodajství, hvězdnou navigaci, hledání na síti… sakumprásk. Následují herní aplikace, ty vám ani nebudu jmenovat, kolik jich je.“ Uctivě na krabičku poklepal prstem. „Tahle nanonika vám dá všechno, Louise. Umí odpojovat a řídit nervy v celém těle, zlepšovat smysly, promítat ikonky v rozlišení vylepšených sítnic, poskytne vám kompletní senso, řídí implantáty a dokonale zorganizuje paměťové buňky.“

„Beru ji.“

„Musím vás upozornit, že není laciná. Sedmnáct tisíc fuseodolarů.“ Zvedl ruce. „Je mi líto.“

Táta mě zabije, pomyslela si Louise, ale musím to udělat. Slíbila jsem to Fletcherovi a ten hrozný Brent Roi mi neuvěřil. „Dobře.“

Andy se obdivně usmál. „Udělala jste na mě dojem, Louise. Ale můžu vám ulevit. K pětitisícovce vám přidáme pětadvacet programů a dvacetiprocentní slevu na dalších dvacet pět.“

„To zní dobře,“ zajásala, stržena jeho nadšením. „Jak dlouho trvá instalace?“

„Takhle složitá nanonika se zavádí devadesát minut. Současně se vám do paměti didakticky nahraje návod k použití.“

„Co to znamená?“

Andy tváří v tvář takové zoufalé neznalosti okamžitě vychladl. V encyklopedii si nechal najít Norfolk a pro dobrou míru přidal vyhledávání ve zprávách. „Na vaší planetě se nepoužívá didaktická paměť?“

„Ne. Máme pastorální ústavu, nepřijímáme cizí techniku. Nebo zbraně.“ Zase brání Norfolk.

„Žádné zbraně, to zní dobře. Didaktická paměť je něco jako učebnice, ale nahraje se vám do hlavy a nikdy z ní nevypadne.“

„No, když už mám utratit tolik peněz, asi bych se měla naučit s oním přístrojem pracovat.“

Andy se rozesmál a rychle zmlkl, když si všiml jak se na něj tváří Genevieve. Jak to, že ještě nikdo nepřišel s programem na zdvořilost? Udělat dojem na holku by pak bylo daleko jednodušší. Vedoucí se ho datově vyptávala na jeho divné zákaznice a co měl znamenat tichý poplach u dveří a Andy stručně odpověděl. Pak se mu hlavě objevily informace o Norfolku.

„Máme instalační kabinku,“ pokynul Louise dozadu.

„Louise, chci se tu rozhlídnout,“ zaškemrala Genevieve. „Třeba mají něco pro mě.“

„Dobře. Ale na nic nesahej, pokaždé se zeptej. Nevadí vám to?“ zeptala se Andyho.

„V pohodě,“ odvětil Andy, mrkl na Genevieve a vztyčil palce. Oplatila mu pohledem, po kterém by seschl i starý dub.

Louise šla za Andym do kabinky, černé komůrky plné elektronického zařízení. V místnůstce bylo ještě velké akvárium, něco jako sprchový kout, ale bez sprchy, a zubařské křeslo.

Bavilo ji, jak se jí Andy věnuje. Docházelo jí, že to není jen díky její ochotě utrácet. Většina mladých urozených pánů na Norfolku (a pár starších), jí věnovala podobnou pozornost, i když se nechovali tak okatě. Teď měla samozřejmě pozemské exhibicionistické hadry. Přesto je koupila, protože jí to v

zrcadle ukrutně slušelo. Londýnským slečnám se s přehledem vyrovná. Poprvé v životě byla k nakousnutí. A líbilo se jí to.

Skleněná dvířka se za ní s cvaknutím zavřela. Podezíravě se na Andyho podívala.

„Sakra," zaklel Severní Evropa, když ztratil s Louise veškeré spojení. Přepnul na Genevieve, ale k ničemu mu to nebylo, protože mladší Kavanaghová právě stála uprostřed hologramu gotického hradu, kde se jí klaněl špalír bojových kněžek na jednorožcích.

Západní Evropa chtěl, aby Louise na štěnice jednou přišla. Rozhodně nečekal, že to bude tak brzy. Mohl ovšem čekat, že si dívka z Norfolku půjde hned koupit nervovou nanoniku. Přesto ho příjemně překvapovala.

Andy Behoo se škrábal na ruce. „Asi víte, že vás napíchli."

„Napíchli?" Louise zkusila hádat. „Myslíte bodavý hmyz?"

„Ne. Čidla ve dveřích to poznala, sotva jste se sestrou vstoupila. Máte v kůži nanonické odposlechy, něco jako rozhlasové vysílače, abych vám to přiblížil. Vysílají vaši polohu a snímají, co se kolem vás děje. Máte čtyři, Genevieve tři. Alespoň těch, které dovedeme najít."

Louise zalapala po dechu. Byla tak hloupá! Brent Roi ji samozřejmě nemohl pustit jen tak. Ne člověka, který se snažil na Zem propašovat posedlého. Musel přece vědět, co bude dělat. „Ježíši Kriste."

„Počítám, že Centrvláda si teď dává na cizince pozor, zvlášť když jste z Norfolku," řekl Andy. „Znáte to, posedlí jsou všude. Nemějte strach, tohle je odrušená místnost, nikdo nás neslyší."

Když se ji snažil uklidnit, zapomněl na sebevědomé manýry prodavače. Byl dokonce nesmělý a Louise tím sympatičtější. „Děkuji, že jste mi to řekl, Andy. To kontrolujete všechny zákazníky?"

„No jo. Hlavně kvůli pirátským implantátům. Pár gangů by nám rádo infikovalo software. My samozřejmě taky prodáváme

odposlechy a policajti se občas přijdou zeptat komu. Judovo elektro ale dodržuje přísnou neutralitu. Jinak bychom nic neprodali.“

„Můžete mě jich zbavit?“

„To je v ceně. Taky vás můžu prohlídnout pořádně, jestli nám některé blešky neunikly.“

Postavila se do sprchového koutu a ten ji prohledal až na podbuněčnou úroveň. Další člověk ví, že jsem těhotná, uvědomila si. Není divu, že si na Zemi tak váží soukromí, moc si ho neužijí. Prohlídka našla další dvě štěnice. Andy jí na ruce a na nohu přiložil malý obklad (stejná technika jako zdravotní nanonika, vysvětlil), a pak si musela vyhrnout triko, aby jí mohl ošetřit i záda.

„Dozvím se nějak, že mě policie opět napíchnula?“

„To by vám řekl leda bojový procesor. Před pár měsícema jsme dostali zásilku nejlepšího zboží z Valisku. Myslím, že nám jich pár zbylo. Kvalitní zboží.“

„Asi byste mi měl na účet připsat ještě ten obklad, co používáte.“ Louise zavolala Genevieve a vysvětlila jí, co se stalo. Sestra byla naštěstí spíš zvědavá než naštvaná. Když Andy sejmul obklad, prohlížela si kůži, užaslá nad hladkým průběhem operace. „Vůbec nic nevidím,“ postěžovala si.

„Jsou moc malé,“ řekl Andy. „Nejsou vidět ani cítit. Vlastně by se nemělo říkat napíchnout. Spíš je to pohlazení peříčkem.“

Když se Genevieve vrátila do prodejny k regálu s hrami, Andy Louise podal kuluskou nanoniku. „Zkontrolujte si pečeť. Musíte se ujistit, že se do balení nikdo nepodíval. Poznáte to podle barvy. Když se někdo snaží pečeť roztrhnout, zčervená.“

Poslušně balíček otočila v rukou. „Proč to musím udělat?“

„Nervová nanonika se vám napojí přímo do mozku, Louise. Když někdo změní vlákna nebo kódy NVS, může se vám dostat do paměti nebo na dálku ovládat vaše tělo. Pečeť zaručuje, že s nanonikou se pracovalo naposledy v továrně, a

Kulu Corporation vám ručí za to, že její výrobek vás nezabere.“

Louise si krabičku pečlivěji prohlédla. Přebal vypadal neporušený.

„Promiňte, nechtěl jsem vás strašit,“ dodal Andy rychle. „Musím to odříkat každýmu zákazníkovi, ale prodáváme padesát balení denně. Představte si, co by se stalo s obchodem nebo s výrobcem, kdyby nanonika někoho opravdu zabrala. Pověsili by nás na kandelábr. Je v našem zájmu dát vám všechno, jak má být. Také proto máme ve dveřích čidla.“

„Vypadá to v pořádku.“ Louise mu vrátila balíček. Andy před ní zlomil pečeť a vytáhl malou kapslí. Zasunul ji do přístroje na implantaci nervové nanoniky. Kromě kapsle byl v krabici už jen dataflek.

„Tohle je didaktická paměť s návodem, jako ve všech nanonikách, ale tenhle má aktivační kód určený jen pro tu vaši,“ vysvětlil. „Kód vám dovolí spustit nanoniku. Potom ho můžete kdykoli změnit, prostě na něj pomyslíte. Takže když pak někdo získá váš flek, k ničemu mu nebude. Nemějte strach, návod vám všechno vysvětlí.“

Položila se tváří dolů na rozložené zubařské křeslo, dvojice klepet jí sevřela a zafixovala krk. Andy jí odhrnul vlasy, připraven přiložit aplikátor na stranu krku těsně pod lebku. Na kůži měla čerstvou jizvu. Andy přesně věděl, o co jde, podobné viděl už tisíckrát. Takové jizvy zanechává aplikátor nervové nanoniky.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Louise.

„Jo. Nic se neděje, jenom musím najít správné místo.“ Datově se spojil s procesorem sprchového koutu. Paměť mu potvrdila, že Louise nemá v mozku žádné cizí tělísko.

Andy zvolil cestu nejmenšího odporu a na nic se neptal. Hlavně ji nechtěl znepokojit. Něco tu ale nehraje. Buď mu lhala, čemuž nemůže uvěřit. Nebo… raději na to nemyslel. Stanul hluboko v zakázaném hájemství Centrvlády. Tajemná

cizinka byla ještě záhadnější. Kočka v nesnázích úplně jako na sensu. A v jeho krámě!

„Tak jdeme na to," prohodil zvesela a přiložil kapslí na sotva zhojenou jizvu. A nezůstane jediný důkaz.

Louise se trochu napjala. „Přestala jsem cítit vpich."

„To je správně."

Zdravotní nanonika jenom otevřela cestu do lebky a umístila kapslí se zabalenou nervovou nanonikou k mozku. Tehdy se začala rozvíjet vlákna, roztahovat se po mozku a napojovat na synapse. Byly jich miliony, aktivní molekulární řetězce poslouchaly protokol sestavený umělou inteligencí. Vytvořily jemný filigran vodičů kolem medully oblongaty a spojily se s nervovými buňkami, zatímco delší tykadla ještě hledala cestu v jiných částech mozku.

Když kapsle vklouzla na místo, donesl Andy didaktický zapisovač. Louise připadal jako zrcadlové lyžařské brýle z nerez oceli. Andy zasunul do čtečky dataflek a umístil jí brýle na oči. „Didaktická paměť jde po pulzech," vysvětlil jí. „Napřed uvidíte zelené světlo a pak asi patnáct sekund fialové. Snažte se nemrkat. Pulzů je osm."

„To je všechno?" Brýle se jí přisály ke kůži a odřízly ji od vnějšího světla.

„Jo, není to špatné, co?"

„A takhle se všichni na Zemi učí?"

„Ano. Informace je zakódovaná ve světle a po optickém nervu se dostane přímo do mozku. Hodně to zjednodušuju, ale v zásadě je to tak."

Louise uviděla zelený záblesk a zatajila dech. Objevilo se fialové světlo a v očích jí blikalo, jako by se před chvílí podívala do slabého laseru. Podařilo se jí celých patnáct sekund nemrknout. „Vaše děti nechodí do školy?" zeptala se.

„Ne. Chodí do družiny, najdou si kamarády a mají co dělat. Tím to hasne."

Louise zůstala chvíli zticha a přemýšlela. Kolik hodin – let! – jsem zabila ve třídě a nad knížkami. A celou dobu jinde

existoval takový vynález. Jedna ze zakázaných technologií, které by zničily náš způsob života. Zakázali ji a hotovo. Přitom nijak neohrožuje pastorální život, jen bere lidem příležitosti a omezuje je v rozvoji. Je to horší než bezruký bratranec Gideon. Zaťala zuby, naštvaná na nejvyšší míru.

„Není vám zle?“ zeptal se Andy.

Objevilo se fialové světlo. „Nic mi není,“ odsekla. „Děkuji za zájem.“

Andy už raději nic neříkal, dokud didaktický nahrávač neskončil. Měl strach, že zase řekne něco špatně a naštve ji. Netušil, čím jí zkazil náladu. Když se brýle odpojily, Louise byla zamyšlená.

„Mohu vás o něco požádat?“ zeptala se. Na rtech jí pohrával vědoucí úsměv. „Dohlédněte mi na Genevieve. Slíbila jsem jí, že jí tu něco koupím, a když ji nasměrujete k nějaké neškodné hračce, budu vám vděčná.“

„Samozřejmě, rád. Ochráním ji před jakoukoli digitální hrozbou.“ Andy musel použít nanoniku, aby na sobě nedal znát, jak ho ta žádost zdrtila. Těšil se, že než se implantát usadí, bude si s ní moci povídat. A zase jsem to podělal, vynadal si v duchu. Aspoň jednou v životě chci dostat pořádnou kočku. Stačí jednou!

Oddělení her nebylo tak úžasné, jak se Genevieve těšila. Judovo elektro na displejích snaživě propagovalo tisíc her skladem a další desetitisíce ke stažení za úplatu, všechny žánry od interaktivních postav po vojenské strategie. Když ale prostudovala prospekty, zjistila, že všechny hry jsou jen variantou téhož. Všichni výrobci slibovali novou, lepší grafiku, rozsáhlejší světy, důkladnější taktiku, chytřejší hlavolamy, strašnější protivníky, kvalitnější hudební doprovod. Všechno větší než dřív, ale vlastně to samé. U výkonného AV projektoru pověšeného na stropě zkusila čtyři nebo pět her. Nuda. Hry ji vlastně přestaly bavit už na Jamraně; jako by se měla celý den cpát čokoládovým dortem.

Jinak ji v Judově elektru nic nezaujalo. Hlavní zisk zřejmě plynul z prodeje nervové nanoniky a příslušného softwaru, zbytek zboží tvořily nudné procesory s divnými periferiemi.

„Nazdárek. Tak co, jak se ti to líbí? Už ses dostala k ostrýmu zboží?“

Genevieve uviděla toho příšerně ubohého zakrslého prodavače. V úsměvu na ni cenil křivý zub. U člověka jeho věku ještě nic podobného neviděla. „Výborně se bavím, děkuji za optání,“ odvětila tónem, za který by doma okamžitě dostala pohlavek.

„Hm hm,“ zabručel Andy úplně vyvedený z konceptu. „No, chtěl jsem ti ukázat, co tu máme pro děti tvého… teda, co by se ti asi mohlo líbit.“

„Hořím zvědavostí.“

Nervózně zašermoval rukama a ukázal k regálu, kam ji chtěl dostat. „Prosím,“ zkusil to zoufale.

Genevieve svěsila ramena, dramaticky vzdychla a sklíčeně se odšourala. Proč Louise přitahuje takové ubožáky? Vtom dostala nápad. „Má snoubence, víte?“

„Eh?“

Jeho zděšení se musela usmát. „Louise. Bude se vdávat. V naší rodinné kapli už měli ohlášky.“

„Vdávat?“ vyjekl Andy. Škubl sebou a rozhlédl se po prodejně, jestli se někdo nedívá.

Gen se dobře bavila. „Ano. Za kapitána kosmické lodi. Proto jsme na Zemi, čekáme na něj.“

„Kdy má přiletět?“

„Za pár týdnů. Je hrozně bohatý, má kosmickou loď.“ Obezřetně se rozhlédla a naklonila se blíž. „Nikomu neříkejte, že jsem vám to řekla, ale tatínek asi svolil jenom kvůli penězům. Máme velké panství a provoz je hrozně drahý.“

„Ona se vdává pro peníze?“

„A pro co jiného? Ten pán je hrozně starý. Louise říká, že o třicet let starší. Ale to mu ubírá. Já bych spíš řekla o pětačtyřicet.“

„Proboha. To je nechutné.“

„Když ji líbá, vypadá to strašně, je prakticky holohlavý a strašně tlustý. Louise říká, že nesnáší jeho dotyky, ale co s tím může dělat? Má si ho přece vzít.“

Andy stál jako solný sloup. „A proč to váš otec dovolí?“

„Na Norfolku sňatky domlouvají rodiče, tak už to je. Jestli vás to uklidní, ten pán má podle mě Louise opravdu rád.“ Musela přestat. Škoda, ale měla co dělat, aby se nerozchechtala. „Pořád říká, že s ní chce mít velkou rodinu. Očekává od ní aspoň sedm dětí.“ Trefa do černého! Andy se rozklepal rozhořčením, pokud ne odporem.

Genevieve si užila, vzala tedy Andyho za ruku, podívala se mu do očí a řekla: „Mohl byste mi už ukázat to ostrý zboží?“

***

Poznání k Louise dorazilo jako úsvit za slunovratu. Aniž by s tím mohla něco dělat, získala nový pohled na svět. Začal jí nový život.

Přesně věděla, jak používat vylepšený mozek. Ovládání bylo úplně intuitivní, jako by ho zdědila po předcích. Filtrovaný sluch jí umožnil rozeznat hlasy za dveřmi. Paměťové buňky nahrávaly všechno, co viděla. Nanonika za ni analyzovala. Zkusila se datově spojit s fyziologickým náramkem. A nakonec si pod víčka promítla neuroikonický displej, vizuální zpodobení dat. Vzrušením se jí zamotala hlava. V životě neudělala správnější rozhodnutí.

Teď se všem vyrovnám. Tedy až se naučím pořádně používat všechny aplikace.

Nanonice za krkem nadatovala žádost o hlášení. V hlavě jí rozkvetlo menu a Louise zvolila srovnávací program. Potvrdil, že implantace skončila. Louise nařídila obkladu, ať se odpojí, vytáhne prázdnou kapslí od nanoniky a spojí za ní buňky.

„Ne tak hr,“ řekl Andy. „Tohle je moje práce.“

Louise se na něj zářivě usmála, vstala a pořádně se protáhla. „Ale no tak,“ dobírala si ho. „Určitě to dělají všichni

zákazníci. Je to první ochutnávka svobody. Dostat nervovou nanoniku je jako dostat volební právo, stáváte se plnohodnotným členem společnosti. No není to nádhera?“

„Hm. Jo.“ Nechal ji sehnout hlavu a sňal jí odpojenou nanoniku s krku. „Mohla byste dostat občanství.“ V hlase měl tolik naděje, že se na něj tázavě podívala.

„Co tím chcete říci?“

„Můžete požádat o trvalý pobyt a brzy nato o občanství. Kdybyste chtěla. Našel jsem si to v centrvládní paměti. Není to problém, stačí, když se za vás zaručí občan Země a složíte sto fuseodolarů. Můžete jim hned nadatovat žádost. Mám jejich e-dresu.“

„To je… moc milé, Andy. Ale já se tu nechci dlouho zdržet.“ Usmála se, aby ho to moc nebolelo. „Jsem zasnoubena. Můj snoubenec si pro mě přiletí.“

„Ale norfolkské zákony tady neplatí,“ vykoktal Andy. „Nemůžou na vás, když budete občan Země. Budete tady v bezpečí.“

„To jsem i tak. Děkuji.“ Znovu se usmála, tentokrát o něco nesmlouvavěji, a odešla do prodejny.

„Louise! Chci tohle,“ zavolala na ni Genevieve, sotva ji uviděla. Stála uprostřed obchodu, ruce měla u těla a pomalu se otáčela. U pasu měla procesor s modrým nápisem VZOREK. Louise ji dlouho neviděla takhle se smát.

„Co to máš, Gen?“

„Dal jsem jí vyzkoušet vidoucí čočky,“ vysvětlil tiše Andy. „Jsou jako kontaktní čočky, ale přijímají datovaný signál z procesoru a překrývají jím skutečné zrakové vjemy.“ Nadatoval Louise připojovací kód. „Teď uvidíte, co vidí Genevieve.“

Louise kód aktivovala, sama překvapená, jak jí to jde, a zavřela oči. Svět se kolem ní začal pomalu točit. Nadmíru podivný svět. Místnost byla stejně velká jako prodejna, ale byla vykutaná v onyxu, koše s výprodejovými fleky se proměnily v tlusté stalagmity a pulty v hrubé kvádry. Místo lidí tu postávali

mohutní chromovaní kyborgové s končetinami ověšenými hydraulickými písty.

„To je žúžo," jásala Gen. „Změní to všechno, na co se podíváš."

„Ano, Gen, je to pěkné." Viděla, jak jeden kyborg otvírá tlamu přesně na její slova, a usmála se. Kyborgovi ztuhla čelist, ale usmát se neuměl. Louise se odpojila.

„Do procesoru lze nahrát kolem padesáti různých prostředí," řekl Andy. „Tohle se jmenuje Metalpunková pustina. Je docela populární. Špunty v uších mění hlasy."

„Prosím, Louise! Tohle chci!"

„No dobrá."

Andy procesor na dálku vypnul a Genevieve se zamračila. Andy začal na pult vršit krabičky a datafleky. „V ceně máte pětadvacet programů."

Louise si prohlédla nabídku v NVS2600. „Zpravodajský vyhledávač, globální hledač edres, stopaře… těhotenský software na spojení s fyziologickým monitorem, univerzální dopisní program. To bude všechno."

„Máte nárok ještě na dvacet."

„Já vím. Musím si je vybrat všechny hned? Ještě přesně nevím, co budu potřebovat."

„Klidně se rozmyslete a přijďte kdykoli. Doporučil bych vám ještě netA, abyste dostala e-dresu. Musíte za ni platit, ale jinak se vám nikdo nedovolá. A plán města, pokud se zdržíte v Londýně; sám najde nejkratší trasu, zná zkratky i jízdní řády."

„Dobře, dejte mi je." Na pultě se objevily další fleky. „A ten bojový procesor, co jsme o něm mluvili."

„Jasně."

Na pultě vypadal úplně jako její obyčejný procesorový blok, stejná tmavošedá krabička na mýdlo.

„Kdo od vás kupuje odposlechy a takové věci?" zeptala se.

„Kdokoli. Holka, která chce vědět, jestli ji kluk nepodvádí. Vedoucí, co potřebuje dohlídnout na zaměstnance. Úchyláci.

Ale hlavně soukromá očka. Občas se tu sejde pěkná banda strašidel.“

Louise se nelíbilo, že tu každý může špehovat své blízké. Prodej takových věcí by měl být omezený. Ale na Zemi si na omezení nepotrpí.

Andy jí s omluvným úsměvem podal pokladní čtečku. Louise se při převodu peněz snažila netřást. Genevieve podala vidoucí procesor a balíček čoček na jedno použití. Sestra ho hned roztrhla a zasyčela blahem.

„Uvidíme se, až si přijdete pro zbytek softwaru?“ zeptal se Andy. „A když si to rozmyslíte, s tamtím… rád se za vás zaručím. Jsem plnoletý občan.“

„Dobře,“ odvětila Louise opatrně. Nechápala, proč se toho tak drží. Přemýšlela, jestli se ho má zeptat, ale vtom si všimla, jak se Gen čertovsky culí. Rychle se otočila. „Byl jste velice laskav, Andy,“ řekla Louise. „Nemějte o mě strach, prosím.“ Nahnula se přes pult a políbila ho na tvář. „Děkuji.“

Genevieve už utíkala ke dveřím, smíchy se lámala v pase. Louise vzala balíček datafleků a vyběhla za ní.

***

Louise ležela na zádech v posteli a za Green Parkem konečně zapadalo slunce. Genevieve spala vedle ní, vyčerpaná dlouhým dnem.

Potvora jedna, pomyslela si s láskou Louise. Až jí bude šestnáct, musím jí pořídit nervovou nanoniku. Také zavřela oči a pustila v primárním módu zpravodajský vyhledávač. Pokojový procesor se připojil a Louise začala hledat zprávy o posedlých. Musela se rychle naučit používat filtry a zadávat přesné dotazy. Hledání jí trvalo hodinu, ale časem si z bezpočtu zpráv pozemských agentur dokázala udělat obrázek. Přílet Mounťs Delty se jí nezdál. Masakr druhého lodníka jí silně připomněl metody Quinna Dextera.

Agentury se zabývaly hlavně uzavřením newyorských tunelů, vlastně nepsaly o ničem jiném. Severoamerický

komisař Centrvlady reportéry ujistil, že to je jen preventivní opatření a že vyšetřují podezřelou poruchu elektroniky v prvním dómu. Nesdělil, kdy povolí provoz vakuových vlaků. Policejní oddíly s mechanoidy na rozhánění nepokojů hlídaly v ulicích, protože mezi obyvateli archologie narůstal zmatek.

Najednou Louise narazila na zprávu, která ji donutila otevřít oči a prudce se v posteli posadit. Tranquillity obíhá Jupiter. Jozue je tady! Ve Sluneční soustavě.

Spadla zpátky na polštář, rozechvělá vzrušením. Rychle nahrála poštovní program. Napsala mu dopis, pokud možno nepříliš zoufalý, a vítězoslavně ho oddatovala do komunikační sítě. Nervová nanonika jí řekla, že Jupiter je pět set padesát kilometrů daleko, signál k němu tedy poletí čtyřicet minut. Za dvě hodiny může dostat odpověď!

Západní Evropa dopis zachytil a přikázal umělé inteligenci, ať ho smaže. Rozhodně nepotřeboval, aby se mu do operace pletl nějaký dobrodružný milenec, zvlášť když je to Lagrange Calvert.

9

Večírek měl šťávu, i když ten jednoruký chlapík byl fakt úlet. Liol si uvědomoval, že na něj civí, a nahrál si do nanoniky korekční program. Jenže nikoho takového v životě neviděl. Nezdálo se, že by mu chybějící úd kazil rovnováhu při tanci a jeho partnerce postižení očividně nevadilo. Možná ho oceňovala coby novinku. Nejspíš ano, vzhledem k tomu, jak se na Tranquillity holky chovají. Třeba brala chybějící paži jako módní výstřelek. To je možné.

Liol zamířil tlačenicí k bufetu. Každý, do koho vrazil, ho pozdravil. Na většinu pozdravů odpověděl, jména si už vybavoval i bez nanoniky. Plutokratičtí princové a princezny, k tomu pro zpestření mediální celebrity. Přes den tvrdě makali na budování finančních impérií a zakládání dynastií, protože doba byla neklidná. Nová oběžná dráha habitatu je připravila o tradiční trhy, ale nejbohatší soustava v Konfederaci jim otevřela nové netušené možnosti. Do jejich prozkoumávání se pustili s veselím a bezohledností sobě vlastní. Noci ale patřily zábavě na večírcích, v restauracích a v klubech; Tranquillity tím vším oplývala hojnou měrou.

Liol už ani nevěděl, kdo mejdan pořádá. Byt byl stejně nákladně anonymní jako všechny ostatní, kde se veselil posledních pár dnů. Všechno, co sem bytoví architekti umístili, aby ukázali talent a vkus, jiní architekti nelítostně přetloukli. Prostě další večírek. Než noc skončí, jistě s Dominikou zajdou ještě na dva nebo na tři. Společnost, k níž patřil na Ayacuchu, se nezříkala radovánek a měla na ně dost peněz, ale proti tranquillitské zlaté mládeži byli beznadějně provinční.

Uchvátil je coby bratr Lagrange Calverta. Když říkal, že má na Ayacuchu vlastní firmu, jen se shovívavě usmívali. O posledním letu Lady Macbeth ale nesměl mnoho prozradit. Konverzace se tudíž velice rychle vyčerpala. O Konfederační politice toho moc nevěděl, ani o finančních tocích na mezihvězdném trhu, ani o novinkách ze světa zábavy (Jezzibella chodí s Al Caponem – prosím vás?) a rozhodně se nechtěl bavit o posedlých a o vývoji krize.

Vzal si talíř k dlouhému stolu s jednohubkami a schválně si vybral nejexotičtější kousky. Za oknem nad stolem vycházel Jupiter, Liol jen mlčky žvýkal a okouzlen pozoroval obří planetu, unesený jako poslední vidlák. Od zcestovalého vesmírného letce by takovou reakci nikdo nečekal. Hrál si na něj od chvíle, kdy se dozvěděl, že měl zdědit Lady Mac. Teď v ní letěl a sám ji pilotoval. Viděl jiné soustavy, dokonce bojoval v orbitální válce a (to bohužel nemůže říkat) zachránil Konfederaci, nebo přinejmenším ulevil Konfederačnímu loďstvu od kousku břemene. Z vrcholu ale vede cesta jenom dolů. Nikdy nebude tak dobrý pilot jako Jozue. Začalo mu to být jasné, když viděl, co jeho bratr vyvádí při setkání s Včelkou. A létat po Konfederaci už není taková legrace. Ani žít, když člověk ví, co ho čeká po smrti.

V okně uviděl odraz a otočil se. Mezi hosty se vmísil Jozue s Ione. Nenuceně povídali, smáli se. Slušelo jim to, Jozue měl černý oblek a Ione volné zelené šaty. Chtěl se k nim připojit, ale Jozue odvedl Ione na parket.

„Haló,“ zamávala na něj z druhého konce salonu Dominique. Lidé se jí snažili klidit z cesty. Liol si představil, jaké to je, když na planetu vtrhne invazní flotila. Chytila ho za rukáv a otřela mu nos o nos. „Chyběl jsi mi,“ zamumlala sametově.

„Měl jsem hlad.“

„Já taky.“ Nechala výčitek a začala dovádět. Vzala mu z talíře jednohubku a strčila si ji do úst. „Fíha. Sungwortská chaluha v koriandru.“

„Bylo to tu zajímavý,“ omluvil se. Byla stejně božská jako děsivá. Na večírku neměla konkurenci, volila přirozenější vzhled a proti ostatním holkám vypadala jako krásná cikánka mezi naleštěnými figurínami. Černé večerní šaty měla až na zem, ale přesto se jí dařilo ukazovat spoustu nahé kůže. Usmála se plnými rty. Sáhla mu na nos. „Miluju, jak jsi nevinný.“ Nevinnosti mu už moc nezbylo. Sex s Dominikou byl narkotický, zničil člověka rozkoší.

Chvíli se mu dívala do očí, zjihlá a oddaná. Měl sto chutí utéct. „Chci tě s někým seznámit,“ řekla neutrálně, jako by čekala, co on na to. Pokynula prstem. Za ní stála útlá dívka, mohutnou Dominique úplně zastíněná. Měla plachý výraz, šikmé oči a vlasy o několik odstínů tmavší než Dominique. „Tohle je Neomone.“

„Ahoj.“ Neomone vyrazila a políbila ho. Hned ucukla a zčervenala, ale měla ze sebe radost.

„Ahoj.“ Nevěděl, co si o ní má myslet. Táhlo jí na dvacet, sporé hedvábné šaty odhalovaly skoro chlapeckou postavu, samé žebro a sval. Na Dominiku hleděla jako na bohyni.

„Neomone bude baletkou,“ zapředla Dominique.

„Na baletu jsem nikdy nebyl,“ přiznal se Liol. „Na Ayacucho občas přiletěl soubor odjinud, ale já na to nejsem. Promiň.“

Neomone se zahihňala. „Balet je pro všechny.“

„Měla by sis s ním zatancovat,“ poradila jí Dominique. „Ať vidí, že snobské zábavy se nemusí bát.“ Mrkla na Liola. „Neomone tě hrozně obdivuje.“

Zazubil se, byl trochu nesvůj. „A proč?“

„Letěl jsi s Lady Mac,“ vydechla dívka. „Každý ví, že Jozue měl tajné poslání.“

„Tak to už asi není moc tajné.“

„Říkala jsem ti, že je skromný hrdina,“ řekla Dominique. „Přinejmenším na veřejnosti.“

Liol se statečně dál usmíval. Možná se trochu vytahoval. Tak už to v kosmu chodí. „Víš, jak to chodí,“ pokrčil rameny.

Neomone se dál hihňala. „Ještě ne. Ale dnes v noci to chci zjistit.“

***

Pláž se v měsíčním svitu světelné trubice stříbrně leskla. Jozue si zul boty, vyšli si s Ione podél moře. Písek byl teplý a měkký, hladce mu protékal mezi prsty. Těsně pod hladinou se hemžily světélkující rybky, jako by se vodou honily růžové a azurové jiskry. Kdosi na čáře přílivu zanechal beztvaré hromádky písku.

Ione spokojeně vzdychla a zavěsila se do něj. „Je to hloupost, ale pořád se sem vracím. Hrozně ráda si tady hrála. Asi pořád čekám, že ji tu jednou najdu.“

„Jay?“

„Ano.“ Odmlčela se. „A Haile. Doufám, že je v pořádku.“

„Podle Kiintů ano. V tom by nelhali. Lžou, jako když tiskne, ale tady jde o jejich dítě.“

„Musí být hrozně sama.“ Ione se posadila pod jednu hromádku. Odvázala si od krku hedvábný šátek. „Nevím, proč si pro ni na Jobis nemůžeme zaletět. Karanténa se ho netýká.“

„Jsou strašně tajemný.“ Jozue si přisedl. „Asi jim to nevyšlo v horoskopu.“

„Začínáš mluvit jako staroušek Parker Higgens.“

Jozue se rozesmál. „Pořád nemůžu uvěřit, že ten nekňuba letí s náma. A Getchell.“

„Lepší vědce nemám.“

„Díky, žes na mě pamatovala. Potřebuju lítat. Tady k ničemu nejsem.“

„Jozue.“ Pohladila ho po tváři. „Zase jsem těhotná. S tebou.“

Spadla mu čelist. Usmála se a políbila ho. „Promiň. Zase jsem s tím přišla v nevhodnou chvíli. To mi jde.“

„Ne,“ bránil se chabě Jozue. „Přišlo to právě vhod.“

„Říkala jsem si, že bys to měl vědět, než poletíš.“ I v polosvitu viděla, jak se lekl. Když vypadal takhle zranitelně, byl neodolatelný. Takže mu to není jedno. Znovu ho pohladila.

„Ehm, kdy to bylo?“ zeptal se.

„Než jsi letěl na Norfolk. Pamatuješ?“

Zazubil se, skoro stydlivě. „Tak to už nezjistíme, kdy přesně. Měli jsme spoustu příležitostí.“

„Kdybych si měla vybrat, tak tehdy u Adula Nopala.“

„Prokrista, no jistě. Uprostřed slavnostní večeře.“ Lehl si na písek. „Jo! To by sedělo.“

„A Jozue. Bylo to schválně. Nejsem v tom jen tak náhodou.“

„Fajn. Díky, že ses se mnou poradila. Myslel jsem si, že o příštího vévodu z Trosek jsme se postarali už s Markem.“

„Tak řekni ne.“

Přitáhl si ji a políbil. „Snad jsme se už dohodli, že nic takového neudělám.“

„Nezlobíš se na mě?“

„Ne. Možná mám trochu strach. Strach z budoucnosti. Ale až to dítě umře, nedopadne o nic hůř než my všichni. Nesmíme se bát, jinak bysme nic neudělali. Kiinti našli řešení, Laymilové taky, i když pro nás asi není to pravý. My ho třeba taky najdeme.“

„Děkuji, Jozue.“

„Ale stejně bych chtěl znát důvod. Vévodu z Trosek už přece máme.“

Zavřela oči a zarazila tak další plané otázky. „Protože jsi dokonalý,“ zašeptala. „Pro mě jsi dokonalý. Skvělé tělo, zdravý rozum.“

„Nepřeháníš to s tou romantikou?“

„A výtečný milenec.“

„Jo, to vím. Ale snáším to dobře.“

Zasmála se a vzápětí propukla v pláč.

„No tak.“ Obejmul ji. „Neplač.“

„Promiň.“ Otřela si slzy. „Jozue. Prosím tě. Já tě nemiluju. Nemůžu tě milovat.“

Škubl sebou, ale neodtáhl se. „Aha.“

„Zatraceně. Teď jsem ti ublížila. A to jsem nechtěla. To jsem určitě nechtěla.“

„Tak co sakra chceš, Ione? Nerozumím ti. Nevykládej mi, že sis vybrala nejpohodlnější cestu, že jsem byl zrovna po ruce, když ses rozhodla. Chtělas se mnou mít dítě. Teď jsi mi to řekla. Kdybys mě tak nesnášela, tak si ho se mnou nepořídíš.“

„Ale já o žádné nenávisti nemluvila.“ Přitiskla se.

„Tak co je?“ Snažil se na ni nekřičet. Všechny city mu poletovaly v beztíži. Nedokázal myslet, zbyly mu jen instinkty. „Ježíšikriste, víš vůbec, co mi tady provádíš?“

„Tak co bys chtěl, Jozue? Chceš hrát v životě dítěte nějakou roli?“

„Jo! Jak se na to vůbec můžeš ptát?“

„A jakou?“

„Otce!“

„Jak budeš otcem?“

„Jako ty matkou.“

Vzala ho za obě roztřesené ruce. Ucukl. „To nepůjde. Já mám s dítětem spřízněné spojení. A habitat.“

„Proboha. Můžu si pořídit symbionty, nebudu o nic horší než ty a ten tvůj pitomej habitat. Proč mě chceš vyškrtnout?“

„Jozue, poslouchej mě. Co bys dělal celé dny? I kdybys byl můj druh a oficiálně manžel. Co bys dělal? Nemůžeš vládnout Tranquillity. To je moje práce. A po mně našeho prvního syna.“

„Něco bych si našel. Jsem schopnej.“

„Nic by sis nenašel. Na Tranquillity pro tebe nic není, jseš kosmický kapitán. Tady máš přístav, ne domov. Když tu zůstaneš, dopadneš jako tvůj otec.“

„Mýho tátu vynech.“

„Ne, Jozue, nevynechám. Byl jako ty, skvělý kapitán, ale co ses narodil, neopustil Tranquillity. To ho zničilo.“

„Omyl.“

„Vím, že už nikam neletěl.“

Jozue se na ni podíval. Přes všechny zkušenosti a instinkty tu krásnou tvář nikdy nedokázal prohlédnout. Netušil, co si ve skutečnosti myslí. „No dobře,“ řekl nakonec. „Tak já ti to řeknu. Měl všechno a přišel o to. Proto už nikdy neletěl. Nezlomilo mu srdce, že tu zůstal. Už ho měl zlomené.“

„Co měl?“

„Všechno. Všechno, kvůli čemu my kapitáni lítáme. Velkou ránu, úlovek, co ruinuje banky. Jako já na Norfolku. Měl jsem to na dosah ruky, Ione, kšeft s mayope mi mohl vydělat stovky milionů, byl bych jako ta banda plutokratů, co jich máš plnej habitat. Pak bych se ti vyrovnal. Měl bych vlastní impérium, nakoupil bych si flotilu jako Parris Vasilkovskij. To bych dělal přes den. A mohli bysme se vzít a nikdo by se neptal, jestli ses nevdala pod úroveň.“

„O to přece nejde, Jozue. Už to nikdy neříkej. Zničil jsi přece Alchymistu, pro Kristovy rány. Myslíš, že si tě nevážím? Jak by se ti mohl vyrovnat nějaký ředitel za psacím stolem? Jozue, jsem na tebe tak pyšná, až to bolí. Proto jsem tě chtěla za otce. Protože nikdo lepší neexistuje, nejde jen o tvé geny nebo intuici, prostě jsi nejlepší. A kdyby mě jedinkrát napadlo, že bys tu mohl být šťastný jako můj manžel nebo společník nebo milenec, jen kdyby se ti to hodilo, hned bych poslala Lady Mac do šrotu, abys mi nemohl uletět. Ale ty bys tu nebyl šťastný. Nakonec bys vyčítal mně, sobě nebo našemu dítěti, že nemůžeš létat. To bych nesnesla, být zodpovědná za tvoje neštěstí. Jozue, je ti dvaadvacet a jsi svobodný. Tak to má být, je to tvůj osud stejně jako je můj osud vládnout Tranquillity. Naše životy se protnuly a já za to děkuji Bohu. Dostali jsme dvě děti. Ale nic víc z toho nebude. Jsme jako lodi, jež se míjejí za noci.“

Jozue se pokusil najít hněv, jenž ho ještě před chvílí tak pálil. Ale nenašel ho. Byl otupělý a trochu se styděl. Měl bych

se s ní hádat, přesvědčit ji, že mě potřebuje. „Děsí mě, že máš pravdu.“

„Raději bych se mýlila,“ odvětila láskyplně. „Jen doufám, že mi odpustíš, jak jsem sobecká. Asi jsem to zdědila; Saldanové si vždycky prosadili svou a když se kácí les, létají třísky.“

„Mám se vrátit?“

Svěsila ramena. „Jozue, já tě sem dotáhnu, ať chceš nebo nechceš. Nic ti nezakazuji a neříkám, že nesmíš dělat tatínka. Jestli se rozhodneš zůstat na Tranquillity a zkusit to, budu ti pomáhat, seč budu moci. Ale nevěřím, že to půjde, je mi líto. Pár let by to třeba fungovalo, ale jednou by sis stejně musel přiznat, kolik jsi ztratil. Zkazilo by nám to život, naše dítě by vyrůstalo na manželském bojišti. To nedopustím. Copak jsi mě neposlouchal? Dítě se může těšit, až zase přiletíš s dárky a historkami z cest. Budete spolu trávit kouzelné chvíle. A my dva se budeme mít dál rádi. Přijdeš jen o konvenční podobu rodičovství.“

„Život nebýval tak složitej.“

Bylo jí ho tak líto, že to skoro bolelo. „Než jsem ti ho zkřížila, asi bylo všechno jednodušší. Osud je pěkná mrcha.“

„Jo.“

„Hlavu vzhůru. Dostal jsi radost bez zodpovědnosti. O tom sní všichni chlapi.“

„Nech toho.“ Varovně zvedl prst. „Nedělej si z toho srandu. Změnilas mi život. Samozřejmě, každý setkání něco změní. Proto je život tak krásnej, zvlášť můj, když mám tolik možností. Mám pravdu, nikde nevydržím dlouho. Ale za setkání na cestách může náhoda. Ty sis mě vybrala naprosto účelově. Tak to nezlehčuj.“

Chvíli mlčky seděli, opření o písek. I Tranquillity zůstala zticha, aby Ione nevhodně nerušila.

Nakonec se opřeli jeden o druhého. Jozue vzal Ione kolem ramen, rozplakala se. Pomalu se smiřovali se vším, co bylo řečeno. „V noci mě nenechávej samotnou,“ řekla.

„Já tě snad nikdy nepochopím.“

Přípravy do postele připomínaly náboženský obřad. Okno do moře bylo zatemněné a světla ztlumená. Viděli jen jeden druhého. Svlékli se a do zapuštěné vany šli ruku v ruce. V lázni se omyli provoněnými houbami. Po smyslné očistě následovalo záměrně extrémní milování, sahající od bolestně jemných něžností po téměř násilnickou vášnivost. Těla dokonale reagovala na požadavky druhého, už se dokonale znala.

Nikdy si ale nebyli tak blízcí jako v posledních pár dnech. Milování pro ně teď znamenalo pravý opak první zkušenosti, významově prázdné, hlavně zábavné. Protože jeden pro druhého už neznamenali to samé. Přitahovali se stejně jako kdysi, ale po oddanosti nebyla ani stopa. Jozue musel přiznat, že měla Ione pravdu. Uzavřeli kruh.

Nakonec bezvládně ležel napříč postele, kolem rozházené polštářky, a Ione mu spočinula na hrudi.

„Myslel jsem si, že vévodové z Trosek posílají děti na výchovu k Edenitům,“ začal.

„Zatím ano. Já se rozhodla, že to nenechám na nich. Chci je vychovat dobře, ať už to znamená cokoli.“

„No vida, revoluce shora.“

„Všechno se mění. Téhle vlnky si v bouři nikdo nevšimne. Ale s rodinnou budu blíž lidem. Vévodové z Trosek byli hrozně odříznutí.“

„Takže se vdáš?“

„Tobě to nejde z hlavy, co? Nevím. Když narazím na někoho výjimečného a budeme oba chtít, a když okolnosti dovolí, samozřejmě se vdám. Ale budu mít spoustu milenců a ještě víc přátel a děti budou mít kamarády, aby si měly s kým hrát v parku. Možná se vrátí i Haile a zapojí se.“

„To zní jako pohádka, v jaký bych sám rád vyrůstal. Otázkou zůstává: stane se to? Napřed musíme zvládnout krizi.“

„Zvládneme. Nějaké řešení existuje. Tys to řekl a já s tebou souhlasím.“

Přejel jí prsty po páteři, Ione ho potěšila slastným zavrněním. „Jo. Uvidíme, jestli nám ten tyrathkovskej bůh aspoň napoví.“

„Už se těšíš na cestu, co? Říkala jsem ti, že už jsi takový.“ Přitulila se a jednou rukou ho pohladila po stehně. „A co ty? Oženíš se? Sarha by jistě měla zájem.“

„Ne!“

„No dobře, Sarhu necháme stranou. Ale ještě ti zbývá ta statkářka z Norfolku, pamatuješ… jak se jenom jmenovala?“

Jozue se rozesmál, převalil ji na záda a sevřel ruce. „Jak moc dobře víš, jmenuje se Louise. A ty na ni pořád žárlíš, viď?“

Ione na něj vyplázla jazyk. „Ne.“

„Pokud ti to nedochází, život v polích mě moc neláká.“

„Pravda.“ Zvedla hlavu a rozmarně ho políbila. „Jozue?“

Zasténal a spadl na matraci; rozvlnila se. „Tenhle tón nesnáším. Vždycky když ho slyším, skončím v loji.“

„Jenom jsem se chtěla zeptat, co se tvému otci stalo po tom posledním letu. Lady Mac sem přiletěla celá ohořelá a měla zkratované dvě uzliny. Za to nemohli piráti, ani tajná mise pro císaře z Oshanka, ani záchrana trosečníků z meridiánské flotily, abych jmenovala jen pár z tvých vysvětlení.“

„I ty malověrná.“

Otočila se na bok a opřela si hlavu. „Tak jak to bylo?“

„No dobře, když už to musíš vědět. Táta našel vrak xenocký lodi plný úžasný techniky. Měli generátory gravitace, konvertor hmoty na energii, sériový molekulární syntezatory. Úžasný věci pár set let před naší úrovní. Byl boháč, Ione. S těma hračkama by změnil celou konfederační ekonomiku.“

„A proč to neudělal?“

„Lidi, co si Lady Mac najali na průzkum asteroidů, byli teroristi, a táta jim musel utéct časovou branou uprostřed vraku.“

Ione na něj chvíli hleděla a pak vyprskla smíchy. Plácla ho přes rameno. „Ty jsi neuvěřitelný.“

Jozue se na ni ublíženě podíval. „Cože?“

Objala ho a přitulila se. „Nezapomeň to vyprávět dětem.“

Tranquillity viděla, jak se Jozue zoufale mračí. Komplikované myšlenkové podprogramy zvážily možnost, že projednou mluvil pravdu, ale nakonec ji zamítly.

***

Harkeymu se vrátily někdejší zisky. Oproti dobám karantény, kdy si letci dávali pozor na peníze, prožíval bar téměř boom. Tržby sice nedosahovaly časů před příchodem posedlých, ale na Tranquillity se vracely lodě. Pravda, místo kosmických koulí to byly jen meziorbitální náklaďáky, ale přilétaly plné zboží a lidí ochotných utrácet. Víc si vydělali i lidé na kosmoportu. Obchodní a finanční králové z posledních pater hvězdodrapů už stačili uzavřít smlouvy s obrovskými edenitskými továrnami, mezi nimiž se tak prozřetelně objevili. Zanedlouho zakonzervované kosmické lodě začnou létat na Zemi, na Saturn, na Mars a k asteroidům. A co bylo nejlepší, mezi stolky se vrátil ruch, všichni si měli o čem povídat. Sebedůvěra dělala s peněženkami hostů pravé divy.

Sarha, Ashly, Dahybi a Beaulieuová obsadili oblíbenou kóji a čekali na kapitána, protože si s nimi domluvil schůzku. Ve tři čtvrtě na devět ráno bylo u Harkeyho prakticky liduprázdno. Servírka odešla a Dahybi si přivoněl ke kávě. I sukně měl zrána personál delší. „Je to divný, pít tady kafe.“

„Je divné tu být touhle dobou,“ doplnil Ashly. Nalil si do šálku mléko a dolil čajem. Sarha nesouhlasně mlaskla, sama si dávala mléko až do čaje.

„Někam poletíme?“ zeptal se Dahybi.

„Vypadá to tak,“ odhadla Beaulieuová. „Kapitán nechal v doku sundat pláty nad špatnou uzlinou. Takže ji chce dát vyměnit.“

„Ta nebude levná,“ zamumlal Ashly. Zamyšleně zamíchal čaj.

Jozue si přitáhl poslední židličku a posadil se. „Která není levná?“ zeptal se.

„Vzorovací uzlina,“ řekla Sarha.

„Aha, tahle.“ Jozue zvedl prst a servírka okamžitě přispěchala. „Čaj, loupák a pomerančovou šťávu,“ poručil si. Přátelsky se usmála a odkvačila. Dahybi se zamračil. Měla krátkou sukni.

„Zejtra odlítám,“ řekl Jozue. „Jakmile se Oenone vrátí z Mračna s novýma uzlinama.“

„Ví o tom velící admirál?“ nadhodila Sarha.

„Ne, ale ví o tom konsenzus. Nepovezeme náklad, odlétáme s perutí admirála Saldany.“

„My?“

„Jo. Proto jste tady. Tentokrát před váma nebudu nic tajit. Slibuju vám dlouhej a zajímávej výlet. Potřebuju dobrou posádku.“

„Jdu do toho, kapitáne,“ pospíšila Beaulieuová.

Dahybi usrkl kávu a usmál se. „Já taky.“

Jozue se podíval na Sarhu a Ashlyho. „Kam poletíme?“ zeptala se.

„Hledat tyrathkovského spícího boha, aby nám poradil, co s posedlými. Ione a konsenzus se domnívají, že je někde za mlhovinou v Orionu.“

Sarha se raději podívala na Ashlyho. Pilot byl v šoku. Pro člověka, který se vzdal normálního života, aby viděl z věčnosti co nejvíc, byla kapitánova slova jako kouzelné zaklínadlo. A Jozue to ví, pomyslela si Sarha. „Opička a banán,“ špitla. „No jo, Jozue, samozřejmě letíme.“ Ashly jen tupě přikývl.

„Díky,“ obrátil se Jozue na všechny. „Vážím si toho.“

„Koho máš na fúzi?“ zeptal se Dahybi.

„No jo,“ zarazil se Jozue. „Teď špatný zprávy: letí s náma Alkad Mzuová.“ Začli nadávat. „Kromě jiných,“ dodal hlasitě Jozue. „Vezeme dost expertů na všechno možný. Mzuová je oficiálně naše odbornice na exotickou fyziku.“

„Exotickou fyziku?“ Sarhu termín pobavil.

„Nikdo neví, co je ten bůh vlastně zač, tak pokrejváme všechny obory. Nebude to jako let za Alchymistou. Tentokrát v tom nejsme sami.“

„No dobře, ale kdo bude dělat fúzního technika?“ opakoval Dahybi.

„No… v laymilském výzkumu se Mzuová specializovala na fúzní systémy. Mohl bych říct jí. Jenom jsem nevěděl, jak byste se na to tvářili.“

„Zle,“ řekla Beaulieuová. Jozue zamžikal. Kosmoničku ještě nikdy neslyšel pronést jednoznačný názor na člověka.

„Jozue,“ přidala se Sarha. „Přestaň trojčit a řekni Liolovi. Když tě odmítne, fajn, vezmeme někoho jinýho. Když to vezme, rovnou uzná, že jsi kapitán. Víš, že na tu práci má. Zaslouží si příležitost, a tím nemyslím jenom místo na lodi.“

Jozue se podíval na ostatní, všichni souhlasili se Sarhou. „No jo, zeptat se můžu.“

***

Posádky zúčastněných lodí překřtily letku na Polibek smrti. Přezdívka několikrát málem uklouzla i kontradmirálovi Meredithu Saldanovi. Pokaždé převládla disciplína bez pomoci nervové nanoniky, ale přesto své vojáky chápal.

Zpravodajské agentury ve Sluneční soustavě předváděly zjevení Tranquillity na oběžné dráze Jupitera jako velké vítězství ve válce proti posedlým a Caponovi zvlášť. Meredith to chápal jinak. Jeho peruť podruhé vytáhla na posedlé a podruhé musela ustoupit. Tentokrát jim život zachránilo štěstí a předvídavost jeho dávno zesnulého příbuzného. Meredith se nemohl rozhodnout, jestli mu vesmír předvádí ironii osudu nebo spíš osobní pohrdání. Poslední dobou se mohl spolehnout jen na nulovou morálku svých lidí. Procesor v admirálské kajutě oznámil hosta a Meredith Saldana otevřel dveře. Do kajuty vpluli velitel Kroeber a poručík Rhoecus. Došlápli na lepítko a zasalutovali. „Pohov,“ zavelel Meredith. „Co pro mě máte?“

„Bojové rozkazy, pane admirále,“ odvětil Rhoecus. „Od jupiterského konsenzu.“

Meredith se podíval na velitele Kroebera. Čekali na rozkazy z velení druhé flotily v O’Neillově mračnu. „Mluvte, poručíku.“

„Pane, je to tajná operace. KIS odhalila výrobnu antihmoty a požádala Jupiter o její likvidaci.“

„No, mohlo to být horší,“ odtušil Meredith. Útok na výrobnu antihmoty byla sice vzácná, ale přesto standardní operace. Právě takovou jednoduchou misi vojáci potřebují, aby se jim vrátila sebedůvěra. Pak si všiml, že Rhoecus ještě nedomluvil. „Pokračujte.“

„Bezpečnostní subkonsenzus vydal ještě jeden příkaz. Výrobna má být obsazena bez poškození.“

Meredith se zamračil a věděl, že Rhoecovýma očima ho vidí celý jupiterský konsenzus. „Doufám, že nechcete začít používat tu hrůzu sami.“

Rhoecovi se napohled ulevilo. „Ne, pane, to rozhodně ne.“

„Tak na co tu továrnu potřebujeme?“

„Pane, musí doplnit zásoby antihmoty na lodi Lady Macbeth. Konsenzus vysílá dvě lodě za mlhovinu v Orionu.“

Bylo to tak neuvěřitelné, že Meredith zprvu nevěděl, co si o tom myslet. I když to jméno mu něco… ano, Lagrange Calvert, taky se mu vybavoval jakýsi šílený manévr v lalondské atmosféře. „Proč?“ zeptal se klidně.

„Potřebujeme kontaktovat Tyrathky mimo Konfederaci. Máme důvod se domnívat, že by mohli mít informace o povaze posedlosti.“

Meredith věděl, že ho pozoruje konsenzus. Adamitu – dokonce Saldanu – žádají Edenité, aby porušil nejdůležitější zákon, na němž byla postavena sama Konfederace. Přinejmenším bych se měl poradit s velením druhé flotily. Ale stejně jde o důvěru. Konsenzus by takovou misi nespustil bez dobrého důvodu. „Žijeme v zajímavých časech, poručíku.“

„Ano, pane. Bohužel.“

„Tak doufejme, že je přežijeme. Dobře. Veliteli Kroebere, uveďte peruť do bojové pohotovosti.“

„Konsenzus nám přidělil patnáct sokolů, pane,“ řekl Rhoecus. „Mají pomoci s vyzbrojením fregat.“

„Kdy odlétáme?“

„Lady Macbeth je ještě v opravě. Měla by být připravena za dvanáct hodin.“

„Doufám, že se ten Lagrange Calvert aspoň udrží ve formaci,“ zabručel Meredith.

„Konsenzus v něj má plnou důvěru, pane admirále.“

***

Seděli v Harkeyho baru u okna, stolek pro dva. Servírka jim přinesla dvě sklenky Norfolkských slz na dlouhých stopkách, připadali jí nádherně romantičtí. Oba byli kapitáni, on v pomačkané kombinéze se stříbrnou hvězdou na rameni, ona v dokonalé modré edenitské tunice. Hezký pár.

Syrinx zvedla číšku a usmála se. „Neměli bychom pít. Za sedm hodin letíme.“

„Správně,“ přitakal Jozue. Přiťukl si s ní. „Na zdraví.“ Upili a vychutnali první vlnu lahodných slz.

„Norfolk byl krásný svět,“ řekla Syrinx. „O příštím slunovratu jsem se chtěla vrátit.“

„Já taky. Rozjel jsem tam fantastickej kšeft. A taky… jsem tam měl holku.“

Upila. „To je překvapení.“

„Změnila ses. Už nejsi tak upjatá.“

„A ty nejsi tak nezodpovědný.“

„Tak na zlatou střední cestu.“ Přiťukli si.

„Jak jdou opravy?“ zeptala se Syrinx.

„Zatím podle plánu. V nákladovým prostoru mám nový přídavný nádrže na palivo. Teď je přidělávají k potrubí. Dahybi projíždí novou uzlinou integrační protokoly, zatím si nerozumí s ostatníma. Ale nový díly vždycky haprujou, výrobci pořád

vylepšujou, co už stejně dokonale funguje. Do odletu to zvládne.“

„Máš asi dobrou posádku.“

„Tu nejlepší. Co Oenone?“

„V pořádku. Přídavné fúzní generátory jsou běžný model. V nákladních kolíbkách už máme vytažené přípojky.“

„Tak to nám asi došly výmluvy.“

„Jo. Ale výhled z druhé strany mlhoviny za to bude stát.“

„Určitě.“ Zaváhal. „Už jsi zdravá?“

Syrinx si ho prohlédla přes číšku, poslední dobou přinejmenším podle vlastního mínění dokázala vcelku dobře číst v adamitských tvářích. Jeho upřímný zájem ji potěšil. „Už ano. Po Perniku jsem byla docela na hlavu, ale doktoři a kamarádi mě zase postavili na nohy.“

„Máš dobrý kamarády.“

„Ty nejlepší.“

„Tak proč letíš?“

„Hlavně máme s Oenonem dojem, že tak nejlíp posloužíme Konfederaci. Jestli to zní, jako že se vytahuju, tak promiň.“

„To je u mě jedinej důvod. Víš, my dva jsme výjimky. Lidí, co se srazili s posedlýma a přežili, moc není. Přemejšlíme trochu jinak.“

„Vím, co chceš říct.“

„Nikdy jsem neměl takovej strach. Se smrtí to máme složitý. Většina lidí na ni nemyslí. Když pak vidíš, že ti zbývá pár dnů, aspoň se utěšíš, žes nežila zbytečně. A posmrtnej život je a když děláš všechno ze všech sil, v soudnej den budeš mít účty v plusu. Jenže žádnej soudnej den nebude, protože vesmíru jsme volný.“

„Dostává mě, že to Laton rozlouskl. Jeho poslední vzkaz si pouštím pořád dokola. Byl přesvědčený, že Edeniti nepůjdou do nicoty, ani jeden z miliardy. Proč, Jozue? Zas tolik se nelišíme.“

„Co si myslí konsenzus?“

„Ještě nemá názor. Snažíme se poznat povahu posedlých a porovnat ji s naším psychologickým profilem. Mortonridgeské osvobození by nám mělo dát spoustu dat.“

„Nejsem si moc jistej, jestli vám to pomůže. Každá doba má svý názory. Hrnčíř ze sedmnáctýho století rozhodně nebyl jako vy dneska. Sám mám občas dojem, že je Ashly strašně staromódní; například se děsí, jak snadno se děti dostanou k stimulačním programům.“

„Já taky.“

„Ale nemůžeš jim je nijak zakázat, když máme všudypřítomnou datovou civilizaci. Společnost musíš vychovávat, vysvětlovat. Trocha pubertálního experimentování nikomu neublíží. Musíme šířit rozum, umírněnost, pomáhat lidem smířit se se světem. Druhá možnost je cenzura, ale ta na síti nemá smysl.“

„To je poraženecký přístup. Neříkám, že by se dětem nemělo říkat o rizicích stimulace, ale kdybyste si dali tu práci, mohli byste je vyhladit.“

„Znalosti nejdou zničit, lidi se s nima musejí smířit.“ Smutně se podíval na Jupiter. „Jak jsem se snažil vysvětlit velícímu admirálovi. Taky jsem na něj moc nezapůsobil.“

„To mě nepřekvapuje. To, že při letu použijeme antihmotu, je tajné. Naprosto souhlasím.“

„To je něco jinýho…“ začal Jozue. „No jo, asi zkysnu v nicotě. Nemyslím jako Edenita.“

„Ne, to není pravda. Jenom věříš něčemu jinému. Shodneme se, že závislost na stimu je pohroma, lišíme se jenom v tom, co s ní. Přemýšlíme stejně. Já tomu nerozumím! Sakra!“

„Doufejme, že nám to spící bůh vysvětlí.“ Podíval se na ni. „Můžu se zeptat na něco osobního?“

Objela prstem sklenku a olízla si. „Jozue Calverte, jednoho oddaného milence už mám, děkuji.“

„No, chtěl jsem se zeptat, jestli máš děti.“

„Aha.“ Zčervenala. „Ne, nemám. Ještě ne. Moje sestra Pomona má tři a tak si říkám, co jsem vlastně celou tu dobu dělala.“

„No, ale když je máte, jak je vychováváte? Myslím kapitánky sokolů. Berete je s sebou?“

„Ne. Létání je pro dospělé, i v sokolovi.“

„Tak kde vyrůstají?“

„Jak to myslíš?“ Byla to divná otázka, zvlášť od něj. Ale chápala, že je pro něj důležitá.

„Nemají přece mámu.“

„Aha. Je jim to jedno. Kapitáni sokolů mají velké rodiny. Musím tě někdy vzít na návštěvu k matce, uvidíš sám. Moje děti vychová rodina a habitat. Nechci dělat propagandu, ale Edeniti jsou jedna velká rodina. Neznáme sirotky. Pro nás kapitány je to těžké, děti nevidíme třeba několik měsíců. Ale to námořníci znají už tisíce let. A nakonec si to vynahradíme. Až Oenone snese vajíčka, bude mi devadesát a skončím v domě s dvaceti uřvanými dětmi. Jen si to představ.“

„A jsou šťastný, myslím děti bez rodiče?“

„Ano. Jsou šťastné. Asi si myslíš, že jsme hrozně upjatí a slušní, ale nejsme mechanoidi, Jozue, svoje děti milujeme.“ Vzala ho ruku. „Není ti něco?“

„Ne, dobrý.“ Zahleděl se do sklenky. „Syrinx, až poletíme, můžeš se na mě spolehnout.“

„Já vím, Jozue. Pustila jsem si vzpomínky z Murory a mluvila jsem se Samuelem.“

Ukázal na hvězdy za oknem. „Tam někde je odpověď.“

„Konsenzus to ví od začátku. A když mi Kiinti nic neřekli…“

„A já nejsem dost chytrej, abych pomohl s výzkumem…“

Usmáli se. „Tak na šťastnou cestu,“ připila Syrinx.

„Až tak, kam se bojí andělé.“

Dopili Norfolkské slzy. Syrinx zafuněla a otřela si oči. Pak je vykulila na mladého muže u baru. „Prokrista, Jozue, já nevěděla, že jseš dva.“

Měl radost, že i Edenitka bere nadarmo boží jméno, ale když mu došlo, o čem mluví, zchladl. Zamával na Liola.

„Nesmírně rád vás poznávám," pravil Liol, když je Jozue představil. Předvedl ještě dokonalý calvertovský úsměv a políbil jí ruku.

Syrinx se zasmála a vstala. „Promiňte, Liole, ale už jsem očkovaná." Jozue se zakuckal.

„Nechám vás tu," rozloučila se a políbila Jozue na tvář. „Nezaspěte."

„Máš její e-dresu?" zeptal se Liol na půl huby, když ji vyprovázel pohledem.

„Liole, ta modrá věc je sokolí tunika. Syrinx nemá e-dresu. Tak jak se vede?"

„Výtečně." Liol si otočil židli a opřel si bradu o opěradlo. „Slušný mejdany. Po krizi sem přestěhuju Quantum Serendipity."

„No jo. Od přistání jsem tě prakticky nezahlíd."

„Jak taky, Dominique má čerta v těle." Snížil hlas do hrdelního vrčení. „Pětkrát šestkrát za noc. Všechny polohy, co znám, a pár, který snad vymysleli xenoci."

„Fíha."

„A víš co bylo včera? Trojka. Přišla Neomone."

„Kecy! Máš to nahraný?"

Liol položil ruce dlaněmi na stůl a podíval se bratrovi do očí. „Joshi."

„No?"

„Pro Kristovy svatý rány, vezmi mě s sebou."

***

Kerry byla první planeta, na zkoušku. Irské katolické obyvatelstvo dávalo Spojené církvi pěkně zabrat. Místní nevěřili technice a průmyslové nezávislosti svět dosáhl o půl století později, než předpokládala rozvojová společnost. Ani poté hospodářský index nedosáhl nárůstu obvyklého na jiných křesťanských planetách se západoevropskými kolonisty.

Obyvatelé si nežili špatně, tíhli k velkým rodinám, v omezené míře obchodovali s okolními soustavami, neradi přispívali na Konfederační loďstvo a Sněm, pravidelně chodili do kostela. Nesnažili se dostat mezi galaktické hráče jako Kulu, Oshanko nebo Edenité. Byli pokojní a vážili si klidného života. Pak přišli posedlí.

Planetu dělilo od Nové Kalifornie jen sedm světelných let. Měla jen minimální orbitální obranu a nikdy nehromadila bitevní vosy. Ani na údržbu stávajících systémů nebylo moc peněz. Po napadení Arnstadtu se Kerry zoufale snažila vyzbrojit. Průmyslové stanice bohužel nedokázaly vyrábět zbrojní techniku. Planeta neměla nijak úzké kontakty se zbrojařskými velmocemi Kulu a Zemí. Místní Edenité na oběžné dráze obra Rathdruma pomáhali ze všech sil, ale napřed se museli sami opevnit.

Obyvatelé doufali, že je uchrání pozice malé ryby, Capone si na Kerry nic nevezme. Dokud šlo o invaze jako na Arnstadtu, měli pravdu. Změna organizační politiky je tedy zastihla žalostně nepřipravené.

Pět a půl tisíce kilometrů nad atmosférou planety se vynořilo dvanáct krkavců a vypálilo salvu sto dvaceti bitevních vos s antihmotovým pohonem. Bitekové lodě začaly okamžitě zrychlovat na šesti gé. Vosy uháněly před nimi a vypouštěly rakety. Orbitu zaplnily rušičky a tepelné klamné cíle, orbitální obrana viděla čím dál méně. Rakety se zaměřily na pozorovací družice, meziorbitální lodě, raketoplány a průmyslové stanice na nižších oběžných drahách. Explodovaly fúzní nálože a zahltily tak místní prostor další lavinou rušivých signálů.

Velitelé kerryské orbitální obrany, zaskočení rozsahem útoku a vyděšení vyhlídkou na invazi arnstadtských rozměrů, se bránili ze všech sil. Družice vypustily vlastní bitevní vosy, vesmír prořízly elektronové paprsky a rentgenové lasery, útočící rakety vybuchovaly v mracích iontů. Generátory elektronických bojových polí se pustily do rušení. Po čtyřech

sekundách boje obranná UI vyvodila, že krkavci útočí především s ohledem na zabezpečení prostoru. Nemýlila se.

Do vyčištěné oblasti skočilo deset útočných fregat Organizace. Zažehly fúzní pohon a na osmi gé vyrazily k planetě. Vypustily další bitevní vosy.

Umělá inteligence nasměrovala všechny pozorovací satelity na fregaty. Radary a laserové zaměřovače byly proti organizační elektronice k ničemu. Optické senzory oslepily nukleární výbuchy a klamavé laserové pulzy, superhorké zplodiny antihmotových motorů ale zamaskovat nešly. Nad nádhernou křehkou atmosférou planety Kerry vzplála nejstrašnější hrozba.

Na rozdíl od obyčejných bitevních vos nestačilo antihmotovou jen sestřelit. Když laser nebo kulka zasáhne fúzní hlavici, nehrozí jaderná exploze, hlavice se prostě roztříští na molekuly. V antihmotové vose ovšem po zásahu dojde k anihilaci paliva i antihmoty v hlavicích.

Jakmile si UI útok ověřila, bylo pro ni nejdůležitější zabránit vosám slétnout tisíc kilometrů nad stratosféru. Kosmické lodě, komunikační družice, přístavní stanice i orbitální továrny musela odepsat. Všechny prostředky orbitální obrany soustředila na likvidaci antihmotových vos. Zbraně přestaly střílet na krkavce a na fregaty, zaměřily se čistě na oslnivé jiskřičky nad planetou. Obranné vosy prudce měnily směr, těžké vesmírné kulomety z družic pálily kinetické střelivo do předpokládané dráhy antihmotové hrozby. Hlídkové lodě s velkým zrychlením padaly k planetě a chystaly zbraně i vosy.

Krkavci vypálili další salvu bitevních vos rovnou do mračna plazmatu, jež zůstalo po prvním střetu raket. Druhá várka mířila na nízkoorbitální obranné družice. Kromě nabití zbraní nemohlo velení nic dělat. Fregaty se cestou k planetě rozdělily a každá zamířila jiným směrem. Nikdo je neohrožoval. Na kontinent pod sebou mohly vypustit cokoli.

Když nad nimi explodovala antihmota a pokryla tři tisíce kilometrů oblohy oslnivou září, zachovaly se nepochopitelně. Dvě stě kilometrů nad atmosférou vyhodila každá fregata dávku pasivních dvoumetrových vajíček. Poté se obrátily a na osmi gé zamířily pryč. Na rozloučenou ještě vypustily menší krycí salvu antihmotových vos.

Tentokrát ale nevyšlo všechno po jejich. Množství zbraní, zaměřených na malou oblast nad napadeným kontinentem, konečně k něčemu bylo. I druhořadá orbitální obrana se musí umět postavit tak malému počtu lodí. U jedné fregaty explodovala jaderná hlavice. V lodi okamžitě došlo k anihilaci veškeré antihmoty. Výbuch zničil veškeré zařízení v okruhu pěti set kilometrů. Ve větší vzdálenosti tepelná vlna lodě přismahla a odhodila. Holé kusy trupu pod odloupanou pěnou zářily jako hvězdy. Obyvatelé planety, kteří nemoudře pozorovali nebeskou bitvu, přišli o oči.

Dávka gama záření přizabila dva krkavce. Jedna fregata příval energie nezvládla. Šestiúhelníková síť chladicího vedení pod potahem trupu se roztavila, vzorovací uzliny selhaly a záření zničilo jejich molekulární obvody. Fúzní motory ztichly. Z přetlakových ventilů vyrazila pára. Posádka se okamžitě pustila do havarijních oprav, aby udržela antihmotu v nádržích.

Žádná loď se pro ně nevrátila. Jakmile zbylých osm fregat dosáhlo výšky pěti tisíc kilometrů, skočily. Krkavci je následovali za pár vteřin a obyvatelé planety Kerry jen kroutili hlavami, co to mělo znamenat. Na pozadí zavřených černých děr atmosférou beztrestně padala černá vajíčka. Orbitální čidla o nich nevěděla. Ani lidé z planety je neviděli, protože obloha stále bouřila výbuchy hlavic.

Než vejce v atmosféře tvrdě zabrzdila, padala rychle. Ospalou zemědělskou krajinou zaduněly sonické třesky, první známka, že se něco děje. Když se vesničané podívali na nebe, uviděli jen meteory trosek z orbitální bitvy – tak je to vždycky, tvrdili světáci. Vejce přibrzdila pod rychlost zvuku až kilometr nad zemí. Z dolní půlky vysunula plátky a zdvojnásobila odpor

vzduchu. Ve čtyřech stech metrech vyskočil vodicí padák. Ve dvou stech hlavní.

Dvě stě padesát černých vajec popadalo do krajiny na rozloze tří a půl tisíce čtverečních kilometrů. Osmi z nich selhaly brzdicí plátky, dalším devíti padáky. Zbylých dvě stě třiatřicet své pasažéry důkladně vyklepalo, po dopadu se ještě pár metrů kutálela a nadskakovala. Pak skořápky hlasitě praskly a posedlí se začali kochat zelenou idylou, svým novým působištěm.

Krkavci doletěli k Nové Kalifornii za třicet hodin. Nikdo je nevítal jako hrdiny. Organizace už věděla, že sabotáž zabrala; nicotou se zprávy šíří rychle.

Al byl bez sebe radostí. Emmetovi a Leroyovi nařídil okamžitě vyzbrojit dalších pět rozsévačských letek. Posádky i asteroidy s nadšením spolupracovaly. Vítězství se sice nemohlo měřit s Arnstadtem, ale Organizaci se přesto vrátila sebedůvěra. Zase jsme velmoc, říkali si všichni. Remcání a nadávání utichlo.

Varrad u Monterey opustil podobu fantastické rakety. Vylétl nad římsu a pomalu dosedl, byl roztěkaný, ale šťastný.

Slušná práce, řekl Hudson Proctor Pran Soo, mrtvé duši v těle krkavce. **Kiera se zmínila, že je s tebou spokojená.**

Začněte pumpovat výživu, odvětila bez výrazu Pran Soo.

Jasně. Tumáš, dobrou chuť.

Hudson Proctor vydal rozkaz a do potrubí přitekla kaše.

Dva z nás tam zůstali, řekla Pran Soo ostatním krkavcům. **Linsky a Maranthis. Schytali záření, když Kerry sestřelila Dorbane. Byla to hrůza. Cítila jsem, jak se rozpadají.**

Cena za vítězství, nezklamal Etchells. **Nás je o dva míň a Konfederace ztratila celou planetu.**

Jo, pravil Felix v těle Kerachela. **Z Kerry mě obcházela hrůza. Když došlo na pití piva, vždycky nám to nandali.**

Nech si svoje poraženecký komoušský bláboly pro sebe, odsekl Etchells. **Tato mise měla potvrdit schůdnost**

nové strategie. Co ty o tom kurva můžeš vědět? Jsme elitní vojáci, kosmický šturmkorps.

Dej si oraz, debile. A nesnaž se nám namluvit, žes byl v armádě. I branec musí mít minimální IQ.

Fakt? Nic nevíš. V boji jsem zabil patnáct mužů.

No jasně, jako saniťák. Nedokázal jsi přečíst nápis na ampuli.

Ser na to, já tě varuju.

Nebo?

Kieru by jistě zajímalo, jaký tu šíříš rozbroje. Uvidíme, co s tebou udělá trocha hladu.

Drž už kurva hubu ty nedomrlej imbecilní zasranej omezenej nácku!!!

Všeobecná spříznění na chvíli utichla.

Slyšels to? zeptala se Pran Soo Rocia na soukromé vlně.

Slyšel, odvětil Mindor. **Vypadá to, že se věci pohnuly správným směrem.**

Možná. Všichni si snad umíme spočítat jedna a jedna. Až začneme útočit na tvrdší cíle, Kiera bude mít co dělat se stávkou.

A tu zlomí, pokud nenajdeme jiný zdroj potravy.

Jo, jak to pokračuje?

Sledoval jsem Lucky Logorna, už jsou skoro na Almadenu.

Myslíš, že ti ten Deebank půjde na ruku?

Přišel s první rozumnou nabídkou. A byl ochotný se dohodnout.

***

Velící admirál se od incidentu v soudní síni držel od pancéřové laboratoře KIS dál. Maynard Khanna byl po čertech dobrý důstojník, navíc mladý a milý.

V Konfederačním loďstvu by to dotáhl daleko, to si Samual Alexandrovic často říkal. Ať už bych mu pomáhal, nebo ne. A teď je mrtvý.

Smuteční obřad v ekumenickém kostele na Trafalgaru byl krátký a prostý. Důstojný, jak se patří. Rakev zahalená vlajkou

podle odvěkého vojáckého zvyku uctivě položila čestná stráž mariňáků na katafalk před oltářem. Měla sloužit jako ohnisko úcty. Samualovi spíš připadala jako obětina.

Při zpěvu chorálu v první řadě lavic ho najednou napadlo, jestli se na ně Khanna dívá. Informace vyždímané ze zajatých posedlých naznačovaly, že duše lapené v nicotě vnímají události na světě živých. Velící admirál sám sebe tak přesvědčil, že dokonce sklonil zpěvník a podezíravě se podíval na rakev. Tak proto kdysi v pravěku začaly pohřby? Obřady znaly všechny kultury, uctívali jimi přechod do jiného života. Přátelé a příbuzní zesnulého přicházeli vzdát poctu a popřát nebožtíkovi šťastnou cestu. Pro duši, jinak nahou a osamělou, musí být jistě milé, že si ostatní jejího života tak váží.

Ostatky Maynarda Khanny na plný život rozhodně nepoukazovaly. Mladý, umučený k smrti, neskonal rychle ani důstojně.

Samual Alexandrovic znovu zvedl zpěvník a pozvedl hlas s vervou, jež ostatní důstojníky překvapila. Khanna třeba vidí, jak si ho jeho velitel cení, a povzbudí ho to. Pokud existuje alespoň možnost, je třeba se snažit. Samual Alexandrovic se teď musí postavit příčině svého žalu. Jacqueline Couteurová stále obývala ukradené tělo, a tak se vyhýbala zákonům, jež by jinak mnohonásobnou vražedkyni bez milosti ztrestaly.

Do laboratoře ho provázely Mae Ortliebová a Jeeta Anwarová z kanceláře předsedy Sněmu, z druhé strany měl admirálku Lalwaniovou a kapitána Amra al-Sahháfa, náhradu za Maynarda Khannu. Přítomnost obou předsedových poradkyň mu vadila; připomínaly mu, že je čím dál víc pod politickým dohledem. Olton Haaker sice má právo jeho práci kontrolovat, ale od začátku krize mu to dává příliš okatě najevo.

Poprvé byl skutečně rád za mortonridgeské Osvobození. Masivní bojová akce na sebe od Loďstva přitáhla pozornost Sněmu i zpravodajských kanceláří. Politici asi správně odhadli, jaký psychologický dopad bude tak veliká akce mít, musel

uznat Samual Alexandrovič. Sám si pustil pár reportáží z fronty, aby viděl, jak se seržantům daří. Bože, toho bláta!

Doktor Gilmore a Euru delegaci potentátů uvítali klidně. Dobré znamení, pomyslel si velící admirál. Nálada mu ještě stoupla, když s nimi Gilmore zamířil do fyzikální a elektronické laboratoře, ne k pasti na démony.

Biteková laboratoř číslo čtrnáct vypadala skoro jako obyčejné výzkumné pracoviště. Podél stěn dlouhé místnosti stály stoly, mezi nimi masivní kvádry jako v márnici, na jednom konci zasklené sterilní boxy. Všude se jako moderní megality tyčily vysoké komplety pokusných přístrojů, doplněné čidly s ultravysokým rozlišením a silnými stolními procesory. Z nestandardního vybavení poznal velící admirál jedině klonovací nádrže. Ty jinak používali pouze Edenité.

„Co přesně nám tu chcete ukázat?“ zeptala se Jeeta Anwarová.

„Prototyp antipaměti,“ odpověděl Euru. „Sestavit ji bylo překvapivě jednoduché. V archivech máme samozřejmě spoustu psychických zbraní, nezačínali jsme od nuly. A nervové pochody při zapisování do paměti máme dobře prozkoumané.“

„V tom případě mě překvapuje, že s antipaměti nepřišel nikdo před námi.“

„Jde o její použití,“ vysvětlil Gilmore. „Jak jednou poznamenal pan velící admirál, čím je zbraň složitější, tím hůř se používá, zvláště v poli. Antipaměť se musí do mozku nahrávat dlouhou sekvencí zapisovacích pulzů. Nemůžete ji prostě vypálit na nepřátele jako kulku. Museli by se dívat přímo do paprsku, nehýbat se a nemrkat. A jakmile by se o ní nepřítel dozvěděl, stačilo by mu přeprogramovat sítnicové implantáty, aby antipaměť odfiltrovaly. U zajatců je ovšem použití velice snadné.“

U posledního zaskleného boxu na ně čekal Mattox, načepýřený jako pyšný otec. „Největší překážku představovaly zkoušky,“ začal. „Obyčejné bitekové procesory jsou v tomto

ohledu na nic. Museli jsme sestavit systém, který dokonale napodobí neuronovou strukturu typického člověka.“

„Vy jste naklonovali mozek?“ zděsila se Mae Ortliebová.

„Struktura je opravdu okopírovaná z mozku,“ hájil se Mattox, „ale samotný konstrukt je čistý bitek. Nic jsme neklonovali.“ Ukázal oknem do boxu.

Delegace přistoupila blíž. V boxu stál jediný stolek s lesklým kovovým válcem. Tenké hadičky na výživné roztoky ho spojovaly s recyklátorem bílkovin. V polovině výšky z válce trčela nenápadná průhledná krabička. Kousek pod jejím povrchem bylo vidět černou kouli. Velící admirál zvýšil rozlišení sítnic. „To je oko,“ řekl.

„Ano, pane,“ přitakal Mattox. „Snažíme se to udělat pokud možno realisticky. Antipameť se musí do mozku zapsat zrakovým nervem.“

Několik centimetrů od bitekového oka spočíval černý elektronický modul, pověšený na nemotorném stojanu. K zásuvkám z něj vedly optické kabely.

„Jaké programy v konstruktu používáte?“ zeptala se Mae Ortliebová.

„Moje,“ odvětil Euru. „Propojili jsme kůru se spřízněnostním procesorem a já do mozku nahrál vlastní osobnost a vzpomínky.“

Trhla sebou a podívala se z Edenity na kovový válec. „Není to trochu neobvyklé?“

„V dané situaci je to jedno,“ odvětil s úsměvem. „Snažíme se vytvořit co nejpřesnější model. K tomu potřebujeme lidskou mysl. Můžete mu dát jednoduchý Turingův test.“ Sáhl na procesorový blok u dveří. AV-projektor ožil.

„Kdo jste?“ zeptala se nervózně Mae Ortliebová.

„Jmenuji se nejspíš Euru dva,“ odvětil projektor. „Ale první Euru už v průběhu pokusů s antipamětí přenesl svoji osobnost dvanáctkrát.“

„Tak to byste měl být Euru třináct.“

„Říkejte mi malý Euru, bude to jednodušší.“

„Myslíte si, že vám zůstaly lidské schopnosti?“

„Samozřejmě nemám spřízněnost, což mě deprimuje. Ale vzhledem k tomu, že nebudu existovat dlouho, se to dá vydržet. Jinak jsem úplný člověk.“

„Dobrovolně se přihlásit k sebevraždě není příliš lidské, zvláště u Edenity.“

„Přesto jsem se tak rozhodl.“

„Rozhodlo se vaše původní já. A co vy, nejste nezávislý?“

„Kdybyste mi dali několik měsíců na vývoj, zřejmě bych se začal rozmýšlet. Teď jsem ale duchovním dvojčetem velkého Eurua a pokus je pro mne zcela přijatelný.“

Velící admirál se zamračil, znepokojen podivným rozhovorem. Netušil, že se Gilmorův tým dostal tak daleko. Poočku se na Eurua podíval. „Bylo mi řečeno, že duše vzniká otištěním soudržných uvědomělých myšlenek do energie nicoty, která se dostala do našeho vesmíru. Jako uvědomělý jedinec tedy budete mít duši.“

„Dá se to předpokládat, pane admirále,“ odvětil malý Euru. „Je to logické.“

„Což znamená, že se můžete sám stát nesmrtelnou entitou. Při tomto pokusu ale budete zničen. Přinejmenším pro mne je to děsivá představa. Nejsem si jist, že máme morální právo pokračovat.“

„Chápu, co chcete říct, pane admirále. Identita je pro mě ale důležitější než duše. Vím, že i po vymazání z tohoto konstruktu budu jako Euru žít dál. Mé já bude pokračovat v existenci. Edenité to vědí celý život. Já konkrétně existuji z jediného důvodu, mám zajistit trvání své kultury. Lidské bytosti od věků pokládaly život za své rodiny nebo ideály, i když si nemohly být jisté, že mají duši. Nijak se od nich neliším. Prostě jsem se rozhodl ozkoušet antipaměť, aby náš rod překonal krizi.“

„To je pořádný Turing,“ ušklíbla se Mae Ortliebová. „Vsadím se, že když ten pán vymýšlel, jak dokázat umělou inteligenci, takovéhle otázky rozhodně nepředvídal.“

„Pokud už jste skončil…“ vložil se rychle do hovoru Gilmore.

Velící admirál se ještě podíval na válec, nechtělo se mu pokus povolit. Věděl, že předseda Sněmu by nesouhlasil. Ale ten se do vojenských záležitostí plést nebude. „Dobře, svoluji,“ řekl nerad.

Gilmore a Mattox se po sobě provinile podívali. Mattox se spojil s řídicím procesorem sterilního boxu a sklo zmatnělo. „Jenom pro jistotu,“ vysvětlil. „Dovnitř samozřejmě uvidíte přes bezpečnostní kameru. Nebude tam ale nic k vidění, spektrum antipaměti je odstíněné.“

Na monitoru byla komora opravdu bezbarvá a vybledlá. Viděli jen, jak se z elektronické skříňky vysouvá malý nevýrazný kotouček a zastavuje se před černým okem. Dole běžely nesrozumitelné údaje.

„A je to,“ oznámil Mattox.

Velící admirál se odpojil od procesoru. Sklo zase zprůhlednělo, delegace ještě zahlédla, jak se kotouček vrací do skříňky.

Gilmore se otočil na AV-projektor. „Malý Euru, slyšíš mě?“ Procesor neodpověděl.

Mattox přijal hlášení od sond. „Mozková činnost ustala,“ řekl. „Synaptické spoje jsou naprosto náhodné.“

„Co zbytky paměti?“ zeptal se Gilmore.

„Zhruba třicet až pětatřicet procent. Až se tkáň stabilizuje, projedu kompletní neurologickou prohlídku.“ Vědci z KIS se na sebe usmívali.

„To je dobré,“ pravil Gilmore. „To je výborné. Zatím nejlepší výsledek.“

„Co to znamená?“ zeptal se Samual Alexandrovič.

„Nezbyla jediná soudržná myšlenka. Malý Euru přestal myslet. V biteku zbyly jen útržky vzpomínek.“

„Slušné,“ zamyslela se Mae Ortliebová. „Jaká je další fáze?“

„Ještě nevíme," odtušil Gilmore. „Musím přiznat, že máme děsivou moc. Chceme duše vyděsit a vyhnat je ze zkratu s naším vesmírem."

„Pokud to na ně funguje," poznamenala Jeeta Anwarová.

„Pravda, tady vyvstává spousta dalších problémů," připustil smutně Gilmore.

„Nechte mě hádat," řekl Samual. „Když použijete antipaměť na posedlého, vymažete i vzpomínky jeho hostitele a vezmete mu duši."

„Pravděpodobně," přitakal Euru. „Víme, že mysl hostitele zůstává uvězněná v posedlém mozku. Po vypnutí stáze se hostitel koneckonců ujímá vlády nad tělem a vzpomíná si, co se s ním dělo."

„Antipaměť tedy nepůjde použít individuálně?"

„Pokud nechceme zničit i hostitele, ne."

„Bude tahle verze působit v nicotě?" otázal se ostře Samual.

„Pochybuji, že se tam vůbec dostane," odpověděl Mattox. „Zatím je příliš pomalá a neúčinná. Zničila sice myšlení malého Eurua, ale jak jste viděl, nerozbila všechny vzpomínky. Oblasti vědomí, které v okamžiku útoku nepracují, zůstanou odříznuté. Když přirovnám mozek k městu, ničíme ulice, ne domy. Vzhledem k tomu, že posedlí mají s nicotou jen chatrné spojení, nikdo nám nezaručí, že se antipaměť v této podobě dostane až k ztraceným duším. Musíme vyvinout daleko rychlejší verzi."

„S jistotou to nevíte?"

„Ne, pane. Máme jen odhady a teorie. Nebudeme si jistí, dokud to nezkusíme."

„Problém je v tom, že funkční antipaměť zničí všechny duše v nicotě," zašeptal Euru.

„Je to pravda?"

„Ano, pane," odvětil Gilmore. „V tom je náš problém. Nemáme možnost udělat laboratorní pokus. Antipaměť je definitivní zbraň."

„Duše vám to nebudou věřit," prohlásila Lalwaniová. „Vzhledem k tomu, co víme o nicotě, vám ani nebudou věnovat pozornost."

„Nemohu povolit zbraň, která zničí miliardy lidských bytostí," prohlásil velící admirál. „Musíte najít jiné možnosti."

„Ale, pane admirále…"

„Ne, doktore. Vím, kolik vám to dalo práce, a oceňuji vaše nasazení. Nikdo neví lépe než já, jakou jsou pro nás posedlí hrozbou. Ale ani to nám nedává právo k takovému kroku."

„Pane admirále! Už jsme zkoušeli všechno, co mělo sebemenší šanci na úspěch. Všichni teoretici ze všech oborů nám dodávali i nejšílenější nápady. Dokonce jsme zkusili vymítání jako ten kněz na Lalonde. Nic. Nic nemělo sebemenší účinek. Jediného pokroku jsme dosáhli s antipamětí."

„Pane Gilmore, nesnižuji vaši práci ani odhodlání. Ale jistě sám vidíte, že je to nepřijatelné. Z morálního, z mravního hlediska je to nepřijatelné. Páchali bychom zlo. Mluvíte tady o genocidě. Něco vám povím, z mých úst povolení neuslyšíte. A doufám, že ani od jiného velitele. Začněte hledat jiné řešení. Tenhle projekt skončil."

Lidé velícího admirála uzavírali sázky, jak dlouho předsedovi Haakerovi potrvá, než si šéfa zavolá na kobereček. Vítěz odhadl devadesát sedm minut. Seděli u oválného stolu ve virtuální bublině s nejvyšším stupněm zabezpečení.

„Samuale, nemůžete jen tak zrušit výzkum antipaměti," zahájil předseda. „Nic jiného nemáme."

Samual Alexandrovič se v soukromí své kanceláře usmál nad tím, že ho Haaker oslovuje křestním jménem; dával tím najevo, že neustoupí. „Kromě Osvobození Mortonridge, chtěl jste říct." Představoval si, jak se skutečný Haaker mračí.

„Několikrát jste řekl, že Osvobození neřeší celý problém. Antipaměť ano."

„Rozhodně. Definitivně. Nevím, jestli vám to Jeena a Mae vysvětlily do podrobností, ale podle vědců by antipaměť zničila všechny duše v nicotě. O tom nemůžeme vážně uvažovat."

„Samuale, ty duše, které tu tak bráníte, se nás všechny snaží zotročit. Musím říci, že mě váš přístup překvapuje. Jste voják a víte, k čemu vede nerozum spojený se střetem zájmů. Tato krize je obojí. Duše se chtějí vrátit a my jim to nesmíme dovolit. Když bude po jejich, vyhubí lidskou rasu."

„Zničí skoro všechno, čeho jsme dosáhli. Ale nevyhladí život. Nevěřím ani, že mohou posednout všechny živé. Edenité jsou proti nim odolní a posedlí se už skoro nešíří."

„Ano, díky vaší karanténě. Nepopírám, že zabrala. Zatím jsme ale nepřišli s ničím, co by zvrátilo stávající situaci. A právě po tom obyvatelé Konfederace volají. Trvají na tom. Šíření posedlých jsme možná zpomalili, ale nezastavili. Víte to stejně dobře jako já. A karanténu je těžké udržet."

„Vy snad opravdu nechápete, co mi tu navrhujete. V nicotě jsou miliardy duší. Miliardy."

„A žijí v mukách. Z nějakého důvodu nemohou dál jako ten šílenec Laton. Nemyslíte si, že jim skutečná smrt uleví?"

„Některým možná. Já bych ji uvítal. Ale ani já, ani vy o tom nemůžeme rozhodovat."

„Zahnali nás do kouta. To oni nás napadli."

„To nám nedává právo je vyhladit. Musíme najít způsob, jak jim pomoci, a tím pomůžeme i sobě. Copak to nechápete?"

Virtuální podoba předsedy Sněmu ztratila nestrannou masku, přízrak se naklonil nad stůl. „Samozřejmě to chápu. Nedělejte ze mě tvrdohlavého padoucha. Podporoval jsem vás, Samuale, protože vím, že lepšího velitele nenajdu. A vyplatilo se mi to. Zatím jsme politicky na koni, horké hlavy nevyskakují. Ale to nevydrží věčně. Jednou musíme přijít s řešením pro celou Konfederaci. A zatím máme jedinou odpověď: antipaměť. Nedovolím vám zastavit výzkum, Samuale. Žijeme v zoufalých časech a musíme počítat se vším."

„Nedovolím takovou zrůdnost použít. Duše jsou jiné než my, ale jsou to lidé. Přísahal jsem chránit život v celé Konfederaci."

„Rozkaz byste stejně nevydal vy. Taková zbraň nespadá pouze pod armádu. Rozhodujeme o ní my, politici, i když námi tolik opovrhujete.“

„Jen s vámi nesouhlasíme. Občas.“ Velící admirál pustil do sensa úsměv.

„Hledejte dál, Samuale. Tlačte na Gilmora a jeho lidi, ať najdou humánnější řešení. Chci ho stejně jako vy. Ale zároveň ať pokračují v práci na antipaměti.“

Samual mlčel. Bylo mu jasné, že když odmítne, vydá Haaker oficiální příkaz přes vlastní kancelář. Čímž by se jako admirál ocitl v neudržitelné pozici. Byl v kleštích.

„Jak si přejete, pane předsedo.“

Olton Haaker se křečovitě usmál a zrušil schůzku, bezpečně utajenou přede všemi kromě něj a Samuala Alexandroviče.

***

Šifrovací protokoly, jež zabezpečovaly sensokonference prvního stupně utajení, byly naprosto neprůstřelné. Experti často citovali statistiku, podle níž by rozkódování vládního bezpečnostního protokolu trvalo všem umělým inteligencím v Konfederaci pětinásobek života vesmíru. Oddělení šifrované komunikace KIS (nebo KVB či 07) by tedy zřejmě do značné míry šokovalo, kdyby vědělo, že rozhovor předsedy Konfederačního sněmu s velícím admirálem Konfederačního loďstva běží v přímém přenosu na dokonalé kopii televizoru Sony, model 1980, úhlopříčka 68 cm před patnácti pozornými dvoutisíciletými starci a jednou velice nepozornou desetiletou holčičkou.

Když obraz zhasl a uprostřed trinitronové obrazovky zůstalo jen vysvícené zelené oko, Tracy Deanová zničeně vzdychla. „Tak, a máme lišku v kurníku.“

Jay na vysoké židli houpala nohama. Kromě klubovny sloužil domek na pláži penzionovaným kiintským pozorovatelům i jako ubytovna. Ti, kdo se necítili na vlastní chatku, tu měli prostorné slunné pokoje. Zdi byly natřené

bílým vápnem, na všech podlahách ležely pálené dlaždice. Všichni pěstovali palmy v květináčích. Okny prolétali zlatorudí ptáčci s tyrkysovými blanitými křídly a v domě se obratně vyhýbali kulatým opatřovatelům. Z celého domu vyzařovalo pohodlí. Nebyl tu jediný schod, jen rampy, židle tlustě polstrované, dokonce jídlo měkké jako pro mimino.

Prvních pět minut to tu Jay bavilo. Tracy ji provedla, představila jí další obyvatele, křehké a vrásčité, ale čiperné. Viděli ji rádi, mohli se rozplynout, hladili ji po vláskách, spiklenecky mrkali, chválili jí nové šaty, vnucovali sušenky s divnými jmény, cukrlata a zmrzlinu. Většinou posedávali v klubovně a sledovali přímé přenosy konfederačních událostí nebo filmy pro pamětníky.

Jay a Tracy trčely u televize půl odpoledne, staříci se celou dobu hádali, na který program přepnout. Přeskakovali mezi utajenými vojenskými a vládními konferencemi a seriálem Šťastné časy, kde se sborově přidávali k přihranému smíchu. Pouštěli si i původní reklamy. Jay se nechápavě usmívala nad trapnými postavami a pokukovala z okna. Tři dny si na pláži hrála s hračkami od opatřovatelů, plavala a chodila na procházky podél vody i do džungle. Jídlo bylo stejně dobré jako na Tranquillity. Tracy jí dokonce opatřila procesorový blok s AV-projektorem, schopným vyladit všechny programy v Konfederaci, a Jay ho každý večer pár hodin sledovala. Občas se za ní stavil Richard Keaton. Jinak ale měla všeho po krk. Na nebi ji stále provokovala šňůra korálkových planet, připomínka, že v kiintské domovské soustavě není všechno tak líné jako na pláži pro důchodce.

Tracy zachytila její pohled a pohladila ji po ruce. „Kulturní rozdíly," pošeptala jí důvěrně, když vyděšený Fonz dostal povolávací rozkaz. „Jiná doba, jiný humor."

Jay rozumně přikývla a dál přemýšlela, kdy se uvidí s Haile. S Haile byla daleko větší legrace než s Fonzem. Pak přepnuli na velícího admirála s předsedou.

„Korpus bude muset zasáhnout,“ řekla stará paní jménem Saska. „Antipameť by mohla prosáknout i mimo lidské spektrum. To by bylo zlé.“

„Korpus nezasáhne,“ odvětila Tracy. „Nikdy nezasahuje. Co se děje, děje se.“

„Podívejte se do záznamů,“ přidala se jiná žena. „Spousta druhů zvažovala tváří v tvář v nicotě použití podobné zbraně. Víme o osmnácti případech, kdy antipaměť skutečně použily.“

„To je hrůza. Co se stalo?“

„Moc nefungovala. Zničila jen část opačně transcendované populace. Mezi opačníky je moc ruchu, aby se antipaměť pořádně přenášela. Žádný druh nevymyslel dost rychlou. Takové věci rozhodně nejde považovat za konečné řešení.“

„Ano, ten pitomec Haaker to musí napřed zkusit,“ opáčil důchodce jménem Galic. „Nesmíme dovolit, aby umírali lidé. I když jsou opační. Žádný člověk nikdy nezemřel.“

„Ale vytrpěli jsme si dost,“ zamumlal kdosi.

„A na unesených planetách začnou umírat už brzy.“

„Povídám, že korpus nezasáhne.“

„Můžeme je požádat,“ řekla Tracy. „Přinejmenším můžeme navrhnout důkladnější dohled nad projektem. Když někdo přijde s antipamětí dost rychlou, aby vymazala nicotu, přijdou závody ve zbrojení.“

„No dobrá,“ podvolila se Saska. „Ale než žádost dostaneme výš, musíme ji schválit nadpoloviční většinou.“

„Jako by to byl problém,“ odtušil Galic.

Tracy se škodolibě usmála. „A já vím přesně, kdo se na takové místo hodí.“ V klubovně se ozvalo nesouhlasné bručení.

„Ten?“

„Podle mě dělá chytrýho.“

„Nemá disciplínu.“

„Takovou pozorovací misi jsme nikdy nedělali.“

„Nafoukanej spratek.“

„Blbost,“ opáčila Tracy. Vzala Jay kolem ramen. „Jay ho má ráda, viď?“

„Koho?“

„Richarda.“

„Aha.“ Zvedla prince Della. Z nějakého záhadného důvodu ho nedokázala nechat v pokojíku. „Dal mi méďu,“ oznámila všem.

Tracy se rozesmála. „Tak vidíte. Arnie, sepiš žádost, nejlíp znáš tu jejich úředničinu.“

„Dobře.“ Jeden muž zvedl ruce. „Najdu si čas.“

V televizi běžela znělka seriálu Miluji Lucy. Tracy protáhla obličej a vzala Jay za ruku. „Pojď, holka, už ses tu nudila dost dlouho.“

„Kdo je ten korpus?“ zeptala se Jay cestou na slunce. Na terase stál stařičký ocelový bicykl. Když ho Jay uviděla poprvé, dlouho přemýšlela, jak na něm lidé mohli jezdit.

„Něco jako edenitský konsenzus, ale u Kiintů. Jenže představuje napůl vládu a napůl filozofii. To jsem ti asi moc nevysvětlila, co?“

„Takže to tu řídí?“

Tracy nepostřehnutelně zaváhala. „Ano. Musíme poslouchat jeho zákony. A první z nich je nevměšování. Haile ho porušila, když tě sem přivedla.“

„A vy máte z té antipaměti strach?“

„Velký strach, i když to nikdo nedává najevo. Ta věc může způsobit pěkný zmatek. Nesmíme to dovolit. Proto chci nechat Richarda poslat na Trafalgar.“

„Proč?“

„Slyšelas, co říkali. Chybí mu kázeň.“ Mrkla.

Tracy Jay odvedla na ebenový kruh. Jay si všimla několika podobných mezi chatkami a pár jich našla i v domě. Několikrát dokonce viděla, jak na nich černá koule někoho vykládá. Jednou zkusila na kruh sama vstoupit, zavřela oči, zatajila dech, ale nic se nestalo. Asi by musela nadatovat příkaz řídicímu procesoru.

Tracy zastavila před kruhem a otočila se k Jay. „Máš návštěvu,“ řekla.

Zničehonic se objevila černá koule. Pak na ebenu stála Haile, ruce teprve napůl vytvarované.

Kamarádko Jay! Moc ráda.

Jay vyjekla radostí a vrhla se kamarádce kolem krku. „Kde jsi byla? Chyběla jsi mi," vyčítala.

Moc času učila hodně.

„Jako co třeba?"

Haile vzala Jay chapadlem kolem pasu. **Jak co funguje.**

„A co?"

Korpus. Haile mluvila s bázní.

Jay ji podrbala na hlavě. „Aha. Ten tady všechny pěkně štve."

Korpus? To není možné.

„Nepomůže lidem s posedlými, aspoň nijak pořádně. Nedělej si s tím starosti, Tracy pošle žádost a všechno se spraví."

To je dobro. Korpus je moc moudrý.

„Fakt?" Poplácala Haile po přední noze a Kiintka poslušně poklekla. Jay jí rychle vylezla za krk. „Znáš nějaké pěkné hrady z písku?"

Haile slezla z ebenového kruhu. **Korpus nezná projekty pískových hradů.**

Jay se samolibě usmála.

„Ne že budete zlobit," zahubovala Tracy. „Můžete si zaplavat, ale jenom kde stačíte. Vím, že vám opatřovatelé pomůžou z každé bryndy, ale o to nejde. Musíte se učit zodpovědnosti. Jasné?"

„Ano, Tracy."

Porozumění.

„Tak dobře, běžte si hrát. A Jay, nebudeš se cpát cukrovím. Vařím večeři a když nic nesníš, budu se zlobit."

„Ano, Tracy." Pobídla Kiintku koleny a Haile se rozběhla pryč.

„Moc tě hubovali, žes mě zachránila?" zeptala se Jay, když byly z doslechu.

Korpus moc chápe a odpouští.

„To je dobře.“

Ale už to nikdy neudělám.

Jay kamarádku podrbala v kohoutku, už mířily do vody. „Běháš čím dál líp.“

Zbytek odpoledne byl jako v ráji. Jako za starých časů na Tranquillity. Plavaly, opatrovatel dal Jay houbu, aby mohla Haile vydrbat, stavěly si hrady, i když písek byl moc jemný, Jay riskla pár čokoládových zmrzlin (opatrovatel by jistě žaloval, kdyby si dala třetí), nafukovaly míč a když se unavily, povídaly si o domovské soustavě Kiintů. Haile nevěděla o mnoho víc, než Jay věděla od Tracy, ale na všechno se mohla zeptat korpusu.

Jay nevycházela z údivu. Chatová oblast pro důchodce byla například jen jednou ze tří na jinak neobydleném padesátikilometrovém ostrově. Jmenoval se Vesnice.

„Ostrov se jmenuje Vesnice?“ nechápala Jay.

Ano. Trvali na tom pozorovatelé na penzi. Podle korpusu je v názvu ironie. Nevím, co je ironie.

„Kulturní rozdíly,“ prohodila přemoudřele Jay.

Vesnice patřila k rozsáhlému souostroví obydlenému penzionovanými pozorovateli z osmi set xenockých ras. Jay toužebně pohlédla na jachtu zakotvenou na moři. To by byla nádhera plavit se mezi ostrovy a v každém přístavu poznat nový druh.

„Jsou tu Tyrathkové?“

Pár. Korpus těžko proniká do jejich společnosti. Obývají moc světů, víc než vaše Konfederace. Korpus říká oni uzavření. To korpus trápí.

Haile jí pověděla o planetě, kde teď bydlí, o Riynine. Nang a Lieria se rozhodli žít ve velkém parkovém městě, které zabírá celý kontinent. Žijí v něm stamiliony Kiintů a Haile tam má spoustu vrstevníků.

Moc kamarádů.

„To je hezké.“ Jay se snažila nežárlit.

Riynine z Vesnice nebyla vidět, ležela na druhém konci Oblouku, skoro za sluncem. Patřila ke klíčovým planetám s nejhustším mezihvězdným provozem.

„Vezmi mě tam," škemrala Jay. Toužila ten zázrak vidět. „Chci poznat tvoje kamarády a vidět město."

Korpus tě nechce rozrušit. Je tam moc jinak.

„Prosím, prosím. Jinak umřu zvědavostí. To není fér vláčet mě takovou dálku a pak mi ukázat takový drobek. Prosím tě, Haile, popros za mě korpus. Prosím!"

Kamarádko Jay. Prosím klid. Poprosím. Slibuji.

„Děkuju, děkuju, děkuju." Vyskočila a začala kolem Kiintky tancovat. Ta se ji snažila chytit chapadly.

„Hej, holky," zavolal někdo. „Vypadá to, že se dobře bavíte."

Jay se zarazila, udýchaná a červená jako rak. Přimhouřila oči proti slunci. „Richarde?"

Usmál se. „Přišel jsem se rozloučit."

„Hm." Vzdychla. Poslední dobou všechno trvá hrozně krátce. Lidé, domov… Naklonila hlavu. „Vypadáš jinak."

Měl tmavomodrou uniformu, čistou a vyžehlenou, vyleštěné černé boty. Pod paží špičatou čepici. A přišel o culík, vlasy měl ostříhané na půl sirky. „Nadporučík Keaton, Konfederační loďstvo, na váš rozkaz, madam." Zasalutoval.

Jay se zahihňala. „Tohle je moje kamarádka Haile."

Ahoj Haile.

Zdravím, Richarde Keatone.

Richard si upravil sako a vypjal hruď. „Tak co, jak mi to sluší?"

„Moc."

„Já to věděl. Je to tak. Holky milujou uniformy."

„Opravdu musíš pryč?"

„Jo. Naše milá Tracy mě povolala do zbraně. Letím na Trafalgar zachránit vesmír před šíleným doktorem Gilmorem. Ne že by věděl, jakou šílenost vyvádí. Neznalost je tu hlavní potíž. Nevědomost je největší životní tragédie."

„Na jak dlouho?“ Jay ani nenapadlo, že to půjde tak rychle. Tracy o tom začala před pár hodinami. A už se to děje.

„Nevím. Proto jsem se přišel rozloučit. Aby ses nebála. Tracy a její skvadra berou všechno moc vážně. Lidi jsou daleko chytřejší a přizpůsobivější, než si ta banda stařík dokáže představit. Viděli toho příliš na špatném konci dějin. Já vím, jací jsme teď. A o to jde. Máme slušnou šanci, Jay. Přísahám.“

Objala ho. „Budu se za tebe starat o prince Della.“

„Díky.“ Teatrálně se rozhlédl a ztišil hlas. „Až se najde příležitost, požádej opatřovatele o surfové prkno a vodní skútr. Ale byl to tvůj nápad, rozumíš?“

Nadšeně přikývla. „Jasně.“

***

Tentokrát oprava nebyla tak rozsáhlá jako poslední dvě, ale nebylo pochyb, že Lady Macbeth je pro servisní firmy na tranquillitském nerotujícím kosmoportu opět nezanedbatelným zdrojem příjmů. Několik zařízení v prostorách pro posádku nevydrželo nesmírný tah antihmotového pohonu. Do nákladového prostoru se musely namontovat další nádrže. Kempster Getchell si nechal nainstalovat specializovaná čidla a zásobu pozorovacích satelitů. Kvůli výměně vzorovací uzliny bylo třeba sejmout několik plátů na trupu.

Když do velína v přístavišti vplula Ione, od trupu Lady Mac se už stahovaly trysky na bezodporovou pěnu. Loď se ve světle reflektorů u kraje kovového kráteru leskla čerstvým stříbrošedým potahem.

Jozue hovořil s několika techniky u pultů za oknem, řešili barvu a písmo názvu lodě a registračního čísla. Podle pokynů operátora se k ní už natahovala hubená mechanická paže, na konci se objevila iontová stříkací hlava.

„Za dvacet osm minut máš odletět,“ řekla Ione.

Jozue se otočil a usmál. Přelétl k ní. Políbili se. „Spousta času. Bez jména na trupu se nedá lítat. KVA už odkývla technickou.“

„Sladil Dahybi tu novou uzlinu?“

„Jo. Chvíli mu to trvalo. Museli jsme sehnat pomocníky. Sokol nám zaletěl do Mračna pro novější software. Synchronizace pak hned klapla. Ježíšku, já prostě miluju maximální prioritu.“

„To jsem ráda.“

„Musíme už jenom naložit bitevní vosy a Ashly za chvíli přiletí s novým člunem od Dassaulta. Tvoji vědci jsou už na palubě. Kempster, Renato, Mzuová i agenti. Parker Higgens trval na tom, že poletí v Oenonem s Oski Katsurovou a jejíma pomocníkama.“

„Tak se neurážej,“ řekla Ione. „Chudáček Parker trpí kosmickou nemocí.“

Jozue na ni pohlédl, jako by řekla něco úplně od věci. „A vezu taky seržanty ve stázi. Lady Mac má daleko větší náklad než Oenone.“

„Není to závod, Jozue.“

Po očku se na ni podíval a přitáhl ji k sobě. „Já vím.“

Průlezem vpadl Liol. „Joshi! Konečně. Hele, nemůžeme… pardon.“

„Ahoj, Liole,“ pravila sladce Ione. „Bavil ses na Tranquillity dobře?“

„Hm, ano. Je to tu pěkný. Díky.“

„Na Dominiku jsi udělal veliký dojem. Pořád o tobě mluví.“

Liol se zašklebil a prosebně pohlédl na bratra.

„Asi ses s ní nerozloučil, viď?“ pokračovala Ione.

Liol zčervenal tak, že si s tím neporadila ani nervová nanonika. „Měl jsem tu spoustu práce. Mohla bys jí vyřídit, že to nestihnu a že se loučím?“

„Jistě.“ Snažila se nerozesmát. „Řeknu jí to, až odletíš.“

„Díky, Ione, máš to u mě. Ehm, Joshi, potřebujeme tě na palubě.“

Ione i Jozue se dali do smíchu, sotva Liol zmizel. „Dej na sebe pozor,“ uložila mu po chvíli.

„To já vždycky.“

Cesta do bytu jí trvala déle než obvykle. Možná proto, že se cítila tak sama.

Vzal to statečně, řekla Tranquillity.

Myslíš? Moc ho to bolí. Nevědomost je požehnání. Ale stejně by mu to časem došlo. Nikomu z nás bych neprospěla.

Jsem na tebe hrdý.

To mi zlomené srdce nezahojí… promiň, jsem zlá. Zase ty hormony.

Miluješ ho?

Na to se ptáš pořád.

A ty mi pokaždé odpovíš jinak.

Víš, že je pro mě moc důležitý. Mám s ním přece dvě děti, to něco dokazuje. Je úžasný. Ale milovat… sama nevím. Myslím, že nemiluji jeho, ale to, čím je. Kdybych ho milovala, chtěla bych ho tu držet. Nějakou práci bychom mu našli. A třeba je to moje chyba. Třeba nemůžu nikoho tak milovat, když mám tebe. Zavřela oči a spřízněností sledovala, jak kolébka zvedá Lady Mac z přístavu. Loď hned vysunula chladiče a odpojila se od pupečních kabelů. Z hadic vylétl oblak plynů a stříbrného prachu. Podél rovníku kulové lodi vzplály manévrovací iontové trysky.

O deset tisíc kilometrů dál se formovala letka Mereditha Saldany. Oenone se hladce vznesl z podstavce a vyrazil za Lady Mac. Obě nepodobné lodě srovnaly rychlost a zamířily k letce.

Já nejsem za člověka žádná náhrada, pravil chápavě habitat. **Nechci tě pro sebe.**

Já vím. Ale jseš má první láska a já tě budu milovat vždycky. To je pro muže velká konkurence.

Kapitánům sokolů se to daří.

Myslíš na Syrinx.

A na její kolegy.

Ale to jsou Edeniti. Ti to mají jinak.

Možná by ses s nimi měla lépe seznámit, když už jsme tady. Přinejmenším by ze mě neměli strach.

Dobrý nápad. Jenže… Nevím, jestli za to může saldanovská krev, ale nechci se dát k Edenitům, abych se zbavila problémů. Mají krásnou kulturu. Kdybychom tu zůstali a já si vzala Edenitu, pohltili by nás.

U Mirchuska nás žádná budoucnost nečeká. Laymilové už nejsou hádanka.

Já vím. Ale přesto nekonvertuji k edenismu. Jsme jedineční, já i ty. Možná nás stvořili k jedinému účelu, ale vyvinuli jsme se. Musíme žít vlastní život a máme právo si volit budoucnost.

Když to za nás neudělají posedlí.

Neudělají. Jozue letí na jednu ze stovek misí. Lidé posedlé přemohou.

Ale změní se. Ani Edenité nezůstanou stejní, budou muset změnit svůj pohled na náboženství.

Pochybuji. Nicota je utvrzuje v názoru, že spiritualita je výmysl a všechno má přirozené vysvětlení. Laton jim navíc řekl, že se do nicoty nedostanou.

Tak co navrhuješ?

Nejsem si jistá. Možná jen začít znovu v jiné soustavě. Pak uvidíme, jak se věci vyvinou.

Hm. Už chápu, proč si chceš tolik nechat to dítě. Chceš založit novou kulturu. Spřízněný národ mimo edenismus.

Založit kulturu je velká věc. Tak vysoko nehledím.

Jsi Saldanová. Tvoji předkové to už jednou udělali.

Ano, ale já mám jen jedno lůno. Těžko můžu porodit celý národ.

Jsou jiné způsoby. Umělé dělohy. Lidé, kteří by chtěli zkusit něco nového. Podívej se, kolik mladých přiletělo na zavolání Kiery Salterové. A není těžké vypěstovat nové habitaty.

Ione se usmála. **Těšíš se, co? Nepamatuju tě tak nadšeného.**

Ano, nejsem proti. O budoucnosti jsem nikdy mnoho neuvažoval. Celý život jsem se staral o lidské a laymilské záležitosti.

S rozhodnutím budeme muset počkat po krizi. Ale bylo by to něco, co říkáš? Vytvořit první kulturu po střetu s posedlými, takovou, která překoná adamitské předsudky vůči biteku. Můžeme spojit to lepší z obou kultur.

Teď mluvíš jako pravá Saldanová.

***

Luca Comar na konci ulice přitáhl koni uzdu a sesedl. Blížilo se poledne a lidé z polí už mířili na oběd. Nemohl jim to vyčítat, vedro nešlo vydržet. Na Norfolk takový hic vůbec nepatřil.

Posedlí si ho ale dobrovolně vybrali. Každý den bylo krásně, svítilo slunce a vál teplý vítr, každou noc půdu svlažil déšť. Z kombinace vzešla vražedná vlhkost vzduchu. Luca se obával, že bude mít vliv na původní rostlinné druhy; koncem léta měly teprve začínat deště a vzduch se ochlazoval. Také nevěděl, jak flóra zareaguje na zmizení Hraběnky z noční oblohy. Zatím nebylo nic vidět, ale Luca měl přesto strach.

Umělé podmínky zato dělaly hotové zázraky s obilím. V životě neviděl tak rychle zralé klasy. Sklizeň bude bohatá. Věci se vracejí k normálu.

Z nálady obyvatel bylo patrné, že všechno běží, jak má. Posedlí se k sobě začali chovat srdečně a otevřeně. Starali se o zabrané domky, udržovali pořádek, neuklízeli jen přáním. Hleděli si oblečení a dbali na zevnějšek.

Nějakou dobu navíc neslyšeli o Bruci Stantonovi a jeho strakaté tlupě. Jen Lucovi se doneslo o řádění na jižním konci Kestevenu. Jinak čas plynul příjemně a bez problémů. Uspokojivě.

Fakt? Bude tak skvělý i za trilion let?

Luca zakroutil hlavou, aby si ji pročistil a rozšířil vnímání. Poprvé ji ucítil brzy ráno. Šla sama přes pahorky, rušivý uzlík v hladkém předivu společné vůle posedlých. Nespěchala,

nebála se. Nevyzařovala hrozbu jako Spanton. Jen zvědavost. Něco mu na ní nesedělo. Luca nevěděl co.

Než se na Cricklade zazvonilo k obědu, řekl Luca Johanovi, že půjde cizinku prověřit. Ještě teď na panství přicházeli neznámí lidé. Každý, kdo se nebál práce, dostal u Luky místo a jídlo.

Cizinka už přijela na půl míle, šinula se po silnici na podivném voze. Luca se zamračil. To je cikánská maringotka. Pohled mu připomněl dávné časy. S cikány přijížděla ochotná koketní děvčata, potěšená jeho přízní. Oddávala se mu v obilí, po očku pokukovala, zatahovala záclonky. Každý rok jsem si s nimi dokazoval, že jsem ještě chlap.

Já?

Omotal udidlo kolem jednoho bodce na kované bráně a netrpělivě zašoupal nohou. Osoba na kozlíku maringotky musí vnímat jeho náladu, ale tažný kůň nezrychlil. Na posledních pár stovkách yardů si Luca podsaditého hřebce dobře prohlédl, grošovanou srst měl zablácenou a hřívu slepenou. Měl z něj dojem, že by dokázal vůz bez zastávky táhnout kolem celého světa.

Maringotka se blížila a Luca byl čím dál nervóznější. Když se veliké zvíře ocitlo přímo před ním, neuhnul. Žena na kozlíku v poslední chvíli tiše mlaskla a přitáhla tenké opratě. Maringotka zastavila, na lehčených žebřinových kolech se ještě chvíli houpala. Carmitha zatáhla brzdu a seskočila. Podívala se na muže vykukujícího přes Oliviera. Kůň na něj zařehtal.

„Vítejte," řekl muž. S hrůzou zjistil, že hledí do hlavní masivní dvojky. Ne poprvé Carmitha zalitovala, že pumpovací kulovnici dala Louise.

„Jmenuju se Carmitha. Nepatřím k vám. Jsem živá. Je to problém?"

„Ne!"

„Fajn. Jakmile změníte názor, poznám to. Mám pár vašich schopností." Soustředila se a Lucu začaly pálit kalhoty na zadku.

Rychle látku zhasil, než začala doutnat. „Sakra pes.“

Carmitha se usmála. Poskakoval a v hlavě měl stejný zmatek. Čtu mu myšlenky, pochválila se Carmitha. A umím všechno, co oni.

Když kalhoty přestaly pálit, nabyl Luca ztracené důstojnosti. „Jak jste se…“ Chvíli ustal. „Carmitha? Carmitho!“

Hodila si pušku přes rameno a sčísla si vlasy. „Takže si něco pamatuješ. Žádný chlap nezapomene na odpoledne v mojí posteli.“

„Ehm.“ Luca zčervenal. Vzpomínky byly barvité, pod rukama cítil její kůži, slyšel nenasytné sténání. Začínala mu erekce.

„Pohov,“ přikázala Carmitha. „Jak si teďka říkáš?“

„Luca Comar.“

„Jo. Ve městě povídali, že to tu máš na pokyn, ironie osudu. Ale vracíte se všichni.“

„Já se nevracím!“ urazil se Luca.

„No jistě.“

„Jak to, že máš naše schopnosti?“

„Netuším. Asi za to může tohle místo. Ztratili jste spojení s nicotou, ne?“

„Ano. Díky Bohu.“

„Takže tady skutečnost tvoří vaše myšlenky. Gratuluju, nakonec jsme si rovní. Granta to musí pěkně srát.“

„Když myslíš,“ opáčil pohrdavě.

Carmitha se mu vysmála. „Klid. Když už moje tělo nepotřebujete pro svý kamarády v záhrobí, můžeme spolu vycházet.“

„Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Vůbec se mi nelíbí, co jste provedli zdejším lidem, to si nemysli. Ale s tím už nic nenadělám, ani ty s tím nic nenaděláš. Takže s tím musím žít, zvlášť když se vracíte a život jde jako dřív.“

„My se nevracíme," trval na svém Luca. Přesto sám nevěděl, kolik v něm je Granta Kavanagha. Nesmím na něm být tak závislý, budu ho používat jenom jako encyklopedii.

„No jo, tak se nevracíte, ale tajete. Říkej si tomu, jak chceš, když ti to udělá radost. Je mi to jedno. Pár neděl jsem se schovávala po lesích a syrovejch králíků už mám plný zuby. Taky jsem se dost dlouho nevykoupala. Jak sis asi domyslel. Takže se chci někde ubytovat. Umím vařit, uklízet, plít, co budeš chtít. To tu dělám vždycky."

Luca se zamyslel. „Nemohla ses před námi schovávat. Vnímáme celý svět."

„Moji lidi znají věci, který jste vy už dávno zapomněli. Když jste na svět přivedli kouzla, naše čarování dostalo sílu, už to nebyly jenom babský povídačky."

„Zajímavé. Je vás víc?"

„Tys počítal, kolik sem na sklizeň jezdilo maringotek. Ty to víš líp."

„To je jedno. I kdyby přežili všichni cikáni, nemáte sílu nás vrátit do starého vesmíru."

„Z toho máš pěknej vítr, co?"

„Strašlivou hrůzu. Ale to přece víš, když čteš myšlenky."

„Hmm. Tak co, necháš mě tu?"

Okatě si ji prohlédl a připomněl si plné poprsí i dosud ploché břicho. „Místečko se tu najde."

„A na tamto koukej rychle zapomenout!"

„Já? Já už přece nejsem Grant." Vrátil se ke koni a odvázal udidlo.

Carmitha uklidila dvojhlavňovku do toulce na kozlíku a vzala Oliviera u huby, aby ho odvedla k sídlu. Kola maringotky na štěrku hlasitě vrzala. „Ta vlhkost mě štve." Otřela si čelo a sčísla vlasy. „Přijde snad jednou zima, nebo ne?"

„Doufám. Rozhodně zařídím, aby přišla na Kesteven. Půda zimu potřebuje."

„Zařídím! Vy jste ale namyšlený."

„Spíš praktičtí. Víme, co potřebujeme, a zajišťujeme to. To je jedna z lepších stránek nového života. Už není osud. Sami ho tvoříme."

„Jo." Rozhlédla po parku kolem sídla. Překvapilo ji, jak málo se změnil. Vášeň posedlých pro reprezentativní přeludy tady ale vymizela. Když žijete na zámku, nemusíte si ho ověšovat energistickými tretkami. Pohled na poctivě obdělávaná pole ji bůhvíproč zahřál u srdce. Asi tím, že ho důvěrně znala. Všichni se bojíme změny.

Luca ji dovedl na dvůr po straně domu. Masivní kamenné zdi sídla a stájí ozvěnou odrážela klapot kopyt a dunění maringotky na kočičích hlavách. Mezi budovami bylo ještě větší horko. Carmitha s tím slabou energistickou mocí mnoho nenadělala. Svlékla si kamizolu a dělala, že nevidí, jak ji Luca přes propocené šaty hltá očima.

Jedna stáj byla vyhořelá, nad prázdnými okny se po fasádě táhly černé skvrny. Střed břidlicové střechy se propadl. Carmitha tiše hvízdla. Louise nelhala. V několika dveřích se před sluncem schovávali sezónní dělníci. Hlodali velké sendviče a bagety, podávali si láhve. Carmitha na sobě cítila oči všech do jednoho. Luca ji odvedl do zachovalé stáje.

„Tady můžeš nechat Oliviera," řekl. „Místa je dost. V pytlích u zdi najdeš oves. Jestli ho chceš opláchnout, hadice funguje." Zjevně na to byl pyšný.

Carmitha si dokázala představit, jaký povyk by spustil Grant Kavanagh, kdyby nešla voda. „Díky, umyju ho."

„Dobrá. Budeš spát v maringotce?"

„To bude nejlepší, nebo ne?"

„Jistě. Až budeš hotová, jdi do kuchyně a ptej se na Susannu. Najde ti práci." Zamířil ven.

„Grante… teda Luco."

„No?"

Carmitha napřáhla ruku. Od diamantového prstenu se odrazilo slunce. „Ten mám od ní."

Luca prsten poznal a váhavě přistoupil. Chytil cikánku za ruku. „Kde jsou?“ vyrazil. „Krucinal, kam zmizely? Jsou v bezpečí?“

„Louise mi pověděla o vašem posledním setkání,“ zpražila ho Carmitha. Významně pohlédla na vypálenou konírnu.

Luca zaťal pěsti, tvář zkroucenou zoufalstvím. Mohl se propadnout hanbou. „Já to… Já ne… Hergot! Sakra práce. Kde jsou? Přísahám, že jim neublížím. Pověz mi to.“

„Já vím. Byla to divná doba. Teď je ti hanba. A nezkřivil bys jim vlásek na hlavě.“

„Ano.“ Snažil se ovládnout. „Podívej, dělali jsme hrozné věci. Zvěrstva. Lidem, ženám, dětem. Vím, že to nebylo správné. Věděl jsem to celou dobu, co jsem to dělal, ale stejně jsem se nedokázal ovládnout. Nemůžeš pochopit, co mě k tomu nutilo. Co nutilo nás všechny.“ Namířil na ni prst a dal se do křiku. „Tys nebyla mrtvá. Tys nikdy nebyla tak příšerně zoufalá. V pekle by nám bylo tisíckrát lépe. Já bych se nerozmýšlel. Prošel bych branou pekelnou a škemral bych, ať si mě tam nechají. Ale nám peklo nikdo nenabídl.“ Utichl, ztratil energii. „Sakra. Prosím tě, musím vědět, jestli jsou v bezpečí. Máme tady živé, pár dětí, další jsou ve městě. Staráme se o ně. Nejsme zrůdy.“

Carmitha uhýbala pohledem, bylo jí skoro trapně. „Tohle všechno předáváš Grantovi?“

„Ano. Ano, všechno slyší, přísahám.“

„Fajn. Nevím, kde přesně jsou. Odvezla jsem je do Bythamu, odletěly aeroambulancí. Víc jsem neviděla.“

„Aeroambulancí?“

„Jo. Napadlo to Genevieve. Chtěly do Norwiche. Myslely si, že tam budou v bezpečí.“

„Hm.“ Přitáhl si koně, jako by se bez něj neudržel na nohou. Zoufal. „Do Norwiche pojedu půl roku. Když najdu loď. Sakra!“

Zkusmo mu položila ruku na loket. „Je mi líto, že ti nemůžu pomoct. Ale Louise je ostrá holka. Jestli se někdo dokázal vyhnout posednutí, tak jedině ona.“

Nevěřícně se na ni podíval a pak se smutně rozesmál. „Moje Louise? Ostrá? Nedokáže si osladit grep k snídani. Bože, taková pitomá výchova. Proč jsi to udělal? Proč jsi jim neukázal svět, jaký je? Protože se narodily jako dámy a společnost je měla chránit. Já je chránil jako každý otec. Dal jsem jim všechno, co je na světě slušného a správného. Tvoje společnost je na hovno, bezcenná, nesmyslná, není to ani společnost, spíš ochotnické představení ze středověku. Když si hraješ na prince z pohádky, nikomu nepomůžeš. Neviděl sis dál než na špičku nosu, než za nejbližší obzor. Dál nic nebylo, než přišli démoni a zničili náš svět. Žili jsme tady stovky let a zasloužili jsme si úctu. A vy špíny jste nám všechno vzali. Zničili! Ukradli jste nám svět a teď se snažíte obnovit všechno, co údajně tak nenávidíte. Nejste ani jako divoši, jste horší. Není divu, že vás v pekle nechtěli.“

„Hele!“ Carmitha Lucou zatřásla. „Nechte toho.“

„Nesahej na mě!“ zaječel. Celý se klepal. „Proboha.“ Padl na kolena, ruce přitisknuté na tváři. Mezi prsty skřípal zoufalý hlas. „Já jsem on, já jsem on. Už mezi námi není rozdíl. Takhle jsme to nechtěli. Vidíš to? Takhle jsme tu žít neměli. Chtěli jsme ráj.“

„Ráj není.“ Promasírovala mu zezadu krk. „Musíte se smířit s tím, co máte. Jako všichni.“

Chabě přikývl, snad na souhlas. Carmitha usoudila, že není nejlepší příležitost mu povědět o Louisině požehnaném stavu.

10

Mortonridge krvácel do oceánu, umíral pomalu a v bolestech. Jako by se všechno utrpení a zoufalství boje, od počátku odsouzeného k zdlouhavému vyčerpávání, proměnilo v bahno. Slizké, zákeřné a nekonečné bláto užíralo odhodlání obou stran stejně jako krajinu. Živá kůže úrodné půdy se roztrhla podél páteře centrálního hřebene a slézala do pobřežních mělčin. Žírná černozem nahromaděná za tisíce let hnijícími ostatky deštného pralesa stekla po pouhých dvou dnech nepřirozeného deště. Převzácné svrchní metry půdy plné nitrátů, bakterií a domorodých žížal se změnily v nezastavitelný sesuv půdy. Bahenní morény o velikosti kopců se valily údolími, tlačeny kubickými kilometry rozbředlého bláta.

Bahenní příliv zatopil každou rokli, průrvu i propadlinu a vzal z nich úrodný substrát. Vznikla stlačená směs štěrku a jílu, neplodná jako asteroid. Ve skulinách nezbylo jediné semínko, spora nebo vajíčko, z nichž by mohl povstat nový život. I kdyby život zůstal, neměl by kde brát živiny.

Ralph kalnou skvrnu na moři pozoroval přes čidla obranných družic. Vzpomněl si, že delta řeky Juliffe na Lalonde chrlila podobně zbarvenou vodu. Ale to byla jen ojedinělá skvrnka. Teď hleděl na ekologickou pohromu srovnatelnou jedině s katastrofálním jedenadvacátým stoletím na Zemi. Mořští tvorové masově hynuli nedostatkem světla a kyslíku.

„Měla pravdu, uvědomuješ si to?“ zeptal se Cathala Fitzgeralda koncem prvního týdne Osvobození.

„Kdo?“

„Anette Ekelundová. Pamatuješ, jak jsme s ní mluvili na spáleništi u zátarasu? Řekla, že budeme muset zničit vesnici, abychom ji zachránili. A já jí odpověděl, že udělám všechno, co budu muset. Panebože.“ Sesul se do měkkého křesla. Kdyby za sklem neměl plně obsazený štáb, složil by hlavu do dlaní.

Cathal se podíval do poblikávajícího paprsku stolního AV-projektoru. Nezdravá kaňka v moři kolem Mortonridge se už rozlohou vyrovnala červenému mraku. Na poloostrově ještě pršelo, jak jinak, ale ne nepřetržitě. Rudý oblak ztratil náboj a přirozená oblačnost se začínala trhat. „Šéfe, můžou si za to sami. Nesmíte si to vyčítat. Lidi, co vyšli ze stáze, vás blahořečí. Až bude po všem, dostanete pořádný metál.“

Metály, řády, povýšení, o tom všem se mluvilo. Ralph na to nedbal. Stát tretkami odměňuje zasloužilé slouhy. Hlavní je zachránit lidi, všechno ostatní mu bude jen připomínat, že udělal něco správně. Sám nevěděl, jestli stojí o pocty. Mortonridge se nevzpamatuje, nikdy nebude takový jako dřív. Válku mu připomene daleko lépe než všechny medaile, zničenou pustinu nikdo nepřehlédne. Dějepisci se jí nebudou moci vyhnout. Osvobození nebude znamenat vítězství nad Ekelundovou, získá jen pár bodů. Ekelundová se vrátí.

Acacia lehce zaklepala na otevřené dveře a vešla v závěsu s Janne Palmerovou. Ralph jim ukázal, ať se posadí, a uzamkl dveře kódem. Uzavřela je virtuální bublina. U oválného stolu už na denní hlášení čekala kněžna Kirsten a admirál Farquar. Mortonridge se na stole zobrazil jako plastická mapa, postup tažení znázorňovaly blikající symboly. Počet purpurových trojúhelníků, znázorňujících hnízda posedlých, se za deset dnů od počátku ubývání červeného mraku zmnohonásobil. Invazní síly zpodobovaly zelené šestiúhelníky, v nepřerušené linii kopírující pobřeží, ovšem o šedesát pět kilometrů posunutou do vnitrozemí.

Admirál Farquar se naklonil nad stůl a malomyslně si prohlédl strategickou mapu. „Ani deset kilometrů denně,“

pravil zklamaně. „Doufal jsem, že touhle dobou už budeme dál.“

„Kdybyste měl jít tou pekelnou bažinou, mluvil byste jinak,“ opáčila Acacia. „Seržanti postupují skvěle.“

„Nechtěl jsem je kritizovat,“ ohradil se rychle admirál. „Za daných okolností si vedete výborně. Jenom je mi líto, že nemáme aspoň kousek štěstí, zatím všechno hraje do karet Ekelundové.“

„Už přestává,“ poznamenal Cathal. „Déšť a bláto spustily všechny pasti, které nám nastražila. A už víme, kde jsou. Nemůžou uniknout.“

„Mně připadá, že tažení postupuje dobře,“ řekla kněžna Kirsten. „S tím jsem spokojená. Ale vadí mi, kolik máme na obou stranách obětí.“

Čísla zlatě svítila nad čelem stolu. Ralph se je snažil nevnímat. Ne že by na ně dokázal zapomenout. „Mezi posedlými rapidně narůstá počet sebevražd,“ připustil. „Dnes dosáhl osmi procent a my s tím můžeme těžko něco dělat. Dělají nám to naschvál. Zastrašovací taktika. Nemají co ztratit. Naším hlavním cílem je osvobodit posedlá těla; když nám je vezmou, ztratíme odhodlání, a to jak na bojišti, tak v politické rovině.“

„Pokud si to posedlí myslí, tak se šeredně pletou,“ namítla kněžna Kirsten. „Království je dnes tak silné, protože se moji předkové nebáli přijímat těžká rozhodnutí, kdykoli bylo třeba. Osvobození bude pokračovat, dokud se seržanti nesejdou na nejvyšší hoře uprostřed Mortonridge. Přesto očekávám vaše návrhy, jak snížit počet obětí.“

„Máme jedinou možnost,“ odvětil Ralph. „A ta rozhodně není dokonalá. Zpomalíme postup první linie a ušetřený čas věnujeme obklíčení hnízd posedlých. Zatím proti každému posíláme jen minimum seržantů. Musejí tudíž využívat palebnou převahu. Jakmile posedlým dojde, že prohráli, přestanou vzdorovat kulkám. Tudíž prohrajeme. Zemře další z vašich poddaných a v nicotě se ocitnou dvě duše najednou.“

„Když převelíme seržanty z první linie na boj s posedlými, kolik životů ušetříme?“

„Teď se snažíme mít v každé bitvě početní převahu o třicet procent. Kdybychom měli proti posedlým dvojnásobek mužů, mohli bychom sebevraždy udržet pod patnácti procenty.“

„Poměr se samozřejmě bude zlepšovat přirozenou cestou se zkracováním fronty a ubýváním posedlých,“ dodal admirál Farquar. „Teď jsme v nejhorší situaci, fronta prakticky kopíruje pobřeží a přitom seržanti narážejí na největší koncentraci posedlých.“

„Situace by se měla změnit do čtyř dnů,“ řekl Cathal. „Skoro všichni posedlí jsou v pohybu. Utíkají do vnitrozemí, jak rychle jim to bláto dovolí. Náš postup se zrychlí a fronta zkrátí.“

„Zatím utíkají,“ namítla Janne Palmerová. „Ale padesát kilometrů před frontou se hromadí. Pokud mají aspoň trochu rozumu, přeskupí síly.“

„Čím víc jich je pohromadě, tím jsou silnější a tím těžší je bude přemoci. Zvláště po tolika sebevraždách,“ pravila Acacia. „Umělá inteligence mi počítá plán orbitálních útoků, které by je zastavily. Myslím, že bychom jim měli v dalším postupu zabránit. Obáváme se, že nakonec se všichni shromáždí v horách a tam je nepřemůžeme bez velkých ztrát na životech.“

„Nechci na zlepšení čekat čtyři dny,“ prohlásila kněžna Kirsten. „Ralphe, co myslíte?“

„Hlavně jim chci zabránit ve shromažďování, paní. Už mají spoustu lidí v Schalltonu, Kettonu a Cauley, nepotřebujeme, aby jich tam ještě přibývalo. Ale když jim budeme bránit v pohybu a přitom převelíme seržanty na obléhání, operace bude trvat zhruba dvakrát déle.“

„Snížíme ovšem ztráty,“ ujistila se kněžna Kirsten.

Ralph se podíval na Acacii. „Jen mezi posedlými. Při ohleduplnějším postupu s menším využitím střelných zbraní přijdeme o víc seržantů.“

„Když jsme se přihlásili, věděli jsme o riziku," odtušila Acacia. „Jsme připraveni přinášet oběti. Musím vás ale informovat, že velké procento seržantů ztrácí bojovou morálku. Nečekali jsme to, jejich osobnosti měly být jen prosté zjednodušené kopie. Zdá se však, že se seržanti vyvinuli v plnohodnotné jedince. Bohužel nedokáží využít možnosti edenitské kultury. Obyčejně dokážeme jednomu z nás pomoci tak, že se o jeho břímě všichni podělíme. Tady ale trpí všichni a není s kým se dělit. Podobný žal nepamatujeme od zničení Jantritu."

„Chcete říci, že ze seržantů jsou skuteční lidé?" zeptala se Janne Palmerová.

„Ještě ne. A zřejmě nikdy nebudou. Jsou omezení možnostmi řídicího procesoru svého těla. Ale už rozhodně nejsou jen prostými bitekovými konstrukty. Nemůžeme od nich očekávat výkon jako od stroje. Musíme brát v úvahu lidský faktor."

„Jako třeba?" zeptala se kněžna.

„Mezi útoky budou potřebovat čas na vydechnutí. Ve službě se čety budou muset střídat. Je mi líto," obrátila se na Ralpha. „Komplikuje vám to plány. Zvláště když chceme posedlým zabránit v sebevraždách."

„Umělá inteligence si s tím jistě poradí," odtušil.

„Vypadá to, že ať se rozhodneme jakkoli, Osvobození se pěkně protáhne," řekl admirál Farquar.

„To má jednu výhodu," ozvala se Janne Palmerová.

„Tak o té chci slyšet," řekla kněžna Kirsten.

„Zpomalení dodávek zachráněných ulehčí našim nemocnicím."

Kirsten se ve své soukromé kanceláři otřásla, ale na jejím obrazu ve virtuální konferenční místnosti se to neodrazilo. Tohle se jí ze všech hrůz Osvobození dotýkalo nejvíc. Zhoubné nádory byly v její době tak vzácné, že vidět jich několik na jediném člověku jí způsobilo šok. A jen málo osvobozených netrpělo rakovinou. Přivodit jim takovou strašnou nemoc jen z

marnivosti byla arogance nejhoršího druhu. I když pramenila z nevědomosti. „Vyžádala jsem si pomoc z celého království i od našich spojenců," řekla kněžna. „V nejbližší době by měly dorazit první zásilky lékařské nanoniky. Využíváme všechny nemocnice a zdravotnická zařízení na planetě, civilní lodě vozí nemocné na asteroidy – ne že by měly hodně lůžek, ale každá troška je dobrá. Ráda bych pacienty odvážela do spojeneckých soustav, ale nechci porušovat karanténu. Ministr zahraničních věcí mi navíc naznačil, že by naše nemocné jinde asi nepřijímali rádi. Obávají se šíření posedlých a to jim nemohu vyčítat."

„Caponův nový nápad jen posiluje strach," zavrčel admirál Farquar. „K čertu s ním."

„Jste tedy pro zpomalení postupu?" vrátila se kněžna k původnímu tématu.

„Rozhodně, paní," odvětila jako první Janne Palmerová. „Není to jen otázka zahlcených nemocnic, i doprava sotva stíhá. Teď, když mohou v přístavech přistávat letadla, se to trochu zlepšilo, ale zachráněné tam musíme nějak dopravit a okupační síly jim nedokáží cestou věnovat náležitou pozornost ani zdravotní péči."

„Pane generále, co vy na to?"

„Nechce se mi brzdit postup, paní," odvětil Hiltch. „Nepochybuji o schopnostech orbitální obrany pana admirála, ale obávám se, že posedlým nezabrání v shromažďování. Může je zpomalit, ale rozhodně ne zastavit. A jakmile se slezou, budeme mít na krku pořádný průšvih. Už na Ketton budeme potřebovat palebnou sílu, jakou tenhle svět ještě neviděl. Nesmíme přivodit humanitární katastrofu. Zatím jim vnucujeme vlastní tempo a o to bych nerad přišel. Časový tlak nám dává výhodu."

„Rozumím. Moje rozhodnutí se dozvíte do úsvitu místního času."

Sensokonference skončila náhle jako vždy a Kirsten naštvaně zamrkala. Zaostřila na svou kancelář, aby se vrátila

do normálního světa. Potřebovala to. Strategická porada každý večer ji docela vyčerpávala. Ani politické schůze Tajné rady v Apolónově paláci nebyly tak náročné, protože rozhodovaly o strategii na desítky let dopředu. Osvobození bylo příliš bezprostřední. Saldanové nebyli zvyklí rozhodovat ze dne na den. Ve všech moderních krizích bylo hlavní rozhodnutí, zda vyslat nebo nevyslat flotilu. Pak zodpovědnost přecházela na velícího admirála.

Já jsem tu na politická rozhodnutí, ne na bojování.

Osvobození ale všechno změnilo a ošklivě setřelo hranici mezi vládou a válkou. Vojenská rozhodnutí přešla do politiky.

Vstala, protáhla se a přešla k Allieho bustě. Pohladila ho po známých rysech. „Co bys dělal na mém místě?“ zašeptala. Nikdo jí nebude vyčítat, že učinila špatné rozhodnutí. Ať rozhodne jakkoli, rodina ji podpoří. Když vyšla do předpokoje, starý štolba Sylvester Gray se zvedl z rozvrzaného křesla.

„Jste unaven?“ prohodila konverzačně.

„Ne, paní.“

„Ale jste. Na pár hodin se odeberu do svých komnat. Budu vás potřebovat nejdříve v sedm ráno. Jděte spát, nebo se alespoň natáhněte.“

„Děkuji, paní.“ Hluboko se uklonil.

V soukromých komnatách měla kněžna minimum služebnictva. Potemnělé tiché pokoje působily skoro jako pozdní večer v normálním bytě. V předsíni mezi dveřmi dětských pokojů si tiše povídala pomocná chůva s komornou. Kirsten chvíli poslouchala: chůva měla snoubence u Královského loďstva a několik dní o něm neslyšela. Komorná ji litovala.

Válka dosáhne na každého, pomyslela si kněžna. A Osvobození je jen začátek. Církev zatím nenašla zbraň proti lidskému strachu z nicoty. Atherstoneský biskup jí sice říkal, že ve všech kostelích na planetě je plno jako o Vánocích, ale radost z toho neměl.

Bez zaklepání vešla do Edwardovy pracovny a hned zalitovala. Na kanapi s ním seděla mladice, jeho současná milenka. Kirsten si vybavila její bezpečnostní prověrku od Jannike Dermotové: drobná šlechta, otec má panství a spediční firmu. Dívčina byla dost mladá, sotva dvacet, a výrazně pohledná. Jako všechny předchozí měla dlouhé nohy a plnou postavu. V hrůze na Kirsten vytřeštila oči a začala si večerní šaty stahovat do cudnější polohy. Ne že by to s tím kousíčkem látky šlo, usmála se v duchu Kirsten. Mladice dokonce upustila sklenku.

To už Kirsten rozzlobilo. Starožitný koberec byl z Turecka, před patnácti lety ho dala Edwardovi k narozeninám.

„Má paní," vykvikla dívenka. „Já… my…"

Kirsten na ni tázavě pohlédla.

„Pojď, drahá," řekl Edward. Nabídl dívčině rámě a odvedl ji ke dveřím. „Státní záležitosti. Ráno ti zavolám." V odpověď se jí podařilo přiškrceně kníknout. Edward nadatoval pro komorníka a ten vyděšenou milostenku za dveřmi převzal. Edward zavřel a vzdychl.

Kirsten se rozesmála, pak si dala ruku na ústa. „Edwarde, omlouvám se. Měla jsem ti zadatovat, že jdu."

Rozhodil rukama. „Cest la vie."

„Chuděra byla bez sebe hrůzou." Poklekla, zvedla sklenici a prohrábla koberec. „Podívej, co provedla. Měla bych hned zavolat mechanoida, než uschne." Spojila se s procesorem.

„Je to docela dobré Chablis." Z ořechového vědérka vylovil láhev. „Škoda ho nechat větrat, dáš si?"

„Moc ráda, děkuji. V práci jsem měla hrozný den."

„Aha." Došel jí do příborníku pro čistou sklenku.

Kirsten si přivoněla. „Je to kus. Ale trochu mladá. Ty nemravo." Smetla mu z klopy neexistující smítko. „Chápu, proč ti jdou tak na ruku. V uniformě jsi byl odjakživa neodolatelný."

Edward sklonil hlavu. Na prsou neměl královský erb, jen tři stará vyznamenání z boje. „Sloužím, jak umím. Na základně jsou ale všichni odporně mladí. Berou mě jako maskota.“

„Chudáčku, taková potupa. Ale neměj strach, Zandra a Emmeline jsou z tebe unesené.“

Posadil se na kanape a pohladil kožené čalounění. „Sedni si ke mně a pověz, co se děje.“

„Díky.“ Obešla drobného úklidového mechanoida, posadila se k manželovi a ten ji objal kolem ramen. Tajemství fungujícího královského svazku: nemít tajemství. Oba byli inteligentní a snesitelnou domácnost doladili už před drahnými lety. Na veřejnosti i v soukromí jí byl Edward oporou, důvěrníkem a přítelem. Nikdy by ji nepodrazil. Za odměnu měl velkou svobodu, pokud šlo o děvčata, starožitné umění a jiné světské radosti. Dokonce spolu čas od času stále spali.

„Osvobození nepostupuje, jak by mělo,“ začal za kněžnu Edward. „To je jasné každému. Na síti je spousta dohadů.“

Kirsten upila Chablis. „Ano, postup je klíčové slovo.“ Vysvětlila mu, jaké na ni čeká rozhodnutí.

Když domluvila, napřed si v klidu dolil víno a teprve poté promluvil: „Seržanti si vytvářejí vyspělou osobnost? Hmmm. Zajímavé. Nepřekvapilo by mě, kdyby se po válce odmítli vrátit do mozkových vrstev habitatů.“

„To nevím, Acacia se nevyjádřila. Navíc to není můj problém.“

„Možná bude, až tě budou houfně žádat o občanství.“

„Proboha.“ Přitulila se. „Ne, na to teď myslet nebudu.“

„Moudrá holka. Chceš slyšet můj názor?“

„Proto jsem přišla.“

„Seržanty musíš brát v úvahu. Při Osvobození jsme na nich naprosto závislí a delší část máme před sebou.“

„Zachránili jsme sto osmdesát tisíc lidí, zatím máme sedmnáct tisíc obětí. Zbývá milion osm set tisíc posedlých.“

„Přesně. A nejtěžší boje nás teprve čekají. Pokud seržanti nezpomalí, na největší soustředění posedlých narazí pozítří.

Když zbrzdíš postup fronty, bude mezi seržanty daleko víc obětí ještě dřív. To se mi nelíbí. Drž se původního plánu, dokud fronta nedorazí do obydlených měst, a pak přejdi na přesilovku podle Hiltche.“

„To má logiku.“ Dívala se do sklenice. „Kdybych se tak mohla dívat jen na čísla. Ale oni na mě spoléhají, Edwarde.“

„Kdo?“

„Posedlí. Původní duše sice nemají vládu nad tělem, ale jistě vědí, že se blíží Osvobození a záchrana. Vkládají ve mě důvěru, věří, že z nich sejmu zlo. A já jsem jim povinována. Naše rodina nese břímě zodpovědnosti. Když vím, že při jiném postupu mohu snížit počet zabitých poddaných, nemohu hledět jen na taktické ukazatele. To bych zradila jejich důvěru i své povinnosti.“

„Saldanovská kouzelná slůvka.“

„Ano. Hodně dlouho jsme vládli v trestuhodné pohodě.“

„Řekněme v příjemném poklidu.“

„Ale pokud budu chtít chránit své poddané, musím požádat Edenity, aby oběti vzali na sebe. Víš, co mi na tom vadí? Že takové rozhodnutí všichni předvídají. Já jsem Saldanová, oni Edenité. Jasné jako facka.“

„Seržanti nejsou tak docela Edenité.“

„Nikdo už neví, co vlastně jsou. Ani Acacia se neodvážila odhadovat. Když s tím přišli za mnou, musí to být vážný problém. Nemůžu ho jen tak škrtnout z rovnice. Sakra, měly to být automaty.“

„Osvobození je velice uspěchaná operace. Kdyby měli jupiterští genetici víc času na vývoj věrného vojáka, dnešní problémy by nenastaly. Ale museli jsme si je půjčit od vévodkyně z Trosek. Osvobození velí generál Hiltch, hoď to na něj. Ať rozhodne, je za to placený.“

„Ne, Edwarde, to tentokrát nepůjde. Já trvám na omezení ztrát. Je to moje zodpovědnost.“

„Stanovíš precedens.“

„Těžko ho někdo zopakuje. Všichni se plavíme neznámými bouřlivými vodami a potřebujeme rozhodného kapitána. Když se teď nepostavím ke kormidlu, Saldanové selhali. Čtyři sta let ze sebe vychováváme státníky a já se nezřeknu zodpovědnosti, když jde do tuhého. Byla bych zbabělá a to o žádném Saldanovi nikdo nesmí říci.“

Políbil ji na spánek. „Stojím za tebou. Mám poslední poznámku. Všechny osobnosti v seržantech se přihlásily dobrovolně. Přišly sem riskovat život. To odhodlání v nich někde je. Jsou jako vojáci před jedenadvacátým stoletím; neochotní, vyděšení, ale rozhodnutí. Dej jim tedy čas, ať se trochu srovnají, a pak je pošli zachraňovat lidi, kvůli tomu jsou tady. Pokud opravdu začali myslet a cítit, pak je uspokojí jen dobře vykonaná práce.“

Když Ralph dostal nadatované rozhodnutí, právě svačil ve velitelské kantýně pevnosti Vpřed.

„Zpomalte postup,“ nařídila mu kněžna Kirsten. „Chci počet sebevražd stlačit na reálné minimum.“

„Rozkaz, paní. Hned začneme. A děkuji vám.“

„Tak jste to chtěl?“

„Nepřišli jsme dobýt území, paní. Přišli jsme osvobodit lidi.“

„Já vím. Doufám, že nám Acacia odpustí.“

„Určitě, má paní. Edenité nám docela dobře rozumějí.“

„To ráda slyším. Také chci, aby seržanti dostali po každém útoku čas vydechnout si a nabrat síly.“

„To je ještě zpomalí.“

„Ano, ale jinak to nepůjde. O politickou a technickou podporu se nebojte, generále, zajistím vám ji až do hořkého konce.“

„Ano, paní.“ Spojení skončilo. Rozhlédl se po štábních důstojnících u stolu a usmál se. „Máme to.“

***

Vysoko nad vzduchem dolů bez mrknutí shlížely chladné strojové oči. Jejich multispektrální bystrozrak snadno pronikl řídnoucí oblačností a bez potíží v bahně rozlišil malou skupinku teplých postav. Víc ale nerozeznal. Všechno kolem těl bylo ostré, čidla odlišila vyvrácené kořeny, zničený džíp skoro pohlcený modrošedým bahnem, dokonce tvar valounů ve strouze. Postavy naproti tomu halil rozmazaný oblak, nebyly o nic výraznější než plamínky svíčky. Umělá inteligence nedokázala za použití všech filtrů ani spočítat, kolik jich ve skupince je. Nejpřesnější odhady, vycházející z reziduálního tepla ve stopách posedlých, mluvily o čtyřech až devíti osobách.

Stephanie oblouk vlezlých družic od obzoru k obzoru neustále cítila. Už ho fyzicky nevnímala, vědomí prostoru ztratili spolu s červeným mrakem a jednotou všech posedlých, ale v harmonii světa zněl rušivý nepřátelský tón vražedného odhodlání. Připomínal jí, že má být na pozoru. Ostatní na tom byli stejně. Bránili se proti pátravému zraku stejně instinktivně, jako člověk odhání rukou otravnou mouchu. Ne že by je satelity tak trápily. Daleko silnější disharmonie rezonovala od seržantů vzdálených jen pár mil. Blížili se neochvějně jako stroje.

Stephanie je zprvu ignorovala a netypicky dělala ramena. Když dorazili do suché stodoly, všem se neúměrně zvedlo sebevědomí. Stavba nebyla nic moc, kompozitový prefabrikát na nízké podezdívce. Narazili na ni pět hodin po útěku z údolí. McPhee tvrdil, že musejí být na silnici, že stodola je důkaz. Nikdo se s ním už nehádal. Nohy se jim třásly a ani energistická síla s nimi moc nenadělala. Dávno zjistili, že předělávání těla se časem vrátí i s úroky.

Stodolu našli v poslední chvíli. Nikdo neměl sílu jít dál. Jakmile v dešti rozeznali obrysy budovy, jednomyslně k nim zamířili. Uvnitř nenašli sucho. Vítr z karbotanioveho rámu utrhal kompozitove panely a betonová podlaha se ztrácela pod vrstvou bahna.

V jejich stavu ale bouda znamenala spásu. Opravili ji energistickou silou. Bláto vyteklo po stěnách do děr a ztuhlo v nich na kámen. Do stodoly přestalo pršet a vítr se ztišil. Úleva je znovu sjednotila, spadla z nich trocha uprchlického zoufalství.

V reakci na prožité útrapy všem narostlo přehnané sebevědomí. Dokázali nevnímat srdcervoucí křik duší vyrvaných z ukradených těl pod pohrůžkou stázové komory. S veselou myslí se vypravili hledat něco k snědku a při opékání vyplavených ryb zavládla táboráková atmosféra.

Pak déšť polevil, zato seržanti se nezastavili. Docházelo jídlo. Sedmého dne Osvobození opustili stodolu a vyrazili dál po bahenní plošině, pod níž McPhee stále s určitostí lokalizoval silnici. Přestože potopu přečkali v chatrném přístřešku, nedokázali si představit, co voda způsobila v krajině. Údolí nešlo přejít. V nižších polohách se k moři stále valilo řídké bahno, bublalo a bralo všechno, co mu přišlo do cesty.

Šli pomalu, i když si všichni přimysleli odolné turistické oblečení (dokonce i Tina měla kožené pohorky). Dva dny se snažili zorientovat ve zničené krajině. Drželi se ve vyšších polohách, kde se místy dokonce udržely drny odolné domorodé trávy. I ty ale roztrhala nebo podemlela voda. Neměli mapu a kraj byl všude stejně šedivý. Až příliš mnoho slibných hřebenů končilo prudkým srázem nad bahenní řekou, museli se tedy vracet a ztráceli čas. Směr byl jasný: pryč od seržantů. Frontová linie se pohybovala neměnnou rychlostí, nehledíc na terén, zatímco Stephanie a její přátelé s obtížemi hledali cestu, kličkovali a po dvou dnech ztratili z devítimílového náskoku sedm mil.

„Hele, děcka," zavolal Cochrane. „Chcete slyšet napřed dobrou zprávu, nebo špatnou?" Šel před ostatními jako předsunutá hlídka. Teď stál na duně vyplaveného rákosí a s nadšením hleděl do dáli.

„Špatnou," odpověděla bez přemýšlení Stephanie.

„Černý klobouky nabírají rychlost a je jich aspoň na tři prdele.“

„A ta dobrá?“ knikla Tina.

„Nabírají rychlost, páč jdou po silnici. Je tam opravdická silnice, asfalt a tak.“

Ostatní sice nepřidali do kroku, aby urousaného hipíka rychleji došli, ale rozhodně se jim šlo veseleji. Vylezli na dunu a zastavili u něj.

„Co vidíte?“ zeptal se Moyo. Obličej měl v pořádku, jizvy i puchýře zmizely, oči měl jasné. Dokonce se zase smál, ve stodole se to naučil. Stephanii ale nesmírně trápilo, že se sice dovede usmívat, ale odmítá jim ukázat, co se skrývá pod iluzí zdravých očních bulev. Hrál si sám na sebe a moc mu to nešlo.

„Je tam údolí,“ odvětila.

Zasténal. „Proboha, už ne.“

„Ale ne, tohle je jiné.“

Duna byla ve skutečnosti vrcholek prudkého svahu, který spadal několik set yardů do Catmoskeho údolí, širokého přes dvacet mil. Na druhou stranu nebylo pro mrholení vidět. Dno bylo tak ploché a rozsáhlé, že ho bahno nedokázalo celé zatopit. Široké delty horských bystřin se neškodně rozlily. Řeka uprostřed stačila většinu bláta odplavit a nedala mu šanci tvořit morény.

Velké oblasti dna údolí se v dešti proměnily v bažiny. Celé lesy popadaly, kmeny se opíraly jeden o druhý. Teď se pomalu propadaly, jak spodní voda odplavovala podloží. Zrychlit záběry z posledních dvou dnů, vypadalo by to, že les taje.

V okrovém moři olivově zářily ostrovy vršíčků a pahorků. Na každém se tlačily stovky vyhladovělých divokých zvířat, po zbytcích trávy dusala stáda kolfranů (místních jelenů) a smečky malých psovitých ferrangů. Mezi nimi se potáceli ptáci, jejich perutě byly slepené jílem.

Mnoho ostrovů hned pod srázem protínala silnice. Viditelných úseků bylo dost, aby si šlo domyslet části skryté pod bahnem. Silnice vedla k městečku, přes drobný déšť sotva

viditelnému. Z větší části stálo na návrší a k domům se tak nedostalo bahno, údolí se proměnilo ve vodní příkop. Zhruba v centru se vzdorně tyčila šedivá kostelní zvonice. Zdi v nižších patrech byly pomalované rudými symboly.

„To musí být Ketton," řekl Franklin. „Cítíte je?"

„Ano," přitakala bez radosti Stephanie. „Je tam spousta našich." Vysvětlilo by to dobrý stav domů. Na střechách nechyběla jediná taška, v parčíku dokonce nebyly kaluže.

„Asi proto se sem skřeti tak ženou." Cochrane ukázal palcem za sebe do údolí.

Poprvé na vlastní oči uviděli osvobozeneckou armádu. Po silnici jelo dvacet džípů. Kdykoli se silnice ztratila pod blátem, zpomalily a opatrně odzkoušely hloubku. Bahno nemohlo být moc hluboké ani husté, sahalo sotva nad kola. Za džípy následovala klínová falanga seržantů. Veliké temné postavy postupovaly velice rychle na to, že žádná z nich nešla po silnici. Po jedné straně karbobetonové vozovky se rojnice táhla skoro až do hlavní bahenní řeky, na druhé straně dosahovala horského úbočí. Pár mil za frontovou linií jela další vozidla, větší než džípy.

„Do prdele práce," lamentoval Franklin. „Tak rychle v tomhle terénu nikdy nepůjdeme."

McPhee zkoumal divokou krajinu za nimi. „Tamhle nejsou."

„Ale budou," odtušila Rana. „Podívejte, jsou i za řekou. Rojnici drží rovně. Nikdo neproklouzne. Hrabou nás jako hnůj."

„Když tu zůstaneme, do západu slunce nás mají."

„Když půjdeme dolů, udržíme si náskok," řekla Stephanie. „Ale budeme muset projít městem. Mám z něj špatný pocit. Posedlí tam vědí, že se seržanti blíží, ale přesto neutíkají. A je jich spousta."

„Budou se bránit," dodal Moyo.

Stephanie pohlédla na hrozivou invazní linii. „Prohrají," pravila zlověstně. „Tomuhle se nemůže nic postavit."

„Nemáme jídlo," řekl McPhee.

Cochrane si posunul růžové brýle výš na nos. „Zato fůru vody, fešáku."

„Nic tu neroste," přidala se Rana. „Musíme dolů."

„Město je alespoň chvíli udrží," řekla Stephanie. Podařilo se jí nepohlédnout na Moya, i když o něj jí šlo především. „Můžeme si tam oddechnout a nabrat síly."

„Co pak?" zavrčel Moyo.

„Pak půjdeme dál. Udržíme si náskok."

„Na co?"

„Nech toho," okřikla ho tiše. „Snažíme se žít, jak jsme vždycky chtěli, zapomnels? Takhle žít nechci a někde dál třeba najdeme, co potřebujeme, protože za námi to rozhodně není. Dokud půjdeme, máme naději."

Nasadil žalostný výraz. Zašátral před sebou rukou. Stiskla mu ji a Moyo ji objal. „Promiň. Je mi to líto."

„To nic," zašeptala. „Víš co? Míříme přímo k ústřednímu pohoří. Můžeš mě naučit létat nad svahem."

Moyo se chraplavě zasmál, třásla se mu ramena. „Hele, děcka, nerad si seru na karmu, když vám ničím romantickou chvilku, ale měli bysme rozhodnout, co s náma. Pokud možno hned. Armáda Temnýho pána si rauchpauzu hned tak nedopřeje."

„Musíme do Kettonu," odvětila bez váhání Stephanie. Prohlédla si sráz pod nohama. Bude klouzat, ale s energistickou silou by ho měli zvládnout. „Dostaneme se tam dřív než vojáci."

„O prsa," pravil McPhee.

„A nebudeme mít čas hledat jídlo," poznamenala Rana. „Nevím jak vy, ale když se pořádně nenadlábnu, tohle tempo mi dlouho nevydrží. Musíme myslet prakticky. Posledních pár dnů jsem moc kalorií nezískala."

„To je furt to samý," okřikl ji Cochrane. „Tvůj problém je v tom, že nejíš tak jako tak."

Probodla ho pohledem. „Doufám, že mi nechceš navrhnout, abych pojídala mrtvoly.“

„Bratře!“ obrátil se Cochrane na nebesa. „Už zase. Žádný maso, tabák, karty, sex, hlasitá hudba, ostrý světla, žádnej tanec, samá pruda. Jako bych to nepamatoval.“

„Já jdu do Kettonu,“ opakovala důrazně Stephanie. S Moyem vstoupila na svah. „Jestli chce někdo s námi, tak hned.“

„Já jdu,“ přidal se Moyo. Zašoupal nohama. Rana se otřásla a vyrazila za nimi. Cochranovi z dlaně vyrostl zapálený čvaňhák. Strčil si ho do koutku a vykročil.

„Krucinál!“ zanaříkal Franklin. „No dobře. Ale když jdeme dolů, vzdáváme se. Z města se už nedostaneme.“

„Tady nahoře tě doženou,“ namítl McPhee. „No podívej se na ně. Jako by uměli chodit po blátě.“

„No jo, no jo.“

Tina se v hrůze obrátila na Ranu. „Miláčku, ty stvůry srovnají město se zemí. A my tam budeme.“

„Možná. Kdo ví? Armáda vždycky přehání svou chlapáckou převahu. Skutečnost bez výjimky zaostává.“

„Jó, Tino, pojď s náma, kotě.“ Cochrane jí podal špeka. „Poslední noc na světě strávíme spolu. Prošukáme se do ráje, hm?“

Tina se otřásla. „To raději ať mě zajmou ty zrůdy.“

„Mám to brát jako odmítnutí?“

„Ne. Nechci vás opustit. Jste moji přátelé.“

Stephanie se otočila. „Tino, tak se rozmysli.“ Šli s Moyem dál.

„Proboha,“ zoufala si Tina. „Vy na mě vždycky strašně pospícháte. To není fér.“

„Čus flus, kočko,“ rozloučil se Cochrane.

„Počkejte, nestačím vám.“

Stephanie se snažila nevnímat její kňourání. Soustředila se na cestu před sebou. Musela svah traverzovat a neustále si

zpevňovat bláto pod nohama. Přesto za ní zůstávaly rozmáznuté stopy.

„Cítím pod námi spoustu posedlých," řekl Moyo sto metrů nad patou srázu.

„Kde?" zeptala se bezmyšlenkovitě Stephanie. Cíli cesty nevěnovala pozornost, soustředila se jen na půdu pod nohama. Když teď zvedla oči, uviděla kolonu džípů sotva míli daleko. Srdce se jí zastavilo.

„Docela blízko." Moyo ukázal volnou rukou. „Tamhle."

Stephanie nikoho neviděla. Když ale prozkoumala šepoty za okrajem vědomí, ucítila v mnoha myslích rostoucí očekávání.

„Hele, Moyo, chlape, slušnej postřeh." Cochrane prohledával údolí. „Ty děcka jsou zahrabaný pěkně hluboko v blátě. Nevidím ani prd."

„Jdeme," zavelela Stephanie. „Musíme zjistit, o co jde."

Na konci se svah zmírnil, a tak mohli přidat do kroku. Stephanie by se raději držela pahorků kolem údolí. Na rozumně suché půdě by udrželi tempo. Pahorkatina ale obcházela Ketton. Jedna viditelná část silnice vedla za třemisty metry dokonale rozlitého bahna. Stephanie stála na kraji, bláto po kotníky. V botách měla sucho, ale pro jistotu si nechala useň vyšplhat až ke kolenům. Z ticha byla nervózní, jako by marast pohlcoval všechny zvuky. „Asi nebude moc hluboké," zkusila hádat.

„Tak to zjistíme," prohlásil rozhodně McPhee. Sebevědomým krokem vyrazil k silnici. Bahno mu pleskalo za nohama. „Tak jdeme, flákači. My se přece neutopíme." Cochrane a Rana se po sobě podívali a vydali se za ním.

„Půjde to," řekla Stephanie. Pevně chytila Moya za ruku a společně vešli do bažiny. Tina se držela Franklina. Cochrane se zašklebil.

Stephanie měla pravdu, ale přesto jí bahno za chvíli sahalo po kolena. Po několika pokusech vytvořit energistickou pěšinku se vzdala. Bláto se rozestupovalo tak pomalu, že by

trvalo hodinu, než by ho přešli suchou nohou. Museli ho přebrodit a unavené svaly sloužily z posledních sil. Všichni museli ztuhlé nohy pohánět energistickou silou. Armáda v zádech jim dodávala odhodlání. Pohybovali se prakticky souběžně s frontovou linií a každou minutou ztráceli náskok.

Stephanie se utěšovala, že na silnici ho zase získají. I na silnici ale byla spousta bláta a Stephanii pomalu docházely síly. Slyšela Cochrana hlasitě sípat.

„Teď jsou přímo před námi," oznámil Moyo. Rozepnul si koženou bundu, bylo mu vedro. Mrholení se mu dostávalo pod energistický štít a spolu s potem se mu vsakovalo do košile. „Dva. A nemají z nás radost."

Stephanie zvedla hlavu a zkusila očima najít zdroj nepřátelských myšlenek. Sedmdesát yardů před ní stoupala silnice na drobný pahorek. Pod kapkami se leskla zválená tráva a pár zakrslých keřů. Kolem ve smečkách po šesti až sedmi kusech pobíhaly tucty rozdrážděných ferrangů. Stephanii připomněli hejna rybek, všichni měnili směr současně.

„Nikoho nevidím," zafuněl McPhee. „Hej, sráči," zavolal. „Co to s váma kurva je?"

„No bomba," pochválil ho Cochrane. „Jen tak dál. Takhle nás budou mít rádi. Jsme v kosmický pohodě a vůbec nepotřebujeme jídlo ani pomoc."

Tina uklouzla a zasténala. „Já to bláto nesnáším!"

„Zlatá slova, kotě." Franklin jí pomohl na nohy a dál se o sebe opírali. Stephanie se ohlédla a zatajila dech. Džípy nebyly ani půl míle za nimi. Na pevnou zem jim zbývalo padesát yardů.

„Nezvládneme to."

„Co?" zeptal se Moyo.

„Nestihneme to." Stephanie ztěžka oddechovala. Nezatěžovala se oblečením, vzhledem, energistickou parádou – i satelity ji teď jasně rozpoznají. Bylo jí to jedno. Soustředila se jen na sucho v botách a posouvání jedné nohy před druhou. Stehna a lýtka se jí kroutila v křeči.

Rana padla na kolena. Bláto nechutně mlasklo. Funěla, v obličeji byla rudá a zpocená. Cochrane ji vzal pod paží a zatáhl. Slizké bahno ji nechtělo pustit. „Hej, chlape, pojď mi píchnout," zavolal na cestu před nimi. „Tak se neschovávejte, už jste velký. Tady jde o krk."

Smečky ferrangů bezcílně pobíhaly kolem. Začalo být slyšet vyrovnaný zvuk motoru. Džípy se blížily.

„Doveď mě k ní," sykl Moyo.

Se Stephanií se dobrodili k vyčerpanému páru. McPhee se zastavil dvacet yardů od pevné země a díval se na ně. „Jděte dál," křikla na něj Stephanie. „Běžte. Aspoň někdo se odsud musí dostat."

Moyo pomohl Cochranovi s Ranou, Stephanie ho naváděla. Vzali ji mezi sebe a zase vykročili. „Nemůžu pohnout nohama," sténala Rana. „Mám je jako v ohni. Sakra, tohle se nemělo stát, vždyť dovedu vůlí přesouvat hory."

„To neva," utěšoval ji přes zaťaté zuby Cochrane. „Už tě máme." Potáceli se vpřed. McPhee už došel na hlínu a teď je ze břehu povzbuzoval. Tina a Franklin byli skoro na místě, ale na pokraji zhroucení. Jen veliký Skot neztratil všechny síly.

Stephanie jistila zadní voj. Džípy se už dostaly na sedm set yardů a jely po suché silnici. Zrychlovaly. „Do prdele," zašeptala. „Do hajzlu." I kdyby se teď McPhee dal do běhu, Kettonu by nedosáhl; snadno by ho dohnali. Možná kdyby všichni začali na seržanty střílet bílým ohněm… Nesmysl, zarazila se. A stejně nemám energistické síly nazbyt.

Deset yardů.

Nebudu se prát. K ničemu by mi to nebylo a mohla bych poškodit tělo. To jí neudělám.

Uprostřed vědomí cítila naději své hostitelky. Všichni čtyři vylezli z bahna a svalili se vedle Tiny a Franklina. Stephanie pořád vnímala dvě neviditelné mysli.

„Stephanie Ashová," ozval se odnikud ženský hlas. „Přicházíš v nejdebilnější okamžik, jako vždycky."

„Každou chvíli to přijde," řekl neviditelný muž.

Oba schovaní hořeli nedočkavostí. Kdesi nedaleko pomalu spustily dudy dlouhý rezavý tón. Stephanie zvedla hlavu. V půli cesty mezi ní a džípy stál uprostřed silnice osamocený skotský dudák. Sukni měl v barvách Douglasova klanu, černé kožené boty vyleštěné. Vypadalo to, že si vůbec není vědom nebezpečí. Čelem k džípům klidně vyhrával Velikou milost. Jeden seržant se v prvním džípu postavil, aby přes zablácené sklo lépe viděl.

„To je ono," výskl McPhee.

„Povel k útoku," pravil neviditelný. „Má to styl, ne?"

Stephanie se rozhlédla, ale muže nespatřila. „Povel k útoku?"

V dálce zaduněl výbuch a rychle prolétl zabahněným údolím. První džíp najel na minu, exploze mu utrhla přední polovinu šasi. Seržanti popadali na silnici jako zralé hrušky. Z kráteru v betonu stoupal modrobílý dým. Z nebe padaly součástky. Ostatní džípy ostře zabrzdily. Pěší seržanti se zarazili na místě.

Dudák dohrál a obřadně se nepřátelům uklonil. Ozvalo se tupé krátké zadunění, dost hlasité, aby ho Stephanie ucítila až v žaludku. Pak další. A celá kanonáda, až rány splývaly v jednolitý hukot. Tina ječela hrůzou.

„Fíha," zavrčel Cochrane. „To jsou minomety."

„Dobrá práce," pravila neviděná. „Teď se schovejte."

***

Jak potvrdila řídicí umělá inteligence, byla to klasická léčka, navíc dokonale provedená. Džípy byly v úzkém hrdle a neměly se kam rozjet. Minometná palba mířila přesně. Výbušné střely ničily vozidla a trhaly seržanty na kusy. Krveprolití halil kouř, oheň a oblaka jemného prachu.

Umělá inteligence proti jatkám nemohla nic dělat. Družice soustavně sledovaly údolí radarem, ale na zaměření cíle potřebovaly několik sekund. První ostřelování trvalo minutu a půl. Střelci pak změnili úhel nástřelu i munici a spustili na pěší

linie šrapnelovou kanonádu. Seržanti v blátě neměli kam uniknout.

Teprve tehdy dopočítaly zaměřovací počítače umístění minometů. Umělá inteligence spustila protiútok. Nebe prořízly oslnivé šarlatové paprsky a ve zlomcích sekundy rozkládaly posedlé i jejich zbraně na atomy. Zaměřily přes deset ostrůvků pevné země. Z každého cíle se nadzvukovou rychlostí rozlétla přehřátá pára. Když ji vítr rozfoukal, z minometných stanovišť zůstaly jen rozpálené krátery spečeného jílu. V dešti žhavá vrstva zvonivě praskala.

Do údolí se vrátilo ticho. Po dně se válel dým a jen neochotně odhaloval spálené vraky džípů. Bláto pomalu pohlcovalo zohavené mrtvoly pěšáků. Za hodinu po nich nezůstane ani stopa.

Stephanie se tiskla k rozměklé hlíně, všechny svaly v křeči. Laser ji ale minul. Vzlykla a roztřásla se. Blížily se k ní dvě smečky ferrangů. Obě se ale proměnily v lidi ve vojenském. S hněvem a pohrdáním na ni shlížela Anette Ekelundová a Soi Hon.

„Vy pitomci, mohli jste nás všechny poslat do nicoty," spustila Anette. „Co kdyby Ralpha napadlo, že k nám patříte? Vymazal by i tenhle ostrůvek."

Cochrane zvedl hlavu, po tváři mu do vousů stékalo bahno. Joint už dávno nehořel. Vyplivl ho. „Tak mě třeba vopíchej do prdele motorovou pilou, ségra. Fakt mě mrzí, že jsem tu byl na obtíž."

Ani lalondské vražedné klima nepřipravilo Ralpha Hiltche na přísernou vlhkost, která vládla v Mortonridgi. Sotva vystoupil z nadzvukového dopravního letadla Královské námořní pěchoty, zakousla se mu do kůže a vysála z něj všechnu energii. Už jen dýchat tu bylo vysilující.

Když vítr odvál poslední cáry mraků na moře, opřelo se do ubohého Mortonridge plnou silou tropické slunce. Tisíce čtverečních kilometrů bahna začaly vysychat a prosycovat

vzduch horkými lepivými výpary. Ze schůdků letadla viděl Ralph mezi kopečky hutnou rozpálenou mlhu. Další stékala z úbočí hor po obou stranách údolí jako zpomalené vodopády.

Nasál vzduch. Pod pachem prádelny ucítil stopy rozkladu. Mrtvá biomasa poloostrova začínala tlít a hnít. Za pár dní bude smrad nesnesitelný a jistě i nanejvýš nezdravý. Další položka do seznamu. Na soupisu priorit ale bude až na konci.

Ralph seběhl hliníkové schůdky s generálkou Palmerovou a Cathalem Fitzgeraldem v patách. Pro jednou mu marína nepřidělila ochranku. Přistáli u tábora v ústí Catmoského údolí. V řadách tu jako obrovské houby vyrostly stovky bleděmodrých iglú z programovatelného silikonu, zmenšená kopie pevnosti Vpřed. Ubytovali se tu seržanti, okupační jednotky, nemocní osvobození a pár válečných korespondentů s patřičným povolením a dvěma mariňáky z tiskového kvůli dohledu.

Když se otočil výš do údolí, mlha u země se slila v neprůhlednou vrstvu. Vylepšenými sítnicemi zaostřil na jediný viditelný orientační bod, šedou zvonici kettonského kostela. Ralphovi stačil jediný pohled, aby věděl, že městu vládnou posedlí. Ucítil na srdci stejnou tíhu jako v blízkosti rudého mraku.

„Je tady," zabručel. „Ekelundová. Je v Kettonu."

„Jste si jistý?" zeptal se Cathal.

„Cítím ji jako tehdy. V každém případě je velitelka a tahle banda má slušnou organizaci." Cathal se pochybovačně podíval na vzdálenou vížku.

Velitel tábora, plukovník Anton Longhurst, na ně čekal pod schůdky. Zasalutoval Ralphovi. „Vítejte v Catmoském údolí, pane."

„Děkuji, plukovníku. Vypadá to, že se tu nenudíte."

„Ano, pane. Provedu vás. Tedy až…" ukázal na novináře.

„Pravda." Ralph ovládal zlost. Určitě je odposlouchávají i na takovou dálku, těmhle se hodí všechno.

Důstojníci z tiskového dali pokyn a reportéři přiklusali. „Pane generále, Hugh Rosler, DataAxis. Mohl byste nám vysvětlit, proč se fronta zastavila?“

Ralph se na nenápadného muže v kostkované košili vědoucně pousmál. Vtělil se do postavy hodného otevřeného velitele, kterou se naučil za posledních pár neděl. „To se rozumí samo sebou, pánové. Zajišťujeme dobytá území. Osvobození není dostih. Musíme si být naprosto jistí, že za námi nezůstal jediný posedlý. Nezapomínejte, že tohle všechno způsobila jediná posedlá. Nechceme si to přece zopakovat.“

„Pane generále, Tim Beard od Collinse. Je pravda, že to seržanti už nezvládají a nemohou postupovat přes zesílený odpor posedlých?“

„Ne, to rozhodně není pravda. A když mi ukážete člověka, který vám to řekl, dám mu co proto. Já sem přiletěl letadlem a vás přivezla auta.“ Máchl rukou směrem k moři. „Seržanti sem došli pěšky a narazili na desetitisíce nepřátel. Zachránili téměř tři sta tisíc lidí. Připadá vám, že něco nezvládají?“

„Tak proč fronta nepostupuje?“

„Protože se tažení dostalo do další fáze. Nebudete se na mě snad zlobit, že jsem taktiku neprozradil předem, ale zajišťovací fázi jsme se nemohli vyhnout. Jak vidíte, dostali jsme se ke Kettonu, kde se ukrývá velký počet dobře organizovaných a bojovných posedlých. Podobných měst je v Mortonridgi několik. Armáda jen přeskupuje síly. Až shromáždíme dostatečné prostředky, dobudou seržanti město. Nechci je ale posílat do boje, dokud nebudu přesvědčen, že cíle může být dosaženo s minimálními ztrátami na obou stranách. Děkuji.“ Vykročil za plukovníkem.

„Pane generále, ještě poslední otázku. Elizabeth Mitchellová, Time Warner.“ Měla rezavý neodbytný hlas, panovačný a zarytý. „Můžete nám něco říci k porážce v údolí?“

S takovým hlasem ani nemůže položit slušnou otázku, pomyslel si Ralph. „Ano, mohu. Při zpětném pohledu je zřejmé, že postupovat do Catmoského údolí tak rychle byla

taktická chyba, a já přijímám osobní zodpovědnost. I když už víme, že posedlí mají lovecké zbraně, nečekali jsme, že disponují dělostřelectvem. Minomety jsou na výrobu asi nejjednodušší děla, ale v určitých situacích velice účinná. Tato bitva k nim patřila. Teď, když víme, čeho jsou schopní, dalším překvapením předejdeme. Kdykoli proti nám použijí novou zbraň nebo taktiku, ztrácejí výhodu. A úskoků, jimiž by nás mohli překvapit, není mnoho.“ Znovu vykročil, tentokrát rozhodněji. Rychle nadatoval oběma důstojníkům z tiskového, ať smečku zkrotí.

„Omlouvám se,“ řekl plukovník Longhurst.

„To nic,“ odtušil Ralph.

„Neměl byste jim tak ustupovat,“ vytkl mu Cathal. „Není to důstojné. Mohl jste je aspoň sezvat na tiskovku s napsanými dotazy.“

„V téhle válce jde stejně o propagandu jako o boj, Cathale,“ odvětil Ralph. „Kromě toho pořád přemýšlíš jako agent KVB: zatloukat, zatloukat. Veřejnost chce vidět kompetentní velení. Musíme jim vyhovět.“

Do tábora stále přijíždějí konvoje zásobovacích nákladňáků, vykládal při obhlídce plukovník Longford. Ženijní jednotka Královské námořní pěchoty neměla se stavbou iglú potíže, země tu byla pár metrů nad hladinou bahna. Objevily se ale problémy se zásobováním.

„Nákladňákům to sem z pobřeží trvá patnáct hodin,“ říkal. „Ženisti museli silnici prakticky postavit znovu za pochodu. Ještě teď ji v některých úsecích tvoří jen patníky zapíchané do bláta.“

„S bahnem nic nenadělám,“ odtušil Ralph. „Věřte mi, zkusili jsme to. Vysušovali jsme ho chemicky, lasery z orbity, ale na tak rozsáhlou plochu nemáme prostředky.“

„Potřebujeme vzdušnou podporu. Vy jste sem přiletěl.“

„Náš let byl první,“ vysvětlila Janne Palmerová. „A na vaší dráze přistane těžko i malé letadlo. Nákladní letouny byste neodbavili.“

„Je tu spousta pevné země, můžeme postavit letiště.“

„Podívám se na to,“ řekl Ralph. „Rozhodně by bylo lepší vám sem seržanty posílat letecky.“

„To rád slyším,“ pravil plukovník. „Vypadá to tu trochu jinak, než předpověděla UI.“

„Taky proto jsem tady, abych viděl, jak si vedete.“

„Už to jde. První den to byl blázinec. Na dopravu raněných a osvobozených by se mi rozhodně pár letadel hodilo. Odvoz na pobřeží jim nijak nepomohl.“

Došli do velkého oválného stanu, kde si rozbalila nádobíčko Elana Duncanova a její lidé. Obrovská žoldnéřka Ralphovi ledabyle zasalutovala a cvakla přitom klepetem. „Tady si na parádu nepotrpíme, pane generále,“ řekla. „Na to máme moc práce. Podívejte se, kam chcete, ale nezdržujte moje lidi, prosím vás.“

Uprostřed haly stálo deset zapnutých stázových komor. Veliké stroje tu se svými tlustými kabely vypadaly nepatřičně. Jako z jiného světa. Nebo času, řekl si Ralph. Zbytek stanu zabíraly kavalce pro raněné seržanty, lazaret Ralpha zklamal. Elenini žoldáci seržanty obskakovali s plastovými kanystry a velkými rolemi papírových ručníků. Ve vzduchu visel chemický zápach, který si Ralph nedokázal zařadit. Vzpomínal si na něj, ale vzpomínku neměl ani v nanonice, ani v didaktické paměti, i když ani jedna nebyla u vůní příliš platná.

Zašel k nejbližšímu seržantovi. Konstrukt tiše cucal výživný sirup z polyetylenového sáčku. „Zasáhl vás šrapnel?“

„Ne, pane generále,“ odvětil Sinón. „Na bitvu v údolí jsem tu nebyl. Asi mám štěstí. Šestkrát jsem byl v boji a pokaždé jsme zajali posedlého, zatímco já utrpěl jen lehká zranění. Bohužel to znamená, že jsem došel pěšky od moře až sem.“

„Tak co se vám stalo?“

„Dlouhodobé vystavení vlhku, pane generále. Asi se tomu nedá vyhnout. Jak jsem řekl, dostal jsem pár zásahů a popraskal mi exoskelet. Mikroskopické praskliny jsou výborné prostředí pro místní houby.“ Ukázal si na nohy.

Když se Ralph dozvěděl, co má hledat, všiml si na seržantových končetinách pavučinky chlupatých šedých vláken. O pár kavalců dál ležel seržant s nohama úplně obrostlýma.

„Proboha. Moc vás to…“

„Bolí?“ dořekl Sinón. „Nemějte strach, pane generále. Necítím bolest. Uvědomuji si, že mám v nohách houbu. Nepříjemně svědí. Nejhorší ale je, co mi dělá s krví. Bez léčby by mi houba časem uvolňovala do těla tolik toxinů, že by se s nimi orgány nevyrovnaly.“

„Existuje lék?“

„Kupodivu ano. Otírání lihem a jódové obklady zabírají vcelku spolehlivě. Návrat do podobných podmínek by ovšem znamenal zanesení nových spor.“

„Tak jód,“ řekl Ralph. „Já věděl, že ten pach odněkud znám. Používal se v církevních špitálech na Lalonde.“ Situace se mu přestávala líbit. Těžko si tu může hrát na zkušenějšího důstojníka u lůžka hrdinného bažanta. Pokud Sinón žil jako většina Edenitů, zemřel nejdříve ve sto padesáti. Starší než Ralphův dědeček.

„Lalonde? Tam jsem nikdy nebyl, i když jsem sloužil na sokolu.“

„Měl jste štěstí, já tam trčel několik let.“

Někdo začal kvílet, hořce a žalostně. Ralph uviděl, jak dva vylepšení žoldáci pomáhají ze stáze zbědovanému muži. Na sobě měl šedivé cáry látky a zplihlé kůže. Vypadlo to, jako by ho tělo lalok po laloku opouštělo.

„A do prdele,“ sykla Elena Duncanová. „Promiňte, pane generále, ale vypadá to na dalšího nárazového anorektika.“ Pospíšila pomoci kolegům. „Proteinovou kapačku, šupito presto.“ Osvobozený muž zvracel na podlahu zelenou tekutinu a málem se přitom udusil.

„Jdeme,“ zavelel Ralph. „Jenom tady překážíme.“ Odvedl svou suitu ven a styděl se, že nedokáže pomoci jinak než strategickým ústupem.

Stephanie vyšla na balkon a posadila se do křesílka vedle Moya. Viděla odsud na oba konce kettonské hlavní ulice, na níž Ekelundová uspořádala vojenskou přehlídku. Posedlí vyklidili bahno do poslední kapky a proměnili Ketton v neposkvrněný pravzor maloměstské čistoty. I vysoké červené stromy na chodnících a v parku byly zdravé a obsypané květy.

Stephanie s přáteli dostala přídělem pár pokojů v roztomilém georgiánském domku z neomítnutých cihel s kamennými rámy kolem oken. Balkon obcházel celé průčelí domu, kovaným zábradlím prorůstala rozkvetlá vistárie. Domek patřil k útulné vilové čtvrti přiléhající k obchodnímu centru města. Kromě nich tu bydlely dvě čety vojáků. Nedržely je sice v domácím vězení, ale rozhodně dohlížely, aby nikam nechodili a do ničeho se nepletli. Cochrane byl znechucen.

Ekelundová a její nejvěrnější ovšem kontrolovali hubnoucí zásoby potravin, a tak mohli rozhodovat.

„Nesnáším to tady," řekl Moyo. Křesílko si sklopil skoro do horizontály, brčkem cucal margaritu. Na stolku u hlavy měl už čtyři prázdné sklenice, sůl nalepená na okraji skla se začínala vlhkem rozpouštět. „Celý je to přetvářka, maškaráda. Necítíš tu atmosféru?"

„Rozumím ti." Dívala se dolů na pochodující muže a ženy. Po celém Kettonu to vypadalo stejně. Armáda sbírala síly na obranu města proti seržantům. Hradby začaly jako přízračné náčrtky ve vzduchu, ale posedlí je společnou energistickou silou proměnili v skutečnost. Továrničky u krajů města dostal na povel Delvan. Na tři směny v nich vyráběl zbraně. Každý tu měl své místo. Navzájem si dodávali odvahy.

„Je to fašistická organizovanost," řekla Stephanie. „Všichni se dřou kvůli ní, ne kvůli sobě. Až přijdou seržanti, bude tu hrozné krveprolití. A úplně zbytečně."

Zašátral kolem sebe, až našel její ruku. Pevně ji stiskl. „To už je lidská nátura, drahá. Mají strach a Ekelundová ho

využívá. Mohou buď bojovat, nebo kapitulovat. A to se jim nechce. Ani nám.“

„Ale v téhle pozici jsou jenom kvůli ní. A my nechtěli bojovat. Já tedy ne.“

Pořádně se napil. „Pusť to z hlavy. Za čtyřiadvacet hodin už nám to bude jedno.“

Stephanie mu vzala margaritu a postavila ji na stůl. „Už máš dost. Odpočali jsme si. Je čas jít dál.“

„Tys snad vypila víc než já. Jsme obklíčení. Je to jasný i mně, a to jsem slepec. Není kam jít.“

„Jdeme.“ Vzala ho za ruku a vytáhla z křesílka.

Moyo se s bručením nechal zavést do domu. U kulatého stolku v obývacím pokoji seděli McPhee s Ranou a hráli šachy. Cochraně se válel na kanapi a přes konopný dým skoro nebyl vidět. Na uších měl obrovská černozlatá sluchátka, v nich duněli Grateful Dead. Tina a Franklin přišli na zavolání z jedné ložnice. Cochrane se při pohledu na Franklina s vytaženým podolkem pochvalně zasmál. Zůstalo jen u smíchu, protože ho Stephanie včas zarazila pohledem.

„Chci se pokusit dostat z města,“ oznámila přátelům.

„Zajímavý nápad,“ odtušila Rana. „Milá paní Ekelundová bohužel drží všechny trumfy, nemluvě o jídle. Dala nám sotva tolik, abychom neumřeli hlady, ale síla se nám z jejích přídělů určitě nevrátí.“

„Já vím. Když ale zůstaneme ve městě, zajmou nás seržanti. Pokud přežijeme tak dlouho. Obě strany závodí ve zbrojení.“

„Já vám to říkala,“ zanaříkala Tina. „Měli jsme zůstat v horách. Ale vy jste mě neposlouchali.“

„Máš plán?“ zeptal se Stephanie Franklin.

„Nemám,“ odvětila. „Jenom chci zvýšit naše šance. Seržanti jsou nějakých pět mil od města. Mezi námi a nimi je spousta místa.“

„Takže?“ pobídl ji McPhee.

„Rozhodně bude lepší být tam než tady. Při útoku bude zmatek, možná dokážeme proklouznout. Můžeme se přestrojit

za kolfrany nebo se schovat a nechat je, ať nás přejdou. Za pokus to stojí.“

„Neagresivní rezistence,“ zamyslela se Rana. „S tím souhlasím.“

„Ani náhodou,“ vyjádřil se McPhee. „Je mi líto, Stephanie, ale viděli jsme, jak seržanti postupujou. Neproklouzne jim ani myš. A to bylo před minometným útokem. Už vědí, že se dovedeme maskovat jako ferrangové. Když opustíme město, budeme prostě první na ráně.“

„Ne, ne, počkat,“ vložil se do hovoru Cochrane. Vstal a přešel ke stolku. „Ségra možná není až tak úplně mimo mísu.“

„Děkuji,“ ušklíbla se Stephanie.

„Tak poslouchejte, děcka. Černý bouřky a jejich ufouni zkoumají hlínu mikroskopem někde z nebe, ne? Takže když si v divočině vyhrabeme zemljanku, můžeme se zahrabat a pěkně počkat, až fešáci vyhladí město a odtáhnou dál.“

Ostatní se po sobě překvapeně podívali. „To by mohlo zabrat,“ řekl Franklin. „Sakramente!“

„Tak jak, jsem děsnej bouchač, nebo co?“

„Rozhodně co,“ prohlásila Tina.

„Pořád čekám, kdy po mně někdo bude chtít identidisk,“ řekla Rana cestou po hlavní ulici.

Byli tu jediní lidé v civilu. Posedlí vojáci se za nimi podezíravě otáčeli. Cochranovy rolničky na nohavicích a veselá mírumilovná aura jim nijak nepomáhaly. Když vyšli z domu, Stephanie uvažovala, jestli si nemá také změnit oblečení. Ale pak si řekla: do háje, už se nebudu přetvařovat. Ne po tom všem, co jsem prožila. Mám právo na vlastní já.

U konce města vedla ulice mezi dvěma řadami domků. Nebyly tak výstavní jako georgiánská vila, ale pohodlně maloměšťácké. Město od krajiny odděloval příkop s kolmými stěnami a železnými bodci nahoře, u dna teklo cosi ropného a smradlavého. Příkop představoval spíš symbol odporu než fyzické nebezpečí pro útočníky.

Anette Ekelundová na ně čekala, nenuceně opřená o jeden veliký bodec. Za ní stálo pár tuctů vojáků.

Stephanie najisto věděla, že bez energistické síly by své ohromné pušky neuzvedli. U mužů bylo zřejmě povinné třídenní strniště, u obou pohlaví čelenky uvázané ze šátku.

„Víš, jako bych tohle už někdy zažila," ulila Anette trochu medu. „Tentokrát ale nemáš srdceryvnou výmluvu. Dneska to vypadá spíš na zradu."

„Nejsi vláda," opáčila Stephanie. „Nemáš nárok na naši spolupráci."

„Chyba. Já tu držím moc. A ty mi něco dlužíš. Zachránila jsem ti kůži, tobě i té tvé partě klaunů. Přijala jsem vás pod svou ochranu a nakrmila jsem vás. Takže jste mi trochu zavázaní, nebo ne?"

„O tom se nebudeme bavit. Nechceme bojovat. Nebudeme bojovat. Máš tři možnosti. Můžeš nás zabít, uvěznit nebo pustit. O nic víc nejde."

„Platí jen dvě možnosti. Nehodlám obtěžovat své lidi hlídáním takových nevděčných hajzlíků."

„Dobře, rozhodni se."

Anette nechápavě zakroutila hlavou. „Já ti nerozumím, Stephanie. Fakt ne. Kam kurva chcete jít? Jsme obklíčení. Za hodinku chůze jste ve stázi. Nevykecáš se z toho, nedostaneš odměnu. A do skonání světa se už nedostaneš z nicoty."

„V otevřené krajině se dokážeme schovat."

„Tak tohle plánujete? Stephanie, to je ubohý i na tebe."

Stephanie se přitiskla k Moyovi, zaražená nelíčenou nenávistí. „Jakou možnost vidíš ty?"

„Bojujeme za své právo na život. To lidi dělali odjakživa. Kdybys nebyla úplně vypatlaná, věděla bys, že v životě není nic zadarmo."

„To vím, ale stále jsi mi neodpověděla. Víš, že prohrajete, tak jakou má cenu bojovat?"

„Já vám to řeknu," vložil se do hovoru Soi Hon. Anette ho zpražila pohledem, ale pak mu kývnutím dovolila mluvit.

„Chceme nepříteli způsobit nepřijatelné ztráty. Seržanti jsou tady na bojišti prakticky neporazitelní, zato podpůrná politická struktura za nimi je citlivá na spoustu vlivů. Tuhle bitvu možná nevyhrajeme, ale naše věc nakonec zvítězí. Vítězství přijde tím dřív, čím dřív se Konfederace vzdá dobrodružství, jako je tohle nesmyslné Osvobození. Musejí tady vyhrát za cenu nepřijatelných obětí. Rozmyslete si, jestli chcete opravdu odejít. I vaše pomoc nám zkrátí pobyt v nicotě. Seržant, kterého dnes zabijete, může být právě poslední kapka, než pohár přeteče."

„Vy jste žil před rozvojem edenismu, že ano?" zeptal se Moyo.

„Habitat Eden dospěl za mého života. Jejich kulturu jsem nezažil."

„Pak vám musím povědět, že plácáte naprosté nesmysly. Politické ideologie, na kterých stavíte své argumenty, jsou dávno překonané, stejně jako my všichni. Nikdo z nás si nedokáže představit edenitské odhodlání."

„Každá vůle jednou povolí."

Moyo zakoulel dokonalýma nevidoucíma očima a svěsil koutky. „Nemáme naději. S psychopatem a dementní dogmatickou se holt nedohodneme."

„Řekni svýmu frajerovi, ať si dá pozor na jazyk," varovala Stephanii Anette.

„Nebo?" rozesmál se Moyo. „Sama jsi to řekla, megero, řekla jsi to už pěkně dávno Ralphovi Hiltchovi: posedlí nemůžou prohrát. Je jedno, kolik mých těl rozstřílíš. Vždycky se vrátím. Nauč se se mnou žít, protože mi neunikneš. Celou věčnost ti budu kvílet do ucha… Jak se ti to líbí, huso pitomá?"

„Stačí." Stephanie ho poklepala po rameni. Neviděl sice Anettin výraz, ale cítil její myšlenky. „Půjdeme."

Anette se otočila a plivla do příkopu. „Víte, co je tam dole? Říká se tomu napalm. Soi Hon nám o tom pověděl a Milne ho namíchal. Máme ho tuny, je v příkopě, v bombách, v plamenometech. Až přijdou seržanti, bude táborák. A to

mluvím jenom o tomhle směru. Po městě pro ně máme pěknou hromadu průserů. Každá ulice je bude stát životy. Dokonce se sázíme, kolik jich vezmeme s sebou.“

„Doufám, že vyhraješ.“

„Jde o to, Stephanie, že když teď odejdeš, už se nevrátíš. Myslím to vážně. Když dezertuješ, když opustíš své lidi, budeš náš nepřítel stejně jako živí. Zůstaneš mezi seržanty a mnou. Oni tě strčí do stáze, já tě přitluču na kříž a upálím. Já nerozhoduju. Volba je na tobě.“

Stephanie se na ni smutně usmála. „Chci odejít.“

„Ty tupá krávo.“ Chvíli měla Stephanie dojem, že na ni Anette vypálí bílý oheň. Ovládala se jen s nejvyšším úsilím.

„Jo,“ štěkla. „Vypadni. Hned.“

Stephanie zatáhla Moya za ruku a modlila se, aby Cochrane zůstal zticha. „Ohněte bodák,“ pošeptala McPheeovi a Raně. Soustředili se. Nejbližší ocelový bodec se ohnul nad příkop jako padací most. Když konec dosáhl protějšího břehu, roztáhla se ocel do úzké lávky.

Jako první přešla Tina, otřesená neskrývaným nepřátelstvím Ekelundové a její gardy. Franklin převedl Moya. Stephanie počkala, než všichni přejdou, a teprve potom vykročila sama. Když se ohlédla, Anette už pochodovala na Ketton. Soi Hon šel za ní s několika vojáky, ale všichni se od ní snažili držet dál. Zbylí ozbrojenci je sledovali přes příkop. Několik z nich natáhlo zbraně.

„Pohodovka, hoši, piánovka,“ zabručel Cochrane. „Už jsme v tahu.“

Bylo poledne, slunce je smažilo jako viditelný rentgenový laser a mlha se dávno rozplynula. Tři míle před nimi z bažin vystupovaly první kopečky. Na nich stáli seržanti, tělo na tělo, černé tečky proti horizontu. Za první linií bylo vidět čety připravené jako zálohy.

Dvě míle za nimi se vzduch chvěl stříbrem, paprsky slunce se kolem Kettonu mírně kroutily. Pod nohama posedlým praskala suchá vrstva bláta. Nešli nijak rychle. Netrápil je jen

hlad. Nastupovala apatie. „Sakra," řekla najednou Stephanie. „Je mi to líto."

„A co?" zeptal se McPhee. Mluvil vesele, ale myšlenky ho usvědčovaly z přetvářky.

„Co asi?" Zastavila, rozhodila rukama a otočila se dokola. „Spletla jsem se. Podívejte se kolem. Jsme jako sněhové vločky, co míří do pece."

McPhee se rozhlédl po plochém dnu údolí. Za pár dní, které strávili v Kettonu, bláto pokrylo všechny vyvrácené stromy a keře. I louže už vyschly. „No, není se kde schovat, to je pravda."

Varovala mohutného Skota pohledem. „Jste moc hodní a já jsem ráda, že jste tu se mnou. Ale podělala jsem to. Tady se seržantům neschováme. A Ekelundová myslela vážně, že nás zpátky nepustí."

„Jo," přitakal Cochrane. „Taky mám ten dojem. Má v hlavě takovýho brouka, že se za chvíli prožere ven."

„Já vám nerozumím," zaskuhrala Tina. „Proč se prostě nezařídíme podle Cochranova původního plánu a nezahrabeme se?"

„Družice nás uvidí, děvče," odvětil McPhee. „Nevědí, kolik nás je nebo co děláme. Ale vidí nás. Když se zastavíme a najednou zmizíme, seržanti nás budou hledat. Dojde jim, co jsme udělali, a vyhrabou nás."

„Můžeme se rozdělit," navrhl Franklin. „Když si budeme křížit cesty a náhodně měnit směr, jeden nebo dva se můžou ztratit. Budeme hrát takový větší skořápky."

„Ale já se nechci rozdělit," namítla Tina.

„Nerozdělíme se," ujistila ji Stephanie. „Na to jsme toho společně moc prožili. Postavíme se jim důstojně. Nemáme se za co stydět. To oni zklamali. Taková veliká, bohatá společnost, a místo přijatelného řešení přišla jen s násilím. To oni prohráli, ne my."

Tina nakrčila nos a otřela si oči kapesníčkem. „Říkáš to tak krásně."

„To si kuř, ségra.“

„Postavím se seržantům s tebou,“ řekl McPhee. „Ale možná bude lepší sejít ze silnice. Počítám, že naši kamarádi ve městě nás mají na mušce minometů.“

Ralph počkal, až město obklíčí třiadvacet tisíc seržantů, a teprve potom povolil útok. Umělá inteligence odhadla, že v Kettonu je minimálně osm tisíc posedlých. Ralph nechtěl být zodpovědný za masakr. S dostatečnou převahou mu může zabránit.

Jakmile skončil první minometný útok, UI stáhla přední linii dál od města. Pak k němu posunula křídla, dosud schovaná v kopcích. Do západu slunce byl Ketton obklíčený. Sevření napřed zajišťovalo, aby se z města nedostal jediný posedlý. Větší skupinu uprchlíků by zastavil varovný výstřel z orbity, jako když spáleniště odřízlo poloostrov.

Rukavici zvedlo jen pár zoufalců. Ať už si Ekelundová vynucovala poslušnost jakkoli, měla úspěch. Obklíčení posilovali další a další seržanti z letadel a nákladňáků. Do první linie přišli okupační žoldáci, aby mohli okamžitě zpracovat zajaté posedlé. Nemocnice se připravily na předpokládaný nápor osvobozených (i když měly stále málo přístrojů a kvalifikovaných zaměstnanců). UI důkladně analyzovala všechny historické zbraně a vymyslela proti nim adekvátní opatření.

Ralph s povděkem kvitoval, že nejjednodušší řešení je i nejstarší: nejlepší obrana je útok. Nemůže sice město bombardovat nebo zničit z orbity, ale rozhodně může posedlými pořádně otřást. „Zemětřesení,“ nadatoval.

Dva tisíce kilometrů nad Ombeyem přešel osamělý sokol do střemhlavého letu.

Ralph čekal u hranaté štábní budovy s Acacií a Janne Palmerovou. Všichni hleděli k městu zahalenému horkým vzduchem. Možná by měl být na štábu v pevnosti Vpřed, ale při návštěvě Catmoského údolí si uvědomil, jak byl ve své

kanceláři odříznutý od bojiště. Tady si mohl alespoň namlouvat, že je v centru dění.

Nad hladinou potopy zůstaly v údolí ostrůvky a Stephanie k jednomu zamířila. V bahně se objevovala místní tráva, dosud nezdupaná zvířaty. Uprostřed kousku pevné země dokonce zůstalo pár stromů, i když spadly a spodními větvemi se zapíchly do rozmáčeného drnu. Listy se ale začínaly otáčet za sluncem.

Stephanie nechala silnici čtvrt míle za sebou. Země kolem zapíchnutých větví byla zvrásněná a plná slaných kaluží. Stephanie se ztěžka posadila do stínu. Ostatní ji napodobili, šťastní, že si mohou konečně vydechnout.

„Překvapuje mě, že jsme nešlápli na minu," řekl Moyo. „Ekelundová přece musela silnici zaminovat. Nemohla odolat."

„Hele, co kdybysme dělali, že neexistuje," navrhl Cochrane. „Nechci posledních pár hodin v tomhle těle mluvit o tý čubě."

Rana se opřela o kmen, zavřela oči a usmála se. „Aspoň na něčem jsme se shodli."

„Zajímalo by mě, jestli nás novináři požádají o rozhovor," řekl McPhee. „Určitě sledují útok."

„Zvláštní poslední přání," poznamenala Rana. „Máš k tomu důvod?"

„Na Orkneyi mám rodinu. Tři děti. Chtěl bych… Ani nevím. Pozdravit je, vzkázat, že jsem v pořádku. Že bych je zase někdy rád viděl."

„To je hezký," odtušil Franklin. „Třeba tě seržanti nahrajou, když budeš spolupracovat."

„A co ty?" zeptala se Stephanie.

„Já dodržím tradici," odpověděl Franklin. „Budu chtít jídlo. Rád jsem jedl, zkoušel nový věci, ale nikdy jsem neměl moc peněz. Všechno ostatní už jsem si vynahradil. Dal bych si nejlepší lahůdky ve vesmíru, uvařený nejslavnějším kuchařem v Konfederaci, k tomu Norfolkský slzy."

„Já to mám jednoduchý," řekl Cochrane. „Teda kromě těch evidentních věcí. Chtěl bych se vrátit do Woodstocku. Teďka bych ale líp poslouchal. Páni, já si pamatuju sotva pět hodin muziky. Chápete to? Posral jsem to."

„Já bych chtěla hrát v divadle," vzdychla Tina. „Být dvacetiletá první milovnice, tak krásná, že po ní básníci vzdychají. A každá moje premiéra by byla událost roku a lepší společnost by se rvala o lístky."

„Já bych se zase chtěla projít Elysejským lesem." Rana se podezíravě podívala na Cochrana, ale zdvořile poslouchal. „Byl hned za městem, kde jsem vyrostla, a kvetly v něm slandaunie. Mají citlivé okvětní plátky a když na ni sáhnete, změní barvu. Když mezi stromy foukal vítr, bylo to jako stát v kaleidoskopu. Procházela jsem se tam celé hodiny. Pak přišli investoři a vykáceli les kvůli průmyslové zóně. Organizovala jsem petice, běhala jsem od čerta k ďáblu, ale všem to bylo jedno, místnímu poslanci, starostovi. Vždycky vyhrají peníze a průmysl."

„Já bych se chtěl jenom omluvit rodičům," svěřil se Moyo. „Žil jsem nadarmo."

„Děti," řekla Stephanie. Chápavě se podívala na McPheeho. „Chci zase vidět své děti."

Pak ztichli a každý snil svůj sen.

Nebe náhle zjasnělo. Všichni kromě Moya zvedli hlavy a on zachytil jejich vzrušení. Atmosférou svištěly kinetické harpuny s plazmatickým chvostem v závěsu. Letěly v kornoutové formaci s jedinou harpunou na špičce. Na nebi se objevila další desítka. Stephanii se na tváři objevily sluneční brýle.

„A do prdele," zavrčel McPhee. „To jsou zas ty kinetický harpuny."

„Padají všude kolem Kettonu."

„Zvláštní formace," poznamenal Franklin. „Proč je nevypustili všechny najednou?"

„Záleží na tom?" zeptala se Rana. „Je to signál k útoku."

McPhee si harpuny pochybovačně měřil. První letka stále zvětšovala rozestup, vzduch žhnul čím dál větším žárem.

„Měli bychom se schovat," řekla Stephanie. Schoulila se a představila si kolem sebe štít ztvrdlého vzduchu. Ostatní se zařídili stejně.

Harpuny, které Ralph vybral k útoku na Ketton, se lišily od těch, jež na začátku Osvobození zničily komunikační síť. Tyhle byly výrazně těžší a delší, aby šla veškerá energie vpřed. Po dopadu se čistě zavrtaly do mokré hlíny. Teprve když dosáhly skalního podloží, uvolnily celý destruktivní potenciál. Energie nárazu se rozšířila do stran. Přímo nad místem srážky se hlína vyboulila a explodovala jako mladá sopka. Nejsilnější tlakové vlny se ale šířily do stran. Vtom dopadla další letka. Tvořila kruh kolem první formace, ale ničivý účinek měla stejný.

Při pohledu z ptačí perspektivy se dvacet tlakových vln šířilo zemí jako kruhy na vodě. Cílem bombardování ale bylo jediné místo, kde se všechny vlny setkaly v jediném okamžiku. Nesmírné energie napodobily mořské vlnobití a svedly obrovskou sílu jedním směrem. Směrem ven z obou kruhů se vlny šířily údolím a postupně slábly, až u paty hor vyšuměly do ztracena. Zato v opačném směru se vlnoplochy sčítaly, srážely a nemilosrdně mířily na Ketton.

Anette Ekelundová a její muži na hlídce v hrůze sledovali, jak se na ně ze všech stran valí kopec. Dosud zachované silnice rozbíhající se od města praskaly a létaly vzduchem. Balvany opisovaly vysoké líné oblouky. Na vrcholu pěnilo bahno, louže a jezírka se hnaly po úbočí na splašené ferrangy a kolfrany.

Bahenní tsunami nabírala výšku. Náběžná strana dosáhla prvních předměstských domů a vysadila si je na hřbet. Příkopy se buď zavřely, nebo roztáhly jako geologické zlomové linie, napalm se vzňal v mizerné nápodobě lávové řeky. Posedlí soustředili všechnu energistickou sílu na zpevnění svých těl, na roztřesené zemi poletovali jako plevy ve větru. Budovy,

zbavené iluzorní opory, se sypaly jako domečky z karet. Nad zkázou poletovaly cihly, střepy, auta a rozlámané trámy.

Zemětřesení pokračovalo do centra města. Kruh se zatáhl pod kouzelným kostelíkem, země vystříkla padesát metrů do vzduchu. Z vršíčku vlny vylétla hlína a vrhla k nebi celý kostel. Elegantní stavba několik sekund visela nad zkázou, než se jí zmocnila gravitace a zdravý rozum. Kostelík se rozlomil jako loď na útesu, na zem popadaly dřevěné lavice a kancionály. Pak výron bahna pominul, kostel se zhroutil, zdi se rozpadly. Zvonice ale bůhvíproč držela pohromadě. Otočila se o sto osmdesát stupňů, zvon křičel o pomoc, věž se zabodla špičatou střechou do kráteru, který zůstal v epicentru. Teprve tehdy konstrukce povolila a na místě dopadu zůstala jen halda zkrouceného železa a rozlámaného karbobetonu.

Z ohniska se šířilo sekundární chvění, slabší než soustředná vlna, ale přesto dost ničivé. Infrazvuk se stačil odrazit od hor na koncích údolí a vrátit do města. Za devadesát sekund přestal Ketton existovat a zbyly po něm jen dvě míle zrádné měkké půdy. Z černé hlíny trčely pomníky trámců, mezi troskami základů ležely zbytky nábytku zaražené do bláta. Po obvodu někdejšího města hořel napalm a halil ho černým dýmem. Nebe se zatáhlo prachem.

Anette se zvedla na lokty, z bahna se vstávalo těžko. Pomalu se rozhlédla po zbytcích svého malého království. Energistická síla ji uchránila před zlomeninami a hlubokými ranami, i když jí bylo jasné, že musí být celá odřená. Vybavila si, že v jedné chvíli byla dobrých deset metrů nad zemí a pomalu se otáčela, zatímco vedle ní skočila salto malá kavárna, spadla na plochou střechu a švihla urvanými kabely.

Ještě se úplně nevzpamatovala, ale přesto dokázala zemětřesení ocenit; bylo nádherně přesně spočítané. Dost silné, aby zničilo město, ale ne tolik, aby ho posedlí nepřežili. Ralph věděl, že se budou chránit. Pud sebezáchovy je ze všech nejsilnější a posedlí tváří v tvář smrtelnému nebezpečí přestali bránit domy a opevnění.

Hystericky se rozesmála, v ústech měla prach a špínu. „Ralphe? Já ti to říkala, Ralphe, musíš zničit vesnici. Nemusels to ale brát tak doslova, sráči!“ Posedlí už neměli co bránit, ztratili jednotící myšlenku, společný cíl. Seržanti jdou na ně. Nikdo se jim nepostaví. Nikdo je nezastaví.

Anette si lehla na záda a energisticky vyhnala špínu z úst a z očí. Funěla, nedostávalo se jí kyslíku. V životě neměla takový strach. Hrůza rezonovala v hlavách všech posedlých. V tisícovkách hlav. Nic jiného společného jim nezůstalo.

Stromy se při otřesu postavily a roztančily. Nakonec se vytrhly z bláta a piruetami odkráčely jinam. Z dálky to mohl být pěkný pohled.

Stephanie celou dobu ječela, jedněch větví se držela a jiným uhýbala. Několikrát ji zasáhly a odpálkovaly jako baseballový míček. Jen energisticke síle mohla děkovat za to, že ji rány neroztrhly vedví.

Tina neměla takové štěstí. Když se země začala uklidňovat, jeden strom spadl přímo na ni. Zarazil ji do bahna, vidět z ní byla jen hlava a jedna ruka. Tiše štkala. „Nic necítím,“ šeptala. „Neumím si vrátit cit.“

„Nechte dřevo zmizet,“ navrhl rychle McPhee a ukázal. „Tady a tady. Dělejte, soustřeďte se.“

Vzali se za ruce, představili si, jak se kmen trhá a dřevo odtává. Velký kus stromu se proměnil v kaši a žbluňkl do bláta. Franklin a McPhee vytáhli Tinu. Pánev a nohy měla rozdrcené, krvácela z několika hlubokých ran, z kůže trčely polámané kosti.

Podívala se na sebe a zaječela hrůzou. „Umřu! Vrátím se do nicoty.“

„Blbost, kotě,“ prohlásil Cochrane. Klekl si k ní a přejel rukou po ranách na břiše. Kůže se zacelila. „Vidíš? Tak přestaň kňourat jako husa.“

„Mám moc ran.“

„Jdeme, děcka," obrátil se Cochrane na ostatní. „Spolu to zmákneme. Každej si vemte kousek."

Stephanie přikývla a poklekla vedle něj. „Uzdravíš se," slíbila Tině. Raněná ale ztratila mnoho krve.

Obklopili ji a položili na ni ruce. Sílu usměrnila touha léčit a očišťovat. Tak je našla Sinónova četa, vkleče jako při modlitbě. Tina se smířeně usmívala, bledou rukou se držela Rany, prsty propletené.

Sinón a Choma se opatrně plížili popadanými stromy, posedlé nespouštěli z mušky. „Všichni si lehněte na břicho a dejte ruce za hlavu," řekl Sinón. „Nesnažte se pohnout nebo použít energistickou sílu."

Stephanie se na něj otočila. „Tina je zraněná, nemůže se hýbat."

„Prozatím vám to budu věřit, pokud nebudete vzdorovat. Ostatní lehnout na břicho."

Pomalu sňali z Tiny ruce a zalehli do bláta.

Můžete za mnou, řekl Sinón zbytku čety. Vypadá to, že se vzdávají.

Zpoza stromů vylezlo překvapivě tiše třicet seržantů. Všichni mířili samopaly na natažené postavy.

„Teď opustíte ukradená těla," přikázal Sinón.

„Nemůžeme," řekla Stephanie. Vnímala zoufalství a strach svých přátel, sama na tom byla stejně. Hlas jí vázl v hrdle. „Už jste mohli pochopit, že v tomhle vás neposlechneme."

„Jak chcete." Sinón vytáhl obojek.

„To nebude třeba," řekla Stephanie. „Půjdeme dobrovolně."

„Omlouvám se, ale máme své předpisy."

„Podívejte, jsem Stephanie Ashová. Přivedla jsem vám děti. To snad něco znamená. Zeptejte se poručíka Anvera od Kuluské námořní pěchoty, zná mě."

Sinón se spojil s pamětí v pevnosti Vpřed. Podoba souhlasila a muže s hřívou a pestrými hadry si nemohl s nikým splést.

Nemůžeme se spoléhat na to, jak vypadají, řekl Choma. Můžou si vybrat jakoukoli podobu.

Pokud spolupracují, není třeba užívat zbytečnou sílu. Zatím poslouchali a je jim jasné, že neutečou.

Jseš příliš důvěřivý.

„Na povel vstanete jeden po druhém," oznámil jim Sinón. „Odvedeme vás do tábora, kde půjdete do stáze. Pořád na vás budou mířit tři samopaly. Při prvním projevu neposlušnosti použijeme obojky. Rozumíte?"

„Je to jasné," odvětila Stephanie. „Děkujeme."

„Tak dobře. Vy první."

Stephanie opatrně vstala, snažila se nedělat prudké pohyby. Choma jí hlavní ukázal na cestičku mezi spadlými stromy. „Jdeme." Vykročila. Jak druhý vstal na Sinónův pokyn Franklin.

„Tina bude potřebovat nosítka," řekla Stephanie. „A někdo bude muset odvést Moya, nevidí."

„Nemějte strach," odsekl Choma. „Všichni se do tábora dostanete cobydup."

Vyšli z remízku. Stephanie se podívala na Ketton. Nad neexistujícím městem visel mrak tmavošedého prachu. Pod ním hořely ohně, malá oranžová světélka. Ve vzduchu ještě světélkovalo dvacet svislých čar, spojujících mrak se stratosférou. Neustále mezi nimi přeskakovaly blesky.

„A sakra," zamumlala. K zamlklým troskám pochodovaly tisíce seržantů. Posedlí o nich věděli. Zpod prašného mraku se jako plynný adrenalin šířil syrový strach. Stephanii se rozbušilo srdce. Po hrudi a po nohách jí běhal mráz. Podlomila se jí kolena.

Choma ji postrčil samopalem. „Pokračujte."

„Vy to necítíte? Mají strach."

„To je dobře."

„Ne, opravdový strach. Podívejte."

Trhlinami v prachovém mraku prosvítala temně rudá záře. Cáry popílku získaly pevnější obrysy a začaly se cílevědomě pohybovat. Nad město se vracel oblačný štít.

„Nenapadlo by mě, že takovou blbost zkusíte dvakrát.“ řekl Choma. „Generál Hiltch vás neschová.“

Než domluvil, prořízl vzduch elektronový paprsek. Modrobílý válec o průměru dvě stě metrů zasáhl hřeben prachové střechy. Vrchol oblaku se rozprskl, po povrchu se rozběhly blesky. Tentokrát posedlí odolali. Deset tisíc duší na pár čtverečních mílích se soustředilo na jediné přání. Osvobodit se.

Náhodné výboje brzy zkrotily. Blesky teď na povrchu mraku vytvořily kompaktní síť. Karmínové světlo zjasnělo. Hrůza se změnila v zanícení a to přerostlo v odhodlání. Stephanie sledovala velkolepé divadlo, ústa otevřená úžasem a pýchou. Vrátila se jim stará jednomyslnost. A s ní jasný cíl: najít bezpečí, jehož dosáhlo už tolik posedlých. Zmizet.

Červené světlo v oblaku zesílilo v plamennou záři a steklo do údolí. Po bahně a kalné vodě se rozběhl zářivý kruh.

„Utečte,“ řekla Stephanie zaraženým seržantům. „Utíkejte, prosím vás. Zmizte!“ Připravila se, červená záře už nebyla daleko. Necítila nic než psychosomatické lechtání. Vtom se její tělo rozzářilo spolu s hlínou, s přáteli a mohutnými seržanty.

„Tak jo!“ výskl Cochrane. Švihl pěstí do vzduchu. „Jdeme do toho, bando.“

Země se zachvěla, všichni zase padli na kolena. Sinón se snažil udržet mušku na nejbližším zajatci, ale země se znovu otřásla, tentokrát silněji. Nechal zbraň zbraní a natáhl se do bláta. Všichni seržanti kolem Kettonu se spojili spřízněností a podpořili se navzájem v odvaze a odhodlání.

„Co se děje?“ zařval.

„Padáme, chlape,“ zakřičel v odpověď Cochrane. „Chytils poslední autobus z tohohle vesmíru.“

Ralph sledoval, jak se červené světlo šíří z prachu. Datové kanály z orbitálních sond i z čidel pozemních sil mu poskytovaly stejný pohled z různých úhlů. Věděl, jak to vypadá z nebe, ze země, a dokonce (na okamžik) z pohledu vojáka v poli. Hlavně se ale díval vlastníma očima.

„Proboha," vydechl. Tohle bude zlé. Ralph to věděl. Hodně zlé.

„Chcete plný orbitální úder?" zeptal se admirál Farquar.

„Nevím. Už to zpomaluje."

„Potvrzuji. Kruh se zastavuje na průměru dvanáct kilometrů. Zabírá tedy dvě třetiny seržantů."

„Jsou ještě naživu?" zeptal se Ralph Acacie.

„Ano, pane. Elektronika jim kompletně zkolabovala, ale jsou živí a mohou používat spřízněnost."

„Tak co…" Země mu ujela pod nohama. Bolestivě dopadl na bok. Silikonové stavby v táboře sebou házely. Všude se váleli lidé.

„Do prdele!" ulevila si Acacia.

Podél hranice červeného světla se napříč údolím zvedal strmý útes. Po srázu se kutálely balvany a teklo bahno. Červené světlo stékalo za nimi, stále sílilo.

Ralph nevěřil vlastním očím. Instinkty se v něm bouřily. Tohle nejde, to není možné, i když to už udělali s celými planetami. „To nemůžou," zařval.

„Ale je to pravda, pane," zpražila ho Acacia. „Odlétají."

Útes stále stoupal. Ve dvou stech metrech nabral sebevědomí a rychlost. Rudé světlo začínalo oslepovat a vrhat do údolí dlouhé ostré stíny. Ve třech stech metrech Ralphovi pod tlakem poruchy reality vysadila nervová nanonika. Z bahna všude kolem rašila tráva, stébla střásala prach a proměňovala tábor v zelenou zahradu. Popadané stromy vstávaly jako starci se ztuhlými zády.

Živé červené světlo sláblo. Když Ralph přimhouřil oči, rozeznal obrysy útesu. Vzepjal se už pět set metrů nad dno údolí a odplouval majestátně jako ledovec. Jenže neodplouvá,

opravil se Ralph. Scvrkává se, světlo se stáčí do sebe, obklopuje ostrov vytržený z Mortonridge na plavbu do jiného vesmíru. Ralph ho viděl celý, kužel postavený špičkou dolů, lemovaný masivní šroubovou skalní klenbou kvůli rozložení váhy, jako by se z planety vykroutil.

Vzduch duněl, hnal se do prázdna po skalním ostrově. Ten ještě visel nad údolím, ale byl průhledný a čím dál menší. Světlo plálo oslepující bělí. Za pár minut se scvrknul do malé hvězdičky. Pak zmizel. Ralphovi naskočila nervová nanonika.

„Zrušit ostatní útoky," nadatoval umělé inteligenci. „A zastavit postup vojsk. Okamžitě."

Postavil se na nohy. Čerstvá hustá tráva kvapem chřadla, rozpadala se a odlétala s větrem. Obrázky z orbity mu odhalily úplný rozsah kráteru. Hrany se už začaly sesouvat, kamenné laviny se neuvěřitelně dlouho valily na dno. O pět kilometrů níž je čekala oranžová záře, pulzující v nesrozumitelném rytmu. Ralph se zamračil, protože nechápal, o co by mohlo jít. Vtom krusta praskla a do kráteru vylétla zářivá láva.

„Stáhněte všechny, kdo tam zbyli," zakřičel zoufale na Acacii. „Ať utečou co nejdál od kráteru."

„Už se stahují," odvětila.

„A co ostatní? Ti na ostrově? Jsou na spřízněné vlně?"

Odpověděla mu mlčením.

Stephanie s přáteli hleděla na seržanty, oni jim opláceli stejně nechápavým pohledem. Po strašně dlouhé době, která Stephanii připadala jako celé hodiny, se země konečně přestala třást. Když zvedla hlavu, nebe bylo jednolité, tmavomodré, bez jediné hvězdy. Odnikud proudilo bílé světlo, příjemné, jak ho chtěla. Podívala se na druhý konec údolí. Obloha sahala až k rovnému obzoru a tehdy si uvědomila, jak velký ostrov mají. Ve svém vlastním vesmíru se vznáší koláč hlíny, lemovaný tu a tam pahorkem.

„To ne," zasténala. „Tohle jsme podělali."

„Jsme svobodní?" zeptal se Moyo.

„Zatím." Začala mu popisovat jejich nový domov.

Sinón a ostatní seržanti se svolali na všeobecné spřízněné vlně. Na ostrově jich zůstalo přes dvanáct tisíc. Samopaly jim fungovaly, elektronika a lékařská nanonika ne (při zemětřesení utrpěli mnozí různá poranění), spřízněnost nedoznala změn a objevily se jim nové smysly. Skoro jako na spřízněné vlně cítil Sinón mysli posedlých. A dostal energistickou sílu.

Zvedl z bláta kámen a podržel ho v dlani. Kámen zprůhledněl a začal jiskřit. Ne že by mu k něčemu byl kilový diamant.

„Mohli byste dát konečně pohov od tý vojenský maškarády?“ zeptal se Cochrane.

Zdá se, že náš původní cíl na tomto místě neplatí, oslovil Sinón své druhy. Hodil si samopal na rameno. „No dobře. Co navrhujete teď?“ obrátil se na hipíka.

„Na mě nekoukej, vazoune. Šéf je tady Stephanie.“

„Nejsem. Stejně naprosto netuším, co bude dál.“

„Tak proč jste nás sem přivedli?“ zeptal se Choma.

„Protože tady není Mortonridge,“ odvětil Moyo. „To stačí. Stephanie vám říkala, že máme strach.“

„A tohle je výsledek,“ doplnila Rana. „Musíte nést důsledky své agrese.“

Měli bychom se přeskupit a spojit své zdroje, navrhl Choma. Možná dokážeme energistickou silou vrátit ostrov do skutečného vesmíru.

Seržanti se spojili v malém konsenzu a odsouhlasili Chomův návrh. Dohodli se na místě srazu.

„Jdeme za našimi druhy,“ řekl Sinón Stephanii. „Můžete jít s námi. Váš pohled na situaci nám může pomoci.“

Stephanie si zase vzpomněla na Ekelundovou. Ta ženská je vyhnala z Kettonu. Ale Ketton už neexistuje. Teď je přece nemůže vyštípat. Stephanie tomu příliš nevěřila. A jediná další možnost je zůstat sami. Bez jídla. „Děkujeme,“ přijala nabídku.

„Počkat, počkat,“ ozval se Cochrane. „Vy si snad děláte kozy. Koukněte, konec světa je tak půl míle daleko. Nechcete se podívat, co je za ním?“

Sinón se podíval na okraj ostrova. „To není špatný nápad.“

Cochrane se zazubil. „Na to si vy bouchači budete muset zvyknout, jestli budeme držet pohromadě.“

U kraje ostrova zesílil vítr. Vál ven, což seržanty znepokojilo. Vzduchu je omezené množství. Ke kraji a přes něj tekly bahenní potůčky, za hranou se táhly jako stuhy horkého vosku. Nic víc vidět nebylo. V půlnoční modři nebeské sféry nic nenaznačovalo přítomnost jiných těles. Všem došlo, že v tom jsou sami.

Jediný Cochrane došel malými krůčky až na samý kraj a pohlédl do tmavomodrého nekonečna, jímž pluli. Rozpřáhl ruce, zaklonil hlavu a nechal vlasy zavlát ve větru. „JOOOHŮŮŮ!“ Rozjařeně zastepoval na okraji propasti. „Jsem na lítajícím ostrově! No věřili byste tomu? Žijou tam draci, mámo. A jsou boží!“

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. První doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat.
2055	Jupiterská mise.
2055	Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.

2085	Eden otevřen k osídlení.
2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec bite-ku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokonžské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé

	státy sdružené v Centrvládě podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokonžské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathkovská kolonie.
2402	Tyrathkové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorados, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Založení kolonie.

Peter F. Hamilton
Nahý bůh – útok

Vydalo nakladatelství TRITON s.r.o.
v Praze roku 2005
jako svou 736. publikaci, v edici TRIFID svazek 82.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Naked God
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-615-5
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 289,– Kč
(členové SFK TRIFID 189,– Kč)